

АЛЕКСАНДРА МАРИНИНА

**КОГАТО БОГОВЕТЕ
СЕ СМЕЯТ**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

АЛЕКСАНДРА МАРИНИНА КОГАТО БОГОВЕТЕ СЕ СМЕЯТ

Превод: Здравка Петрова

chitanka.info

Настя Каменская разследва убийството на двама млади мъже. Единственото общо между жертвите е, че преди смъртта си са били на концерт на популярната рок група „Би Би Си“. Криминалистите откриват, че сред феновете на групата има фанатичен почитател на солистката Светлана, който е готов да накаже всеки, отправил критика към нея. Следователите подозират, че тайнственият поклонник е извършителят на убийствата. Но те все още не знаят, че той често пише писма на любимата си изпълнителка, които всъщност не достигат до нея.

Дъщерята на виден бизнесмен започва да получава анонимни писма със страстни обяснения в любов и неясни заплахи. Разтревоженият баща се обръща към органите на реда. За огромна изненада на следователите, дъщерята на бизнесмена поразително прилича на певицата Светлана.

Каменская и колегите ѝ бързо виждат връзка между двете убийства и анонимните писма. Те тръгват по горещата следа, за да заловят психопата, преди да е отнел още животи.

Ние никога не печелим. Понякога ни се струва, че печелим, но това е само дребната любезност, с която ни удостояват боговете.

Джек Лондон,
„Когато боговете се смеят“

ГЛАВА 1.

Когато влезе от уличния задух в сумрачната прохлада на входа, Олга неволно се усмихна. Впрочем тя винаги се усмихваше именно тук, на стълбището, което водеше към асансьора. Защото точно на това място я спохождаше една и съща мисъл: колко е хубаво, че има едно кътче, където тя идва с удоволствие. Колко е хубаво, че на света има човек, с когото е невъзможно да се скара при каквито и да било обстоятелства. Човек, който няма да я измами, няма да я предаде. Човек, с когото, както вече се разбра, тя не може да се раздели.

Още с отварянето на вратата Олга извика:

— Вкъщи ли си?

— Искат ли питане! — долетя гласът на Павел. — Ами ти защо се прибираш толкова рано?

Тя свали сандалите си с високо тънко токче и боса тръгна към хола, като събличаше в движение черната трикотажна блузка и тясната дълга пола.

— Пашка, знаеш ли що е женско щастие?

Павел надникна в стаята и се спря на прага, загледан леко насмешливо в нея.

— Досещам се.

— Не се досещаш. Женско щастие е сполучливо избраното бельо. А какво е женско нещастие?

— Вероятно несполучливо избраното бельо. Отгатнах ли?

— Умник си ти.

Тя запокити дрехите на фотьойла и взе лекото копринено пеньоарче. Павел по навик се извърна, но не излезе от стаята. Те не се стесняваха кой знае колко един от друг, но и двамата все пак спазваха известно приличие.

— Каква идиотщина! — весело продължи Олга, докато се разсъбличаше напълно. — Спомняш ли си бельото, което купихме с тебе в Барселона? Беше безумно красиво на вид, днес го облякох, а се оказа, че дантелата ужасно боде! Вместо да заемам еротични пози и да

съблязнявам моя ненагледен, само се въртях и издебвах удобен момент да се почеша. От днешната лавстори нищо не излезе, принудих се да кажа, че имам главоболие, и безславно се оттеглих от полето на сексуалната битка. По дяволите. — Тя бързо се огледа в огледалото. — Сега ми се зачерви бедрото, че и бюстът... Ама че работа, да извадя такъв късмет. Да не мога да нося такава красота. Ето това е женско нещастие.

Тя загърна пенъоара и завърза коланчето на талията си.

— Готово, можеш да се обърнеш. Между другото, ти нали се канеше днес да ходиш на някакъв купон? Отмени ли се?

Павел отиде до дивана и се тръшна на него, вирвайки високо крака.

— Днес ми се развали работата. Моята хубавица получила сигнал за несвоевременното завръщане на скъпоценния си съпруг и сметна, че ще е по-добре да не рискува. Животът е дълъг, тепърва ще се веселим. Слушай, хайде да излезем някъде на вечеря, а? Отвътре ми напират неупотребеният донжуановски хъс. Поне теб да поухажвам.

Олга внимателно докосна с пръсти местата на бедрата и гърдите си, където все още я сърбеше, и поклати глава.

— Май е по-добре да не се обличам до утре — каза тя със съмнение. — Хладилникът е претъпкан, защо трябва да излизаме?

— Ех, че си и ти — огорчено процочи Павел, — понесли са ме романтични пориви, а ти развали целия празник.

— Недей да хленчиш, не аз ти развалям празника, а бельото, което купихме заедно — значи трябва да си поделим отговорността. Доколкото си спомням, в онова магазинче именно ти обърна внимание на този комплект, така че сега си сърбай попарата. Мръдни малко да полегна.

Павел се отдръпна и ѝ освободи място на широкия диван.

— Добре, съгласих се, оставаме вкъщи. Лъолка, нали не си забравила за рождения ден на моето майче? Катастрофата приближава, останаха само пет дни. Какво ще ѝ подарим?

Да, това беше проблем. Майката на Павел имаше специално отношение към подаръците, самата тя ги поднасяше с удоволствие, дълго и грижливо ги обмисляше и избираше, но изискваше околните да проявяват същото отношение и към нея. Всяка година този проблем се изправяше пред тях и по някакъв начин се решаваше, но от година

на година ставаше все по-труден. Повторенията бяха недопустими. И естествено в никакъв случай не биваше да съгласуват подаръка със самата рожденичка. Подаръкът трябваше да бъде изненада, това дори не подлежеше на обсъждане. Такава беше създадената открай време в семейството на Павел традиция.

— Ами, хайде да помислим — въздъхна Олга и се протегна на дивана — и да си припомним. Вечерна рокля?

— Веднъж ѝ донесохме от Белгия.

— А, да. Огромна ваза за пода?

— От Англия, за петдесет и пет годишнината.

— Вярно, сега си спомних. Брошка?

— Пак от там.

— Какво ще кажеш за чанта и ръкавици от хубава кожа?

— Лъолка, стегни се малко де! Съвсем ли си изгуби паметта? Нали точно това ѝ подарихме на миналия рожден ден!

— Извинявай — смотолеви тя и се намести по-удобно до него, — толкова съм уморена, главата ми е замаяна.

Павел се надигна и започна да я разтърсва за раменете.

— Не заспивай! Сега е само девет часът, ако заспиш, пак ще рипнеш в пет сутринта и ще засновеш из апартамента. Отвори си очите, че ще те залее със студена вода. Хайде де, Лъолка!

Внезапно Олга скочи, очите ѝ радостно блеснаха.

— Сетих се! Спомняш ли си, когато бяхме в Гърция, видяхме в една книжарница невероятно подаръчно издание за Йерусалим? Огромно книжище с текст на английски и гръцки и безброй илюстрации, дори имаше приложена лупа, за да си разглеждаш подробностите. И цената му беше прилична, пресметнато от драхми на разбираема валута, излизаше около трийсет долара. Такова нещо не е срамота да подари човек.

— Предлагаш да хукнем за Атина, за да купим този подарък, така ли? — усмихна се скептично Павел. — Само билетите ще струват колкото двайсет такива подаръка, макар че заради родната майчица...

— Глупчо — засмя се Олга, — Лариса сега е в Атина, връща се след два дни. Ако успеем да я хванем по телефона, смятай, че сме решили проблема. И по този начин плавно ще подкараме семейната общественост към следващия рожден ден. Хайде, кажи, не съм ли гениална, само да го отречеш — ще ти отхапя ухото!

— Гениална си — напълно сериозно отговори Павел и ѝ целуна ръка. — Какво щях да правя без тебе?

Тази година майката на Павел навършваше петдесет и девет години, а за шейсетгодишнината той беше намислил да ѝ подари екскурзия до Израел — там Елена Фьодоровна имаше много приятели, които отдавна ѝ се искаше да види. Майка му имаше финансови възможности за такова пътуване, но както става често, постоянно отлагаше, решавайки, че има по-важни работи от посещението на приятели. Работата, съпругът, децата, внучката, вилата, двете кучета — всичко това се нуждаеше от нейното зорко око и не можеше да съществува без нейното участие. Доколкото Олга си спомняше, за пътуването до Израел се говореше през последните най-малко десет години, Елена Фьодоровна редовно се чуваше по телефона с приятелите си в Йерусалим и Тел Авив, но така и не се нареди да тръгне. Виж, ако ѝ поднесяха на тепсия билетите и паспорта с вече готова виза, щеше да е съвсем друго. Елена Фьодоровна се отнасяше с уважение към усилията, които полагаха за нея околните. При това положение щеше да тръгне дори и изобщо да нямаше какво да прави там.

Олга скочи леко от дивана, на който само преди две минути едва не бе заспала, и се втурна да търси бележника с телефонния номер на приятелката си. Извади късмет: Лариса не се разделяше с мобилния си телефон дори в банята, където всъщност я завари обаждането на Олга.

— Спомняш ли си в коя книжарница видя тази книга? — делово попита тя.

— На главната улица, книжарницата на Патакис.

— Ще я намеря — обеща Лариса.

— Кога си идваш?

— В събота.

— Ще те посрещнем с Паша.

Олга затвори телефона и въздъхна с облекчение:

— Ето на, проблемът е решен. А ти вече беше в паника!

Тя отново отиде до огледалото и тъжно поклати глава, след като повдигна пенъора, за да се полюбува още веднъж на следите от провалената любовна среща.

— Ама защо бе, защо толкова не ми върви! — простена тя, опипвайки с пръсти зачервената кожа.

Павел стана от дивана и сладко се протегна.

— Я стига, Льолка, до утре ще бъдеш като нова. Как сте в службата, ново-вехто?

Олга направи страховита физиономия и протегна напред ръце с кръстосани пръсти.

— Празник, празник ни чака — проточи тя със задгробен глас. — Скоро ще ни посети ревизор. Или както му казват сега — одитор. Народът подскача от страх.

— Ами ти?

— Аз пък — не.

— Та нали си заместник главен счетоводител, наистина ли не се притесняваш?

— Тъкмо там е работата, Павлуша — че съм заместник главен счетоводител. Само главният и аз знаем, че всичко ни е наред, така че няма от какво да се притесняваме. А всички останали нищичко не разбират от счетоводство, затова им се струва, че непременно ще излязат някакви кирливи ризи. Дори генералният ходи блед и по десет пъти на ден ни привиква да ни пита готови ли сме за проверката. Край, съвсем се разсъних. Хайде да вечеряме.

Олга бързо приготви вечерята и я сервира, движейки се леко и чевръсто, и Павел неволно се загледа в нейната гъвкава изящна фигура.

— Какво ще правим с отпуските? — попита той, след като приключи с вечерята и започна да приготвя чая. — Моят отпуск е през септември и мъничко от август.

— Моят пък обратното — целият август и мъничко от септември — отговори Олга. — Ще нагласим две седмици, за да отидем някъде заедно, а останалото — всеки по свой вкус. Ти имаш ли някакви конкретни предложения?

— Конкретни не, но ми се иска да се поизлежавам на пясък, да си погрее кокалите.

— Тогава Испания отпада, тази страна е за активна почивка, не става за излежаване, плажовете са по-лоши от нашите в Сочи — каза тя и сбърчи нос. — В Испания е хубаво човек да отиде с любовник, когато още в кръвта му бушува романтиката. Да вземе кола под наем и да тръгне от град на град. На нас това не ни подхожда. Вече остаряхме, трябва ни нещо по-спокойно. Защо не прескочим до Южна Франция?

— Ами да — оживи се Павел, — добра идея е. Спомняш ли си колко хубаво си прекарахме? Водехме тихо и безоблачно съществуване, хотелът — плажът, плажът — хотелът. Вярно, ти вечно се втурваше към някакви дискотеки, а аз едва те удържах.

— Е, Павлуша — разсмях се Олга, — в онези времена бях значително по-млада. Сега остарях и няма да се втурвам наникъде.

— От твоя страна е твърде нетактично да ми напомняш за възрастта ми. Все пак сме родени в един ден, не забравяй. А аз смятам, че все още съм напълно младолик тип. Льолка, кой днес по график трябва да ми е чиниите?

— А какъв ден от седмицата сме, четен или нечетен? — попита Олга и съсредоточено сбърчи чело.

— Днес е сряда.

— Тогава си ти.

Тя остави мръсните чинии в мивката и изведнъж възмутено плесна с ръце.

— Ах, ти, хитрец такъв! Затова значи ми предлагаше да отидем на ресторант! На наивен ми се правиш, за някакви романтични пориви ми дърдориш, преструваш се, че не си спомняш чий ред е днес за миене на чиниите! Пашка, познавам те, откак живея на тоя свят, не се опитвай да ме метнеш.

Павел покорно си върза престилката и взе гъбата.

— Добре — обеща с въздишка, — няма да се опитвам.

След вечерята изгледаха един френски филм по телевизията и се прибраха по стаите си за лягане.

— Льолка — каза на сбогуване Павел, като целуна Олга по бузата, — ти си най-страхотната жена на света. Всичките жени, които съм имал, не струват и колкото малкото ти пръстче. Някой ден ще напиша трактат на тема какво е истинската любов.

„Какво ли е истинската любов? — мислено се питаше Олга, докато постепенно потъваше в сладостен сън. — Пашка е щастливец, вече знае това. А аз, глупачката, вечно търся нещо, ровя, избирам...“

Средата на юли неумолимо приближаваше, до крайния срок за плащане на данъците оставаше само месец и половина, а Чистяков още не бе успял да събере нужната сума. През януари той честно и почтено

отиде в данъчната служба и подаде декларация за доходи на сума от четирийсет и шест хиляди долара. Пресметнаха му такъв данък, че направо да се обесиш: всичките тези четирийсет и шест хиляди долара, с малки изключения, бяха постъпили от чуждестранни университети и издателства във валутната сметка на Чистяков в „Инкомбанк“, която благополучно бе лишена от лиценз и не върна на доверчивите вложители нито копейка. През цялата есен, зима и пролет Настя и Алексей живяха с жестоки икономии, лишаваха се дори от най-необходимото. Чистяков приемаше всякакви предложения за изнасяне на платени лекции. Настя пък, която нямаше никаква възможност да печели допълнително, допринасяше за икономии, като премина на по-евтини цигари и отвратително кафе, което струваше значително по-малко от нейното любимо „Капитан Колумб“. Тя много, много се стараяше, но въпреки това...

Към 1 юни за необходимата сума не им достигаха 90 хиляди рубли, което в превод на разбираем валутен език означаваше 4 хиляди долара. И откъде да вземат такива пари един обикновен старши оперативен работник от „Петровка“ 38 и професор в държавен университет? Въпрос, който няма отговор.

Настя и съпругът ѝ се готвеха за последния отчаян напън. Днес полковник Гордеев обеща да пусне Настя в отпуск от 10 юни и тя вече се обади в издателството, от което припечелваше като преводач през отпуските си. Чистяков също си взе отпуск и смяташе да се заеме с частни уроци — да подготвя абитуриенти за кандидатстудентски изпити по физика и математика.

— Льошик, ура! — развика се Настя, нахлувайки в гарсонията. — Житената питка ме пусна!

— Е, слава богу — въздъхна с облекчение Алексей. — А звъня ли в издателството?

— Разбира се. Обещаха тия дни да ми се обадят и да ми кажат каква работа имат за мен. Дано се намери нещо френско, все пак този език го знам по-добре, но в краен случай ще приема английска или италианска книга. А ти какво успя да свършиш?

— Засега нищо, но пуснах информацията и ще чакам тя да даде плодове.

Алексей взе чантата от ръцете ѝ и неволно простена.

— Господи, Ася, какво си натъпкала в нея? Да не си домъкнала от някой строеж цял вагон тухли?

— Купих речници. Когато Житената питка милостиво благоволи да удовлетвори моята коленопреклонна молба за отпуск в нарушение на графика, от радост хукнах към книжарницата да видя последните издания на разните полезни речници. Е, и купих, разбира се, не можах да се стърпя.

— Скъпи ли са? — попита с подозрение Чистяков и с грохот пусна чантата на пода.

— Ами... Льоша... — замрънка Настя — нали е за работата.

— Прахосница — каза той с усмивка, — злоупотребяваш с факта, че не мога да ти се сърдя. Ще вечеряме ли, или първо ще се пъхнеш в банята?

— В банята — промърмори тя и започна да се съблича. — Тая баня не ми се ще да я гледам...

Настя Каменская беше права: банята им никак не беше за гледане. Започнатият преди година ремонт бе прекратен още в началото във връзка с паметния 17 август. Половин година след това жилището беше задръстено от строителни материали и разни плочки, купени предварително, но така и останали неизползвани поради липса на пари за продължаване на ремонта, както и поради необходимостта да пестят всяка копейка за данъците. Те категорично отказаха да приемат финансова помощ от брата на Настя — Александър, и след няколко безуспешни опита да им пробута пари за ремонт Саша съвсем легално докара камионче с работници и откара целия този строителен Монблан извън града, на своята вила. Сега човек можеше спокойно да се обърне в жилището, без риск да събори някоя камара или да падне и да си разбие челото. Но самото жилище, подготвено за несъстоялия се ремонт, правеше потискащо впечатление. Стените със свалените тапети и без плочките в банята навяваха смътни асоциации с вехтите блокове „за събаряне“, с ницета, немарливост и безнадеждност. Впрочем трябва да отбележим, че и Настя, и съпругът ѝ в края на краищата свикнаха с това положение и вече не реагираха толкова остро на цялата тази бъркотия, още повече че все пак бяха успели да ремонтират и обзаведат с нови мебели кухнята. Разбира се, не можеха да канят гости в това разрушено гнездо, но спокойно можеха да се примирят с това. Роднините и приятелите ще се отнесат с разбиране,

могат да не се притесняват от тях, всички изгубиха пари по време на кризата, а в този дом и без това почти не влизат чужди хора. Вярно, Алексей възнамеряваше да дава частни уроци и щеше да се наложи учениците да идват тук...

— Льошик, как ще каним хора тук, а? — тъжно попита Настя, излизайки от банята. — Срамота е. Професор, почетен академик, а живееш в такъв кошмар.

— Не се притеснявай — безгрижно отвърна Алексей, — най-важното е да не ти пука. Когато човек се притеснява, другите веднага го забелязват и започват да се взират: какво ли толкова има, какво го безпокои? Ще се държа като крал на празненство и с небрежен тон ще обяснявам на всички, че правя ремонт. Напълно естествено е, че когато в едно жилище се прави ремонт, то не може да прилича на царски палати. Ще ядеш ли супа?

Настя седна до масата в кухнята и с наслада протегна краката си, отекли през деня.

— Ще ям — сладко проточи тя. — Студена супа в такава жегата е върхът на мечтите ми. Льош, как мислиш, дали тази година ще се повтори ланшният ужас с жегата?

— Да, по всичко личи, че ще се повтори — кимна той. — Синоптиците обещава през цялата следваща седмица да имаме над трийсет градуса. Аска, чувствам се толкова виновен — всички нормални хора през отпуска си отиват някъде на море или изобщо из природата, а ти заради моите идиотски хонорари ще бъдеш принудена да стоиш в Москва. Но ако се измъкнем благополучно от тази история с данъците, тържествено обещавам: ще отидем там, където има топло море, горещ пясък и прохладен вятър. Вярваш ли ми?

— Вярвам ти — усмихна се Настя, — само че кога ще стане това? Отпуските си за тази година ще използваме сега, а до следващото лято има мнооого да чакаме. Още повече, не забравяй, че Житената питка ме пусна извън графика, така че следващата година ще почивам по което и да е време, само не и през лятото. Така че днес можеш да даваш всякакви обещания, далече сме от деня на изпълнението им. Защо не ми обещаеш бразилски карнавал?

Алексей я погледна смаяно и отмести празната чиния.

— Искаш да отидеш на карнавала в Бразилия? Нямах и представа, че съпругата ми е толкова амбициозна...

— Не, не искам да ходя на карнавал, не обичам шумните тълпи. И в Бразилия не ми се ходи, полетът е много дълъг. Но мога да попитам, нали така?

— Питайте — ще ви се отговори — отвърна с шега той.

След вечерята Настя се зарови в новите речници, радостно предвкусвайки и работата върху превода, и онова неоспоримо предимство на отпуска, което позволява да не скачаш от звъна на будилника в шест и половина сутринта. Но я очакваше разочарование. Обаждането на редактора от издателството я лиши поне от половината ѝ слънчеви илюзии.

— Много съжалявам, но за близките два месеца не са ни нужни преводачи. Всички книги вече са разпределени, но ако се обадите наесен...

— Не, отпускът ми е сега. Благодаря, извинете за безпокойството.

Настя затвори и тъжно впери очи в речника, станал вече ненужен.

— Сама съм си виновна — каза мрачно на Алексей, — такива неща се планират предварително, трябваше да си уговоря работата още през март.

— Но нали не знаеше със сигурност дали началникът ще те пусне — взе да я утешава Чистяков. — И после, през март ние още се надявахме, че ще съберем парите. Не се тормози, Асенка, ще се справим. Хем ще си отспиш добре, ще си починеш.

Настя шумно затвори речника и решително тръсна глава.

— Не, тая няма да я бъде. Ние семейство ли сме, или съседни от комунално жилище? И аз ще давам частни уроци, напразно ли мъкна в главата си пет езика? Там те просто се вкисват неизползвани, прашасват.

— Защо пък не? — оживи се съпругът ѝ. — Чудесна идея.

В приемната беше прохладно и тихо, след седем вечерта суетнята, която цареше тук денем, изглеждаше измислена или сънувана. Огромният стенен часовник показваше осем без десет. Женя търпеливо чакаше. Скоро ще се отвори облицованата с кожа врата, от нея ще излезе баща ѝ и ще я закара вкъщи.

Женя отиде до високото колкото човешки ръст огледало. Господи, колко ѝ беше отвратително да вижда отражението си! Грозен сив костюм с бяла блузка, ужасни старомодни обувки с тъп нос и ниски широки токове. Лицето — без грим, мижаво и неизразително. Дългата тъмна коса — сплетена в дебела плитка. И което е най-отвратителното — тия идиотски къси бели чорапки. Защо, защо трябва да изглежда така? Защо баща ѝ я кара да се облича и сресва именно така — сякаш е на тринайсет години? Тиранин! Садист! Но тя не може нищо да направи, изцяло е зависима от него — нали той я издържа, тя няма собствени пари, за да си купува стилни модерни дрехи и да изглежда като елегантно съвременно момиче. Не може да противоречи на баща си, може само плахо да моли, като естествено получава в отговор категорични откази.

Женя не чу как зад гърба ѝ вратата се отвори и се сепна едва когато досами ухото ѝ прогърмя гласът на баща ѝ:

— Какво толкова гледаш? Рано ти е да се въртиш пред огледалото.

Тя непохватно се обърна, удари бедрото си в ъгъла на масата, лицето ѝ се изкриви от внезапната болка и пламна в алено.

— Слонче — недоволно подхвърли баща ѝ. — Хайде, ще се прибираме.

Женя припряно грабна чантичката си и покорно го последва.

Денят тръгна зле още от сутринта. Думите, написани в обявата, лепната на вратата на входа още преди седмица, се превърнаха в пълна реалност — от понеделник спряха топлата вода.

В метрото беше станало нещо, така че влакът стоя в тунела между станциите „Семьоновская“ и „Електрозаводская“ цели двацет и пет минути, поради което Настя беше принудена да тича с всички сили от станция „Чеховская“ до сградата на „Петровка“. Когато най-сетне влятя в кабинета си, видя, че през нощта през отвореното прозорче се е посипало безумно количество пух от тополи, който нагло се беше разположил, скупчен на огромни кълба, по всички ъгли и което беше много по-гадно — по всички повърхности. Пух плуваше в каната с вода и изпълваше чашата, от която Настя се бе надявала да пие кафе преди започването на оперативката. Тя отчаяно погледна

часовника и разбра, че ако тръгне да изхвърля водата от каната и да мие чашата, определено няма да успее да пие кафе.

И като капак на всички гадости полковник Гордеев стовари върху Настя крайно неприятна новина.

— Селуянов е командирован по спешност в главното управление и днес заминава в състава на бригада за Хабаровск. Ще остане дълго там — заяви Житената питка, без да поглежда Настя. — Каменская, засега не те пускам в отпуск, няма кой да работи.

Това беше коварен удар под кръста, но не е прието да се спори с началството по такива въпроси. Така де, по график отпусъкът ѝ е чак през ноември, Гордеев и без това беше направил отстъпка, като ѝ бе разрешил да почива през юни, но не всичко беше в негова власт. Той не може да не даде Селуянов на главното управление, други двама бяха излезли в отпуск през юни по график, Виктор Алексеевич не можеше да не ги пусне — те имаха деца ученици и можеха да прекарат ваканцията с тях само през лятото. По установено в отдела правило служителите, които имаха непълнолетни деца, излизаха в отпуск през лятото поне веднъж на три години, не по-рядко. Въпросните двама имаха пълно право да почиват през юни, за последен път бяха прекарвали ваканцията с децата си единият преди четири години, другият — преди три. Излизаше, че Гордеев не бе имал друг изход, освен да остави на работа Каменская.

Настя тежко въздъхна и реши да се примири с обстоятелствата, опита се да се включи в обсъждането на текущите задачи, но почти не успяваше. Все пак мозъкът ѝ още от сутринта бе настроен на перспективата да работи още два дни, а от сряда да е волна птица, излетяла да си печели хляба навън. Тя искрено и пламенно обичаше работата си, но в момента проблемът за своевременното плащане на данъците ѝ изглеждаше много по-важен. Ако парите не бъдат преведени на сметката на данъчната служба в определения срок, ще започнат да се трупат лихви, по една десета от процента на ден, а това въобще не е малко. Това са три процента на месец. За заможните хора може и да е нищо работа, но за тях с Чистяков всяка копейка е важна.

Вместо да слуша внимателно началника, Настя разглеждаше колегите си. Коротков напоследък изглеждаше добре — след като бе починала тъща му, която боледуваше отдавна, двамата с жена си разместили мебелите вкъщи и обзавели стаите различно от преди, така

че сега Юрка имал възможност да се наспива след безсънни нощи. А и обикновените му нощи станали по-спокойни, без постоянните стонове на тежко болната жена. Синът му сега имал своя стая и можел да си кани приятели. Когато тъща му почина, Коротков взе назаем от Настя седемстотин долара за погребението, това се случи през ноември, точно на Деня на милицията. Оттогава успя да ѝ върне само триста, кога щеше да върне останалите, не се знаеше, а тези пари сега биха ѝ дошли много навреме. Но Настя не би си позволила да попита — прекрасно знаеше, че Юра прави всичко възможно, за да върне дълга си.

До Коротков седи Мишаня Доценко, когото от известно време всички в отдела наричат „нашият годеник“. Миналата есен той най-сетне се запозна с Ирочка Милованова, роднина на Стасов, и твърдо реши да се ожени. През декември Доценко смяташе да подаде заявление в Гражданското, за да регистрира брака си през април, веднага след Великден, и служителите от отдела за борба с тежките престъпления срещу личността вече радостно потриваха ръце, предвкушвайки обилната сватбена трапеза, но ситуацията, която се бе развивала мълниеносно, в един момент намали обороти. Нито през декември, нито през януари бе подадено заявление, мина Великден, дойде лято, а нещата не помръдваха. От всички подчинени на Гордеев май единствена Настя наистина разбираше какво се е случило.

Игор Лесников... Напоследък човек дори изпитваше болка, като го погледнеше. Беше почернял, очите му бяха угаснали и хлътнали, забелязваха се все повече бели коси по главата му. Игор открай време си беше затворен, не говореше за личните си работи и Настя не знаеше какво става с него. Фактът беше налице: от най-красивия детектив на „Петровка“ за някакъв си месец Лесников се бе превърнал едва ли не в старец. Във всеки случай именно така го виждаше Настя.

В кабинета на Гордеев беше задушно, затова, когато се разнесоха дългоочакваните думи „Всички сте свободни“, служителите припряно поеха към вратата. Когато се върна в кабинета си, Настя с погнушена физиономия огледа помещението и си направи тъжния извод, че няма начин да избегне борбата с пуха. Естествено нямаше намерение да мие пода, но се налагаше да избърше с влажен парцал бюрото и компютъра, да не говорим за каната с вода и чашата.

— Аска, ще ме спасиш ли с едно кафе? — чу се гласът на Коротков зад гърба ѝ.

— Готово — зарадва се тя, — но не безвъзмездно. Цена по договаряне. Ето ти един парцал, трябва да го намокриш. От тази кана трябва да излееш водата и да налееш прясна, а тези две чаши трябва да се измият. Разбираме ли се за цената?

Коротков изумено разпери ръце.

— Охо, драга, много искаш бе! Какво, дори за такава дреболия ли те мързи? И то за собствения ти началник!

— Първо, не си ми напълно началник, а само заместник — отрязва го Настя. — И второ, вашата мъжка тоалетна е само на две крачки оттук, а нашата е затворена за ремонт, така че аз, клетата болна старица, ще трябва да се катеря до третия етаж. Е, какво, Юрасик, няма ли да се разберем?

Юрий безнадеждно махна с ръка.

— Добре де, давай тук парцала и съдовете, какво да те правя.

Настя бързичко му тикна в ръцете парцала, каната и чашите.

— Юрас, когато се върнеш, ще ти „казвам много умен приказка“, само не се сърди.

Докато Коротков го нямаше, Настя, непохватно приведена, събра от пода едрите кълба пух, зави ги в хартиена салфетка и ги изхвърли в кошчето за боклук.

— Хайде, казвай си „умния приказка“ — каза Коротков, когато се върна с мокрия парцал, чистите чаши и пълната с вода кана.

Настя наля вода във висока керамична чаша и включи бързовара. За всеки случай придърпа чашите по-далече от Коротков и каза:

— Ако не искаш да изпълняваш тъпите ми молби, сам си прави кафето. Независимостта е хубаво нещо, ценно, но за нея трябва да се плаща. Както впрочем и за всичко в този живот. Нали не ми се сърдиш?

Юрий ѝ хвърли разярен поглед и внезапно избухна в смях.

— Обаче си придърпа чашите по-далече от мен, нали! Точно така, инак веднага щях да ги запокитя на пода. Не, Настюха, не ти се сърдя, защото си напълно права. Знаеш ли защо моето кафе постоянно свършва? Защото аз, с цялото си детективско сърце, те обичам, глупачке недна, и ми е приятно да идвам да пийвам твое кафенце от твоите красиви чашчици. Да се наместя удобно ей така на стола, като

падишах, да праметна крак връз крак, а ти да ми наливаш и поднасяш. Защото къде е радостта да си пиеш кафето сам в кабинета — като кукувица. Скучна работа! С кого да размениш сладка дума?

— Ами тогава носи си буркана — предложи Настя. — От тебе кафето, от мене водата, чашите и захарта. Юр, не ми се свиди кафето, познаваш ме, просто се опитвам да внеса рационално зрънце в отношенията ни, да те направя независим от моя мързел.

— Какво ли разбираш ти! — замърмори Коротков и се намести на стола точно според току-що обрисуваната картина. — Ако дойда при тебе с моя буркан кафе, ще бъде съвършено очевидно, че искам да си почешем езиците, а това е недопустимо в отношенията между началник и подчинена. Виж, когато идвам без буркан, мога да се утешавам с мисълта, че съм един нещастен, измъчен, капнал от непосилния труд по залавянето на бандити човечец и спешно ми е нужна чашка кафе, която да укрепя моите изчерпващи се сили, та и за бъдеще да стоя на стража на реда. Схвана ли разликата? И недей да спориш с мен, аз съм старши по чин и по възраст.

Той с явно удоволствие пиеше ароматното горещо кафе и както обикновено, гледаше да отложи момента, когато би трябвало да се превърне в ръководител, да потъне в ежедневната работа и — което беше най-неприятното за Коротков — да взема решения. Тук, в този кабинет, където бе прекарал много и тревожни, и мъчителни, и радостни часове, Юрий все още можеше да се чувства като равен, да се чувства оперативен работник като всички останали. Малко повече от година бе минала от момента, когато го повишиха и го назначиха за заместник-началник на отдела на мястото на пенсиониралия се Жерехов. Една година не е малко време и Коротков общо взето бе успял да свикне с новото си положение, но пак ежедневно си отдъхваше от него, като сядаше в кабинетчето на Настя и си внушаваше, че е „като всички“.

— Днес ще излизаш ли някъде? — попита той.

— Май не. Събрали са се много бумажки, трябва да ги прегледам. Защо питаш?

— Ще кажа на Люся да се обади на теб, ако не ме намери тук, може ли? Искахме довечера да излезем някъде...

— Между другото, за Люся — прекъсна го Настя. — Аз по никакъв начин не те агитирам за развод, но все пак съм любопитна. Ти

толкова години чака, толкова приказки изприказва за развод, а сега какво?

Коротков помръкна. Сега не седеше като бей, облегнат назад на стола, а прегърбен и опрял лакти в коленете си.

— И аз не знам, Ася. Толкова исках да се разведа, мислех си, че още щом тъщата си отиде, ще получа моралното право завинаги да напусна Лялка. Разбираш ли, докато майка ѝ боледуваше, не можех да я нарежа сама в този кошмар.

— Това го разбирам. Но нали майка ѝ вече я няма. С Люся ходиш, ако не ме лъже паметта, от деветдесет и втора година. Седем години, Юра. Нещо не те ли притеснява? Или Люся не иска да се развежда с мъжа си?

— И Люся... — Той помълча и смотолев: — И аз. Ася, трудно е да се обясни, но... Не мога.

Настя мълчеше в очакване той да продължи. Общо взето, беше почти сигурна какво се опитва да обясни Коротков. Но ѝ се искаше той да го каже сам. Юрий обаче също не продумваше, очевидно надявайки се, че тя, както обикновено, ще му помогне с реплика или въпрос.

— Разбираш ли ме? — попита я най-накрая, недочакал помощта ѝ.

— А ти самият разбираш ли се?

— Смътно. Просто знам, че не мога да кажа на Лялка: „Край, скъпа, петнайсет години съвместен живот отидоха кажи-речи на вятъра, напускам те“. Не знам защо не мога да го кажа, но не мога.

— Да ти кажа ли защо?

— Кажи — покорно кимна Коротков, сякаш му предлагаха да произнесат присъда, която би могло и да не произнасят.

— Именно заради петнайсетте години съвместен живот. От този неопровержим факт произтичат най-малко две следствия. Първото: за петнайсет години сте преживели какво ли не, през последните десет, докато боледуваше тъща ти, естествено, е било трудно, било е непоносимо, мъчително. И каквото и да е отношението ти към Лялка, това трудно, непоносимо и мъчително е било ваше общо, делили сте си го поравно. Изживели сте го заедно. Не е толкова лесно да се загърби такова нещо, драги. Докато беше жива тъща ти, си имал чувството, че още щом... веднага ще го направиш, ще въздъхнеш с облекчение и ще се втурнеш да уреждаш личния си живот! Да, обаче не! Защото

личният живот е именно личен, той включва цялата ти същност, душата ти, всичките ти преживявания и страдания, а те са свързани с Лялка и по никакъв начин с Людмила. Тая теза ясна ли ти е?

Юра мълчаливо кимна.

— Второто следствие: през петнайсетте години с Лялка този съвместен живот е станал твой начин на живот. Дали ти харесва, или не е отделен въпрос. Но това е начин на живот. Винаги е тежко да го променя човек, ти си се сраснал с него, сближил си се, свикнал си с него, адаптирал си се. И просто не умееш да живееш другояче. Затова те е страх.

— Смяташ, че не бива да ме е страх ли? — рязко вдигна глава Коротков. — Смяташ, че трябва да се реша и да скъсам веднъж завинаги ли?

— Не, Юрочка, не смятам така. Нито за миг не си го помислям. Рязката промяна на начина на живот може да се окаже катастрофална и за теб, и за жена ти, и за Людмила. С една дума, за всички, които разводът ти би засегнал. Трябва много внимателно да прецениш и да се опиташ да разбереш какво ще стане с всеки от вас, ако ти се решиш на тази стъпка. На първо място — какво ще стане с теб. Ще ти приведа един малък пример, не е измислен, аз познавам тази жена. Преди много години тя се разведе, но докато търсеше възможност да напусне общото им жилище, бившият ѝ съпруг се разболя. От множествена склероза. Лош късмет. И така тя в продължение на седем години се грижеше за него, обръщаше го в леглото, сменяше памперси, ставаше нощем, даваше му ту да пие вода, ту да яде. Жилището се беше вмирисало на лекарства и урина и единственото, за което мечтаеше тази жена, беше бившият ѝ съпруг да си отиде и тя да направи ремонт. Имаше любим мъж, неженен, готов начаса да се оженят, но тя не можеше да изостави болния си бивш съпруг и като хлапачка тичаше на срещи. Най-сетне нещастният човек почина. И какво мислиш? Че тя се втурна да ремонтира жилището? Че тутакси се омъжи? Нищо подобно! Седи и по цял ден плаче. Чувства се самотна. Чувства се празна. Вече няма за кого да се грижи. Защото за седем години кошмарът се бе превърнал в неин начин на живот, към който — хубав или лош — тя се бе адаптирала, бе се сляла с него. И се разбра, че тя не умее и не иска да живее другояче. Изясни ли ти се мисълта ми?

— Слушай — внезапно се усмихна Коротков, — ти да не си намислила да се развеждаш?

Настя го погледна смаяно и дори си изтърва цигарата от изненада.

— Какви ги дрънкаш? Откъде ти хрумна?

— Ами хрумна ми, приятелко, защото прекалено стройна система от аргументи си изградила, която не се ражда така, между другото, в спонтанен разговор. Човек трябва дълго да обмисля тези неща, за да разсъждава като тебе. Признай си, разочарова ли се от семейния живот?

— Юрка, ти си непоправим! Защо непременно трябва да се учим от собствения си живот? Не можем ли да си правим изводи, като наблюдаваме околните?

— Например мен, така ли? — ядосано примижа Юрий. — Опитно зайче ли си намери?

— И теб, и Ирочка, която все не се омъжва за нашия Мишаня. Мислиш ли, че не ѝ се иска да стане семейна жена? И още как ѝ се иска! Мислиш ли, че Мишка не ѝ харесва? Харесва ѝ. Тя искрено го обича. Но ролята на бавачка в семейство Стасови се е превърнала в неин начин на живот и тя, може би дори несъзнателно, поставя нови и нови условия за техния брак само за да отложи сватбата. Тя се страхува, Юра. Опитва се да измисли схема, при която, вече станала съпруга на Мишка, да запази предишния си начин на живот. За тази цел ѝ е нужно Мишка да намери възможност и замени апартамента, в който живее с майка си, срещу две гарсонieri, едната, от които непременно да бъде в блока на Стасов, та Иришка хем да продължи с отглеждането на малкия Гришенка, готвенето за Стасов и Татяна, хем същевременно да бъде добра съпруга на Михаил. Слушай, началство, не ти ли се струва, че с тебе се държим неприлично?

— Защо бе? — учуди се Коротков. — Какво толкова правим?

— Работният ден е в разгара си, а ние с тебе, вместо да вършим нещо, разсъждаваме за душата. Днес още дори не съм погледнала сводката.

Той неохотно стана от стола и тръгна към вратата.

— Ти, Аска, си напълнила главата си с неправдоподобни книжки, в които детективите ловят бандити денем и нощем без почивка, сякаш

нямат и друг живот. Какво, не сме ли и ние хора? Нямаме ли си и ние вълнения и тревоги?

— Имаме си, имаме си — засмя се Настя. — Вълнения и тревоги колкото щеш. Между другото, за вълненията и тревогите. Да знаеш какво става с Лесников? Човек просто не може да го познае.

— С Лесников ли? — Юрий се усмихна и отвори вратата към коридора. — В случая се получава „между другото, за разводите“.

— Какви ги приказваш? — ахна тя. — Не може да бъде! Та всички знаят, че Игор обожаваш жена си и дъщеря си.

— Може, може. Е, труженичке наша, засега довиждане.

Коротков затвори вратата след себе си, като остави Настя насаме с цигарата, непрегледаната сводка за престъпленията през изминалото денонощие и чувството на дълбок смут в душата. Игор Лесников! Боже, боже...

ГЛАВА 2.

Олга с удоволствие се оглеждаше в голямото огледало, окачено на стената в банята. Току-що бе взела хладен душ и всяка клетчица от тялото ѝ пееше от лекота и щастие. Какво пък, за своите трийсет и две години тя изглежда повече от добре, а преди три години, когато срещна Роман, никой не ѝ даваше повече от деветнайсет-двайсет. Дори опитният Роман се подведе, сметна я за невръстна въртиопашка и не ѝ обърна никакво внимание при първата им среща. По-точно — обърна ѝ, но изящната ѝ момичешка фигурка го измами и той веднага реши, че Олга е прекалено млада за него. Затова пък беше приятно изненадан, когато научи, че тя е вече на дваайсет и девет и значи възрастовата разлика помежду им не е толкова катастрофално голяма, както си бе помислил в началото.

От съзерцаването в огледалото я откъсна звън на счупено стъкло. Тя бързо се загърна в хавлията и надникна от банята.

— Рома, какво стана?

— Счупих поредната чаша — ядосано отвърна Роман. — Сега остана само една.

Той стоеше до отвореното барче, на което се кипреше една чаша, налята до половината със скъпо бяло вино. Късчетата от втората чаша искряха на пода, отразявайки лъчите на залязващото слънце.

— Не се ядосвай — усмихна се Олга, — ще купим нови. Хайде сега, големият проблем...

— Те много ми харесваха — виновно каза Роман, — а и ми бяха подарък от теб за миналата Нова година, помниш ли? Именно затова ги ценях особено много.

Олга звънливо се разсмя, прегърна го силно и нежно го целуна по устните.

— Слушай, не бива на твоята възраст да бъдеш толкова сантиментален. Това не е първият, нито последният ми подарък за теб. В края на краищата стъклените съдове винаги се чупят, затова са

стъклени. Хайде, не се разстройвай, скъпи, моля те. Искаш ли да отида да купя точно такива?

Роман нежно я погали по голите рамене, взе налятатата чаша и я подаде на Олга.

— Пийни си, виното е много хубаво. Наистина трябва да купим нови чаши, но ще го направим заедно... Най-вероятно в събота. Или в неделя, зависи кога ще съм на работа. Докато ти вземаше душ, аз огледах кухненските шкафове и стигнах до извода, че с теб отдавна не сме пазарували. Кафето на зърна е останало на дъното, а кафемелачката, ако си забелязала, не е съвсем в ред, трябва да купим нова. За чашите е ясно, но и всички запаси в банята са на свършване, днес изразходвах последните остатъци от душ гела, онзи, любимият ми, с розмарин.

— Да — оживено поде Олга, — хайде да купим и нов сервиз, а, Рома? Омръзнаха ми вече тези глупави кафяви чинии, вече не мога да ги гледам.

— Някога ти харесваха — позасмя се той, — много добре си спомням как ме убеждаваше да купим именно този френски сервиз.

— Как пък си спомняш толкова — капризно проточи тя. — Когато го купувахме, френските сервизи бяха на мода. Тогава всички бяха луди по тези кафяви и черни комплекти за хранене.

— Така ли? А какво е на мода сега?

— Мъгливият Албион. Светла керамика с небесносин или зелен орнамент. И цветно матово стъкло в един тон. Между другото, то не се чупи. Да купим, а?

— Убеди ме. Огледай всички шкафове, прецени какво ни трябва и през този уикенд ще излезем по магазините.

— Рома, а може ли да поискам и нови кърпи?

Той взе чашата от ръката ѝ и допи светлото вино.

— Може да поискаш всичко, мила, нали знаеш, че никога нищо не ти отказвам.

Олга го погледна нежно и си помисли колко невероятно добре се чувства с този човек. Спокойна, сигурна, без проблеми. Той е с мек характер, щедър, решителен, но не и остър. Поне не с нея. И е превъзходен партньор в леглото — през тези три години тя никога не бе изпитала желание да отклони секса, който ѝ носеше радост. Интересно, колко ли още години ще бъдат заедно? До дълбока

старост? Или след известно време Роман ще се увлече по някоя по-млада и ще я зареже? Всичко може да се случи...

Олга Плетнѳова открай време беше реалистка. Или поне се стараше да остане такава.

Настя Каменская не обичаше да става рано. Наистина, това далеч не означаваше, че можеше да си позволява да спи повече. Целият ѳ съзнателен живот мина под знака на строгата необходимост да става по часовник: детската градина, училището, университетът, работата в милицията — всичко това изискваше рано ставане и явяване в определения час без закъснения. От трийсет и деветте си преживени години тя бе просъществувала при този режим трийсет и шест, но така и не бе свикнала. Но тазгодишната жега, която според твърденията на синоптиците биеше всички рекорди за сто и осемнайсетте години наблюдения, накара Настя да се приспособи. Сега тя ставаше още по-рано от обикновено, за да успее да излезе от къщи и да стигне до работата си, докато термометърът показва още само плюс двайсет и шест-двайсет и седем градуса, защото при трийсет, и то в метрото, и то в часа на големите задръствания... Това не би могла да понесе.

Като се стараше да стъпва на пръсти, за да не събуди Лѳоша, тя се измъкна от стаята и влезе в банята. „Все пак логиката ми е странна — помисли си Настя и пусна студения душ, за да се отърси от съня. — Нали будилникът звъня. И то силно. И дълго. Лѳошка при всяко положение трябваше да се събуди, нали не е глух. А щом не се събуди, значи спи толкова дълбоко, че можеш да тропаш над главата му с подковани ботуши и това няма да го обезпокои. Толкова е очевидно, но въпреки това аз ден след ден с всички сили се старая да не шумя след истеричното звънене на будилника. И подозирам, че не само аз съм такава“.

Когато излезе от банята, неочаквано реши да провери логиката си.

— Лѳоша, спиш ли? — попита шепнешком, надничайки в стаята.

— Естествено, че не — отговори с пълен глас Чистяков, без да отваря очи.

— А защо се преструваш, че спиш?

— За да не ти преча да се наслаждаваш на сутрешното си кафе.

— И вчера ли не спеше?

— Не спях — потвърди той.

— И завчера ли?

— Ася, след твоя гръмогласен будилник трудно се заспива, от него взех да получавам тахикардия. Искаш ли да стана?

— Не, не, лежи си, моля те. Аз просто така...

Чистяков отметна чаршафа, който поради жегата използваше вместо одеяло, и бавно свали крака на пода.

— Знам го аз твоето „просто така“ — каза той през сладка прозявка, — сигурно искаш да ти направя закуска.

— Аха, знам го пък аз твоето благородство — имитира го шеговито Настя, — сигурно ти си гладен и не можеш да дочакаш най-сетне да изляза и да ти предоставя възможността да се тъпчеш безконтролно. Само се правиш на почтен, а всъщност си по-користен и от мен.

Алексей си навлече шорти и тръгна да се мие, после дойде при нея в кухнята и се огледа.

— Какво да ти направя? Искаш ли овесена каша?

— Овесена каша?! — Настя ужасена се облещи. — Дума да не става! Как можа да ти хрумне такова нещо? Не мога да я понасям! Гадост!

— Е, не си права — миролюбиво каза мъжът ѝ. — Полезна е за здравето. А какво искаш?

— Льошенка, та аз сутрин не мога да поема нищо друго, освен кафе и сок, хиляди пъти съм ти го казвала и пак не си го запомнил. Срамота, професоре.

Чистяков се позасмя и отвори хладилника да потърси зеленчуци.

— Не се оплаквам от слаба памет, но всеки път храня надежди, че най-сетне ще се промениш и ще започнеш да закусваш като хората. Ето, и днес се надявах, но явно е било напразно.

— Че защо да се променям? — попита мнително тя. — Да не би вече да не ти харесвам?

— Все още ми харесваш, но трябва да се стремиш към съвършенството. Ще хапнеш ли салатата?

— Льошка, стига си се подигравал, няма да ям нищо, вече си наливам кафето.

Настя сипа в голяма чаша нес кафе, помисли две секунди и добави още една лъжица. Много ѝ се спи, нека кафето е по-силно. Алексей бързо и сръчно нарязва зеленчуци и магданоз и седна на масата пред солидната порция салата още преди Настя да е успяла да изпие и половината от чашата си.

— Ася, да знаеш случайно колко време ми е нужно да стигна от тук до улица „Мосфильмовская“?

Настя погледна мъжа си с почуда.

— Случайно знам — преди година-две там се криеше един килър, а ние го причакахме. Пътят дотам е дълъг и няма удобен транспорт. По работа ли ще ходиш до „Мосфильмовская“?

— Още не знам.

— Как така не знаеш?

— Още не съм решил. Разбираш ли, предложиха ми да давам уроци на рожбата на някакъв богат бизнесмен, да го подготвям за кандидатстудентските изпити, но при условие че аз ще ходя при него, а не той при мен. Та ето, размишлявам — да се заема ли, или не.

— Тая рожба да не би да е инвалид и да не излиза от къщи? — попита тя.

— Не, напълно здраво момче.

— Тогава не се хващай — отсече Настя, без изобщо да се замисли.

— Между другото обаче предлагат добри пари — възрази невъзмутимо Алексей, методично дъвчейки зеленчука. — Не забравяй, че се захващам с частни уроци не от обич към преподавателското изкуство, а само заради парите.

— Въпреки това не се съгласявай. Щом един ученик настоява учителят да му идва на крака, той презира учителя, не изпитва и капка уважение към него. Там ще се държат с теб като със слуга, когото са благоволили да наемат, за да припечели малко пари. Можеш ли да приемеш това?

— Ами парите? — присви очи Чистяков. — Нали ни трябва, не можеш да спориш за това.

— Лъш, чувството за собствено достойнство ти трябва много повече и за това също не можеш да спориш.

— Ами аз не споря. Аз ти помагам да се събудиш, доверчивке моя.

— Сега пък „доверчивка“, защо? — не разбра Настя.

— Защото искрено ми повярва, че обмислям подобно предложение. Я виж как се разпали, чак очичките ти блеснаха! Кое то и трябваше да постигнем. Че инак седеше като замразена риба.

— Така!

Настя тропна върху масата чашата с недопитото кафе и посегна за цигара.

— Значи не е имало никакво предложение?

— Не, защо. Имаше предложение.

— И ти какво отговори?

— Асенка, с теб се познаваме от двайсет и четири години без няколко месеца. Нима са ти нужни моите обяснения по този въпрос?

— Е, слава богу — въздъхна с облекчение Настя. — Но все пак ти си мерзавец, Чистяков. Да изиграеш толкова лесно мен, подполковника от милицията!

— А, не че аз съм мерзавец — засмя се той, — ами ти си ми глупаче.

— Общо взето е така...

Настя си погледна часовника и скочи.

— Льошик, аз тръгвам, докато народът не е плъзнал из оперативните простори. В седем все още може да се пътува в метрото, но в осем — да не дава господ. Целувам те страстно, ще се прибера късно.

— Добре де — кимна Алексей, — от деветнайсет часа започвам с последния ученик, така че можеш да не се прибираш до двайсет и един.

— А първият кога идва?

— В девет. Благодарение на твоя зверски будилник имам два часа, за да поработя върху доклада.

Доловил сянката на недоумение, която плъзна по лицето ѝ, Алексей добави:

— Напомням ти, ако си забравила: през септември ще ходя в Хелзинки на симпозиум.

— Това го помня, но нали е още средата на юни...

— Напомням ти също, ако си забравила: до средата на юли ще се трепем за решаването на проблема с данъците, на двайсети юли пристига онази братовчедка на майка ми, възрастна и доста болна

дама, която ще трябва да водя по лекари и да уреждам операцията ѝ, а после да я посещавам в болницата, накрая да я прибера оттам и да я изпратя за вкъщи, а в средата на август съм обещал на татко да му помогна за ремонта на вилата, като отделя две седмици за тази работа. След което септември ще дойде много бързо, така че трябва да се подготвя предварително.

— Да, бях забравила за вилата — с виновен тон промърмори Настя. — Е, край, слънчице, аз тръгвам.

Тя успя да стигне до службата си, преди слънцето да пекне с всичка сила. На свежа глава успя да свърши много полезна работа: подреди документите, отнасящи се до текущите дела, както и материалите за аналитичните справки за състоянието на насилствената престъпност в града. Вече се беше приготвила точно в десет да се яви на оперативката в кабинета на полковник Гордеев, когато довтаса Коротков.

— Отбой на въздушната тревога — весело съобщи той, — спешно викат Житената питка в главното управление, няма да има оперативка. Можеш да се отпуснеш и да запалиш цигарка.

Настя още не бе успяла да отговори, когато вратата се отвори и в кабинета влезе лично Виктор Алексеевич.

— Аха, то се знае — изръмжа той, — котката я няма и мишките започват да лудуват. Вече се радвате на свободата? Сядай, Юра, трябва да поговорим.

Коротков обречено въздъхна и приседна на перваза — в стаичката на Настя имаше само един свободен стол и в случая той, естествено, бе предназначен за началника.

— Имам за вас две поръчения — приятно и неприятно. С кое да започна?

— Хайде да започнем с неприятното — предложи Настя, — а не да се тормозим какво ли ще е то.

— Е, както кажеш... — Гордеев помълча няколко секунди, като местеше поглед от Настя към Коротков и обратно. — Та така, деца мои, работите с Лесников вървят зле. Научих, че жена му го напуснала. Сигурно и вие знаете това. Искам някой от вас, а още по-добре двамата да поговорите с нея.

— За какво? — учуди се Настя. — Не разбирам за какво може да се разговаря с нея в такава ситуация. Ако тя не иска да живее повече с

него, значи не иска и толкоз. Какви разговори могат да помогнат тук?

— Ти си още млада — поклати глава Гордеев, — нищо не знаеш за живота. Извадила си късмет със съпруг и сега мериш всички със своя аршин. Хайде, отговори ми — защо съпругите напускат оперативните работници?

— Защото вече не ги обичат — бързо отговори Настя.

— И освен това, защото...

— Защото оперативните работници им изневеряват.

— Друго?

Тя се запъна. Така де, няма има никакви други причини, поради които една съпруга да напусне мъжа си? Или тя го е разлюбила, или той нея, няма други варианти.

— Ето, виждаш ли!

Гордеев леко се наведе напред, при което столът заплашително изскърца под масивното му тяло, и насочи към Настя дебеличкия си показалец.

— Аз пък ще ти кажа, малката, че нас, оперативните работници, жените ни напускат често, защото не разбират нашата работа, не схващат нейната специфика. Защото работата ни е гадна, знаеш го, а ако не го знаеш, ето, питай любезното си приятелче Коротков как реагира неговата скъпа половинка. Или задай същия въпрос на любимия си колега Коля Селуянов — защо го напусна първата му съпруга. Да речем, оперативният работник разработва млада дама, води я на ресторант, танцува с нея разни валсове и танга, може да се каже — притиска я до гърдите си, че как иначе, нали за нея не е ченге, а кавалер. Е, и след такава една вечер, след като изпрати мадамата до мястото на дислокацията, цъфва вкъщи в един през нощта, целият ухаещ на коняк и чужд парфюм. Една нормална жена ще се зарадва ли на такова нещо? Просто забрави! Ще кажеш, че е въпрос на доверие, нали?

— Ще кажа — съгласи се Настя.

— Правилно, но само в случай че съпругата разбира спецификата на работата ни. Ами ако не я разбира? Съпругата се е приготвила за посещение при майка си — за рожден ден или просто за семейна гощавка, издокарала е детето, направила си е прическа и маникюр, изгладила е ризата на мъжа си. И не щеш ли, пет минути преди да излязат, в неделя, забележи, мъжът ѝ, ѝ съобщава, че трябва

спешно да тръгне за работа и че тя ще трябва да отиде на гости сама, и то с градския транспорт, защото той няма да може да я закара. Ще ѝ хареса ли? Първия път ще го изтърпи, втория — също, а на третия ще избухне. Заминават заедно на почивка, планирали са безброй неща, а на третия ден съпруга ѝ го викат в службата. Или пък мъжленцето просто изчезва за няколко дни или седмици, казва, нали, не се тревожи, мила, заминавам в командировка, не знам кога ще се върна, не мога да ти кажа къде отивам, няма да се обаждам по телефона, чакай и се надявай някак си сама. Тръгва той, а жена му се тормози — наистина ли работи, или се гушка в някое легло с друга жена. Нали не може да се обади по телефон, не може да провери. Доверието си е доверие, но не бива да го подлагаме на изпитание твърде дълго, то се губи бързо. Малко са жените, които разбират всичко това и се омъжват за нас с ясната представа за нещата. Повечето дори не подозират какъв ад, какъв ежедневен изпит е да бъдеш съпруга на детектив. Не издържат и напускат съпрузите си. Обичат ги, но не могат повече да живеят така. Ето, именно по този въпрос ви моля, деца мои, да поговорите със съпругата на Лесников. Естествено, ако тя го напуска заради друг мъж, е отделен въпрос. Но ако бракът им все още може да бъде спасен, ние всички трябва да се вдигнем и да помагаме. Защото аз повече не мога да гледам Игор такъв, сърцето ми се къса. Не само ми е мъчно по човешки за момчето, но и като началник не мога да се примиря, че губя един подчинен. В такова състояние Лесников е бreme за другите. Не мога да му възложа никаква работа, ще я провали. Възлагам му разни дребни задачи, а по-сложните случаи се струпват върху всички вас.

— Да, но защо аз, Виктор Алексеевич? — възмути се Коротков. — Да не би да съм най-добрият приятел на Игор? Защо превръщате мен в жертва?

Гордеев бавно се обърна заедно със стола — сега стоеше с лице към прозореца и разглеждаше от упор своя заместник.

— Не си жертва, Юрий Викторович, ти си мой заместник. Ясно? И ще правиш това, което ти наредя. Що се отнася до най-добрия приятел, доколкото съм информиран, Лесников изобщо няма добри приятели в нашия отдел, с никого не се сближава и пред никого не си излива душата. Така че дали ще си ти, или някой друг — няма

значение. А ти си му началник, за жена му това все пак би означавало нещо.

— Е, добре — предаде се Юра, — но защо ангажирате и Аска?

— Ами за компания, за да не ти е скучно. Но ми харесва, че се втурна да я защитаваш, това означава, че у теб бавно, но сигурно покълва ръководителят, който винаги закриля своите хора пред висшестоящото началство. Bravo, днес ти пиша отличен. Край, деца мои, дискусиата приключи. Възложих ви задачата, изпълнявайте. Да пристъпим към втората част.

— Към приятната ли? — оживи се Коротков. — Ей, най-сетне!

Гордеев чевръсто се надигна от стола и с леко движение на крака го отмести към стената.

— Вчера, деца мои, е бил открит трупът на някой си господин Курбанов, един доста млад човек. В този господин няма нищо особено, започнали да се занимават със случая в съответното районно управление. И много бързо се разбрало, че преди няколко седмици в друг район бил убит друг господин на име Фризе, също доста млад. И се оказало, че тези двама господа са убити на следващия ден, след като са били на концерт на популярната сред младежта рок група „Би Би Си“. Изводът е ясен и прост, както обикновено: двата криминални случая са обединени при един следовател, съответно оперативната работа ляга върху нас плюс момчетата от територията, което е нормално. Анастасия, ти си старшата по тези убийства, разните там музика и сферата на висшите изкуства са ти любима тема. Коротков, виж как са натоварванията и когато се върна от министерството, ще очаквам твоите предложения кой друг ще работи с Каменская.

Гордеев се обърна и излезе. Юра и Настя известно време слисано гледаха затворената врата, после едновременно се обърнаха един към друг.

— Слушай, аз май нещо не разбрах — какво беше приятното във всичко това? — недоумяващо попита Коротков.

— Глупав си ми, Юрка, нищо, че си заместник-началник — усмихна се Настя. — Първо, трябва да сме благодарни, че става дума за млади момчета, а не за депутати или членове на правителството. Заради тях няма да ни привикват при генерала по два пъти на ден. И второ, в сравнение с перспективата за среща със съпругата на

Лесников дори жив да те дерат е по-приятно. Какво се нацупи, сякаш мама те е наказала да стоиш в ъгъла?

— Ами аз...

Коротков се почеса по бузата, слезе от перваза и започна да разтрива изтръпналия си крак.

— Дявол да го вземе, остарявам вече — на, само двацет минути поседях неудобно и ето... Ася, да ти кажа за какво се замислих... Това име ми е познато — Фризе. Срещал съм го в някакви наши случаи, сериозно — рядко име е, добре си го спомням.

Настя избухна в смях.

— Ей, Юрка, голям си тъпчо! На младини си натъпкал главата си с криминални романчета и сега там е пълна каша!

— Какво общо имат криминалните романчета?

— Ами това, че Фризе е герой от романите на един питерски писател, Сергей Висоцки.

— Не ме мотай — недоверчиво проточи Коротков, все още смръщен от болката в крака. — Висоцки има герой на име Игор Корнилов, още не съм изкуфял напълно.

— Леко си поизкуфял. Отначало героят му беше Корнилов, после се появи Фризе, той имаше годеница на име Берта, една страшно висока баскетболистка. Е, спомни ли си сега?

— Вярно — изохка Коротков. — Спомних си. Е, готово, поотпусна ме. Значи нашият труп на име Фризе е просто съименник. Аз пък вече започнах да си блъскам главата, помислих, че са го убили във връзка с някакви стари случаи. Понякога е приятно да откриеш, че си сгрешил, нали?

— Така си е. А ти се чудеше, не разбираше какво му е приятното на всичко това. Ето ти го приятното, шефе.

— Пепел ти на езика — проръмжа Коротков. — И не смей да ме наричаш шеф.

Ако попитате едно среднестатистическо младо момиче коя дума най-силно вълнува въображението му, в деветдесет и осем от сто случая то ще отговори: любов, годеник, сватба, прекрасен принц или нещо от сорта. Женя обаче спадаше тъкмо към онези два случая, които не пасваха на основната статистика, защото още от дванайсетгодишна

за нея най-вълшебна и загадъчна, най-примамлива и същевременно плашеща дума беше ЗАТВОР. Още като малко момиче тя с трепет и възторг препрочиташе „Един ден на Иван Денисович“, „Записките на Сивия вълк“ и „Одлян, или Въздухът на свободата“. Когато поотрасна, Женя започна да чете и документална литература, и публицистика, купуваше си касети с американски филми за затворническите нрави. Баща ѝ не одобряваше това нейно увлечение, но всеки път отстъпваше, щом чуеше от дъщеря си, че тя смята да стане адвокат и да защитава правата на човека, лишен от свобода. Това звучеше някак като идеология на бъдеща кариера и той нямаше какво да възрази. Ако Женя му беше казала истината... Но тя отдавна не казваше истината на баща си.

На хората е присъщо да обичат себе си и това е нормално. Още Карнеги в книгите си отпреди трийсет години ни учеше, че най-сладостният звук за човека е собственото му име. И каквото и да разправят високопарните литературоведи, в любими на човека се превръщат книгите, в които той чете за своя живот и за героите, които приличат на самия него. Именно затова книгите за затвори и изобщо за места за лишаване от свобода толкова привличаха Женя.

Прозорците на нейната стая гледаха на изток и от ярката слънчева светлина тя се събуди още преди шест и половина. И веднага по навик се пресегна за книгата. Докато баща ѝ още не беше станал, можеше за хиляден път да препрочете любимите си страници от романа на Стивън Кинг „Бягство от Шоушенк“. Колко душевни сили трябва да има човек, та търпеливо да излежава присъда за нещо, което не е извършил! И грижливо, ден след ден, с години, бавно и без да се отчайва, да подготвя бягството си. Никога, никога тя не би могла да стане толкова силна духом, умна и хитра, но поне можеше да се възхищава на хора, които са съумели да станат такива.

В седем и петнайсет Женя стана и тръгна към банята. За сутрешния тоалет ѝ беше отреден четвърт час, след което, точно в седем и половина, тя освобождаваше банята за баща си и докато той се миеше и бръснеше, приготвяше закуската. От седем и четирийсет и пет до осем и трийсет — закуска и обличане, от осем и трийсет до осем и петдесет — пътуване до работата. Още десет минути се полагаха, за да подготви себе си и работното си място за трудовата вахта. И така ден след ден.

— Значи така, Евгения — подзе баща ѝ, когато седна на масата и си наля кафе. — Тази година ще почиваш от първи юли.

Женя напрегнато вдигна глава, като се опита да не издаде радостното си оживление. Все пак вече не е ученичка, работи и може би баща ѝ най-сетне ще престане да я смята за дете и ще ѝ даде нормален отпуск, не детска ваканция, а именно отпуск. Ще я вземе със себе си на море или някъде в Европа, където обикновено ходи без нея.

— Първо ще заминем с колата за Петербург, да обходим местата, свързани с Радищев, ти ще си вземеш тетрадка и всичко ще си записваш. Предварително ще прочетеш „Пътешествие от Петербург до Москва“ и двамата ще обиколим всички села, за които е писал Радищев. После ще отидем при чичо ти Сева на Жигульовското море, там става чудесен риболов.

— Татко, но аз не съм рибарка — плахо възрази Женя, разбрала, че надеждите ѝ и този път не се сбъдват. Впрочем нали отпускът е дълъг, за пътуването до Питер ще отидат максимум три дни, у чичо Сева ще прекарат още седмица, а останалото време? Може би баща ѝ ще ѝ предложи това, за което тя мечтае?

— Ами ти няма да ловиш риба, никой не те принуждава. Риболовът е за мен. Ти ще си вземеш четирите тома на „Война и мир“ и ще четеш.

— Но аз съм го чела! В училище изучавахме „Война и мир“.

— Нищо, ще го прочетеш пак, ще си го опресниш. Това е велико произведение, не е зле да се препрочита, още повече че сега си по-голяма и ще можеш да видиш романа със съвсем други очи. Ще си записваш някои изречения в тетрадката, аз ще проверя. С чичо ти Сева ще учите английски, по малко, по два-три часа на ден, това е достатъчно. Все пак е отпуск — окуражително се усмихна той на дъщеря си.

— А после? — предпазливо попита Женя.

— Какво „после“? — учуди се баща ѝ. — После ще се върнеш в Москва и ще тръгнеш на работа, моите задължения ще изпълнява Артур Андреевич и ти ще трябва да бъдеш негова секретарка, както при мен. Все още си работила твърде малко, не ти се полага по-дълъг отпуск. Ти ще се върнеш, а аз ще замина за Маями за две седмици. Докато ме няма, с теб ще поживеят Григорий и жена му. Подай ми маслото, моля.

Баща ѝ делово намаза на филия бял хляб масло и конфитюр, отхапа от нея и задъвка с апетит, като поглеждаше към екрана на телевизора, където тъкмо започваха сутрешните новини.

— Ама, татко, хайде да отидем на море — жално помоли Жения. — Всички ходят на Средиземно море, в Турция, в Испания. А това Жигульовско море не е истинско, там е пълно с комари.

— Малка си още да се разкарваш в чужбина — отсече баща ѝ. — Още не си спечелила пари за еднопосочен билет, а ей го, на — искаш да тръгваш по курорти. От какво ще си почиваш? Да не би да си се преработила? Да не си се преуморила? С една дума, Евгения, съставил съм ти графика за отпуска, така че се готви, чети Радишчев, изваждай си в тетрадка географските названия — аз ще проверя после.

Жения наведе глава, разбрала, че съпротивата е безполезна, и с всички сили започна да се бори с напиралците в очите ѝ сълзи. С няколко трескави глътки допи чая и отиде в стаята си. Там се хвърли на дивана и горчиво заплака, прегръщайки възглавницата. „Раечка, миличка, скъпа моя, златна, единствена — мислеше си Жения, — защо ме остави сама с това чудовище? Защо умря? Толкова хубаво ми беше с теб, ти ме защитаваше, глезеше ме, всичко ми разрешаваше и се стараеше татко да не научи. А сега те няма и никой няма да ме спаси и защити. Живея като в затвор, а родният ми баща е най-жестокият и непреклонен надзирател, когото човек може да си представи. Никого си нямам на този свят, никой няма да ми помогне, никой няма да ме подкрепи. Само той, моят неизвестен и загадъчен приятел, но къде е той? Кой е?“

Жения извади изпод матрака прозрачния пластмасов плик, а от него — писмата. Ето ги, писмата от незнайния приятел. Или приятелка? Първото от тях бе получила отдавна, още през пролетта.

„Ако се почувстваш самотна или ти е тежко, не забравяй: аз съм с теб. Винаги можеш да разчиташ на мен. Приятел“.

Обстоятелствата около убийствата си приличаха като две капки вода, нещо повече, двете жертви — Курбанов и Фризе — си приличаха като близнаци. Само паспортните им данни бяха различни. Двамата бяха късо подстригани на „канадска ливада“, носеха обица на ухото и двамата бяха посрещнали смъртта, облечени в безформени, с два

номера по-големи от нужното тениски и широки шорти до под коленете. На краката си, въпреки жегата, имаха страховити наглед кубинки с дебели подметки. Фризе беше удушен с кабел от плейър, другият, Курбанов — със струна от китара.

— Може би са били приятели? — попита Настя, замислено разглеждайки снимките, направени на местопрестъпленията.

— Много често приятели се стараят да се обличат еднакво, особено на тази крехка възраст.

Миша Доценко я погледна насмешливо и сложи в чашата си още една бучка захар.

— Не, Анастасия Павловна, не бяхте права, когато ме накарахте да ви заговоря на „ти“. Връщам се към учтивото „вие“.

— Защо? — учуди се Настя.

— Защото сте безнадеждно остаряла, мадам, и двайсетгодишната младеж явно не е лъжица за вашата уста. Като тези двамата се обличат седемдесет процента от въпросната възрастова категория. И почти всички те носят със себе си плейъри и слушат музика в движение и в транспортните средства.

— Сериозно? Виж ти, не бях забелязала... — стъписано смотолеви тя.

— Като те слуша човек, може да си помисли, че идваш на работа със самолет — поклати глава Доценко. — Ами нали пътуваш с градския транспорт, ходиш по улиците. Не си ли опитвала случайно да използваш очите си?

— Е, стига де, Мишенка! — разсмя се Настя. — С очите гледам в краката си, за да не се спъна, или в книгата, ако успея да седна. Всъщност, разбира се, имаш право. Наистина не се оглеждам наоколо, мислите ми се реят някъде далече и изобщо не възприемам околния свят. Глупава черта. И все пак ти си сигурен, че Курбанов и Фризе не са приятели, така ли?

Михаил отвори бележника си, прелисти страниците, изписани с равен ситен почерк.

— По убийството на Валерий Фризе, деветнайсетгодишен, е разработен кръгът от негови познати, сред които не е фигурирал младеж на име Курбанов. По вчерашното убийство на Курбанов кръгът от познати още не е изцяло разработен, но и там не се е мяркал Фризе. Курбанов е бил на двайсет години, не е учел и не е работел,

регистриран е при нарколог като употребяващ хероин, във връзка с което е бил освободен от служба в нашите доблестни Въръжени сили. Докато Фризе напротив, занимавал се е с общественополезна дейност от сутрин до вечер, учел е в университет, вечер е работел в една много прилична фирма — имал е добри компютърни знания и умения. Практически не е пиел и дори не е пушел, пазел е здравето си и при цялата си заетост е успявал два пъти седмично да ходи на фитнес. — Доценко затвори бележника и отпи няколко глътки от кафето си. — За подробности ще отида след половин час, разбрах се с оперативния работник от Западното управление, където е бил открит трупът на Фризе. Там обеща да дойде и човек от Южното управление, на чиято територия са убили Курбанов. Вие, мадам, разбира се, няма да дойдете с мен?

— Ще дойда — усмихна се Настя, — напук на тебе. За да не забравяш, че Житената питка ме определи за старша.

Първото, което биеше на очи, щом човек погледнеше Андрей Чеботаев, бяха неговите извънредно дълги мигли. Всяко момиче би му завидяло!

— По специален начин ли си ги отглеждаш? — попита Доценко три минути след като се запозна с оперативния работник от Западното управление. — Или са залепени?

Чеботаев се засмя басово и демонстративно подръпна миглите си.

— Цял живот се тормозя — призна той, — момчетата в училище ме подиграваха, та дори се опитах да ги скъся с ножицата. Израснаха още по-дълги. После се научих да извличам полза от тях.

— Подмамваш момичета ли? — сети се Доценко.

— Не само. Изобщо мамя хората. Направя кръгли очички, замигам с миглите — така се правя на абсолютен наивник.

— И какво? Помага ли? — попита Миша.

— Без грешка — кратко и уверено отговори Чеботаев. — Особено при мъжете. Хвацат се от раз. Така, тук ли ще си говорим, или ще се разходим до мястото? Наблизо е, десетина минути пеша.

На Настя никак не ѝ се ходеше където и да било, тя вече удобно се беше настанила на единствения стабилен стол, но задухът, който

цареше в кабинета, я заплашваше с неприятности в кръвоносните съдове, и то съвсем скорошни. Навън, разбира се, не беше много прохладно, но там поне въздухът леко помръдваше — нещо като слабо подобие на ветрец.

— Да вървим — изкомандва тя. — Ще си говорим на мястото. Кога ще дойде човекът от Южното управление?

Чеботаев си погледна часовника.

— Може би след четирийсет-петдесет минути, може и след час.

— Е, прекрасно. После заедно с него ще прескочим до мястото на вчерашното убийство.

Валерий Фризе бил намерен на сто и петдесет метра от дома си, смъртта настъпила между един и един и половина през нощта. По всичко личало, че е вървял от метрото към къщи и е слушал музика. Слушалките на дискмена солидно са изолирали всички странични звуци, особено ако тези звуци са били тихи и предпазливи. Убиецът практически безпрепятствено се е приближил отзад и е използвал кабела от плейъра като инструмент за удушаване. Лесно и просто.

От момента на убийството до днес усилията на милицията били насочени към откриване на някакви съмнителни контакти на Фризе сред неговите познати от университета, от фирмата, в която е работел, като е обслужвал компютърни програми, и дори сред бивши съученици и съседи от блока и двора. Версии се появявали всеки ден, защото съмнителни от гледна точка на оперативните работници личности изниквали в обкръжението на Валерий на всяка крачка. Някои — свързани с наркотици, други — „слуги“ на криминални групировки, трети просто били осъждани. И за всеки от тези персонажи трябвало да се правят допълнителни справки и да се изяснява къде са се намирали в момента на убийството на Фризе. Но от вчерашния ден ситуацията се променила коренно, станало очевидно, че корените на престъплението трябва да се търсят далеч не там, а сред хора, посещаващи нощните клубове, когато в тях свири групата „Би Би Си“. Защото единственото, което обединявало двамата младежи, удушени късно през нощта, докато са се прибирали, било именно изпълненията на групата в нощните клубове, на които двамата загинали присъствали преди смъртта си. Валерий Фризе прекарал вечерта в клуб „Херакъл“, Николай Курбанов — в „Нощна пеперуда“.

— Андрюша, а какво представлява тази група „Би Би Си“? — попита Настя, когато се връщаха към участъка. — Никога не съм чувала за нея.

— Ха, и това ми било критерий! — тръсна Доценко. — Ти не знаеш изобщо нищо, освен любимия си Верди.

— А ти и Верди не знаеш — сърдито го парира Настя. — Не нагрубявай по-възрастните.

— Момчета, момичета, не се карайте! — Чеботаев направи жална физиономия и замига с миглите си. — Разказвам ви каквото знам. Групата свири в стил „Acid house“.

— Състои се от трима души: Борис Худяков, Биримбек Бейсенов и Светлана Медведева. Оттук и името ѝ — по първите букви на имената им. Малолетните припадат по тях.

— На кои казваш „малолетни“? — попита Настя. — На тийнейджърите ли? Или на по-големи младежи?

— От тринайсет до двама и две. Не всички, разбира се. Само „киселинните“, дето са като самата група. Свирят по нощни клубове, понякога изнасят концерти в домове на културата. Миналата година активно ги рекламираха, дори имаше клип по телевизията, няколко пъти съм го виждал. Не бих казал, че печелят луди пари, кувертът за нощен клуб струва средно от сто до сто и петдесет рубли и в него не се побират кой знае колко хора — от сто до триста, ако клубът е по-голям. От такива изяви не се печелят милиони.

— Яснооо — проточи Настя. — А имат ли безумни фенове? Истински, постоянни?

— Е, то се знае — позасмя се Андрей и пак замига с мигли. — Всичко си е като при големите. Имат дори мениджър. О, май вече ни чакат.

Пред входа на милицията стоеше прегърбен и загледан някъде настрани мъж на около четирийсет и пет години.

— Курбанов — представи се той със странно глух глас.

Настя недоумяващо се обърна към Чеботаев, после премести погледа си към мъжа. Той леко кимна, при което лицето му се изкриви в болезнена гримаса.

— Ами да, моят син беше... майор Курбанов, Василий Петрович, милиционерски участък Орехово-Борисово Южно. При вас трябваше да дойде друг служител, но аз помолих...

— Да, да, ясно — припряно кимна Чеботаев. — Запознайте се, това са наши колеги от „Петровка“, подполковник Каменская, капитан Доценко.

— Настя. — Тя подаде ръка на Курбанов и неволно потрепери. Стори ѝ се, че болката, която изпитваше бащата на загиналия младеж, ѝ се предаде през пръстите и я прониза цялата.

— Михаил — представи се Доценко. — Искане да видим местопроизшествието.

— Ще ви го покажа — въздъхна Курбанов. — Да вървим, аз съм с кола.

Сред гробно мълчание те се качиха в колата. Никой от тримата не беше подготвен за среща с бащата на убития, всички се чувстваха неловко и кой знае защо засрамени.

— Вие не мълчете — неочаквано каза Курбанов, — питайте. И без това ще трябва да ме разпитвате като баща. И не се притеснявайте. В нашето семейство станаха лоши неща, сигурно вече знаете — Коля беше регистриран като наркоман. Нищо не можехме да направим. И го убеждавахме, и го лекувахме, и на рехабилитация го пращяхме — никаква полза. Крадеше пари от нас с жена ми. Всеки ден очаквахме, че ще умре от свръхдоза. Разбирате ли, той излиза сутрин, а ние мислено се сбогуваме с него, защото не знаем ще се върне ли жив довечера, или не. И ето, вчера не се върна... Питайте, не се старайте да ме щадите, аз вече отдавна съм го погребал.

Курбанов се опитваше да говори спокойно, но въпреки това гласът му трепереше и пресекваше. Болката сякаш бе запълнила цялото пространство на малката кола, проникваше през порите в кръвта на хората в нея, плъзваше по жилите и с железен обръч стягаше мозъка. Настя разбираше, че не бива да мълчат, че трябва да говорят нещо, да питат нещо, но не можеше и не можеше да се сети какво да каже, та този човек да не изпита още по-голяма болка.

— Василий Петрович, мислили ли сте, че може да са... — Тя се запъна. — Да са убили вашия син, за да заплашат вас? Може би работите върху някакъв случай и така да се опитват да ви въздействат?

Курбанов помълча няколко секунди.

— Мислил съм за това. Нали знаете, това е първото, за което се сеца един детектив. Може да прозвучи ужасно, но аз бих се радвал, ако Коля е загинал заради мен. По-добре така, отколкото да знам, че

момчето само, със собствените си ръце се убива, по собствена воля с всеки ден се приближава към смъртта. Та той не може да не разбира какво става с него и какво става с нас, неговите родители. Но това изобщо не го засяга. Вече не е човек, личност, превърнал се е в неразумно животно. По-добре да си мисля, че синът ми е бил чудесно момче, умно и добро, и през целия си останал живот да обвинявам себе си, че Коля е умрял по моя вина, заради моята работа, отколкото да знам, че сам си е причинил смъртта, защото отначало е станал глупак, после — отрепка, а после — безмозъчно чудовище.

— Но нали той не е умрял от свръхдоза — предпазливо възрази Настя. — Не си е докарал сам смъртта.

— Какво значение има! — отвърна горчиво Курбанов. — Той беше наркоман, водеше свой, особен живот, какъвто водят всички наркомани, а това означава, че постоянно е бил в криминална среда. Парите, които крадеше от мен и жена ми, не са му стигали за ежедневните дози, значи е вземал и от другаде. Най-вероятно и той е продавал наркотици или се е забъркал в нещо друго. Именно затова са го убили. Вие не разбирате! — Той трескаво си пое дъх и Настя разбра, че Курбанов едва сдържа риданията си. — Щом ми е било писано да изгубя единствения си син, нека поне имам моралното право да го оплаквам. А е невъзможно да оплакваш това, в което той се превърна. Дори от това съм лишен.

— Василий Петрович, не знам дали ще ви олекне от думите ми, но преди месец при абсолютно същите обстоятелства беше убит друг младеж, който изобщо не е бил наркоман, дори не е пушел и не е пиел нищо по-силно от бира. Мисля, че имаме основания да предполагаме, че убийството на вашия син все пак не е било свързано с наркотици.

— Как се казва другото момче?

— Валерий Фризе. Името му говори ли ви нещо?

— Нищо. Никога не съм чувал това име.

— А Николай имал ли е познати от университета, от философския факултет?

— Нямам представа, той никога не е споменавал нещо такова.

— А за фирмата „Тектон“?

— Също не. Каква е тази фирма?

— Търговия с мебели. Там е работел Фризе. А е учел във философския факултет. Как мислите, какво общо може да е имало

между вашия син и този Фризе?

Курбанов отначало помълча, но личеше, че този път не се бори със себе си, а наистина обмисля въпроса.

— Трудно е да се каже — отговори той накрая. — Така отведнъж нищо не ми хрумва. Почакайте, но щом казвате, че е бил убит още един човек, защо ме попитахте дали някой не се опитва да ми въздейства? Щом са убити двама, работата не е в мен, това е ясно.

— Не съвсем — меко възрази Настя. — Би могло този Фризе да е бил свързан със случай, по който работите вие. Неговото убийство да е било просто премахване на съучастник или свидетел, а убийството на вашия син — опит да притиснат вас. Моля ви, Василий Петрович, припомнете си дали някъде във вашата работа не се е мяркало това име. Фризе, Валерий Фризе, студент във философския факултет.

— Не — твърдо повтори Курбанов, — името е рядко, щях да го запомня.

Той паркира колата край една будка за вестници.

— Пристигнахме. Тук е, в безистена между гаражите.

ГЛАВА 3.

Олга Плетнѳова се прибираше от работа абсолютно скапана. Започналата ревизия не я плашеше, но изискваше постоянно напрежение, както и всяка проверка, която се прави далеч не формално, а с явно и нескрито намерение да „изрови“ нещо. А на всичко отгоре и тая непоносима жегата! От студа човек се спасява, като се облече с по-дебели дрехи, да се бориш с жегата обаче, е много по-трудно — кожата си не можеш да съблечеш. Още миналата година, когато върху Москва се стовари неочакван небивал зной, двамата с Павел страшно се ядосваха, че не са си сложили климатик в жилището, но когато нормалното време се върна, лекомислено стигнаха до единодушното мнение, че този кошмар, който се случва веднѳж на няколко десетилетия, няма да се повтори скоро, така че идеята за поставяне на климатик благополучно се изпари. А не биваше. Тази година жегата отново се върна, и то още по-озверяла.

Вратата на асансьора едва бе започнала да се отваря, но Олга вече чу познатия шум от апартамента над техния. „Светка пак прави купон — помисли си тя равнодушно. — Ей, това момиче няма спирание. Трябва да се омѳжи, че то жилището ѳ се е превърнало в хан“. Шумните сбирѳща у съседката не нервираха Олга, тя умееше да не им обръща внимание. Вярно, самата Светлана доста я дразнеше със своята безцеремонност, когато цѳфваше у Плетнѳови точно когато в собствения ѳ дом беше пълно с гости. Съседката наричаше това „да си почина“. Затова всеки път, щом чуеше шум от весела компания, Олга започваше да се готви за неизбежното посещение на Света.

„Днес това ще е много неуместно — мислеше си Олга, докато търсеше ключовете в чантичката си, — останала съм без сили, иска ми се само да взема хладен душ и да си легна. И да не разговарям с никого. Паша разбира това, ще кротува като мишка, дори ще ми донесе чай в леглото. Как ли да се отърва по-бързо от Светка?“

Вече ѳ се мержелееха някакви идеи по въпроса, но те се оказаха излишни: още с влизането Олга чу гласове. Единият беше на Павел,

другият — на Светлана. „Е, това е то, ще трябва да я изтърпя“ — обречено въздъхна тя.

Изглежда, гостенката бе сварила Павел неподготвен, защото той беше само по шорти, дори без тениска. Виж, Светлана цялата блестеше и искреше като пъстра новогодишна играчка. Изопнатата по тялото ѝ яркосиня фланелка от някаква еластична материя подчертаваше изумително оформения ѝ бюст (Олга не можеше да ѝ отрече това) и красиво се съчетаваше с късата ѝ светлоруса коса. Тесният минижуп кой знае защо беше в наситено розово, което според Олга изобщо не подходеше на цвета на фланелката. Шията, дълбокото деколте и коленете на момичето искряха в напълно буквален смисъл — кожата ѝ беше покрита с нежен фон дьо тен. На устните ѝ блестеше лъскаво червило, в седефено преливаха сенките на клепачите и ружът на скулите ѝ. Светлана безспорно бе красива, няма две мнения, но всичко това беше прекалено ярко, прекалено крециящо. Беше натрапчиво като самото момиче.

— Ау, Лъолечкаа — проточи Светлана с неочаквано дрезгав глас, който никак не пасваше на нейния бляскав облик, — аз пък се отбих у вас да си почина. Главата ми се пръска, вече станах луда от тези неспирни гости.

— Щом ставаш луда, не ги кани — отговори Олга, без да се старае да бъде много учтива. — Вечно става така — каниш хора, а после се оплакваш. Павлуша, включи чайника, ако обичаш, аз сега ще се преоблека и ще се присъединя към вас.

Тя отиде в стаята си, като в движение разкопчаваше и събличаше влажните си от пот дрехи. Небрежно хвърли полата и блузката на един фотьойл и отиде до огледалото. Обективно погледнато, Светлана беше много по-красива. Когато беше създавала тази вятърничава глупачка, природата явно не бе пестила багри — беше ѝ дала естествена светлоруса коса, изразителни очи и апетитни дори без червило устни, да не говорим за чудесния цвят на лицето, останал все още читав след толкова алкохол, цигари и такъв чудовищен начин на живот. Интересно, защо Светка никога не ѝ се сърди, дори когато среща неприкритата недоброржелателност на домакинята? Нима е от онази порода хора, които и в лицето да ги заплуюеш, ще кажат „дъжд вали“? Или има нещо друго? Изглежда, че има друго, макар че Павлушка никога дори не е намеквал, че лекомислената певачка от горния етаж

му харесва. Ако между тях има нещо, тогава естествено Светка ще търпи от страна на Олга всичко, дори откровена грубост и (пу, пу, да не чуе дяволът!) шамар, защото как би се отбивала у тях „по съседски“ при открита вражда? От ясно по-ясно е, че до леглото все още не се е стигнало. Ако Светка беше любовница на Паша, той преспокойно щеше да се качва при нея за интимни наслади и нямаше да е нужно съседката да им идва на гости. Явно хлапачката е хвърлила око на Павел, затова тича у тях при всеки удобен случай, планомерно провеждайки глупавата си политика на омагьосване на желания съсед. „Че какво? Нашият Павлушка е добра партия — с насмешка си помисли Олга, докато закопчаваше на талията си леката, почти безтегловна плажна поличка. — Пари, работа, прекрасно образование — международно право, никак не е за пренебрегване. Че и връзки. Ех, Светка, глупавичка си, глупавичка, напразно се трепеш. Само ако знаеше...“

Когато се върна в кухнята, Олга завари почти идилична картина. Павел приготвяше чая, а Светлана пържеше на котлона салам.

— Сядай, Лъолечка — дрезгаво пропя момичето, — сега ще ти сложим да хапнеш. Вече всичко е готово.

— Май съм дошла на гости — промърмори Олга. — Ти ли си ни вече домакинята, Светка?

Света окръгли очи и направи уплашена физиономия.

— Да не се сърдиш, че използвах тигана ти? Павлик ми разреши. Нали, Павлик?

Павел се обърна и намигна на Олга, без да се страхува, че застаналата с гръб към него съседка ще види хитрата му усмивка. Олга реши да направи пауза в тероризирането на Светлана и да хапне. Така де, какво се е заяла с момичето? Виновно ли е то, че си няма мозък? Ето, сега ще хапнем саламче с прясна краставичка и мек черен хлебец, ще пийнем чаец с лимонче — и можем да продължим. Справедливо ще е да кажем, че обикновено Олга се държеше със Светлана меко и дружелюбно, но днес настроението ѝ беше под нулата.

Докато тя съсредоточено поглъщаше вечерята, Света с жално дрезгаво гласче хленчеше за превратностите на съдбата и зле подредения свят. Изгубила гласа си, пак добре, че след концерта, а не преди него, но пак не било добре, защото следващият щял да бъде само след седмица. Момчетата на нейната възраст били до един тъпанари,

по-големите били женени (също до един), а които не били — и те били тъпанари, защото щом не били женени, значи имали някакъв кусур — или откъм кесия, или откъм глава, или някъде по-надолу.

— Не си права, Света — много сериозно ѝ възрази Олга. — Та нали в клубовете те слушат поне сто души, че и двеста. Значи им харесва как пееш. Защо да са все тъпанари?

— Тъпанари са — отсече момичето. — Хлапаци без мозък. Човек не вижда в залата нито една сваятна физиономия! Гърчат се, примират, пушат трева, пицят, вият. Вярно, уж лудеят по мен, но каква полза от това? За да събираме наистина добри пари, ни трябва поне десет хиляди зрители и билетите да са скъпи, а какво можем да очакваме от тези сополанковци? Ами че те нямат пари, стотачката за куверта в клуба им е максимумът. Дечурлига.

Олга допи чая си и сложи чашата в мивката. Върза си красивата бродирана престилчица и започна да мие съдовете — днес беше неин ред.

— И пак не си права, кукличке — каза тя, като леко повиши глас, за да надвие шума от течащата вода. — На твоите концерти не идват и никога няма да идват сериозни хора, защото твоите песнички са предназначени за сополанковци и дечурлига. Докато не си смениш репертоара и стила, нищо няма да се промени. Намери си друг човек, който да ти пише песните.

— Друг, а! — възмутено плесна с ръце Светлана. — На друг трябва да се плаща, а откъде пари? За нас Борка сам пише песните — и текста, и музиката.

— Тоя твой Борка е бездарник — спокойно констатира Олга. — Щом се стискаш за пари — така ще си пропилееш живота по нощни клубове и културни домове. Намери нормален композитор и нормален поет, те ще ти напишат неща, които ще слушат и прилични хора. Намери си вокален педагог, консултирай се със стилист, смени си имиджа. Обърни внимание на сценичното поведение. Прави нещо, а не стой като квачка и не се оплаквай от живота. Нали знаеш, под неподвижен камък вода не тече, но лайната добре се просмукват.

— Лесно ти е да говориш така — жално въздъхна съседката. — Всичко си имаш...

Позвъняване на вратата прекъсна списъка на нещата, които според Светлана имаше Олга Плетнъва. Павел отиде да отвори.

— Светка у вас ли е? — чу се мъжки глас.

— Да, скоро ще си дойде. След пет минути — отговори Павел. — Вървете, тя сега ще си дойде.

Олга доизми съдовете, взе от поличката туба с крем и намаза ръцете си.

— Чакай те, красавице — каза тя. — Хайде, аз ще те изпратя.

Тя отвори входната врата и излезе заедно със Света на стълбищната площадка.

— Та да ти кажа, кукличке, нещо по въпроса какво имам — каза студено и се взря право в очите на момичето. — Това, което имам, не ми е паднало от небето и не съм го получила като наследство. Изработено е с упорит и усърден труд. Мислиш ли, че на двайсет години не ми се е искало да прекарвам всяка вечер в голяма компания, да пия шампанско и да се чукам с хубави момчета? Мислиш ли, че не ми се е искало да се обличам стилно и да си купувам скъпа козметика? Искаше ми се, и още как. Аз обаче залягах над учебниците и зубрех политикономия и счетоводна отчетност. Ходех с дънки съветско производство за трийсет рубли и знаех, че ако се трудя, един ден ще си купя истински, маркови. Юношеството ми беше скучно и сиромашко, но пък сега имам вълнуваща и богата младост. Разбра ли, кукличке? А ти все още нищо не представляваш, пърхаш като нощна пеперудка и плачеш, задето за теб не се жени член на английското кралско семейство. И няма да се ожени. Запомни, кукличке, за теб няма да се ожени приличен мъж, не си потрябвала на никого, защото си едно нищо. Имаш красота, но тя бързо ще се изпари, ако продължаваш да пиеш всеки ден, а глупостта и бездарията ще ти останат. Нали не те обидих?

В очите на Светлана бликнаха сълзи, устните ѝ затрепераха.

— Колко си злобна, Лъолечка — почти прошепна, но по-скоро просъска тя. — Какво съм ти сторила? Защо ми говориш така?

Олга меко се усмихна и леко докосна рамото ѝ.

— Защото ми е жал за тебе, не изпитвам лоши чувства и искам животът ти да се нареди. А той никога няма да се нареди, докато не погледнеш истината в очите. И щом няма кой друг, налага се аз да ти кажа тази истина. Между другото, има един прекрасен филм — „Москва не вярва на сълзи“. Е, съветвам те да си помислиш защо този

филм получи „Оскар“. Когато се сетиш — тогава мозъкът ти ще си е дошъл на мястото. Е, бягай, приятелите ти те чакат с нетърпение.

Момичето мълчаливо кимна, преглътна сълзите и се заизкачва по стълбите. Олга се върна в апартамента и не видя как лицето на Светлана стана злобно, а устните ѝ помръднаха: „Куучка! Един ден ще ми платиш за това“.

— Неприятности ли имаш? — съчувствено попита Павел, когато Олга влезе в кухнята. — Ревизорите ли те изтормозиха?

— Не, не. — Тя въздъхна и посегна към фруктиерата, в която имаше ябълки и круши. — Всичко е нормално, както обикновено. Суматохата е в повече — всички са нервни, търчат насам-натам, страхуват се. В такава обстановка е трудно да запазваш спокойствие. Защо, зле ли изглеждам?

— Ти винаги изглеждаш великолепно — усмихна се Павел, — обаче за пръв път толкова злобно нападаше Светка. Та затова си помислих, че не си в настроение. Защо се заяждаш с хлапето? Тя винаги си е била такава, днес не научи нищо ново за нея. По-рано това не те вълнуваше особено, а сега си същинска фурия.

— Не знам. — Олга шумно захрупа едрата златистожълта ябълка. — Прихвана ме нещо. Добре де, ще ѝ мине.

— Ами ако не ѝ мине? Ако се обиди?

— Абе да прави каквото ще. — Олга безгрижно махна с ръка. — Да се обижда. Или това те безпокои?

— Не че ме безпокои... Но знаеш ли, неудобно е някак. Тя е такава сладка глупачка, с такова доверие идва у нас. Да нападаш нея — все едно да нападаш свят безумец.

— Тя не е безумец, тя е глупачка — отсече Олга. — Клиничен случай на глупост. Все гледа да дойде, когато мен ме няма вкъщи, и флиртува с тебе с надеждата да те прельсти. Или това вече не е надежда, а реален факт?

— Не говори глупости — спокойно отговори Павел, — ако бях преспал с нея, ти щеше да си първата, която щеше да научи това, можеш да не се съмняваш. Хлапачката изобщо не ме вълнува, моят вкус е друг. Хайде в хола, донесъл съм нови касети, ще си изберем някой симпатичен филм и ще го изгледаме.

Избраха една американска мелодрама и удобно се наместиха на дивана. Остатъкът от вечерта премина приятно и мирно и когато си лягаше, Олга вече напълно беше забравила за лошото си настроение и с искрено недоумение си спомняше за своето поведение спрямо съседката. Така де, какво я беше прихванало?

Когато излезе от метрото, Настя Каменская подмина автобусната спирка и тръгна към къщи. Да ходиш пеша в такава жега, никак не е приятно, но да чакаш на спирката и после да се тъпчеш в препълнения автобус, не е по-хубаво. През последните месеци тя се стараеше да ходи повече и изпитваше удоволствие от нещата, които срещаше по пътя си. Страхът от смъртта, който наскоро се бе стоварил върху ѝ, бе породил у нея жажда за впечатления, което някои философи наричат жажда за живот. Настя започна да проявява интерес към театрите и концертите, с готовност приемаше покани да отиде на гости и в това си увлечение понякога стигаше до абсолютно невероятни подвизи. Не много отдавна например отново я заболя гърбът, но вместо да се качи в автобуса, тя нарочно тръгна пеша от метрото към къщи, като си мислеше радостно: „Ходя, боли ме, това означава, че съм жива и мога да усещам нещо. Ако бях умряла, нямаше нищо да усещам. Да, боли ме, ужасно ме боли, но по-добре така, отколкото да не чувствам нищо. Щом ме боли, значи съм жива. Господи, какво щастие е, че живея!“. Вървеше, едва местейки крака, чудеше се на собствените си мисли и до безумие се радваше на живота.

„Горещо ми е, задушно е, плувнала съм в пот, колко е хубаво, че мога да усещам всичко това“ — мислеше си и този път, докато вървеше към къщи.

И тъй, докъде стигнахме с двойното убийство? Версия първа: никакви отношения и общи действия са свързвали Курбанов и Фризе, а обстоятелството, че няма никакви потвърждения, че са се познавали, още нищо не значи. Днес родителите често знаят твърде малко за живота извън дома на своите почти вече възрастни деца.

Версия втора: младежите не са се познавали, но от един от тях се е заинтересувала милицията, а чрез втория, Курбанов, са притискали баща му. Наистина Курбанов-старши отрича това, но първо, той може да е забравил и второ, просто може да не е знаел, че пътищата за

разкриване на някакво престъпление са се пресекли с Валерий Фризе, а трето — може и да лъже. И по тази версия има да се върши доста работа.

И накрая, версия трета: просто е станала грешка, объркали са момчетата. Неслучайно на Настя ѝ направи впечатление, че те си приличат. Тоест при внимателно вглеждане се вижда, че Фризе и Курбанов са съвсем различни, няма нищо общо между тях. Но ако не познаваш един човек по физиономия и се ориентираш само по словесно описание, като нищо може да сбъркаш. Да допуснем, че престъпникът от самото начало е искал да убие именно Николай Курбанов, научил е, че Коля ще ходи съответната вечер в нощния клуб „Херакъл“, където ще свири групата „Би Би Си“, чийто почитател е той, и че младежът е извънредно късо подстриган, носи широка черна тениска, широки панталони до под коляното, а на ухото има обеца. Убиецът застава пред нощния клуб, където свири въпросната група, оглежда излизащата от сградата публика, вижда човек, който напълно пасва на това описание, проследява го чак до дома му и научава къде живее. На другия ден продължава следенето, издебва удобен момент и го убива. След известно време се изяснява, че е сбъркал. Изчаква следващата изява на групата, защото Коля Курбанов непременно ще присъства, и всичко се повтаря от самото начало. Този път без грешка. Друг е въпросът на кого и защо е потрябвало да убива Курбанов.

Тук има и още един деликатен момент. Ако се вярва на Миша Доценко, младежите, изглеждащи точно като Фризе и Курбанов, трябва да са били много в този нощен клуб. Във всеки случай, явно повече от двама. Ако убиецът е нормален човек, той, след като е видял поне няколко момчета, отговарящи на описанието, би трябвало да се замисли, да отложи акцията и да поиска допълнителна информация. Защо не е постъпил така? Защо след като е видял още първия подобен младеж, без колебания го е взел за Курбанов?

Настя веднага започна да подрежда по въображаемите полици вариантите за отговори, обясняващи поведението на престъпника. Първо: той не отговаря на критериите за нормално мислене. Тя например, Настя Каменская, както и хиляди други хора, биха се замислили и биха започнали да търсят възможности да уточнят характеристиките на обекта. Той обаче не го е направил, защото не разсъждава нормално. Каква ужасна перспектива, а — да търсиш

откачен човек! Второ обяснение: в нощния клуб „Херакъл“ не е имало толкова много младежи, изглеждащи като Фризе и Курбанов. Може да са били само трима-четирима и убиецът да е „кльвнал“ на първия, когото е видял, тъй като останалите са излезли по-късно. По този начин проблемът с избора не е стоял пред престъпника, покрай него са минали например петнайсет–двайсет души, един от които е отговорял на описанието. На кого би хрумнало да постои още и да почака дали няма да се появи и друг? Може да се появи, а може и да не се появи, а докато той кисне тука, първият с бръсната глава и обеща на ухото ще е вече далеч, иди, че го търси после.

За проверката на тази версия ще трябва дълго и педантично да се изясняват всички обстоятелства около излизането на публиката от нощните клубове „Херакъл“ и „Нощна пеперуда“ след изявите на групата „Би Би Си“. Младежите определено не ходят там по самички, а в компания, трябва да се издирят всичките тези приятелчета и строго да се разпитат в какъв ред са излизали от клуба, дали са тръгнали навън веднага, или са се позабавили и така нататък. И ако се разбере, че Валерий Фризе наистина е излязъл от клуб „Херакъл“ доста преди Курбанов, версията няма да рухне веднага и работата по нея ще трябва да продължи. Ако пък се окаже, че Курбанов е излязъл сред първите — слава богу, една грижа по-малко.

Настя си погледна часовника и забави крачка. Десет без четвърт, Льошка каза, че последният му ученик днес е от осем до десет вечерта, а до техния вход оставаха около пет минути с бавна крачка. Не ѝ се искаше да му пречи, нека си довърши спокойно урока, а тя може да изпуши една цигара на пейката и още малко да помисли.

Седна на пейката до денонощния магазин, извади цигарите, но не успя да запали: нещо влажно я побутна по крака. Настя погледна надолу и видя рошаво черно-кафяво кученце.

— Ти какво, загуби ли се? — попита го машинално. И през ум не ѝ мина, че в тази ситуация е безсмислено да говори.

Кученцето отърка носле в глезена ѝ и заскимтя.

— Гладно ли си? Къде е стопанинът ти? В магазина ли?

Настя никога не бе имала куче, но имаше приблизителната представа, че такова мъниче едва ли може да е оставено на улицата без каишка или без да е вързано, докато стопанинът му пазарува. За всеки случай надникна в магазина и високо попита:

— Чие е кученцето навън?

Резултатът беше напълно очакван: кученцето не принадлежеше на никого от тримата продавачи и двамата купувачи. Тя излезе, рошавият безпризорник седеше на същото място, пред пейката, и я гледаше жално.

— Защо ме гледаш така? — попита го Настя с упрек. — Къде сега ще търся стопанина ти?

В отговор се чу тихо тъничко скимтене. Кученцето направи една-две колебливи крачки, повдигна се на задни лапи, с предните обхвана крака на Настя и вирна муцуна, сякаш търсеше погледа ѝ. Няколко секунди Настя мъжествено се бори със себе си, но все пак не издържа.

— Добре де, клетнико, хайде вкъщи, поне ще те нахраня.

Тя се наведе и потупа кученцето по тила. То оцени жеста ѝ съвсем недвусмислено и бодро затича до новата си господарка.

— Какво е това? — попита с ужас Чистяков, загледан в краката на Настя. — Откъде се взе?

— Загубило се е — произнесе Настя със старателно бодър глас, та мъжът ѝ да не долови паниката, която я бе обзела още с влизането ѝ вкъщи.

Едва сега осъзна докрай какво е направила, като е довела тук улично куче, но беше късно за отстъпление. По-хуманно щеше да бъде да го остави под пейката, отколкото после да го пъди от дома си, където го бе довела по собствена воля. Та нали то ѝ повярва, послушно я следваше през целия път от тоя пуст магазин до вратата на апартамента, като току изтичваше пред нея и търсеше очите ѝ: дали се е отказала? Дали ще го измами?

— Льошенка, не се тревожи, аз веднага ще напиша двайсетина обяви, ще изляза на улицата и ще ги разлепя. Кученцето е малко, не може да се е отдалечило много от дома си, значи стопанинът му живее наблизко. Сигурна съм, че още утре сутринта ще дойдат да си го приберат.

Чистяков мълчаливо разглеждаше черно-кафявата топчица, която бе заела твърде подозрителна поза напред антрето. Ами да, изпод топчицата се разливаше ароматна локвичка.

— Ами ако не дойдат? — изрече с леден тон Алексей. — Ще мине ден, втори, трети, а никой така и няма да дойде. Тогава какво?

— Ами тогава ще решаваме. Донеси един парцал, ако обичаш.

— Аз ще почистя — промърмори той.

Чистяков донесе парцал, избърса локвата и приклепна пред кученцето, което, сякаш почувствало недоволството на домакина, се свря в ъгълчето между стената и шкафчето за обувки.

— С какво ще го храним?

— Не знам — с облекчение отговори Настя. Изглежда, най-страшното бе минало. — Сигурно със салам. Или с варено месо. Как мислиш, каква порода е?

— Нещо като овчарка, едро е, макар че е на три-четири месеца, не повече — отговори мъжът ѝ и се изправи. — Впрочем какво значение има? Между другото, момче ли е, или е момиче?

Настя повдигна кученцето и погледна корема му.

— Момче е. Хайде да го нахраним, после аз ще напиша обявите и ще отида да ги разлепя. Хайде, Льошик, слънчице, не се сърди, моля ти се. Разбери, толкова е мъничък, нещастен, гладен, самотен, просто не можех да го оставя на произвола на съдбата. В края на краищата нищо няма да ни стане, ако прекара у нас ден-два.

— Той ще прави локви и купчинки из цялата къща. Представи си: работя с ученик и изведнъж подскачам с думите: „Извинете, трябва да прибера акото“. Ти това ли искаш? Кучето е най-много на четири месеца и не се знае дали е ваксинирано. Ами ако не е? Докато едно куче не е ваксинирано, не може да се пуска на улицата. Ето, представи си, днес то е прекарало няколко часа на свобода, душило е други животни, лапало е нещо от земята — и утре може да се разболе. Ще получи гърчове, повръщане и диария. И не дай боже, ще умре. Това ли искаш? Никога в живота си не си имала куче, а аз съм имал и ще трябва да си благодарна на съдбата, ако се окаже, че това плашило, дето го довлече от улицата, не е породисто. Защото ако се окаже, че е расово, ще си имаш колосално главоболие с храненето му. Всяка сутрин още призори ще тичаш за мляко и ще му забъркваш калцинирана извара. И ще му вариш кашички по специални рецепти. И ако стопаните му не се обадят, след месец-два ще трябва да го разхождаш сутрин и вечер, и то не пет минути, а поне един час. Или,

както обикновено, възнамеряваш да стовариш цялото това удоволствие върху мен?

— Льошенка, моля ти се, много ти се моля! Всичко разбирам, постъпих неправилно, признавам, но какво да направя сега? Да го изхвърля обратно на улицата ли? Кажи как трябва да постъпя — точно така ще постъпя.

— Абе, хайде. — Алексей махна с ръка. — Сега вече нищо не може да се направи. Стореното — сторено.

След вечеря Настя бързо набра на компютъра и разпечата двайсет обяви с описанието на кучето и своя телефонен номер и започна да се облича.

— Ти къде? — попита Алексей.

— Да разлепя обявите.

— Да не полудя? Почти дванайсет е. И без това никой няма да ги прочете до утре сутринта. Утре ще ги разлепиш, като тръгнеш за работа.

— Така е — с готовност се съгласи тя. Не ѝ се излизаше толкова късно, а беше опасно да взема и Льошка: ако останеше само, кученцето кой знае какви бели можеше да направи. Да се изпикае върху книгата на Льошка или да ги изяде.

Посред нощ Настя се събуди: кученцето се наместваше между нея и мъжа ѝ, като се опитваше да постави главата си на нейната шия, а задните си крака — на рамото на Чистяков.

— Тихо, ще събудиш Льоша — съвсем тихичко прошепна тя.

Прегърна кученцето, сложи ръката си така, че козинката да не гъделичка Алексей, и заспа с усещането за някакво разтърсващо щастие.

Когато колата спря, Женя, без да изчака баща си, изскочи навън и тръгна към входа. Искаше първа да стигне до пощенската кутия и да види няма ли писмо в нея. Ако имаше, щеше да успее да го скрие, да го пъкне под колана на полата си, така че да не се вижда изпод сакото. Вярно, ужасно е, дете баща ѝ дори в такава жега я кара да ходи на работа с костюм и риза под него, но както се разбра, това си има и своите плюсове. Обикновено баща ѝ се забавяше няколко минути, докато даваше указания на шофьора Григорий, така че това време беше

напълно достатъчно на Жения да провери пощенската кутия. Но днес не ѝ провървя.

— Евгения! — строго подвижна баща ѝ, докато тя набираше с клавишите кода на бравата. — Вземи продуктите.

Жения се върна при колата и започна да вади чантите и пликите с продукти, които Григорий купуваше за тях веднъж на няколко дни по предварителен списък. Докато тя се занимаваше с това, баща ѝ приключи разговора си с шофьора и влезе във входа заедно с нея. Ръцете на Жения бяха заети и тя отчаяно се загледа как баща ѝ вади ключовете и отваря кутията. Точно така, предчувствието не бе я излъгало. Сред вестниците и рекламните брошури се мярна бял плик.

Отначало баща ѝ не му обърна внимание, но в асансьора бързо прегледа пощата и се натъкна на писмото. На плика нямаше нито име, нито адрес, само двете заветни думи: „От приятел“. Баща ѝ изсумтя с недоумение и вече щеше да отвори плика, но асансьорът спря и той пхна писмото между вестниците.

Ни жива, ни умряла Жения се преобличаше и приготвяше вечерята. Кога баща ѝ ще отвори писмото? Какво ще прочете в него? Какво ще си помисли? Ще разбере ли, че писмото е адресирано до нея, или ще го вземе за глупава шега или грешка с адреса?

— Татко, ела да вечеряме — повика го тя и сама се изненада колко неуверено и фалшиво звучеше гласът ѝ.

Баща ѝ влезе целият като буреносен облак. В ръцете му Жения видя злополучния плик.

— Какво значи това, Евгения? — попита той с тон, който не предвещаваше мирно светско обсъждане на времето и на цените на фондовата борса. — Кой ти пише такива странни писма?

— За какво говориш? — Тя се постара да каже това, колкото може по-спокойно, но гласът ѝ предателски секна и стигна до фалцет.

— Ами ще ти го прочита на глас, за да разбереш за какво говоря — язвително каза баща ѝ. — Ето, чуй: „Аз няма да позволя на никого да каже лоша дума за най-прекрасното момиче на света. Доказах го още веднъж. Твой предан приятел“. И за кого, ако мога да знам, ти си най-прекрасното момиче на света? Кой е този твой предан приятел?

— Не знам — отговори Жения, без да поглежда баща си, и се престори, че я занимава само обръщането на месото в тигана. — Откъде да знам кой е този откачен? Нямам представа кой е. И изобщо,

това писмо може да не е за мен. Моето име ли е написано на плика? Може някой да е сбъркал адреса или пък пощальонът да е сбъркал кутията. Заради някаква глупост...

— Евгения!

Баща ѝ се надигна от масата и се надвеси над нея като огромна страшна канара. Той беше много по-висок от Женя, а в минути на гняв ѝ изглеждаше като същински великан, който може да я смаже с едно движение на пръста си.

— Да не си посмяла да ме лъжеш! Откъде знаеш, че на плика няма име и адрес? Мълчиш, а? Аз ще отговоря вместо теб. Знаеш, защото вече си получавала такива писма. Най-малко едно. И какво е това „доказах го още веднъж“? Значи вече го е доказвал, за което ти е съобщавал в предишни послания. Веднага донеси тук останалите писма. И не смей да ме заблуждаваш, че няма такива — няма да ти повярвам.

Женя стоеше неподвижно, втренчена в тигана, в който цвъртеше месото. Изпитваше ужасен страх.

— Чу ли какво казах? Незабавно донеси всички останали писма. Аз ще ги прочета, а после ти ще ми обясниш кой е този тип и къде си се запознала с него. Между другото, ще ми разкажеш и за съмнителната компания, с която си се събрала, и кой смее да говори лоши неща за теб.

Женя мълчаливо се потътри към стаята си. Баща ѝ я последва. Значи няма да успее нищо да скрие, ще трябва да му даде всички писма, защото са събрани заедно, в прозрачната папчица под матрака.

Баща ѝ четеше писмата толкова бавно, сякаш ги учеше наизуст. Поне на самата Женя се стори, че минаха няколко часа, докато той най-сетне вдигна глава. Тя очакваше крясъци, пристъпи на ярост, но не се случи нищо такова. По равнодушното му лице — нищо, освен ледено спокойствие.

— Къде се запозна с него?

— Татко, кълна ти се, не го познавам!

— В такъв случай какво означават тези пасажи за дългата черна коса и дълбоките сини очи, това можеш ли да ми обясниш? Къде и при какви обстоятелства те е виждал?

При какви обстоятелства... При най-обикновени. Тя се прибираше от курса по немски, който баща ѝ я бе накарал да

посещава. По-точно, бе я накарал да усъвършенства немския си, а тя сама си издейства курса. Баща ѝ имаше много делови партньори в Германия и Австрия, често се срещаше с тях за преговори и искаше Женя да превежда на тези срещи. Отначало ставаше дума да ѝ вземат учител, който да я обучава въпреки, естествено в присъствието на баща ѝ, но Женя твърдо настоя, че с такива индивидуални уроци човек може да се научи да чете и пише, но не и да общува на езика, камо ли да превежда синхронно. Баща ѝ нищо не можа да възрази и накрая склони тя да ходи на курс.

Разбира се, курсът беше от най-скъпите — бащата старателно избягваше да пуска Женя на места, където се събират въшльовци. И естествено лично разговаря с преподавателката по немски Кристина, получи обещанието ѝ тя незабавно да му се обажда за отсъствия (в случай че Женя реши да бяга от курса и да се забавлява някъде), както и за приятелски отношения на дъщеря му с някого от учениците, особено от мъжки пол. Женя не без основания подозираше, че баща ѝ е платил на Кристина за допълнителните услуги — твърде много се стараше тя. Дори след занятия придружаваше Женя до станция „Чистие пруди“, близо до която живееха Рубцови, като обясняваше, че и тя живеела наблизко. На Женя и през ум не ѝ бе минавало да бяга от занятия, харесваше ѝ да учи езика, харесваше ѝ, че постоянно я хвалеха, харесваше ѝ, че беше най-добрата в групата, макар да започна от „А и Б“ (в училище беше учила английски), докато всички останали ученици вече бяха учили немски.

Тези занятия в курса имаха и още една прелест — на тях Женя ходеше преобразена. Разплиташе дебелината си плитка и дългата черна коса покриваше раменете ѝ като коприна, небрежно премяташе сакото върху чантичката, която се люлееше на дълга каишка, в същата чантичка се скриваха и омразните бели чорапки. Очите — гримирани, което ги правеше да изглеждат още по-големи и по-сини. За това преобразяване тя използваше една платена тоалетна по пътя от работата към курса. Вярно, възникваше проблемът с обратното превъплъщаване, но той не беше особено сложен. В дните, когато Женя ходеше на курс, баща ѝ се прибираше късно и тя спокойно можеше да се прибере в „такъв“ вид и набързо да го оправи, да сплете косата и да измие грима. Но Женя беше предпазлива и не рискуваше толкова глупаво. Край станция „Чистие пруди“ на метрото тя се

разделяше с Кристина, влизаше в магазин „Спорт плюс мода“, където вече отдавна се бе запознала с всички продавачи, и излизаше оттам в обичайния си вид — прилично сресана, с измито лице, строго сако и бели чорапки. Вероятността баща ѝ да я зърне в краткия интервал между излизането от метрото и влизането в магазина беше минимална, във всеки случай досега това не се беше случвало.

Този ден, както обикновено, те излязоха след занятията и тръгнаха към тролейбусната спирка, за да стигнат до най-близката станция на метрото. Дълго чакаха тролея. И тогава Женя Го видя. Почти отначало Го почувства. Нечий поглед нетърпимо изгаряше бузата ѝ, с периферното си зрение тя забеляза мъжката фигура, но не се обърна, затова пък след няколко мига се престори, че почитства невидимо петънце от сакото на Кристина, и застана с лице към Него. Погледът му омагьосваше. В него имаше обожание, почит, възторг — всичко, което според нейните представи трябваше да съпътства истинската Любов на истинския Мъж. Дори леко ѝ се зави свят, стори ѝ се, че с всеки миг все по-плътно я обвива какавидата на гъстото и сладко като мед възхищение, което струеше от очите на застаналия наблизо младеж.

Доиде тролеят, младежът се качи заедно с тях и по целия път до метрото не откъсваше греещите си очи от Женя. Под бдителния поглед на Кристина Женя не смееше да го поглежда прекалено често, но усещаше присъствието му с цялата си кожа. Усещаше го при слизането им от тролея, във вагона на метрото, в блъсканицата при преминаването от една линия към друга. Нервничеше и Кристина явно усети нещо.

— Ще те изпратя до вкъщи — внезапно заяви тя, когато слязоха от метрото на „Чистие пруди“.

— Защо? — учуди се Женя. — Никой няма да ме открадне. Още е съвсем светло.

— Не е там работата — усмихна се смутено Кристина. — Просто не мога да си стигна до вкъщи. Е, де, нали ме разбираш?

Женя изпита ужасно отчаяние. Тя нито за миг не се бе съмнявала, че младежът ще я спре веднага щом остане сама, и с нетърпение бе чакала мига, когато Кристина най-сетне ще я остави на мира. Но не можеше да откаже на преподавателката — това щеше да изглежда просто нечовешко.

С крайчеца на окото си тя виждаше своя почитател, който ги следваше на известно разстояние, без да прави и най-малък опит да приближи. Ето го и входът. Вратата, кодираната брава. Асансьорът. Входната врата на апартамента. Толкоз. Нищо не се случи. А ако и баща ѝ си беше вкъщи, тогава изобщо край на всичко. Първо неминуем скандал за неприличния ѝ външен вид, а после пълна и окончателна забрана върху всякакви излизания, където и да било — и на курс, и на театър. Само заедно с него.

Но поне в едно този път на Женя ѝ провървя — баща ѝ не си беше вкъщи. Кристина се шмугна в тоалетната, а Женя отиде до прозореца и го отвори. Младежът не се виждаше никъде. От яд сълзи бликнаха в очите ѝ. Защо, защо всичко в живота ѝ е толкова объркано? И самата тя е непохватна, неслучайно баща ѝ я нарича „слонче“. Такава си е, вярно. Когато чу в коридора стъпките на Кристина, Женя отскочи от прозореца и се постара да придаде на лицето си израз на простодушно съчувствие.

— Всичко наред ли е? — колкото можа по-весело попита тя.

— Благодаря ти, Женечка, спаси ме от смърт — усмихна се преподавателката. — Е, аз ще вървя, заключи след мен.

Оттогава Женя загуби спокойствие. Където и да ходеше, постоянно се оглеждаше с надеждата да зърне онзи пламенен, пълен с възторг поглед. Та нали, ако толкова я бе харесал, този младеж би трябвало да се опита да я види отново, още повече че знае къде живее. Но него все го нямаше. А после пристигна първото писмо и Женя разбра, че той няма да търси среща с нея. Поне засега. Ще ѝ пише.

Именно това разказа сега на баща си. Е, всъщност естествено далеч не всичко. Благо разумно пропусна някои подробности като разпуснатата коса и надничането от прозореца на третия етаж.

— И смяташ, че трябва да повярвам на това? — сухо попита баща ѝ, след като изслуша нейния разказ.

— Татко, разказах ти всичко, както си беше. Какво друго искаш да чуеш от мен?

— Искам да ми разкажеш за общите ви познати. За каква компания става дума в писмото?

— Нямаме никакви общи познати! Виждала съм го един-единствен път, дори не съм разговаряла с него.

— В такъв случай обясни ми, ако обичаш, какво има предвид, като пише: „Аз няма да позволя на никого да каже лоша дума за теб“?

— Не знам! Татко, наистина не знам... Защо не ми вярваш?

— Защото съм разумен човек, за разлика от теб, и умея да разсъждавам на нивото на нормалната здрава логика, а не на нивото на съзливите романтични емоции. От това, което прочетох в тези писма, и от това, което ти току-що ми разказа, могат да се направят само два извода: или ти ме лъжеш, или той е луд, страдащ от халюцинации. Той си въобразява, че имате общи интереси и общи приятели, които говорят нещо за теб. Ако такива приятели съществуват, значи ти ме лъжеш. Ако ли не — твоят почитател не е в ред с главата. Можеш ли да ми предложиш трети вариант?

Женя не можеше да измисли никакъв трети вариант. Със сигурност знаеше, че нямат общи познати с този младеж. Или все пак имат, но тя не знае за това? Но и не искаше да се съгласи, че човекът, който я гледаше със страстно обожание, е луд. Срещу никакви съкровища на този свят не би се съгласила да признае, че нейното първо и засега единствено в живота ѝ романтично приключение е следствие не на „любов от пръв поглед“, а на банално безумие.

— Значи така — заключи баща ѝ, недочакал от нея ясни обяснения. — Ще взема тези писма. Ще помоля свои познати да поработят с тях и да те защитят от неговото натрапничество.

— Той не ми се натрапва. — Женя все още се опитваше слабо да се съпротивлява, но вече разбираше, че всичко е свършено. — Не ми е сторил нищо лошо.

— Засега не ти е сторил. И аз не смятам да чакам болният му разум да реши, че трябва да те убие или изнасили.

— Татко!

— Точка по въпроса. Няма какво повече да обсъждаме. Мога да добавя само едно: съжалявам, че моята дъщеря се оказа кръгла глупачка, която не разбира елементарни неща. Вместо веднага да разпознае у този почитател психично болен човек и да съобщи на баща си за неговото натрапничество, тя си е втълпила някаква идиотска история за неземна любов и не желае да се съобразява с очевидни факти.

ГЛАВА 4.

Ох, колко мразеше Сурин тези срещи! Кой знае защо му се струваше, че е много по-безопасно да контактува с Рубцов по телефона. Изглежда, имаше чувството, че разискването на въпрос по телефона е определено по-проста работа и не крие никаква заплаха, докато при лична среща ще трябва да напруга всичките си умствени способности и мозъчни гънки. Като много други държавни служители и Василий Никанорович Сурин нямаше нищо против да получава пари, но страшно не обичаше да заработва тези пари. Когато късно снощи Рубцов му се обади по телефона и с обичайния си спокоен тон заяви, че трябва да се срещнат, сърцето на Сурин тревожно се разтупка. През цялата останала вечер се заяждаше с жена си и едва се съдържаше да не си го изкара на децата, които като всички нормални деца даваха повод да им се разкреци всяка минута, ако не и всяка секунда.

— Вася, защо не си легнеш вече — ядосано каза жена му след поредната му нападка. — Когато се умориш, ставаш съвсем непоносим. Време ти е да си вземеш отпуск.

Сурин премълча и със скръбна физиономия тръгна към банята. Отпуск, отпуск... Самият отпуск е хубаво нещо, но няма никакво отношение към Рубцов. От Рубцов не можеш да се отървеш с никакъв отпуск и дори не можеш да се пенсионираш.

Цялата нощ го тормозиха някакви объркани сънища, в които той ту летеше със самолет, ту бе тръгнал за някъде с велосипед и знаеше, че трябва непременно да стигне навреме, инак Рубцов строго ще го накаже. Къде именно трябваше да стигне и какъв е този срок, сънят не казваше, но страхът пред гнева на Рубцов затъмняваше всичко наоколо. Сурин се събуди разбит и потен, с отвратителен кисел вкус в устата, сякаш предната вечер бе прекалил с пиенето и бе изпушил цял пакет лоши цигари.

Срещата им беше определена за един часа по обяд, в бар с почти неприличното име „Пивницата“. Но името всъщност беше

единственият недостатък на това заведение, което се намираше на Ленински проспект. Първо, беше достатъчно близо до работата на Сурин и обедната почивка щеше да му стигне за срещата. Второ, „Пивницата“ се намираше недалеч и от офиса на Рубцов, чиято обедна почивка беше ненормирана, но който все пак ценеше времето си. И трето, кухнята в нея беше повече от прилична, макар и скъпичка за държавната заплата на Сурин. Василий Никанорович отдавна вече не живееше само от заплата си.

Рубцов пристигна, както винаги, на минутата — спокоен, сдържан, изтупан, сякаш навън не цареше трийсетградусова жегата. Със строг делови костюм и вратовръзка. „Сигурно изобщо не се поти — кой знае защо се мярна в главата на Сурин, който се задущаваше в ризата си с къси ръкави. — Не човек, а машина“.

След като поръча обяда, Рубцов мина на въпроса. Колкото повече го слушаше Сурин, толкова повече се смайваше. Заради тази ли дреболия цялата минала нощ го измъчваха кошмари?

— Слушай, не ти ли се струва, че се тревожиш само за дето си нямаш други грижи? — попита той без заобикалки. — Какво си се заял с момичето? Голяма работа, някакъв глупак й пишел писма. Какво сега, заради това да вдигна на крак цялата руска милиция ли?

— Не ме разбра добре — бавно произнесе Рубцов, загледан в него със студените си ясни очи. — Евгения е моя единствена дъщеря, бъди така добър да го проумееш веднъж завинаги. Нещо повече, моята единствена дъщеря има лоша наследственост, много лоша, казвал съм ти какво представляваше майка й и с какви усилия изтръгнах детето си от нейните лапи. Не мога да допусна Евгения да тръгне по нейните стъпки и съм готов да направя всичко, за да предотвратя това.

— Абе, я не откачай! — избухна Сурин. — Какво общо има тук наследствеността? Да не би момичето да пие, да се шляе без работа и да взема наркотици? Ти не я пускаш на крачка от себе си! Какво общо има между тези писма и наследствеността? Може би си мислиш, че ще стане проститутка само като ги прочете? В края на краищата вземи само ти да отваряш пощенската кутия, прибирай писмата — и тя няма вече да ги чете. Защо натоварваш мен с тази работа? Сякаш че ако намериш това момче, наследствеността никога няма да се прояви. Знаеш ли какво казва народът? На когото е писано да го обесят, никога

няма да се удави. Каквото ѝ е писано на твоята Евгения, това и ще стане, а писмата тук не играят никаква роля.

Струваше му се, че говори убедително и логично и сега Рубцов ще се усмихне, ще го потупа по рамото и ще каже: „Прав си, Вася, нещо се изхвърлям от уплаха. Забрави за това, я по-добре да си хапнем пържолите, че вече изстиват“. Но Рубцов кой знае защо не каза това. Очите му станаха още по-светли и студени, сякаш вътре в главата му някой изключи отоплението и само след няколко секунди лицето му щеше да се покрие със скреж.

— Ти наистина ли не ме разбра, или не искаш да ме разбереш? — попита Рубцов. — Ако не си ме разбрал, ще ти го обясня по-простичко, по-достъпно. Евгения е вече на деветнайсет години, аз правя всичко възможно, за да контролирам поведението ѝ, но не съм в състояние да бъда до нея двайсет и четири часа в денонощието. И ето, става ясно, че в момент, когато не съм бил наоколо, тя се е запознала с някакъв странен тип, който сега ѝ пише странни писма с още по-странни признания. Нещо повече, твърди, че на никого няма да позволи да каже лоша дума за нея. Кой е този, държа да науча, дете говори лоши думи за дъщеря ми? Каква е тази среда, за която нищо не знам? Евгения ме уверява, че не знае за какво става дума, и от това мога да си направя само два извода: или тя лъже, или на автора на тези писма му хлопа дъската. Прекалено добре познавам дъщеря си, за да допусна, че тя може да лъже така. Сигурен съм, че нейният почитател е луд, защото само луди хора могат днес, в края на двайсети век, да пишат писма на непознато момиче. Той знае къде живее дъщеря ми, така че имам ли гаранция, че няма да поиска да се сближи с нея? Имам ли такава гаранция, тебе питам, Вася? И не искам да се тревожа по цели дни, че Евгения може да стане жертва на маниак. Опитах се да поговоря с нея, да я вразумя, да я наплаша, но тя не иска и да чуе, не вярва, че това момче е откачено, изпълнена е с глупави романтични мечти и идиотски представи за голямата любов. Не би проявила предпазливост, ако отново го срещне на улицата. Ето защо искам да го намериш и да го махнеш от пътя ѝ, да го прибереш в затвора например. Стана ли ти ясно сега?

— Кристално — промърмори Сурин, — ти ми го обясни като на пълен идиот.

— На пълни идиоти аз обяснявам по друг начин — надменно се усмихна Рубцов. — А за тебе лично ще добавя още нещо, в случай че не искаш да ме разбереш. Ти, Васенка, винаги трябва да се стремиш да ме разбираш, колкото може по-добре. Това е в твой интерес и аз ще бъда много изненадан, ако изведнъж се окаже, че не го знаеш. Сещаш се, нали?

— Знам го — процеди през зъби Сурин, без да повдига поглед от пържолата, която само преди десет минути излъчваше толкова апетитен аромат, а сега изглеждаше просто гадна. — Давай писмата, ще помисля какво мога да направя с тях.

Рубцов му подаде дебел бял плик.

— Няма да помислиш какво можеш да направиш, Васенка, а ще направиш всичко възможно. Намери човек, което да се заеме с това, аз ще платя за работата му. Само че това същество трябва да има пипе и да е достойно за доверие.

— За каква сума мога да говоря с него? — попита Сурин.

— Без значение. Работата трябва да се свърши. Ще ме задоволи всякакъв резултат, стига да отговаря на реалността, а не да бъде плод на нагли фантазии, разбираш ли ме? Дори съм готов да чуя, че Евгения ме лъже жестоко, че се е събрала с някаква компания, за която аз нищо не знам, и в тази компания някой има основания да говори лоши неща за нея. Трябва обаче да знам истината.

„Истината, та истината — злобно си мислеше Сурин, докато се прибираше към службата. — Истината му дай на него, правдолюбеца неден! Заради неговата любов към истината сега аз трябва да си скъсам задника, за да търся оперативен работник, който ще се наеме да поработи с тези писма. Вярно, добре е, че Рубцов плаща за работата — срещу пари е по-лесно да се намери човек, но нали не всеки става за тази работа. С пипе в главата и достоен за доверие! Че откъде да го взема толкова точен?“

Но до вечерта в замътената от жегата и ежедневните служебни грижи глава на Сурин взе да просветва идея. Ще бъде справедливо да отбележим, че идеята не се промъкна самостоятелно в главата му, а бе подхвърлена от справката за работата на поделенията на криминалната милиция за миналата година. В тази справка покрай другото се споменаваха заплетеното и прогърмяло из цяла Москва дело за убийствата, при които престъпникът бе поставял до труповете някакви

играчки. В справката се споменаваха и имената на особено отличилите се оперативни работници — подполковник А. П. Каменская, капитан М. А. Доценко, старши лейтенант С. К. Зарубин. Сурин веднага отхвърли Каменская — подполковник е, че и от „Петровка“, хайде да си нямаме работа с такива. Избирайки между еднакво непознатите за него М. А. Доценко и С. К. Зарубин, Василий Никанорович, без да мисли дълго, отдаде предпочитанията си на Зарубин. Първо, той е най-младият (както личеше по чина му) и значи като всички млади хора се нуждае от пари, още не е успял да си напълни гушата с подкупи и рекет, второ, няма да е нафукан (щом работи в районно окръжие, а не на „Петровка“) и трето — достатъчно му сече пипето, щом е съумял да се прояви в такова сложно дело. Мнението на Василий Никанорович за моралния облик на служителите от криминалната милиция беше твърде ниско, впрочем това мнение се отнасяше за всички служители от системата на Министерството на вътрешните работи без изключение и се опираше на богатия му, включително собствен опит. А главното предимство на все още неведомия С. К. Зарубин беше, че той работеше не къде да е, а в същия Централен район на Москва, на чиято територия живееше и Рубцов. Тоест съществуваше пряката и абсолютно оправдана възможност самият Рубцов да се обърне към Зарубин, без да обнародва връзката си със Сурин.

Не беше особено трудно да намери служебния телефон на Зарубин, много по-сложно му се струваше да обясни съображенията си на Рубцов.

— Според теб добре ли ще бъде още едно старателно ченге да знае за нашите отношения? Обади се на Зарубин, определете си среща, обясни му нещата. Няма начин той да не ти обърне внимание — за какво му е да има на територията си проблеми с откачен тип, който се натрапва на някакво момиче — каза той вечерта на Рубцов по телефона. — Хайде да се видим утре, да ти върна писмата и ти да отидеш при него сам.

Въпреки очакванията му Рубцов възприе това предложение доста спокойно, макар Сурин да знаеше, че това спокойствие обикновено се оказва измамно. Но все пак Рубцов се съгласи и на Сурин камък му падна от сърцето. Не беше нужно толкова да се тревожи вчера, ето, всичко се оправя.

Телефонното обаждане на непознатия човек, представил се като Рубцов, свари Сергей Зарубин неподготвен. Току-що бе приключил денонощното си дежурство и мъчително обмисляше дали да се прибере и наспи, или да свърши нещо полезно. Дежурството се оказва рядко спокойно, явно убийствената жега тази година, за разлика от миналогодишната, тормозеше не само законопослушните граждани, но и престъпниците, които, изтормозени през деня в борбата с потта и зноя, през нощта предпочитаха поне малко да си починат. Сергей бе успял доста добре да поспи (на три пъти по четирийсет минути) върху събраните в една редица столове и към момента, когато трябваше да предаде дежурството, се чувстваше изпълнен със сили. След денонощно дежурство обаче на оперативния работник се полага почивка, с други думи — честно отработено свободно време в делничен ден, и Зарубин смяташе, че би трябвало да се възползва от това. От друга страна, имаше толкова работа за вършене... Именно по средата на този сложен и тежък процес на претегляне на „за“ и „против“ дойде телефонното обаждане с молбата за среща.

— Заповядайте в управлението, ще ви изчакам — предложи Сергей.

Интересно, дали събеседникът му ще се съгласи с това, или ще се откаже. Отказът да дойде в Окръжното управление на вътрешните работи би подсказал, че господин Рубцов има проблеми, представляващи интерес за един оперативен работник. Например иска да сподели строго конфиденциална информация или смята да предложи на Зарубин подкуп, та той да промени посоката на работа по някое дело, или пък е изпаднал в тежка ситуация и се нуждае от помощ, за която не би искал никой да знае. Но човекът, представил се като Рубцов, с готовност прие предложението, попита за номера на кабинета и обеща да дойде след двайсет-трийсет минути. Тази работа никак не се хареса на Зарубин. Сигурно щеше да види поредния оплакващ се, недоволен, че съседите му вдигат силен шум нощем, или че някой си паркира колата точно под неговите прозорци, а алармата ѝ се включва час по час и му пречи да спи. Жителите на района буквално затрупваха участъковите с такива жалби, а след като не виждаха резултат, започваха да се обръщат към оперативния състав. Оплакваха се от съседите, от собственици на коли, на едри кучета (разхождат ги без

намордници, ами ако ухапят някого?), на павилиони, търгуващи със спиртни напитки (вчера си купих водка, имаше някакъв странен вкус, вземете да проверите, може да е фалшива, ами че той ще отрови целия град), оплакваха се от всичко, от което човек може да се оплаче. И днес, след денонощното дежурство, когато имаше пълното и законно право на свободен ден, на Сергей никак не му се искаше да си изгуби времето в изслушване на поредната жалба. Но какво да се прави, сам си е виновен, надяваше се случайността да му подхвърли нещо интересно, случайността обаче му подхвърли заядлив пенсионер, когото не го мързи дори в такава жегата да се дотътри до милицията, за да вкара в пътя някой малолетен хулиган.

Ето защо Зарубин беше приятно изненадан, когато вместо очаквания пенсионер в кабинета влезе висок широкоплещест мъж на около четирийсет и пет години.

— Рубцов — представи се той и подаде ръка. — Аз ви се обадох.

Сергей оцени неговото силно, но същевременно сдържано ръкостискане и се учуди, че дланта на посетителя беше суха и прохладна, сякаш жегата по някакъв начин не действаше на Рубцов.

— Ще се постарая да не ви отнема много време, Сергей Кузмич — заяви Рубцов и седна срещу бюрото на Сергей, — затова ще ви помоля първо да ме изслушате, а после да зададете въпросите си, ако имате такива.

Зарубин мълчаливо кимна, любопитно наблюдавайки посетителя. Той сякаш се чувстваше в чуждия служебен кабинет като в свой собствен и вече беше готов да дава разпореждания и да изисква отчет за тяхното изпълнение. Интересен екземпляр! С такива Сергей се бе срещал често и си бе изработил солиден имунитет към подобна безцеремонност. Не се дразнеше и същевременно не се поддаваше на синдрома на подчинения.

— Слушам ви извънредно внимателно — каза единствено в отговор и склучи длани върху девствено чистото бюро.

— Преди известно време дъщеря ми забелязала на улицата младеж, който я преследвал чак до дома ни. Вървял след нея до входа, после по някакъв начин научил номера на апартамента ни, а след известно време започнал да ѝ пише писма. Съдържанието на писмата явно говори, че този младеж има сериозни нарушения на психиката. Той е маниак и тъй като знае къде живее дъщеря ми, аз имам всички

основания да се безпокоя за нейната безопасност. Това първо. Сега второ. В тези писма има една фраза, която ме притеснява: „На никого няма да позволя да каже лоша дума за теб“. Кой може да говори на този луд човек каквото и да било за моята дъщеря, след като те не се познават и нямат обща компания? Никой. Това или е следствие от негови халюцинации, което потвърждава болестта му, или дъщеря ми ме лъже и те все пак се познават. За всяка лъжа трябва да има причини — вие разбирате това не по-зле от мен. Защо едно младо момиче крие от баща си своето познанство с младеж? Защото знае, че баща ѝ няма да одобри това познанство. Тя поддържа отношения не само с него, но с цяла компания такива хора и крие всичко от мен. Защо? Какво става там, в тази компания? Наркотици? Престъпления? Групов секс? Искам да знам това, за да мога навреме да взема мерки и да опазя дъщеря си от наклонената плоскост, докато не е станало късно. И трето. Всеки труд трябва да бъде заплащан и нашият случай с вас не е изключение. Или вие сам ще назовете сумата на хонорара си, или, ако ви е неудобно, ще я назова аз, а вие ще се съгласите или няма да се съгласите с нея. Ще разговаряме по въпроса. Сега съм готов да отговоря на вашите въпроси.

Зарубин оцени по достойнство краткостта и яснотата на изложението. Никакви емоции, никакви отклонения от темата — нито към собствената история, нито към историите на роднини и близки. (Знаете ли защо се тревожа така... В моята работа има една жена, чийто син също... та веднъж... а тя... а той... а те... Разказах всичко на чичо си и той ме посъветва... а аз казах... а той ми каза... и той имал една позната...) Най-приятното беше, че този човек, Рубцов, не искаше нищо противозаконно. Друг беше въпросът, че по подобен проблем никой никога не се обръща към милицията, във всеки случай до днес не се бе обръщал никой и така трябваше да бъде. Милицията е затънала до гуша в своите си работи и всяко ченге просто би се постарало да се отърве от Рубцов с неговите писма. Той вероятно добре разбира това, ето защо предлага пари, а не настоява тутакси да се вдигнат на крак най-добрите детективи в страната, за да осигурят безопасността на неговата ненагледна дъщеря. Разумен човек, разсъждава трезво.

— Защо не се обърнахте към частна агенция? — попита Зарубин като начало. — Защото всъщност това, което предлагате на мен, е

работа за частен детектив.

— Частните детективи няма достъп до източниците на информация, необходими за такава работа. В нашата страна частната охранителна дейност е развита добре, но частната детективска все още е в зародиш. Не вярвам в техния професионализъм. Но е странно, че ми зададохте този въпрос. Нима самият вие не го знаете?

— Защо, знам го — усмихна се Зарубин. — Просто за мен беше важно да чуя от какви съображения се ръководите. Следващият въпрос: защо се обърнахте именно към мен? Може би някой ме е препоръчал?

— Никой. Аз живея в Централния район, затова беше напълно естествено да се обърна към моето окръжно управление, а не към някое друго. Обадох се в дежурната част, казах, че трябва да се срещна с някого от оперативните работници, отговориха ми, че всички са по задачи, налице е само старши лейтенант Зарубин, който сега предава денонощно дежурство и след десет минути ще се освободи. И ми дадоха вашия телефон. Други въпроси?

— На колко години е дъщеря ви?

— На деветнайсет.

— С какво се занимава? Учи ли, работи ли?

— Работи. Работи при мен като секретарка. Ако ви интересува къде работя аз — ето моята визитна картичка, на нея са всичките ми телефони: служебният, домашният, мобилният.

— Дъщеря ви добре ли си спомня външността на младежа, който я е преследвал? Ще може ли да го опише подробно?

— Надявам се, че ще може.

— Ако се заема с този случай, ще трябва първо да се видя с дъщеря ви, за да науча всички подробности за този младеж.

— Разбира се, когато пожелаете.

— А писмата? Аз трябва да ги прочета, за да имам представа за какво става дума.

Рубцов мълчаливо отвори дипломатическото си куфарче и сложи на бюрото пред Зарубин дебелия бял плик.

— Ако вземете писмата, това ще означава ли, че сте се съгласили с моето предложение?

Зарубин се позасмя. Господин Рубцов беше свикнал бързо да стисва хората за гърлото — нито една излишна дума, нито една

напрасно изгубена секунда. А може би това не е лошо за днешните времена? Съвременен делови стил.

— Хайде да се разберем така — съвсем дружелюбно предложи Зарубин. — Първо аз да прочета писмата и малко да помисля върху тях, после да се видя с дъщеря ви, след което още малко да помисля и тогава да ви дам окончателен отговор.

— Правилно ли ви разбирам, че окончателният ви отговор ще е свързан със сумата на хонорара ви, която вие трябва предварително да обмислите?

— Не, неправилно ме разбирате. Моят окончателен отговор ще бъде дали се наемам да ви помогна, или не се наемам. А хонорара ще обсъдим по-късно.

За пръв път по време на разговора по лицето на Рубцов се мярна нещо като недоверие, и то не към събеседника му, а по-скоро към самия себе си: дали не му се е счуло, дали не го е подвел слухът?

— Тоест искате да кажете, че може да откажете? — уточни той.

— Разбира се — широко се усмихна Зарубин.

— Нима не ви трябва пари? Толкова ли сте богат, че можете с такава лекота да се откажете от една възможност да припечелите?

— Разбира се, трябва ми пари, но не и главоболия. Имам си достатъчно от служебните си задължения. Е, не ви разбрах — приемате ли моите условия, или не?

— Не — твърдо отговори Рубцов. — Те не ми допадат. Но тъй като се нуждая от вашите услуги, съм принуден да ги приема. Оставям ви писмата. Кога искате да се видите с дъщеря ми?

Зарубин си погледна часовника, после извади от плика другите пликосе, по-малките. Само четири писма и ако се съди по дебелината на пликосете — не особено дълги. Беше почти обяд, трябваше да прочете писмата, после не би било зле да обядва.

— Днес в два часа. Възможно ли е?

— Ще я освободя от работа, точно в два ще ви чака вкъщи. И аз ще дойда с нея.

— А, това не е нужно — побърза да каже Сергей. — Вашето присъствие е нежелателно.

— Защо? — недоволно попита Рубцов. — Аз съм баща, трябва да знам...

— Всичко, което трябва да знаете, ще го научите от мен — изрече с леден тон Зарубин. — Нали самият вие разбирате, че не сте научили нищо съществено от дъщеря си. Няма на света човек, който да разказва цялата истина в присъствието на родителите си. Ако смятате да ми пречите и да ръководите всяка моя крачка, по-добре да се разделим още сега. Потърсете си друг детектив.

Баща ѝ тръгна за милицията и от същата секунда Женя, колкото и да се стараше, не можеше да се съсредоточи върху документите, които ѝ беше възложено да напише, распечата и изпрати по факса. Два от тях бяха на руски и бяха предназначени за банки, където фирмата имаше сметки, останалите писма баща ѝ бе продиктувал и бе наредил да ги преведе на английски и немски. С руските текстове Женя горедолу се справи, но с немския здравата се затрудни. Самият текст се превеждаше лесно, но не можеше и не можеше да го набере на компютъра — пръстите ѝ упорито натискаха погрешни клавиши, Женя забелязваше грешката и мъчително се опитваше да я поправи, но очите ѝ сякаш нарочно отказваха да намират на клавиатурата нужната буква. Немските думи връщаха мислите ѝ към езиковия курс, към вечерта, когато на път за вкъщи бе срещнала Него, най-хубавия, най-добрия, най-умния човек на света, своята единствена надежда до днешния ден. И ето че баща ѝ и някакъв незнаен все още чичко от милицията безжалостно и грубо ѝ отнемат тази надежда. Всичко свършва дори преди да е успяло да започне.

— Евгения!

Гласът на баща ѝ прокълтя в ухото ѝ толкова неочаквано, че Женя подскочи, докосна с лакът купчината папки в края на бюрото, папките с грохот рухнаха на пода и от тях се изсипаха документи.

— Слонче — недоволно промърмори баща ѝ, леко снишил глас. — Пригответъй се и тръгвай за вкъщи. В два часа ще дойде човек от милицията, трябва да си поговори с теб за писмата и за техния шантав автор. След разговора с него веднага се връщаш на работа, разбра ли ме?

— Разбрах — тихо отговори Женя.

— Изпрати ли писмата?

— Не всичките. Още не съм довършила превода.

— Много лошо. Работиш бавно. Срещу същата заплата, която ти давам, в други фирми секретарките вършат три пъти повече работа.

„Ами не ми плащай! — искаше ѝ се да извика. — За какво ми е твоята заплата? Сякаш наистина я получавам и мога да я харча за каквото искам. И без това ми я вземаш и ми даваш само дребни джобни пари. А ако не ти харесва как работя, уволни ме и си вземи друга секретарка. Пусни ме да вървя, накъдето ми видят очите, ще се хвана на каквато и да е работа — метачка, чистачка, само и само да не стоя по цял ден под твоя надзор!“ Но Женя Рубцова не можеше да каже това на глас. Не смееше. Тя можеше само да мисли и да крещи мълчешком.

— Преди да тръгнеш за вкъщи, се свържи с Кравцов и потвърди от мое име срещата ни за днес в четиринайсет и трийсет, както се бяхме разбрали. И го предупреди, че ще отида с партньори, разговорът ще бъде дълъг, така че да не разчита да се освободи преди пет часа.

Баща ѝ влезе в кабинета си, а Женя отвори телефонния указател и се зае да търси Кравцов. Не беше лесна работа и обикновено изискваше много време, затова баща ѝ, ако му трябваше Кравцов, възлагаше това на нея. В телефонния указател на това име бе посветена цяла страница, изпъстрена с телефонните номера на всевъзможни фирми, офиси, кабинети, жилища и учреждения, където при необходимост човек би могъл да го намери или пък да научи къде е отишъл. Като набираше методично номер след номер, Женя изведнъж се сети, че съдбата ѝ дава в ръцете още един шанс, може би последния, и тя трябва наистина да е кръгла идиотка, за да не се възползва от него. Защо баща ѝ смята, че Той е ненормален? Ами защото не вярва, че нормален, здравомислещ младеж може да се влюби в нея, в Женя. А защо не вярва в това? Защото за него тя е още малко дете, момиченцето с плитчицата и белите чорапки, с наивните очички и скромното поведение. Ако онзи човек от милицията я види по същия начин, както я вижда баща ѝ, той несъмнено също ще сметне, че Той е луд. Но ако я види друга, такава, каквато я срещна Незнайният приятел, пораснала и красива, изобщо няма да го сметне за откачен, ще го разбере и няма да започне да го издирва и преследва. И може би дори ще убеди баща ѝ да го остави на мира.

Докато натискаше трескаво бутоните на телефона в опити да намери Кравцов, Женя поглеждаше часовника и пресмяташе колко

време ще ѝ трябва, за да стигне до вкъщи и да успее да се издокара. Ако до десет минути излезе отгук, всичко ще е наред, ще успее. След като най-сетне намери Кравцов, Женя грабна чантичката си и изскочи на улицата. Пред входа на офиса стоеше колата на баща ѝ, шофьорът Гриша седеше в прохладното купе и решаваше кръстословица в някакъв вестник. Женя рязко отвори вратата.

— Гриша, закарай ме вкъщи, а? — помоли го жално.

— Че как — ухили се шофьорът. — Точно това ми заръча шефът: до два часа ще закараш Евгения вкъщи. Хем за малко да те изпусна — нещо раничко си отиваш. Какво, баща ти не те ли предупреди, че ще пътуваш с мен?

— Не.

— Странно — учуди се Григорий. — Голям номер щеше да се получи, ако беше тръгнала за метрото, а аз да те чакам да излезеш.

— Днес е нещо раздразнен — обясни Женя, докато се настаняваше в просторното прохладно купе на колата. — Не успях да му преведа навреме някакви делови писма, та ми се ядоса. Затова е забравил да ме предупреди.

Колата потегли към Садовое колцо и Женя, отпусната върху меката, облицована с тънка кожа облегалка, започна мислено да преглежда своя бедничък гардероб и да обмисля как е по-добре да се облече, за да направи на милиционера нужното впечатление. Жалко, че няма красиви обувки с що-годе прилични токове — тези чудовищни тъпоноси калеври с ниски широки токове, които баща ѝ я кара да носи, само загрозяват формата на краката. За онези без токовете пък дори да не споменаваме...

Значи отказваме се от полите, полата изглежда добре само с подходящи обувки, а Женя няма такива. Да речем, дънки? С дънки впрочем може и да е съвсем боса, това не противоречи на стила и дори изглежда секси. Може също да сложи някаква по-отворена тениска — баща ѝ разрешаваше да си купува такива за отпуските, които Женя обикновено прекарва на някое затънтено място, на вила у приятели на баща ѝ. Правилно, помисли си тя, отворена тениска, и то не новата, а някоя от купените преди две-три години, когато самата Женя беше по-слаба. Баща ѝ забраняваше да купува дрехи по тялото, но досега не бе ставало дума за носенето на старите дрехи. По-точно, не бе имало повод за това.

В един и половина Женя беше вече вкъщи. Имаше достатъчно време, за да се преоблече, гримира и красиво да подреди масата за чай. Все пак щеше да дойде гостенин, искаше ѝ се да му хареса. Женя толкова се вълнуваше, че треперещата ѝ ръка не можеше и не можеше да прокара красива линия около очите, тъмносивият молив постоянно се кривеше и вместо тънък щрих около миглите оставяше дебела ивица направо на клепача. Тя на два пъти се принуди да се измие и да започне отново. В два без пет беше готова. Отиде до огледалото, огледа се придирчиво от главата до петите. От огледалните дълбини я гледаше стройно босоного момиче с висока гръд, дълги тъмни коси, огромни очи и чувствени, леко пухкави устни. Женя остана повече от доволна от себе си. В два и две минути звънецът на вратата пропя мелодично и тя се затича да отвори.

Вратата се отвори, на прага стоеше симпатично момиче. В полумрака на стълбищната площадка на Зарубин му се стори, че тя е нещо твърде голяма за заявената от грижовния татко Рубцов възраст.

— Здравейте — обаятелно се усмихна Сергей, — вие ли сте Женя?

— Да — усмихна се в отговор момичето. — Влизайте. От милицията сте, нали? Татко ви е изпратил?

„Охо! — възкликна мислено Зарубин. — Щерката вече твърдо е запомнила, че всичко на този свят става изключително със знанието и по нареждане на татенцето ѝ. Таткото не ме е помолил да разследвам случая с тези писма, а именно ме е изпратил, като свой подчинен. Добре де, да видим какво ще стане по-нататък“.

— Заповядайте в хола — приветливо го покани Женя. — Може да не се събувате.

„Това е добре — отново мислено се позасмя Зарубин. — След денонощното дежурство и в тази жега не бих гарантирал за свежия аромат на краката и чорапите си. Виж, разправят, че в Америка във всеки полицейски участък имало душиове, та умореният полицай да може да се освежи след усърдния си труд. Вярно, казват също, че там твърде силно се следи всичко да е законно, така че в техните условия какво ли щяхме да разкриваме?“

Докато следваше Женя, той внимателно оглеждаше жилището. Да, явно татенцето Рубцов не беше пестил парите за ремонт — дори вратите към банята и тоалетната бяха от масивно дърво. Във всичко се усещаше солидност, но никакъв намек за показан разкош. Зарубин беше попадал в жилища, където дори дръжките на вратите бяха от бронз и позлатени, а всеки пепелник струваше най-малкото колкото три негови месечни заплати — в такъв дори ти е някак неудобно да си тръскаш пепелта. Тук обаче не се забелязваше нищо подобно. Холът, в който го покани Женя, се оказа трапезария с кухненска ниша, достатъчно просторна, та тези, които седят около масата, да не пречат на човека, който готви, и същевременно достатъчно уютна, та да не се чувстваш като в банкетна зала на ресторант.

— Седнете, моля — каза Женя и посочи масата, на която бяха подредени две чаши с чинийки, захарница, нарязан на тънко лимон, бонбони и чиния с бисквити — явно не фабрично производство. — Чай или кафе предпочитате?

— Благодаря, не е нужно, не се безпокойте — усмихна се Зарубин.

— Но как така! — огорчено възрази момичето. — Та нали идвате от работа, сигурно не сте обядвали, изпийте поне един чай.

— Благодаря — повтори Сергей и седна на масата, — току-що обядвах. Хайде да поседнем и да си поговорим за вашия почитател, да не губим време. Баща ви ми разказа едно-друго, но аз искам да получа информация от първа ръка.

— О, каква глупост е всичко това! — с досада въздъхна Женя. — Много съжалявам, че татко ви е натоварил с такава дреболия, която не заслужава никакво внимание.

— Така ли? Защо смятате така?

— Защото е нормално младеж да се интересува от момиче. От кого трябва да се интересува? От бабички ли? От мъже на средна възраст? Не разбирам какво толкова необичайно и опасно видя татко в тази история и ми е ужасно неудобно, че той откъсва заети хора от работата им.

— И все пак — сухо изрече Зарубин, — щом баща ви ме помоли да се заема с това, хайде да изпълним молбата му.

Женя започна да разказва, а Зарубин, мислено съпоставяйки нейните думи с чутото сутринта от Рубцов, не намираше никакви

разлики. Момичето или казваше истината, или беше научило лъжата си толкова добре, че можеше да я повтори няколко пъти, без да сбърка.

— Абсолютно сигурна ли сте, че нямате общи познати с този младеж? — попита той, когато Женя приключи с разказа си.

— Сигурна съм, разбира се. Дори не му знам името.

— Това не е критерий. Много приятели ли имате?

Стори му се, че сянка на смущение се плъзна по лицето на момичето. С какво не ѝ хареса този въпрос? Нима татенцето Рубцов е прав и тя има някаква „нелегална“ компания?

— Почти никакви.

— Но как така? Защо? Тежък характер ли имате? — шеговито попита Зарубин.

— По-скоро татко, а не аз. Той разглеждаше всички мои приятелки от училище под микроскоп и ако момичетата не му допадаха с нещо, не ме пускаше с тях — нито на кино, нито просто на разходка. За дискотеки и дума не можеше да става, беше ми забранено да ходя там.

— Хубава работа! И сега ли ви е забранено? Или сега вече може?

— И сега не може.

— И защо такава строгост? Провинили ли сте се с нещо, та сте изгубили доверието му?

— Не, но татко не чака да се провиня, той взема предпазни мерки. От всичките ми училищни приятелки ми разрешаваше да дружа само с едно момиче, пускаше ме с нея на кино, позволяваше да ѝ ходя на гости.

— И къде е тя сега? Още ли сте приятелки?

— Тя учи в Англия. Вярно, кореспондираме си, но не е същото.

— Интересно — промърмори Зарубин, неволно изпитал съчувствие към това момиче, което живееше под строгия контрол на баща си. — Между другото, защо самата вие не учите? Не ви ли приеха?

— Татко не разреши. Той смята, че първо трябва да поработя, а после да продължа образованието си.

Татко не разреши... Татко смята... Татко забранява... Интересно, а има ли в това семейство и майка? Рубцов нищо не спомена за това.

— Женя, а къде е майка ви? — попита Сергей и огледа стаята в опит да съзре присъствието на зряла жена в тази къща.

— Не знам. — Момичето равнодушно сви рамене. — Татко ме е отнел от мама чрез съд, когато съм била на две годинки. Повече не съм я виждала.

Ха така! Отнел я чрез съд. Значи става дума за лишаване от родителски права във връзка с алкохолизъм, психично заболяване, осъждане или невероятно аморален начин на живот на майката.

— Искате ли да ми разкажете за това?

— Ами няма какво да ви разкажа. Те дори не са били женени. Просто кратко познанство, грешка на младостта.

Зарубин едва се въздържа да не се усмихне. Това момиче от висотата на малкото си изживени години толкова авторитетно поставяше печати върху живота на своите родители! Впрочем възможно бе тя само да повтаряше неща, които бе чула от баща си.

— И винаги ли сте живели само двамата? — попита той. — Баща ви не се е женил?

— С нас живееше наша роднина, тя ми беше нещо като бавачка.

— И къде е тя сега?

— Почина. Миналата година.

В очите на Жения се появиха сълзи, устните ѝ трепнаха. Момичето се извърна за секунда, после решително тръсна глава и над раменете му се развя вълната от дълги лъскави коси. Сега тя отново гледаше Сергей — спокойно и приветливо.

— Извинете, не се овладях. Много обичах Раечка.

— Разбирам...

Зарубин тревожно преценяваше впечатленията си. Хубаво момиче, умно, възпитано, не прилича на отявлена лъжкиня. Тънката трикотажна фланелка позволява да огледа ръцете ѝ — чисти, без никакви следи от инжекции, така че ако е налице проблем с наркотици, най-вероятно става дума за „трева“ или таблетки. Зениците ѝ са нормални, не си облизва устните, явно не изпитва повишена жажда. Не е и болезнено слаба, което често издава употреба на наркотици. Не се забелязват и характерните за наркоманите опити да преувеличават нещастията си. Тогава какво го безпокои толкова в това момиче? Какво му пречи да ѝ повярва?

— Опишете, ако обичате, външния вид на вашия почитател — помоли Сергей.

— Висок, блондин...

— С жълта обувка? — подсказа ѝ той с усмивка.

Женя се разсмя. Смехът ѝ беше звънлив и ромолящ.

— Не съм му гледала обувките. Но наистина е висок и светлокос.

— Какъв цвят е косата му? По-точно, моля. Ленена, златиста, пшенична, с червен оттенък?

Женя се замисли, а Зарубин с досада си помисли, че не се бе сетил да извика със себе си Миша Доценко. А още по-добре — да изпрати тук него. Младите момичета са луди по Мишка, искат на всяка цена да му се харесат, затова с удоволствие си припомнят всичко, което трябва, с най-дребните подробности. И после, Мишка майсторски умее да накара хората да си припомнят, а очевидно конкретният случай е тежък: момичето е видяло своя почитател само веднъж, и то не вчера, минало е доста време. Характерът на Женечка е романтичен, неслучайно тя не се е изплашила от писмата, напротив, приела ги е като нещо нормално, а поради това най-вероятно външността на тайнствения обожател е претърпяла във въображението ѝ известни промени. Изглежда, портретът, който тя рисува сега, го прави доста по-красив от човека, когото е видяла в действителност. Да, Мишаня щеше да бъде точният човек тук...

ГЛАВА 5.

След разговора с Женя Рубцова у Зарубин се загнезди някакво странно чувство, което му пречеше да се съсредоточи върху решаването на главния въпрос: дали да приеме предложението на господин Рубцов, или да му откаже. Само по себе си предложението, което по форма напомняше повече нареждане, в момента не му изглеждаше нито съмнително, нито опасно, още повече че момичето изцяло потвърди разказа на бащата, ако не броим чисто емоционалното отношение към случилото се. Да, татенцето смята, че неговата скъпоценна щерка е преследвана от маниак или, което е още по-лошо, се е свързала с някаква съмнителна компания, за която и да разказваш е срамно и страшно. Самото момиче смята, че всичко е просто чудесно, в нея се е влюбил прекрасният принц, който я отрупва с романтични писма, тихо и предано страдайки далеч от обекта на своята неземна страст. Но по същество и по форма всичко съвпада, тоест татенцето не лъже и не се опитва да въвлече служител от криминалната милиция незнайно в какво. Нещо обаче все пак пречеше на Зарубин и това нещо изобщо не беше свързано с татенцето Рубцов, а със самата Женя.

Той се върна в службата и до края на деня безделничи в кабинета, който споделяше с още трима оперативни работници. Разбира се, това не беше безделие в пълния смисъл на думата — Зарубин проверяваше личността на Рубцов, изясняваше дали дъщеря му е имала неприятности с милицията, четеше и препрочиташе писмата, получени от неизвестния почитател на Женя, а също така се опитваше да улови за лапичката или опашчицата незнайното мъхнато зверче, което се бе заселило у него и тихичко палуваше, като му нашепваше разни гадости за милото девойче Женечка. Към седем часа вечерта Сергей бе научил текстовете на писмата наизуст, а също така бе получил сведения, че Женечка Рубцова си е имала работа с милицията два пъти — първия път е получила паспорта си, втория — документ за руско гражданство за пътуване до Украйна. А самият господин Рубцов, живущ заедно с дъщеря си на адрес... от еди-коя си

година... е кореняк московчанин, генерален директор на фирма „Конект“... адресът на фирмата не е измислен, а е напълно реален, там е разположен офисът, а в офиса има служители, с една дума, всичко е нормално и няма нищо лошо.

Към седем часа неочаквано звънна Миша Доценко.

— Серьога, много ли си зает?

— Свободен съм. След денонощно дежурство съм в полагаема почивка.

— Аха. Виждам аз как си почиваш. Не можеш да се откъснеш от трудовия пост. Ще дойдеш ли с мен да видим поредната къщурка?

— Готово.

Сергей вече няколко пъти бе ходил с Миша да оглеждат жилища, които му подбираше един твърде предприемчив брокер. Обикновено увереният в себе си Доценко изведнъж започваше ужасно да се притеснява от нещо и не можеше да зададе на стопаните на жилищата въпросите, които абсолютно спокойно и естествено задаваше Зарубин. Ето че и днес Сергей, едва престъпил прага, започна замислено да изучава състоянието на стените, пода и тавана, качеството на дограмата и вратите. Жилището наистина беше, меко казано, леко занемарено. Докато Миша разговаряше със собственичката, Зарубин надникна в кухнята. Острият му поглед веднага улови една далеч не самотна хлебарка, която сновеше по масата. Сергей се огледа крадливо и отвори вратичката на шкафа под мивката, където обикновено стои кофата за боклук. Да, налице бяха явни следи от присъствието на мишки. Той се върна в хола и дръпна Миша за ръката.

— Ще си помислим — каза той, като се усмихваше възможно най-обаятелно, — и до два дни ще ви се обадим. Да вървим, Михаиле.

Доценко послушно излезе след него и заслиза по стълбите. Когато се отдалечиха на безопасно разстояние от жилището, спря.

— Тук пък какво не ти хареса? — попита разстроено. — Толкова хубаво апартаментче, хем е близо до блока на Ирка, десетина минути пеша.

— Мишаня, приемам, че апартаментът е чудесен, ако си готов през целия си останал живот да се бориш с мишки и хлебарки. Блокът е такъв, разбираш ли? Целият е пълен с гризачи и насекоми и никакви патентовани средства няма да ти помогнат. Единственият начин да решиш проблема е да направиш изключително скъп ремонт и да

превърнеш апартамента в херметическа килия, така че никаква гадинка да не допълзява до теб от съседите. Имаш ли толкова излишни пари?

— Не — тъжно призна Михаил, — изобщо нямам излишни. Значи пак провал... Знаеш ли, понякога имам чувството, че заради това жилище ние с Ирка никога няма да се оженим.

Погледна часовника си и огорчено въздъхна.

— Трябва да тичам у Стасов, да докладвам за поредния оглед, Иришка сигурно вече е нервна. И без това се ядосваше, че не можа да дойде с мен да види апартамента. Надява се този път да й занеса добра новина, а ето на — пак неуспех. Ще дойдеш ли с мен?

— А, не — позасмя се Зарубин, — много благодаря.

— Защо? — искрено се учуди Миша. — Хайде, Серьога, поне ще хапнеш нещо вкусно. И хлапето ще видиш, то те обича, дори понякога пита за „тито Селощка“. Хайде, тръгвай!

— Ще се прибирам — решително отговори Сергей. — Спи ми се, все пак съм карал денонощно дежурство, не забравяй. И после, Мишутка, имай предвид, че ти разруши личното ми щастие. За пръв път в живота си срещнах достойна за любов свободна жена, която ми подхожда по възраст и — най-важното — по ръст, но ето, че се появи ти, толкова прекрасен, и ми я отне. Ще трябва отново да се върна към контингента на младите глупачки.

Разбира се, Зарубин се шегуваше за разрушеното лично щастие, но за едно беше абсолютно сериозен: доста ниският (за да не кажем дребен) ръст съществено затрудняваше Сергей при уреждането на личния му живот, понеже стесняваше кръга на момичетата, сред които би търсил, до микроскопични размери.

— Между другото — изведнъж се сепна Доценко, — за младите глупачки. Щом те са твоят контингент, може би си чувал за групата „Би Би Си“. Казват, че младото поколение на Москва лудеело по нея.

Сергей се ококори, за миг задържа дишането си и с облекчение издиша.

— Ето на, разбрах. Затова значи нямах мира цял следобед. Разбрах, Мишка! Ура! Сега мога спокойно да си легна и да заспя.

— За какво говориш? Какво толкова необикновено разбра?

— Разбрах на кого прилича тя. Просто страшно много си приличат.

— Коя прилича? На кого? — недоумяваше Доценко.

— Абе едно момиче. Днес се видях с нея по служебен въпрос. Буквално едно и също лице с това на солистката на групата „Би Би Си“, май се казваше Светлана. Ами да, Светлана Медведева.

— Ами може да е била тя? — предположи Миша.

— Не, дума да не става, това е едно кротко, притеснително момиче, съвсем смачкано от деспотичния си баща. Някакъв неизвестен почитател ѝ пише писма, а татенцето ме помоли да видя тая работа в свободното си време. Освен това се казва Женя Рубцова, а не Света Медведева.

До входа на блока, където живееше Ирочка, оставаха няколко метра и Зарубин се спря, готов да подаде ръка на Михаил, но Доценко го сграбчи за рамото и го задърпа към входната врата.

— Нямаш късмета да си отспиш, Серьога. Хайде с мен, трябва да обсъдим нещо. Май пътеките ни се пресякоха.

Кученцето отново заскимтя, този път още по-пронизително и жално. То плачеше вече трета нощ поред, Чистяков шеташе сутрин гневен и недоспал, Настя се чувстваше виновна за всички грехове и световни катастрофи, а стопанинът на кученцето още не се обаждаше, макар че Настя добросъвестна бе разлепила обяви по целия път от дома им до станция „Шчолковская“ на метрото.

Още първата вечер, когато доведе кученцето къщи, Настя се обади на Андрей Чернишов, собственик на великолепна овчарка, и получи незабавна консултация за отглеждането на рошавата топчица. Андрей я предупреди, че кученцето ще скимти нощем, защото според описаните от Настя размери било още на съвсем крехка възраст и непременно щяло да тъгува или за майка си, или за предишния си стопанин, или и за двамата. Единственият начин човек да успокои нещастното създание и да даде възможност и на себе си, и на околните да спят, бил да вземе кученцето в леглото, но по никакъв начин не бивало да го прави, защото то явно било от едра порода и когато пораснело, стопаните щели да имат маса проблеми с едно куче, което с искрена убеденост в правотата си щяло да воюва с тях, за мястото на дивана.

— За да не плаче, трябва да му се даде възможност да се притисне до топло тяло — обясняваше Чернишов. — Ще се притисне

до него като до майка си и ще се успокои.

— А какво да правя, щом не може в леглото? — обърка се Настя.
— Да не би да се наложи цяла нощ да седя във фотьойла с него в скута си?

— Има един вариант, физически не е много удобен, но се помъчи, щом си се набъркала в такава история — позасмя се Чернишов. — Настаняваш Чистяков до стената, ти лягаш от външната страна, слагаш постелката до дивана, спускаш ръката, си на пода и кученцето лепва муцуната си за нея.

— Мислиш ли, че ще помогне?

— Опитай. Аз точно така постъпих с моя пес.

Трета нощ поред Настя спеше, по-точно опитваше се да спи с ръка на пода. Ръката ѝ изтръпваше, мъчително ѝ се искаше да се обърне на другата страна и по навик да пъхне длан под бузата си, но търпеше. Понякога сънят я надвиваше и загубила контрол над себе си, Настя вдигаше ръката си и се наместваше по-удобно. Тогава, само след минута, се разнасяше жално писукане, което преминаваше в непрестанно скимтене. Настя се сепваше, уплашено поглеждаше към Чистяков, виждаше, че и той се е събудил, но тактично се преструва, че спи, бързо се обръщаше, отново пускаше ръка, напипваше топлата топчица и шепнеше:

— Шшт, мъниче, тихо, тихо, тук съм.

Кученцето утихваше, след известно време ръката започваше да изтръпва, отново дрямката надвиваше Настя и всичко се повтаряше.

Тази нощ Настя не бе успяла дори да задреме. Легнала по корем в края на дивана, тя тихичко галеше кученцето и обмисляше новата информация, която късно вечерта ѝ бе съобщил Доценко. И тъй, с какво разполагаме? Някакъв младеж е тайно влюбен в момиче, което прилича на певицата Светлана Медведева от група „Би Би Си“. Други двама младежи са намерени убити, след като (вероятно не без удоволствие) са слушали изпълненията на въпросната група. А първият младеж същевременно пише на любимата си писмо, в което твърди, че няма да позволи на никого да говори лоши неща за нея и нещо повече — доказал го е с дела. Интересно, с какви дела?

Натрапчиво бръмчене прониза нощната тишина — комар търсеше площадка за кацане върху бузата на Настя. Тя вдигна ръка, за да плесне навреме негодника, и тутакси събудилото се кученце се

обади с тъничко скимтене. „По дяволите, няма да има спокойствие за мен в тази къща — ядосано си помисли Настя. — Куче, комари, убийци, писма от почитатели, жегга, задух — защо всичко това се струпва само върху мен? За да не ме оставят да заспя, щеше да е достатъчно само едното“.

Тя отметна чаршафа, с който се завиваше в жеггата, взе кученцето и на пръсти отиде в кухнята, като затвори плътно вратата след себе си. Ако беше малко по-хладно, с удоволствие щеше да изпие едно кафе, но в тази лепкава жегга мисълта за горещата напитка никак не я вдъхновяваше. Наметна си тънко пенъоарче, наля чаша вода от чешмата, седна на мекото диванче с дървена облегалка, изпружи нозе и намести кученцето в скута си. Та докъде беше стигнала? А, да, дотам, че неизвестният почитател смята, че е доказал нещо на дело. Какво пък, очертава се не много ясна, но напълно логична картинка. Младеж, който се прекланя пред музикалния гений на Светлана Медведева, банално се е припознал в съвсем друго момиче, пише му писма, а между другото убива хора, които по време на изявите на неговия кумир си позволяват нелицеприятни изказвания по адрес на певицата, и съобщава за това в писмата си в твърде завоалирана форма. Тоест, ако някой не знае за труповете на Курбанов и Фризе, по никакъв начин не може да се сети, че става дума за убийство. Охо! До каква степен на един човек трябва да му хлопа дъската, та да реди такива фокуси! Странен е все пак...

Кученцето подозрително се размърда и скочи на пода. Настя не схвана веднага каква е работата, после трескаво скочи и се втурна към антрето, където на рафта бяха струпани стари вестници. Успя навреме, тъничката струйка се изля точно върху подложения вестник. Настя смачка вестника, извади от едно чекмедже найлонов плик, пъкна там „еднократната кучешка тоалетна“ и остави плика до входната врата. На сутринта, когато тръгва за работа, ще го изхвърли. Все пак интересно е подреден животът — минаха само три дни, а вече цялото съществуване на двама възрастни хора в този апартамент е подчинено на едно тримесечно кученце. Вестниците, които по-рано безжалостно се изхвърляха още на следващия ден, сега грижливо се подреждаха на рафта. В красиво ремонтираната кухня на най-неподходящото, но единствено възможно място се мъдреха две панички — за храната и за водата. В хладилника се появи мляко, което нито тя, нито Чистяков

понасяха и никога не бяха купували, както и ситно нарязано сурово месо. На котлона, разваляйки външния вид на работната зона, постоянно стоеше тенджерка с наакиснати овесени ядки, от които при нужда можеше за пет минути да се приготви кашичка. В банята се търкаляше парцал за забърсване на пода, в случай че Настя или Льоша не успеят с нужното темпо да проведат операцията по поставянето на кученцето на вестник. Из стаята бяха разхвърляни топчици и изкуствени кокалчета, а чифт ръкавици на Настя и чифт обуца на Льоша още вчера бяха изхвърлени в кофата за боклук поради пълната им и безвъзвратна изгризаност. Сега трябваше постоянно да внимават на достъпни за кученцето места да не остава безнадзорен нито един предмет, който дори само теоретично би представлявал интерес за него. А за него представляваше интерес всичко без изключение, защото кутрето, което Настя и Чистяков наричаха просто Момъка, беше младо и изпълнено с изследователски ентузиазъм за опознаване на света, па макар и засега ограничен в рамките на малката гарсонiera. Че и тези безсънни нощи, изпълнени с жалния кучешки вой...

След като си свърши работата, Момъка отново заскимтя.

— Абе да не би нещо да те боли? — угрижено попита Настя на глас, вероятно разчитайки да получи ясен отговор. Но кой знае защо отговор не последва. Кученцето я гледаше с тъжни очи и тихичко скимтеше.

Още първия ден Андрей Чернишов я бе предупредил:

— Кученцето е съвсем малко, може още да не са му били ваксините. Ако не е ваксинирано, то изобщо не бива да излиза навън. Така че бъди готова — докато се е разхождало, може да е пипнало някоя гадост, като се е приближавало до други кучета, или да е изяло нещо от земята. Може да се разболее. Ако забележиш нещо — веднага при ветеринар.

Лесно е да се каже: веднага при ветеринар! Самата Настя цял ден е на работа, а Чистяков дава уроци. Хубава картинка ще бъде: вкъщи е седнал бъдещ абитуриент, целият обграден с тетрадки и сборници, а професорът тича насам-натам, бърше кучешка диария и креци: „Вие тук порешавайте задачи, а аз ще изтичам до ветеринаря!“. Пълно безумие! Прав беше Льошка, когато ѝ се скара — пет минути жалост към изгубеното мъниче се превърнаха в цял куп проблеми.

Настя взе кученцето на ръце, опипа нослето му. Уж всичко беше наред, то беше студено и влажно. Значи не е болно, това добре. Заразхожда се напред-назад из кухнята, като приспиваше Момъка и продължаваше да се рови в сведенията за убийствата, свързани с рок групата. Интересно, дали този страшничък почитател се е озовавал случайно на местата, където е свирела „Би Би Си“, или е запален фен и следи всичките ѝ изяви? Ако е фен, става по-лесно, няма да е сложна работа да го намерят. Вярно, пипкава — ще трябва чрез разпитване да се открият всички фенове, да се проверяват, разработват, но за това няма да е нужен гигантски интелект, а само усърдие и внимание. Виж, ако той е попадал случайно на изявите на Медведева, ще е много потрудно. Това ще означава да го търсят сред цялото население на Москва и областта.

Очите на Настя се затваряха, виеше ѝ се свят — проличаваше си неспокойният, пресеклив сън през всички предишни ноци. Погледът ѝ току се спираше на кухненското ъглово диванче. Вярно, на него не можеш да се изтегнеш с цял ръст, но ако се свиеш на кълбо... В края на краищата, помисли си тя малодушно, беше казано само, че кучето не бива да се взема в леглото. А на диванче? Никой нищо не е казвал за кухненско диванче. Е, и какво толкова страшно има, ако кучето се научи да се качва на кухненския диван? Нали той не е легло. И после, може неговите бъдещи стопани да нямат никакъв диван в кухнята, тогава няма да възникнат проблеми.

Настя разбираше, че се самозалъгва, но беше много уморена и страшно ѝ се спеше. Намести се удобно на диванчето, подви нозе, прегърна кученцето и веднага потъна в блажен дълбок сън.

Никога не съм разбирал хората, които се оплакват, че са нещастни. Тези хора ми изглеждат овехтели и оглупели умствени инвалиди, които не природата е лишила от умението да бъдат щастливи, а самите те, със собствените си ръце са се лишили от тази способност. Вярно, не може да се каже, че аз съм щастлив винаги, тъпо и безрезервно. Не, моята душа познава както полетите на възторга, така и отчаянието на мъката, това глухо, черно и лепкаво отчаяние, което се процежда от мен и с намазаните си с лепило пипалца вкарва в душата ми какви ли не допълнителни мръсотии и гадости,

утежнявайки и без това мрачното ми настроение. Аз съм нормален човек, затова тъгувам и се измъчвам не по-рядко от другите, но умея да бъда щастлив и не разбирам хората, които не са способни на това.

За пръв път изпитах усещането на абсолютно, пълно и единствено мое щастие в Алпите, когато бях на четиринайсет години. По-големият ми брат имаше високоплатена работа и сума ти също толкова богати приятели, с които си бяха организирали тази почивка — да се повеселят и да покарат ски. Нашите родители възприеха пътуването на Костя с радост, но настояха той да ме вземе със себе си.

— Не бива да изпуснеш възможността да покажеш на момчето Алпите — каза мама. — Кой знае, може на него да не му се удаде да отиде там, когато порасне.

Костя никак не харесваше идеята да ме мъкне с мъжката си компания — виждах го в очите му.

— Защо унижаваш детето — вяло възразяваше той, — ще порасне, ще получи хубава професия, ще спечели пари и сам ще отиде, където поиска.

Но родителите ни бяха непреклонни, защото не вярваха в устойчивостта на новия курс, по който се движеше нашата страна — това движение твърде много приличаше на олюляващата се походка на болно от чума кученце, което все още не пълзи, но всеки момент може да падне и повече да не стане. Тогава, през деветдесет и четвърта година, човек можеше да пътува, колкото си ще и където си ще, но нямаше никаква сигурност, че това ще остане и занапред. Прекалено дълго мама и татко бяха живели при режим, при който просто беше невъзможно да се пътува в чужбина, така че се опасяваха да не би всичко да се повтори.

— Не бъди егоист — твърдо каза татко. — Не лишавай брат си от такава радост.

Инак Костя беше добър, а към родителите ни се отнасяше особено нежно, затова не упорства дълго. Така аз се озовах в австрийските Алпи, чувствайки се излишен и ненужен сред енергичните двайсет и пет годишни бизнесмени, които още първия ден се пръснаха по местните спортни магазини да си купуват ски, обуца и екипи. Мен не ме вземаха, като още от самото начало заявиха, че аз няма да карам ски — малък съм бил още, щял съм да си счупя крак или ръка, а на тях не им трябвали излишни грижи. Не мога да кажа, че

бях разстроен от факта, че ме отлъчиха. Ските не ме привличаха, компанията на постоянно смучещите бира мъжаги, които с умен фасон ръсеха неразбираемите за мен думи „Росиньол“, „Саломон“ и „Кил“, ме отвращаваше и аз искрено недоумявах какво привлекателно намират те в това: ежедневно да напъхват краката си в ужасно тежките обуца, да мятат на рамо ските и да се търтят през девет земи в десета към лифтовете заради съмнителното удоволствие после да се спуснат надолу по пистата.

Те отиваха да се пързаят, а мен ме оставяха да правя каквото си искам. От нашия хотел започваше и се виеше нагоре пътека, която според дървената табелка се наричаше „Променад на доктор Мюлер“. Никой не се качваше по тоя променад. Никой, освен мен. И именно там, на пътеката, аз изживявах минутите на такова истинско щастие, каквото дотогава не бях познавал. В пълна самота, заобиколен от тишина, огромни дървета, синьо небе и ослепителен сняг, аз сядах на някоя пейка и потъвах в щастието си. То ме обгръщаше, вливаше се в тялото ми през всички пори, плъзваше по жилите ми заедно с кръвта, а понякога ми се струваше — вместо кръвта, и опияняваше главата ми, в която се раждаха причудливи картини, ярки като широкоформатния американски филм за звездните войни и загадъчно изискани като стиховете на Аполинер. Там, в Алпите, съществуваше един мой свят, който нямаше нищо общо с компанията на брат ми Костя, беше далеч от ежедневната суетня на туристите скиори — свят, скрит за всички и достъпен само за мен. Тук беше моето кралство, тук царувах аз, създавах собствени закони, наказвах и помилвах според измислен и утвърден пак от мен кодекс, тук, сред вековните дървета и вечната тишина, ми служеха моите васали и най-прекрасните жени на света с опиянение хвърляха сърцата си в краката ми. Тук извиваха трели изумително красиви птици, тук горди диви зверове покорно свеждаха гривести глави и ближеха ръцете ми. Тук, сред цялото това великолепие, се засели душата ми и навеки намери място в него.

После се връщах в хотела, за да обядвам заедно с всички. Разбира се, с много по-голямо удоволствие бих обядвал сам, но Костя не ми даваше пари, понеже ме смяташе за дете, неспособно да се справи със стотина шилинга. Ах, ако знаеше само с какви суми боравех аз в своето планинско царство! Но той за нищо не се досещаше и това беше правилно. Веднъж разгласена, тайната на моя

свят щеше да бъде разрушена из основи. Инак Костя не беше свидлив и никак не би се огорчил, ако научеше, че съм загубил парите или съм ги проиграл на игралните автомати, но мама и татко го бяха инструктирали строго и той не забравяше древната плесенясала истина, че изпитата преждевременно халба бира непременно води до неудържимо пиянство и ранна смърт от алкохолизъм. Поради липсата на пари аз бях принуден да търпя тяхната компания и на обяд, и на вечеря, когато се мръкваше, защото втората родителска заръка беше да не ме пускат сам по тъмно. Брат ми и неговите приятели до среднощ се шляеха с някакви млади немкини из баровете, а аз се тътрех подире им, като гледах при всяка възможност да си намеря местенце в някой ъгъл и кротко да си пия кока-колата по-далече от тяхното гръмко кикотене и мръсни шегички. Тъжно поглеждах часовника си и чаках кога най-сетне ще се приберем в хотела. Защото тогава можех да си легна и заспя със сладостното предвкушване на утрото. Скачах преди Костя, с когото живеехме в една стая, и тичах на закуска, за която не ми трябваша пари — тя влизаше в цената на хотела. На бърза ръка гаврътвах три чаши сок, излапвах няколко хрупкави топли хлебчета с масло и конфитюр и хуквах навън. Хуквах към себе си, към моя свят, към моето царство.

А после всичко свърши. Двете седмици, които Костя и неговите приятели си бяха определили за зимна почивка, отлетяха бързо и ние се прибрахме вкъщи. Първата работа на мама беше да ме разпита дали Костя ме е завел в Залцбург и дали сме посетили всички описани в пътеводителите забележителности на този старинен град. Щом разбраха, че освен в барове брат ми не ме е водил никъде, родителите ни направиха бурен скандал и обвиниха Костя в тъпизъм и липса на интелигентност. Че те, нали, го помолили да приобщи детето към световната култура, а той бездарно пропилял две седмици в пиянство и шляене. Аз мълчах, защото не можех да им обясня, че през тези две седмици бях преживял такъв душевен подем, какъвто не бих изпитал в който и да е музей.

Следващата година Костя пак се заприготвя да замине за ски курорт в чужбина и аз със замряло сърце очаквах родителите ни и този път да му наредят да ме вземе със себе си. Очакванията ми обаче не се оправдаха — този път Костя заминаваше не с приятели, а с момиче, за което по всичко личеше, че смята скоро да се ожени. Мама и татко

проявиха такт и не се опитаха да му натрапят по-малкия му брат. Мина още една година и през февруари деветдесет и шеста брат ми за пореден път каза, че заминава на ски. Той така и не се ожени за предишното момиче — май се разделил с нея още в Алпите или веднага след връщането им от там, а сега имаше друго гадже — смайващо красиво и дългокрако.

Пак не ме взеха на планина, но тогава вече и не ми се искаше. В началото след завръщането ни от Австрия единствената ми мечта беше да отида отново там, в своето кралство, и смятах, че съм го изгубил безвъзвратно, но минаха няколко месеца и аз разбрах, че моят свят е останал в душата ми и ще бъде с мен винаги, където и да се намирам. Внезапно разбрах, че изобщо не е нужно да съм в планината, за да ръководя бал в свой дворец. Че мога да правя това винаги и навсякъде — в стаята си в покрайнините на Москва, в училище по време на час, в метрото, в дискотеката. И вече нямаше никакво значение дали Костя ще ме вземе в планината, или не.

Брат ми не се върна от това пътуване. Вместо него се върна цинков сандък с изпотрошеното му и обезобразено тяло. Не се върна и дългокраката красавица — тя лежала в тежко състояние в някаква австрийска клиника. Въпросния ден постоянно предупреждавали за опасност от снежни лавини, повтаряли го всички — от портиерите в хотелите до служителите по трасето, които обслужвали лифтовете. Този ден здравомислещите скиори изобщо не излезли да карат, малко по-нахалните все пак се спуснали по няколко пъти и още по обяд се върнали в хотелите си. Приятелката на Костя при цялата си невероятна красота нямала никаква представа от чужди езици, не разбирала нито немски, нито английски, така че не схванала смисъла на безкрайно повтаряните предупреждения. Освен това тя притежавала забележителната черта да не обръща внимание на нищо, включително на поведението на околните. Сигурно е приличала по нещо на мен, живеела е в свой затворен малък свят и се е старала да не се докосва до неща, които не са ѝ приятни. Може би я разбирах неправилно, но при всяко положение резултатът се оказал налице: тя наистина не забелязала, че всички скиори бързат да напуснат планинските склонове и служителите при лифтовете ѝ правят страховити жестове. Вдигнала високо красивата си глава, тя минавала покрай тях и царствено се усмихвала, преди отново да се устреми надолу по

пистата, отбелязана на плановете с черна линия — „висша сложност, само за професионалисти“. Костя, който прекрасно говореше немски, е оценявал ситуацията правилно, но кой знае защо си е премълчал. Аз доста добре познавах брат си и вероятно единствен разбирах защо не е казал на своята красавица за опасността. Притеснявал се е да не изглежда страхливец в нейните очи. Ако опасността е била наистина сериозна, щели просто да спрат лифтовете и нямало да пускат скиорите по пистите. Щом обаче ги пускали, значи е било възможно да се карат ски, така че той по никакъв начин не е могъл да каже: „Хайде да се върнем“. Момичето е искало да се пързая и негов дълг е било да ѝ достави удоволствие, каквото и да му е струвало това.

После, след погребението, някои казваха, че Костя е бил пиан, затова не се е справил със сложното спускане, а лавината нямала нищо общо. Когато чу тези приказки, баща ми ме извика и ми каза:

— Брат ти беше истински мъж. Само истински мъж е способен на безумие заради жена. И не вярвай, ако ти говорят лоши неща за Константин. Не бива да смяташ, че брат ти е загинал нелепо. Той изживя прекрасен, макар и кратък живот и бе споходен от прекрасна смърт — закрилял е жена, която не е искал да остави сама на опасно място. Аз се гордея със сина си и искам ти да се гордееш с брат си и да приличаш на него.

Оттогава минаха повече от три години. И всеки път, когато се погледна в огледалото, аз забелязвам, че все повече и повече заприличвам на Костя. Имам същите къдрава коса и сини очи, същите рамене, същата стойка на главата. Ако вярвах в прераждането, щях да бъда сигурен, че душата на Костя сега живее у мен.

За вечерта пак се очертаваше купон и седнала в раздрънканата жигула на Биримбек Бейсенов, когото в групата наричаха просто Бек, Света лениво си мислеше, че няма да чисти в апартамента. И без това ще го направят на кочина — и да чистиш, и да не чистиш, полза никаква. Добре ще е да купят три-четири каси бира, та Бек да ги докара до входа и да ги качи до апартамента. За идването на гостите Света обикновено не се подготвяше, в техния кръг беше прието гостите сами да осигуряват пиенето и яденето, но бирата обикновено не стигаше и тогава започваха спорове кой да изтича до близкия

павилион. Момичетата, които бяха по-сговорчиви, не участваха в караниците, защото и без това не можеха да носят толкова тежко, а момчетата до един бяха с коли, така че кавгите заради две минути работа се точеха по три часа.

— Бек, хайде да се отбием за бира — с тон, звучащ между молба и заповед, каза Светлана.

— Пак ли гуляйче? — усмихна се неодобрително младежът.

— Че какво толкова? Някой да не ми забранява? Нали днес не работим.

— Утре работим.

— Да, ама утре...

— Пак няма да бъдеш във форма.

— Я стига, пепел ти на езика — изкиска се Светлана. — Ако бирата е по-прясна, ще бъда във форма. А от отрова май никой не е застрахован. Чак до гроб ли ще ми напомняш за онзи случай?

— Ще ти напомням. — Бек не откъсваше очи от пътя и говореше през зъби, без да извързва глава, така че Света не го чуваше много добре. За да различава думите, трябваше да се напряга и с това Бек я ядосваше още повече. Но не й се искаше да се карат, първо трябваше да купят бирата.

— Та ти не работиш сама, трима сме — продължи той. — Борка си знае мярката, аз изобщо не пия, а ти вечно ни подлагаш на риск.

— И аз си знам мярката — тросна се Света. — И изобщо, това не е твоя работа. Живея, както ми харесва. На репетиции идвам навреме, не провалям изпълнения. Дори Татето не ми прави забележки. Така че просто млъквай.

Татето тя наричаше своя администратор, но далеч не защото той им беше като роден баща, а само заради фамилното му име — Папоров^[1].

Бейсенов спря колата пред супермаркета, но нямаше намерение да слезе заедно със Светлана.

— Ела с мен — наложи се да го помоли тя. — Сама не мога да я домъкна.

Ето, винаги става така. Той вечно се държи така, че тя е принудена да се унижава и да го моли. Никога сам не предлага помощта си. Светлана не признаваше дори пред себе си, че не може да понася Биримбек. Твърде много се различаваше той и от нея, и от

Борис. Винаги стегнат, сдържан, не пие, не пуши, не псува, спазва някаква източна диета, ляга си рано, сутрин скача в зори. Всичките му интереси са свързани със станокa, на който е готов да се упражнява от сутрин до вечер. Не, наистина е танцьор, на когото всеки солист от Большой театър би могъл да завиди, но никой не му го и отрича. Но нали трябва да си и човек, а не някаква си там танцувална машина. Никога не се заседява в компания, колкото и да го е канила Светлана на своите вечеринки, вечно отказва. Заедно са на сцена вече повече от година и през цялото това време до Бек има едно и също момиче. Почитателките на Борка, които са готови при първо искане да му предоставят тялото си, вече станаха поне двайсет за една година, а този е като вързан за своята кикимора. Невзрачна една, с криви крака. Бек с екзотичната си външност би могъл да има най-красивите момичета в Москва, а той... Светлана крадешком погледна Бейсенов. Строен, тъмноок, боядисаната в бяло коса контрастираше с мургавото му скулесто лице и дръпнатите очи. Не момче, ами направо картинка! Колко мадами са молили Светлана да ги „запознае с Бек“, обаче къде ти...

В супермаркета тя бавно закрачи между стелажите, като се оглеждаше и размисляше какво ли друго полезно да купи, щом има подръка транспорт и работна сила. Би могла да си закупи всичко, та да ѝ стигне за две-три седмици, но откъде толкова пари? Парите, парите, този вечен проблем. Господи, ще дойде ли в живота ѝ ден, когато няма да е нужно да ги брои, да пести от дреболии? Добре де, за вечеринката не е нужно да купува друго, освен бира.

Света решително тръгна към онази част на залата, където имаше цели камари кутии и бутилки с различни марки бира. И изведнъж чу наблизо познат глас:

— Ти май спомена, че салфетките са свършили. Какви да вземем — кариани, както обикновено, или с орнамент?

Олга Плетнѐва, съседката. Виж ти, оказва се, че и тя пазарува в този супермаркет, макар че той е доста далече от къщи. Самата Света се озова тук само защото Бек я докара. Впрочем Олга разговаря с някого, естествено със съпруга си, може и той да я е докарал тук с кола — магазинът, макар и далече от къщи, е хубав, в него има всичко и цените са приемливи.

Светлана понечи да тръгне по посока на гласа, но заговори мъж:

— Няма да променяме традициите, вземи кариани. Пакет виолетови и пакет зелени.

Света замря, после заотстъпва назад. Гласът изобщо не беше на Павел, съпруга на Олга. Много интересно! Може би е сбъркала и жената там, отатък високия стелаж, изобщо не е Олга? Как само щеше да се изложи, ако сега се беше втурнала към тях с радостния вик: „Здрасти!“. Бек мълчаливо стоеше до нея и търпеливо чакаше тя най-сетне да избере бира.

— Почакай ме мъничко, май видях познати — прошепна Света и бързо тръгна към мястото, откъдето бе чула гласовете.

Крадешком надникна иззад стелаж и се убеди, че слухът не я е подвел. Наистина беше Олга Плетнъова, а до нея — един разкошен мъж. На Светлана бяха достатъчни дващест секунди, за да го оцени в доларов еквивалент. Панталони и лека риза на Версаче — хиляда и петстотин най-малко. Очила с рамка на Армани, на ръката — часовник с широка плоска верижка от платина. Разбира се, Света не беше чак такъв експерт по бижутата, че от три метра разстояние с просто око да различи платината от който и да е друг метал, но неотдавна беше видяла същия часовник в един много скъп бутик и сега си спомни, че страшно се бе изненадала от цената му. Именно тогава ѝ бяха обяснили, че това е платина, а циферблатът е украсен с миниатюрни диаманти. Е, и марката, разбира се, имаше своята висока цена.

Тя бързо се върна при Бек и го повлече към щанда с бирата.

— Вземи ей тази каса, тази и тази също — изкомандва полугласно тя, като сочеше опаковките на „Бавария“, „Хайнекен“ и „Гесер“.

Наредиха се пред касата. Нямаше много хора и Светлана постоянно се оглеждаше — кой знае защо не искаше Олга да я забележи. Беше я яд на целия свят, но на първо място — на съседката. „Защо бе, защо едни имат всичко, а други — нищо? Има си съпруг, пари, а на всичко отгоре и любовник! Салфетчици купуват, видите ли! Гнезденце си вият! Изневерява на мъжа си тая мерзавка, а мене ще учи как трябва да живея! Охо, ще видиш ти, Олечка, тепърва ще ми лееш сълзи!“

Светлана още не беше измислила защо именно ще лее сълзи съседката, но желанието да ѝ направи някоя гадост беше толкова силно, че момичето не се съмняваше: така ще бъде.

Тя плати и излетя като куршум от магазина, зарадвана, че бе успяла да се размине със съседката.

— Хайде, по-бързо — нервно припираше тя Бек, който товареше бирата в багажника.

— Закъде се разбърза? — позасмя се през зъби Бек. — Има много време до довечера, ще успееш да се натряскаш.

— Млъкни — избъбри Света и се качи в колата, която приличаше на нажежена пещ.

След петнайсет минути спряха пред нейния блок. Светлана веднага видя пред входа сребристото волво на Павел Плетнъов. Така значи, съпругът си е вкъщи, а жена му се забавлява с любовника си! Е, справедливо ли е това? Не, твърдо реши Света, докато се качваше с Бек в асансьора, това е несправедливо и трябва да се поправи. И не как да е, а в изгодна за нея, Светка Медведева, посока.

[1] Папа (рус.) — татко. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6.

Биримбек Бейсенов дори не подозираше каква неприязън изпитва към него Светлана. И то далеч не защото тя толкова ловко криеше отношението си, а само защото не си правеше труда да се вглежда и вслушва, да вниква в нюансите на думи и постъпки. Той гледаше на света през призмата на две неща, които го интересуваха най-много: танците и любовта към приятелката му Ксения. Само това му изглеждаше важно и достойно за внимание, всичко останало нямаше значение.

Той остави касите бира до хладилника в кухнята и вече тръгваше към вратата, когато на нея се звънна.

— Отвори, Бек! — извика Светлана някъде от другия край на апартамента. Още от прага тя се бе втурнала към банята да се измие и да смени влажните от потта дрехи.

На вратата стоеше красив младеж. На Бек веднага направиха впечатление гъстите му дълги мигли, които биха подхождали повече на някоя красавица, отколкото на млад мъж със спортен вид. „Да можеше моята Ксюша да има такива — неволно си помисли той. — Защото тя, горката, вечно се тормози, че миглите ѝ са светли и редички, струва ѝ се, че заради това очите ѝ са неизразителни. Дори купува някакъв специален туш, за да ги удължи. Глупавичката ми, сякаш я обичам заради красотата...“ Бек се улови, че по навик мисълта му го поведе към Ксюша. По някакъв невероятен начин той си спомняше за нея във всякакви моменти и ситуации, каквото и да ставаше наоколо, с когото и да разговаряше и за каквото и да ставаше дума. Единствените моменти, в които можеше да не мисли за нея, бяха, когато се намираше на сцената. Тоест той можеше да не мисли, но далеч невинаги осъществяваше тази възможност.

— Добър ден — каза младежът с достойните за завист мигли. — Търся Светлана Медведева.

— Здравейте — учтиво отговори Бек, отстъпи и направи път на гостенина да влезе. — Влизайте, тя си е вкъщи. Сега ще дойде. Света!

— извика той. — Аз си тръгвам. Имаш гостенин.

— Един момент — спря го младежът. — Вие Бейсенов ли се казвате?

— Да.

— Тогава ще ви помоля да останете. И вие ми трябват.

— А вие на мен — не — много сериозно каза Бек. — Бързам, имам работа.

— Много ви моля. — Младежът внезапно се усмихна, миглите му затрепкаха и Бек съвсем не на място си помисли дали в такава жега той може да ги използва като ветрило, да си разхлажда поне бузите. Мисълта се стори забавна на Бек и той се поотпусна.

— Ще отнеме ли време? — попита той и погледна часовника си.

— Страхувам се, че да, но повярвайте ми, става дума за нещо много важно.

— Във връзка с нашите сценични изяви ли е?

— И за тях ще стане дума. Разбирате ли, аз съм от криминалната милиция. Около вашата група се появиха сериозни проблеми.

Оп-па! На Бек чак му прилоша. Ето докъде ги докара Татето с неговата „черна каса“, ама и всички те си бяха виновни — вземаха парите на ръка, не декларираха доходите си и съответно не плащаха данъци. Но защо именно тях докопаха? Всички групи работят така и засега не са стиснали никого за гърлото.

От банята изскочи Света — измита, с бяла кожа, бели изопнати шортички и блузка с тънки, почти невидими презрамки. Като видя момчето с дългите мигли, тя леко се люшна назад, по лицето ѝ се изписа едва забележимо разочарование. „Явно е очаквала друг човек — с присмех си помисли Бек. — Виж ти, дори такава глупачка има почитатели“. Ако някой кажеше на Биримбек Бейсенов, че Света Медведева е много привлекателно момиче, той страшно би се изненадал.

Въпреки че си бе представял приблизително какво момиче ще види, Андрей Чеботаев едва сдържа смайването си. Живата, домашна Светлана Медведева нямаше нищо общо с образа, който бе виждал на сцената. На изяви на група „Би Би Си“ Андрей никога не бе присъствал, но миналата година клип с песента „Не ми обръщай гръб“

се въртеше по един от телевизионните канали. На екрана Андрей бе видял страстна тъмноока brunетка с дълга коса, която прелъстяваше две нежни светлокоси момчета с невинни физиономии и похотливи движения. Като цяло клипът му се стори съмнителен от гледна точка на целомъдрието, но напълно правдив от житейска гледна точка. През последните няколко дни оперативният работник постоянно събираше информация за групата и вече знаеше, че в живота Светлана Медведева е синеока блондинка, а дългата черна коса и ярките сини очи са просто перука и грим около контактните лещи. И все пак дистанцията между екранно-сценичната жена вамп и хубавичката блондинка с приветлива усмивка се оказва по-голяма от очакваната.

Приветливата усмивка наистина кой знае защо моментално угасна и отстъпи място на слисано мигащи очи. „Ако не знаех, че Бейсенов си има постоянна приятелка, щях да си помисля, че съм дошъл в лош момент и съм нарушил интимната им среща — мислено се позасмя Чеботаев. — Впрочем в наше време фактът, че някой има сериозна приятелка, не е гаранция. Всичко се случва...“

Тя кой знае защо беше сигурна, че е дошъл Павел. Откъде идваше тази увереност, Светлана не би могла да обясни. Просто ѝ се бе привидяла сцена от красив филм: Павел е забелязал от прозореца, че тя се прибира, и е решил да се отбие — нали Олга не си е вкъщи и по всичко личи, че няма да се върне скоро. Защото, когато тръгват за любовна среща, неверните съпруги обикновено измислят някакво продължително мероприятие като например вечерен банкет по случай сполучливо приключени преговори. Но вместо Павел в хола стоеше абсолютно непознат младеж на около двацет и пет години.

— Здравейте, казвам се Андрей Чеботаев — представи се той. — Аз съм от криминалната милиция. Трябва да разговаряме с вас.

— За какво? — бързо попита Света и хвърли бърз поглед към Бек. По физиономията му разбра, че двамата с Бек мислят за едно и също. Татето е сгазил лука и е изложил на риск всички. Ах, дъртият пръч! Лошо е, че го няма тук, човек не знае какво и как да говори, може вече да е на топло и да дава показания, а те сега ще изтърсят нещо, дето не бива... По дяволите! Затова значи го нямаше днес на репетиция.

— Аз не мога да разговарям с милицията без нашия администратор — твърдо заяви тя. — Извикайте го, тогава ще си говорим.

— Светлана е права — поде Бек, — няма да говорим без администратора.

— Но защо? — искрено се учуди младежът от милицията. — Бих ви разбрал, ако ви разпитваше следовател в качеството на обвиняеми, да отказвате да отговаряте на въпросите му без адвокат. Но вие дори не знаете за какво искам да говорим, а вече викате на помощ администратора си. Да не би да сте непълнолетни, а той да ви е като баща?

Светлана неочаквано избухна в смях — неволният каламбур се оказа толкова точно уцелване на истината, че тя не можа да остане сериозна.

Андрей със задоволство си каза, че от подготовката и домашната работа има полза. Естествено, преди да тръгне към дома на Светлана Медведева, той бе направил всякакви справки за групата „Би Би Си“ и знаеше не само имената на всички, свързани с дейността ѝ хора, но и техните прякори. Освен тримата изпълнители и техния администратор Папоров той си направи труда да запомни имената и на хореографа, визажиста, гардеробиера и „саунда“ — човека, който отговаряше за апаратурата в случаите, когато изпълнението на групата вървеше на плейбек. При това Чеботаев изобщо не се бе подготвял да бъде посрещнат враждебно и се наложи някак да разведрява обстановката. Да се въоръжи с тези знания му бе наредил Миша Доценко.

— Нали знаеш понятието „култура на изложението“? — строго попита той Андрей. — Е, далеч не всички притежават такава култура. Хората започват да ти говорят и да споменават някоя си Маря Петровна или Иван Лукич, но съвсем забравят да обяснят, че Маря Петровна е тяхна съседка от предишното им местожителство, а Иван Лукич — колега, който наскоро се е пенсионирал. Ти трябва постоянно да ги прекъсваш и да питаш за кого ти говорят, така че хората, първо, започват да се дразнят, а второ — губят нишката на разказа си. Когато обаче обсъждаш с тях познатите им осведомено, на тях им е приятно. С една дума, Андрюха, не бива да те мързи, а вземи да научиш имената

и да ги запаметиш — едва тогава тръгни да се видиш с нашата звезда на естрадата.

Чеботаев не беше сигурен дали Доценко е прав, но реши да се вслуша в съвета му изключително като експеримент. Освен това имаше известна представа от вкуса на варивото, наречено „шоубизнес“, и съвсем основателно смяташе, че там има голям простор за дейност от страна на служителите от отделите по икономически престъпления. Представи си, че докато плавно си обсъждат проблема с безумния почитател, изплува случайна фраза — уж без никакво отношение към убийствата, но всъщност водеща към колеги на разпитваните! Но той би обърнал внимание на тази случайна фраза само ако знае за кого става дума. Макар че, като гледа обстановката в жилището на младата певица, изобщо не би казал, че тя има много пари. Чистичко, много уютно, но с евтини и не твърде нови мебели. А и жилището не е голямо. Явно прословутият Тате не се стреми да направи чедата си богати. Андрей знаеше, че администраторите обикновено слагат в своя джоб около половината от полученото за изпълненията, а останалата половина се разпределя за мероприятия по представяне на групата и самите нейни членове. И това заплащане далеч не е толкова голямо, колкото е прието да се смята. А понякога е направо мизерно.

Каламбурът за Татето изигра ролята си — Медведева и Бейсенов се засмяха. Андрей разбираше от какво са се уплашили те и защо не искат да разговарят без Папоров. Те просто не бяха наясно с разликата между криминалната милиция и службата по борба с икономическите престъпления — както и много хора, си мислеха, че цялата милиция е многоръка и многоглава институция, така че един човек може едновременно да се занимава със злоупотреби, убийства, кражби и банкови измами, а същевременно и с издаване на разрешения за притежаване на оръжие. Ако въпросът беше за „черната каса“ и неплащането на данъци, при тях щеше да дойде служител от друг отдел, а не от криминалната милиция. Те обаче и представа си нямаха за тези тънкости и се уплашиха, че посещението на Чеботаев е свързано с финансови въпроси. Трябваше да ги успокои. Но не директно, не грубо, не с думите: „Спокойно, приятели, не съм дошъл във връзка с данъците“, иначе те щяха да се наежат и затворят в себе си в страха си да не изгърват някоя издайническа дума. Трябваше да го

направи фино и незабелязано, просто да им подсказе, че разговорът няма да е свързан с икономически въпроси.

— Ама защо се смеете? — невинно окръгли очи Андрей. — Нещо смешно ли казах?

— Добре го казахте за бащата — отговори, като избърса бликналите от смеха сълзи, Светлана. — Много точно уцелихте.

— Не ви разбрах.

Андрей се навъси и се престори на ядосан, за да ги накара да разберат, че никога в живота си не е чувал името Папоров, камо ли прякора му Татето.

— Ние наричаме нашия администратор точно Татето — обясни Бейсенов. — Фамилното му име е Папоров.

— А, сега разбирам — каза Андрей. — И с него ще се видя и ще разговаряме, но по-късно. Може и да не се наложи, ако сега с вас изясним всичко. Светлана, вие знаете ли, че имате фенове?

— Има си хас да не знам! — фръцна се момичето. — Че това тайна ли е? Кажете-речи, познаваме ги всичките по физиономия.

Това е ценно. Само че съмнително. Добре де, ще проверим.

— Ама буквално всичките ли? — недоверчиво попита Чеботаев. — И колко са те?

— Ами... — Светлана се замисли, сбърчила носле. — Най-преданите са сигурно около двайсет и пет — трийсет души. Има и още около петдесет.

— А по какъв критерий ги определяте на предани и обикновени?

— Преданите постоянно се въртят около групата, правят опити да се сприятелят с нас... такива работи. Ето, Бек — кимна тя към Бейсенов — вече няколко месеца не може да се отърве от едно момиче, тя го преследва буквално по петите, иска да му стане гадже. Така е, Бек, нали?

— Така е — кратко отговори Бейсенов.

— Ами какво друго... Преданите винаги гледат да разузнаят къде ще свирим следващия път, промъкват се в служебните помещения, където се гримираме и преобличаме.

— А ако не успеят да се промъкнат?

— Тогавата търсят Татето в залата или се лепват за „саунда“. Изобщо никак успяват да научат каквото искат.

— Добре, това е ясно. А обикновените фенове какво представляват?

— Ами те са такива, които просто си падат по нашата група и с удоволствие идват да ни слушат, ако им се удаде възможност. Но не ни се натрапват.

— Откъде ги познавате тогава — щом не ви се натрапват?

— Е, нали имам очи — позасмя се Светлана. — Вече ги познавам по физиономия.

— Добро зрение ли имате?

— Не се оплаквам. Слушайте, аз нещо не разбирам. Защо милицията се интересува от нашите фенове? Да не би да са се сбили и някой да е пострадал? И изобщо какво отношение имам аз към това?

Чеботаев въздъхна:

— Интересува ме само един от вашите фенове. При това той не е фен на цялата ви група, а ваш личен почитател, Света.

— Кой е той?

— Бих искал да знам...

— Аз пък още по-малко бих се сетила. Ако обичате, говорете по-разбираемо! Кой е този почитател и какво е направил?

— Ами, разбирате ли, той убива всички, които говорят лоши неща за вас.

Бек не вярваше на ушите си. Какъв пирует, а! Нашата празноглава глупачка има почитател, и то какъв! Готов на всичко, включително да убива. Да не е луд нещо?

— Да не би да е луд? — веднага попита Бек.

— Май е такъв — отговори младежът от милицията.

Колкото и да се силеше, не можеше да си спомни как се казва този младеж с дългите мигли. Нали той си каза и първото, и фамилното име, Бек си спомняше това определено, но какви бяха те... Бек никога не обръщаше внимание на неща, които не са свързани с танците или с неговата любов към Ксюша. Тъй като младежът от милицията нямаше отношение към тях, не беше обърнал внимание на името му. Заради тази си разсеяност Бейсенов често попадеше в ситуации, в които не можеше да се сети как се казва някой човек или къде се е запознал с него. И всеки път безуспешните опити да си спомни нещо будеха у

него асоциации със сцената на гробищата от балета „Жизел“. Ето, сякаш е тя, Жизел, обаче не — тя вече изтичва иззад друга надгробна плоча, но пак не е тя, о, напротив, тя е... не, пак не е тя.

Междувременно младежът разказваше някаква невероятна история за писма и някакво момиче, което много приличало на Светка с грим и перука и което нямало и представа кой му пише и защо. Бек слушаше с половин ухо, това не му беше много интересно. В края на краищата става дума за почитател на Светка — тя да се интересува. Това не засяга него.

— Ами вие, Биримбек? — стигна до слуха му един въпрос. Всъщност той не разбра какво точно го питат, просто реагира на името си.

— Аз ли? — попита той. — Какво за мен?

Стана му неудобно. Мислите му пак го бяха отнесли някъде далече и той беше изпуснал нещо от думите на милиционера.

— Случайно да сте виждали сред постоянните посетители на вашите изяви висок блондин със сини очи?

— Не, не съм виждал. Тоест искам да кажа... Блондини със сини очи има много, такъв е, общо взето, славянският тип, половината московчани изглеждат така. Не съм се заглеждал.

— Може би сте забелязали някой да се държи необичайно?

— Не, не съм виждал нищо подобно.

Той наистина не беше виждал нищо. По време на изпълнение Бек изобщо не гледа към залата, какво го интересува тя? Светка пее, Борка припява или прави по някоя танцова стъпка, а неговата задача, задачата на Бек, е с пластика, с точни, обмислени движения да предаде на публиката зримия образ на казаното в песента. Да го предаде така, че хората не само да го разберат, но и да го почувстват. Светка и Борка са тези, които стоят на сцената с лице към публиката, е, нека те да си спомнят кого са виждали в залата. А Бек се движи, няма време да гледа към залата. Пък и не е интересно.

Светлана слушаше Чеботаев със зяпнала уста. Каква история, а! За такъв късмет никой в тяхната група дори не би посмял да мечтае! Дори печеният Тате не би измислил такова нещо. Ами Бек защо седи

като отнесен? Мигар не схваща? Или пак се е размечтал за своята Ксюша?

— Бек, събуди се бе, човек!

Тя се обърна към Бейсенов и силно го плесна по ръката.

— Представяш ли си колко страхотно става! Татето ще уреди още утре всички вестници да пишат за това. И ще кажем на момчетата да го пуснат в интернет. Народът ще се втурне да слуша нашите концерти! Абе клубовете ще се изпопребият да ни предоставят сцените си! Хем не Татето ще ни предлага на тях, а те сами ще се редят на опашка при него. Поне най-сетне ще спечелим пари.

— Моля ти се, Света — объркано каза Бек, — та той е убиец. Луд е. Трябва да го заловят. А ти какви ги приказваш?

— Ами нека те — кимна Светлана към оперативния работник — да го издирват, колкото си искат. Тяхна си работа. А ние трябва да използваме тази ситуация реално, разбираш ли? Докато не са го хванали, трябва да подгръваме интереса на публиката. Да идват и да се оглеждат един другия — ами ако убиецът стои до тях? Колкото по-дълго го издирват, толкова по-добре за нас.

— Не е хубаво да разсъждавате така, Светлана — поклати глава Чеботаев. — Ами ако убие и друг човек, докато го издирваме? Ние смятаме да помолим вашия администратор да намали за известно време изявите ви, инак ще ни бъде трудно да предотвратим нови престъпления. Така че ще трябва да се простите с мисълта да спечелите пари от убиеца. Няма да спечелите нито копейка, докато не го заловим и не се уверим, че няма да убие никого повече.

— Абе да прави каквото ще, да убива. Нали казахте, че убива хора, които говорят лошо за мен? Хак им е тогава, да не си разпускат много езиците.

Тя вече беше схванала, че не бива да говори така, и се ядосваше на несдържаността си. Но най-много се ядоса на гостенина от милицията. Той беше виновен, че тя изтърси глупост. Спечели доверието им, престори се, че говорят на един език и мислят еднакво. Той я измами, а тя, глупачката, се отпусна и повярва. Абе може ли да се вярва на ченге, а! Всичките до един са гадове, живеят на държавна заплата и не разбират понятието „печелене на пари“. И изобщо тя си беше права, друг е въпросът, че не биваше да изрича това на глас пред

ченгето. Трябваше само да кима и да се съгласява, а после скришом да обсъдят всичко с Татето. Сега тоя идиот ще им провали цялата аванта.

— Недейте така, Светлана. — Изглежда и Чеботаев се смути и това достави на Светлана мигновено удоволствие. — Нямате право да говорите такива неща. Всеки живот е безценен, дори да е живот на човек, който говори гадости за вас. И вие сте длъжна да ни помогнете.

— Какво, каквооо?!

Тя присви очи и проточи тези думи със същия неприятен тон, с който като малка разговаряше с приятелките си.

— Аз? Длъжна? На вас? И от къде на къде, ако мога да знам, решихте, че за нещо съм ви длъжна?

Чеботаев внезапно почувства, че нещата не вървят, както трябва. Не можеше да разбере в кой момент инициативата в разговора се бе изплъзнала от ръцете му, но сега всичко тръгна наопаки. Очевидно беше сбъркал някъде, с нещо бе ядосал Светлана, но къде и с какво? Хем вече имаше чувството, че добре се е подготвил за този разговор. Сега тя застана в агресивна позиция, а той е принуден да я уговаря и убеждава, вместо да я постави в положението на уплашена и да започне подробните обяснения какво и как трябва да прави, за да им помогне да намерят престъпника.

Андрей от самото начало беше сигурен, че в разговора не може да възникнат каквито и да било трудности. Абе просто тези трудности няма откъде да се вземат. Вярно, Светлана и този танцър, Бейсенов, са по-млади от него, но не толкова, че да минават за друго поколение. Самият той съвсем наскоро, и то с големи усилия, под натиска на родителите си успя да се отърве от натрапчивия жаргон на цели деветдесет процента от неговите връстници. Самият той с удоволствие ходеше да слуша модерни групи, разбира се, когато времето му позволяваше, и се обличаше като всички на неговата възраст, и не отваряше книга твърде често. Тоест той обичаше да чете, но предпочиташе да го прави на компютъра и в интернет. И ако допуснем, че мисленето на престъпника по естествен начин трябва да се различава от мисленето на служителя от милицията, то със законопослушните граждани, каквито бяха Светлана и Биримбек, Андрей Чеботаев би трябвало да разсъждава и чувства по един и същ

начин. Така поне си бе мислил той до последния момент. Обаче ето на, нещо се обърка, нещо от замисъла на Щирлиц не се върза. Сега излизаше, че казахското момче Биримбек се озова на страната на оперативния работник, докато московското момиче Светочка е на абсолютно противоположно мнение. Нещо повече, той, Чеботаев, глупаво пропусна момента, когато би могъл да действа меко, със средствата на убеждението, докара ситуацията до открито противопоставяне, момичето започна да се държи враждебно и беше ясно, че сега вече няма да отстъпи от позицията си. Андрей схвана и още една грешка, която бе направил. Та нали още когато събираше сведения за групата му бяха казали, че Медведева не обича твърде Бек Бейсенов и макар че самият Бек не се и досеща за това, за всички околни то е свършено очевидно, във всеки случай отношенията между тях не са приятелски. Именно затова не биваше да води разговора с тях едновременно. Нищо нямаше да загуби, ако отначало беше поговорил със Светлана, а после се бе срещнал с танцьора. Е, щеше да изгуби три–четири часа повече — и толкоз. А сега какво излезе? Излезе, че Светлана зае позиция и за нищо на света, камо ли пък заради някакви солидни аргументи, няма да отстъпи — само защото до нея стои Бек. Пред него тя няма да се изложи и предаде. Вярно, Чеботаев не можеше да знае това със сигурност, но трябваше да го предвиди. Сега вече беше очевидно, че докато Бейсенов е тук, от разговора няма да има полза. Танцьорът смята, че тя не е права, и Светлана ще упорства до последно просто заради принципа. Е, и какво ще прави Андрей сега? Да помоли Биримбек да си върви? Още по-лошо. Да прекрати разговора и да предаде всичко в ръцете на следователя, който ще ги извика в кабинета си и ще разговаря с тях със съвсем друг тон? Тоест ще излезе, че той е направил гафа, а други ще му сърбат попарата. И на него му е гадно на душата, а и още не се знае дали ще му се размине. Щом види пред себе си агресивно настроеното момиче, следователят бързо ще схване, че с нея е било работено неквалифицирано, а може да не стане нужда и да го схваща, а тя сама да му го каже, хем и да поизлъже, както често се случва. Дааа, хубаво се насади...

Оставаше последното средство — страхът. Това можеше да бъде спасителният пояс, в който Светлана би се вкопчила и без да се изложи пред Бейсенов, да бъде умилоствена.

— Защо смятате, че съм ви нещо дължна? — попита тя, присвила очи.

— Какво говорите, Светлана. — Андрей се постара да изрече това, колкото може по-меко и топло. — Не сте ми дължна изобщо. Но сте дължна да мислите за себе си, за своя живот и здраве. И естествено за красотата си.

Презрителното примижаване изчезна, ярките сини очи се разшириха.

— Нещо не схващам. Какво общо има тук...

— Ето ви го общото. Имаме си работа с психар, затова никога не можем да знаем със сигурност какво ще му хрумне в следващия момент. Днес той убива хора, които се опитват да опорочат името ви. Имаме ли гаранция обаче, че утре няма да пожелае да убие самата вас?

— Защо пък? — учуди се момичето. — За какво му е да ме убива, щом е влюбен в мен до уши? Говорите глупости.

— Той е влюбен днес. Но утре? Спомняте ли си какво стана с онова момиче от Сочи? Човекът, за когото се оказала недостъпна, не я уби, но я нарани, лиши я от красотата ѝ. Докато вашият почитател не се опитва да се доближи до вас, нищо не ви заплашва. Но представете си за миг, че реши да се запознае с вас, да започне да ви ухажва, разчитайки на взаимност. Нали вие няма да го поощрите, понеже знаете, че е луд, а освен това и убиец. Ще го отхвърлите, а той ще поиска да ви отмъсти. Не ви ли е страх?

— Не ме е страх — отвърна рязко Светлана. — И изобщо, откъде ви хрумна, че ще поиска да ми отмъсти? Няма нужда да ме плашите. Реално не съм му сторила нищо лошо, та той да ми отмъщава.

— Тук обаче не сте права. Заради вас той се е решил на убийство, и то неведнъж. Сложил си е грях на душата, разбирате ли? Страдал е, измъчвал се е и има право да разчита поне на някаква компенсация за своите страдания. Ще поиска да научите за тях и да ги оцените по достойнство. А вие смятате да го изхвърлите като някакъв ненужен просяк. Нали ще се обиди?

Светлана не отговори, тя мълчаливо разглеждаше лакираните в яркозелено пръстчета на краката си. Андрей изведнъж осъзна, че всичко е напразно. Няма да успее да я помръдне от позицията ѝ. Интересно, защо мълчи Бейсенов? Нито дума не отронва. Сякаш това изобщо не го засяга. Или изведнъж е схванал меркантилните сметки на

Медведева и се е съгласил с тях? Впрочем добре е, че мълчи. Какво пък, последен опит или както казват спортистите, последен скок. Нека опитаме да я притиснем с логика. Да я накараме да се съгласи с нещо, каквото и да е, а после току-виж работите потръгнаха.

— Или може би не смятате да го отблъснете? — попита Чеботаев. — Ако маниакът убиец пожелае да се сближи с вас, вие сте готова да го поощрите, за да не ви се разсърди?

— Това не ви засяга. Когато той реши да се запознава с мен, тогава ще му мисля.

Е, край, дотук беше. Андрей осъзна, че напълно е провалил работата.

Още щом се разбра за загадъчния почитател на Женя Рубцова, оперативните работници още веднъж разговаряха с приятелите и познатите на Валерий Фризе и Николай Курбанов, но не с всички наред, а само с онези, които са били със загиналите във вечерите преди убийствата, които са ходили заедно с Фризе в нощния клуб „Херакъл“, а с Курбанов съответно в „Нощна пеперуда“.

Валерий Фризе в онази вечер бил с приятелката си.

— Постарайте се, моля, да си спомните буквално всичко, за което разговаряхте, докато бяхте в клуба — помоли я Доценко.

Както и трябваше да се очаква, момичето на име Дина уверяваше, че не са разговаряли за нищо особено, а и вече бил минал цял месец, нима би си спомнила всичко?

— Да сте обсъждали изпитите например? — попита Доценко, тъй като знаеше, че Дина и убитият са били в един курс.

— Ами не, едва ли, беше още средата на май, до сесията имаше много време.

— Или работата на Валерий във фирма „Тектон“?

— И нея не, та той се занимаваше с програмното обезпечаване, а аз нищо не разбирам от това.

— За какво си говорехте обикновено?

— За всичко. — Дина горчиво се усмихна. — Валера беше невероятен, с него можех да си говоря за всичко, което ме интересува. Той знаеше страшно много, а ако не знаеше нещо, но виждаше, че ми

се иска да поговорим за него, винаги се стараеше да разбере за какво става дума, та после да може да го обсъди с мен.

— Например?

— Ами... Например веднъж споменах нещо за Лана Вайсмюлер, а той ме слуша съвсем мъничко, а после каза: „Дай ми ден-два, ще намеря касети с нейни филми, ще ги видя, а после ще се върнем към този разговор“. Хем беше много зает, учеше и работеше, но пак искаше да отдели време за тези касети, за да разговаря на интересна за мен тема. За Валера винаги беше много важно да ми е интересно с него.

— Защо? — попита Доценко, макар че отговорът му се струваше очевиден. Дина беше необикновено привлекателно момиче, докато загиналият Валерий Фризе не е можел да се похвали с никакви изключителни външни данни. Миша беше сигурен, че сега ще чуе: „Страхуваше се, че ще го напусна“. Но чу съвсем друго:

— Той ме обичаше. И искаше да се чувствам добре. Във всяко отношение, разбирате ли?

Че какво имаше за разбиране? Всичко това беше чудесно, но Доценко искаше да насочи момичето към спомени за последната вечер, която то бе прекарало с Фризе в нощен клуб „Херакъл“.

— Дина, често ли ходехте с Валерий в нощни клубове?

— Често. Вече ви казах, че той учеше и работеше, свободното му време беше само късно вечер и нощем. Кога по друго време можехме да се виждаме?

— В някой определен клуб ли ходехте постоянно, или в различни?

— Господи, та вече хиляди пъти ме питаха за това! — възкликна с досада момичето. — Така де, докога едно и също? Преди месец ме разпитваха, сега пак... Вие какво, нямате ли си друга работа? Не можете да намерите убиеца и сега имитирате активност. Винаги съм смятала, че вестниците преувеличават, когато ругаят милицията, нали разбирате, за да са по-интересни, пишат какви ли не глупости. А сега виждам, че всичко е било истина. Та вас за нищо не ви бива, нищо не можете да направите, само тормозите хората!

Тя се разплака. Обикновено в такива случаи Доценко изпитваше жал и същевременно неудобство, сякаш именно той беше виновен, че човекът е убит, а престъпникът и до ден-днешен не е открит. Днес обаче не изпита нито жал, нито неудобство. Може би го беше изтощила

жегата, може би продължителните и безуспешни търсения на вариант за размяна на жилището, а може и просто да беше обръгнал на тези неща. Михаил реши да не изчаква момичето да се успокои. От опит знаеше, че не бива да позволява на хората да потъват твърде дълбоко в емоциите си. Щом един човек се е разплакал, трябва незабавно да започнеш да говориш нещо, да му обясняваш, да задаваш въпроси — тогава той ще се поразсее, ще се абстрахира от проблемите си и от своите сълзи. Разбира се, обективно погледнато, това беше жестоко, но ако Доценко всеки път изчакваше човекът да се успокои сам, би трябвало да отделя за подобни разговори три пъти повече време. Щом работиш в отдел за тежки престъпления, бъди готов да видиш страдания и сълзи, а никой оперативен работник няма излишно време.

— Дина, не сте права — заговори меко той. — Преди месец, когато загина Валерий, издирвахме убиеца сред хора, които може да са изпитвали неприязън към него. Днес ситуацията е променена, при абсолютно същите обстоятелства беше убит още един човек и ние ще търсим убиеца по съвсем друг принцип. Затова ми е нужно още веднъж да ви задам същите въпроси. По-точно на вас само ви се струва, че въпросите са същите, в действителност те са други. Ето, сега ще ви задам въпрос, който със сигурност не са ви задавали по-рано.

— Какъв?

Дина изхлипа и избърса лицето си с ръка. В този жест имаше нещо толкова детинско, че Доценко неволно се усъмни: възможно ли е това дете да учи в университет, и то във философски факултет? Какви ги разправят там за акселерацията? Глупости разправят — днешните дечица само секс започват да правят по-рано, инак порастват още по-късно от предишните поколения. В Англия на двайсет и една година стават пълнолетни и се смята, че човек на тази възраст става толкова самостоятелен и разумен, че може да му се повери да се разпорежда с голямо състояние. Интересно, колко пари могат да се дадат на малката Дина, така че да не ги загуби и да не прави глупости? Най-много хиляда рубли, реши Доценко, защото ако ѝ се дадат повече, тя веднага ще ги похарчи за модна дрешка, а после ще пести от храната, ще остане на хляб и мляко.

— Ще ви попитам, Дина, за какво разговаряхте обикновено с Валерий, когато се намирахте в нощен клуб. Признайте — такъв

въпрос не са ви задавали, нали?

— Вярно. Какъв странен въпрос... А защо ме питате за това?

— Защото трябва да знам.

— Защо?

— Нужно ми е. Вие отговорете, а после аз ще ви обясня. Значи, влизате, вътре е шумно, гърми музика, свири някаква група, публиката е сто-сто и петдесет души. Отивате на бара, вземате... Какво вземахте обикновено?

— Аз — сок, Валера — пепси, понякога си вземаше бира, но рядко.

— Добре, вземате си сока и после какво? За какво може да се разговаря сред такъв шум? От такива децибели нормален човек ще започне да го цепи главата.

— Не, нас не ни цепеше. Но е трудно да се разговаря, за това сте прав. Ние изобщо влизахме в такива клубове, когато се чувствахме много уморени или при лошо време. Валера свършваше работа към десет вечерта, да отидем на ресторант — скъпо, вярно, има и по-евтини заведения, но в единайсет тях ги затварят. Обикновено се разхождахме или отивахме у приятели. Не си ходехме на гости, така че, когато нямаше къде да се денем, а не искахме да се разделяме, отивахме в нощен клуб. Който се случеше най-близо. Нямахме постоянен клуб.

— Ясно. А групата „Би Би Си“ харесва ли ви?

Дина съсредоточено сбърчи челце, сякаш не разбираше въпроса.

— „Би Би Си“ ли? Каква е тази група?

— Групата, която е свирела онази вечер в клуб „Херакъл“.

— А, тази ли... На Валера никак не му хареса как пеят. Изобщо нищо в тях не му хареса. Право да си кажа, и на мен.

— Откъде знаете, че групата не му е харесала?

— Ами той ми каза — отговори учудено момичето.

— Кога ви го каза?

— Просто веднага, там.

— Какво именно каза?

— Ами... че не му харесва. Господи, какво значение има това?

— Дина, това е много важно, повярвайте ми. Постарайте се да си спомните точните думи на Валерий за групата, която е свирела тогава.

— Какви глупости... Просто се чудя защо ме питате това. Ами просто каза, че всички са бездарни, че песните им хич ги няма, само танцьорът им що-годе го бива, а певицата е направо за боклука.

— Какво значи „песните им хич ги няма“? — не разбра Михаил.

— Валера казваше така, когато смяташе, че и думите, и музиката са лоши.

— Ясно. А за певицата? Обясни ли някак защо тя не му харесва?

— Каза... — Дина отново се замисли, в очите ѝ бликнаха сълзи, готови всеки момент да се затъркалят по нежните ѝ бузи. — Каза, че няма глас, а това, което пее, си го вади от задника. Вярно, грубо беше, но нали искахте точно... Това каза.

— Нещо друго?

— Каза също, че тя няма капчица мозък, щом не може да разбере дори такъв примитивен текст. Тоест имаше предвид, че тя дори не разбира за какво пее. Смяташе, че стилът на изпълнението не отговаря на текста на песента. Валера много силно чувстваше тези неща и винаги се ядосваше, ако някой певец пееше глупаво.

— Глупаво пеене? — попита Доценко. — Интересен израз, не бях го чувал. Какво означава?

— Означава точно това — че певецът не разбира смисъла на думите или не умее да го предаде. Движи се погрешно, интонацията е невярна, с една дума, нищо не е, както трябва. Еталон за Валера беше Алла Пугачова, той я смяташе за гениална актриса и сравняваше всички изпълнители с нея. Естествено, никой не му харесваше. Знаете ли, Валера беше много строг ценител, дори жесток, и не смекчаваше изразите си. За тази певица каза такива неща, че дори ми е неудобно да ги повторя.

— Е, няма как — усмихна се Доценко, — ще се наложи да ги повторите. И сега аз ще ви обясня защо. Близо до вас е стоял човек, който е чул всичко това. Ние смятаме, че именно той е убил Валерий.

С приятелите на Николай Курбанов разговорът мина много полесно — нали фаталната вечер в клуб „Нощна пеперуда“ беше само преди няколко дни. Заедно с Курбанов, който, за разлика от Фризе наистина е бил почитател на „Би Би Си“, в клуба били още три момчета и две момичета. Със съвместни усилия бързо се установи, че

Курбанов, който въпросната вечер се оказал без момиче, описвал надълго и нашироко какво и в каква последователност щял да направи, ако се озовял в едно легло със солистката на групата Светлана Медведева. Обяснявал не толкова артистично, колкото цинично. Когато един от приятелите му се усъмнил в реалността на подобна перспектива, защото на толкова красива певица едва ли щял да ѝ притрябва Колка с неговите вечни парични проблеми и липса на терен и кола, Курбанов започнал много авторитетно да го опровергава, като привеждал като аргументи незнайно откъде взели се сведения колко лесна и невзискателна била Светлана. Че със сигурност знаел, че тя била готова да легне с всеки, който я привика с пръст, а понякога дори си плащала, ако момчето ѝ харесвало, но не ѝ обръщало внимание. И че колкото по-долно било положението на претендента, колкото по-малко ум, красота и пари имал, толкова по-големи били шансовете му за креватна победа, защото Светка обожавала всякакви мръсотии и мерзости, толкова развалена била. Естествено всичко това, изречено с далеч не изискани изрази.

Така стана що-годе ясно с какво бяха разгневили своя убиец Валерий Фризе и Николай Курбанов, но нито Дина, нито приятелите на Курбанов можаха да си спомнят наблизко да е стоял синеок блондин. Хем той би трябвало да е стоял не просто наблизко, а плътно до тях, така че сред оглушителния шум да чуе разговора им. Впрочем нищо чудно — в един нощен клуб е не само шумно, но и тъмно, а младежите ходят там да си прекарат времето приятно, да послушат музика, да се повеселят с халба бира, да потанцуват. Защо да се оглеждат наоколо? Вярно, има и такива, дето ходят по клубове, за да търсят запознанства, но явно нито Дина, нито приятелите на Курбанов бяха от тях.

Оставаше да се надяват единствено на самите членове на група „Би Би Си“. Ако убиецът наистина е техен предан фен, може изпълнителите да го познават или поне да са забелязали физиономията му. Бяха възложили на Андрей Чеботаев да разговаря с тях. И ето, че Андрей се върна от срещата със Светлана Медведева и Бек Бейсенов. Върна се със съвсем неочаквани резултати.

— С една дума, те няма да ни помагат — завърши разказа си Чеботаев, забил поглед в пода. — И дори да познава този откачен тип, Светлана няма да ни го предаде.

— А Бейсенов? — попита Настя, която напрегнато бе слушала оперативния работник. — Той как ти се стори?

— Той изобщо е равнодушен към всичко. Струва ми се, че дори не ме слушаше. Вярно, отначало се опита да въздейства някак на Медведева, но бързо се отказа. Нищо не го интересува.

— Слушай, а ти защо изобщо си казал, че ще трябва да спрат с концертите си? — внезапно избухна обикновено спокойният Миша Доценко. — Напротив, в наша полза е те да свирят. Ще търсим тоя безумен фен сред тълпата слушатели. Ти какво, имаш ли изобщо ум в главата?

— По-тихо, по-тихо — каза успокояващо Настя, — той не е имал предвид нищо такова, нали, Андрей? Било е тактически ход. Е, съгласна съм, не много сполучлив ход, но всички грешим, дори най-опитните оперативни работници правят грешки. Не се ядосвай, Мишенка, нищо катастрофално не се е случило. Всичко е поправимо.

— Да бе, поправимо! — продължи да мърмори Доценко. — Тая мацка толкова се е ядосала на Андрей, а в негово лице и на всички нас, че дори да забележи някой подозрителен младеж, за нищо на света няма да ни каже. Просто от лошотия. Какво й пука, нищо не я заплашва, а колкото по-шумен е скандалът, толкова по-изгодно е за нея. Трябваше така да изградиш разговора, че и през ум да не й мине за изгода, а ти какво си направил?

Андрей изглеждаше толкова нещастен, че на Настя неволно ѝ домъчня за него. Разбира се, като старша в тази група, тя трябваше да му се скара, да анализира пред всички грешките му и както се казва, „да го накаже с мърмене“, но тя знаеше, че няма да може и няма да го направи. И то не защото беше неправилно, а просто защото тя по принцип не можеше и не умееше да го прави. Едно е да обучаваш и тренираш стажант, в това отношение тя не изпитваше съмнения и безжалостно изтъкваше всяка грешка на стажанта, и съвсем друго — да правиш забележки на колега, макар и младши по възраст и чин, но все пак колега. Освен това се чувстваше отчасти виновна, че бе станало така. Трябваше да започнат от Папоров, защото беше очевидно, че той е главният — каквото той каже, това ще става. Под влиянието на неочакваната информация той би могъл да се стъписа и тогава от него с лекота би могло да се изтръгне обещание изявите на групата временно да престанат. Не можеха да му наредят — той не

беше държавен служител и нямаше началници, можеха да се надяват само на здравомислието му и на собствената си сила на убеждаване. А сега Медведева със сигурност се беше обадила на Папоров и му беше напълнила главата със съображенията си относно ползата на криминалния скандал за популярността на групата. Появяването на хора от милицията нямаше да бъде неочаквано за него, той щеше да бъде готов да им откаже, ако пожелае. И сигурно щеше да пожелае. А ако не пожелае, ако не разсъждава глупаво като Медведева, Светлана ще се постарее да го убеди и ще направи това при всяко положение преди оперативните работници да представят на администратора своите аргументи. Ако Настя можеше да предположи, че всичко ще стане точно така, тя щеше да нареди на Чеботаев първо да поговори с администратора. Но тя не бе го предположила, бе позволила на Андрей да решава сам в каква последователност да разпитва хората от „Би Би Си“, така че и тя имаше вина за неговия провал.

— Вярно, не се е получило много добре — каза тя предпазливо, — но още не всичко е загубено. Остават Борис Худяков и техният администратор Папоров. Може те да се държат другояче. Ти ли ще отидеш? Или ще е целесъобразно с тях да се срещне някой друг?

Чеботаев сви рамене и отново отмести очи. Гъстите дълги мигли хвърляха такава сянка върху бузите му, сякаш под очите му имаше огромни синини, и това правеше лицето на Андрей да изглежда някак болно и особено нещастно.

— Ти си старша — ти решавай. Аз не знам как ще е по-добре.

— Миша, твоите предложения? — обърна се тя към Доценко.

— Аз мисля, че ще бъде правилно при Худяков да отиде Андрей. Андрюша, ти най-добре от всички нас си подготвен да разговаряш с него, проучвал си обстановката около групата, имаш най-много информация за тях. И после, макар че си се произдънил при разпита на Медведева и Бейсенов, втори път няма да го направиш.

— Съгласна съм — кимна Настя. — А кой ще поеме Папоров?

И веднага си отговори сама:

— Вероятно аз. По старшинство.

ГЛАВА 7.

Пет минути след като си тръгна Чеботаев, излезе и Бек, а след още петнайсет минути Светлана вече звънеше на вратата на апартамента под нейния. Павел отвори след известно време, по съненото му лице и разчорлената коса личеше, че е спял.

— Здравсти — весело изчурулика Светлана и се шмугна в апартамента. — Оля вкъщи ли е?

— Не, днес ще се прибере късно. Защо, трябва ли ти?

— Искях да се посъветвам за нещо с нея. А може ли да поговоря с теб? Разбираш ли, Павлик, такива неща се случиха... С една дума, направо съм шашната.

— Ами, влизай тогава — вяло отговори Павел, макар че поканата му беше излишна. Светлана вече седеше в хола, вдигнала крака на дивана в твърде съблазнителна поза.

Ето го шансът, който ѝ се откри внезапно и който тя не бива да изпусне. Ако сега не изцеди от ситуацията всичко възможно, после няма да си го прости. Първо, Олга я няма и със сигурност няма да си дойде скоро. Най-важното е, че и двамата го знаят, така че могат да не се страхуват. Второ, тя има не просто добър, а направо страхотен повод за разговор, с такъв повод може първо да разпали интерес към себе си, после съчувствие, после... Добре де, ще видим какво, важното е да започне.

— Представяш ли си — започна Светлана, окръглила очи, — ей сега имах посещение от милицията, разказаха ми ужасна история. Имала съм някакъв почитател, безумно влюбен в мен, който посещавал всички мои концерти и слушал кой какво говори за мен. И ако някой казал лоша дума, го убивал. Представяш ли си?

Разбира се, тя разчиташе, че Павел ще приседне на дивана до нея, но той седна във фотьойла отсреща и предвидливо постави между себе си и момичето малката масичка със стъкло покритие. Това никак не хареса на Светлана. Открай време имаше чувството, че Павел не е съвсем равнодушен към нея, във всеки случай доста пъти бе

улавяла заинтересования му поглед. Вярно, той никога не бе отивал подалече от погледите, само понякога, сякаш по бащински, с леко движение бе разрошвал късата ѝ пухкава коса, но Светлана добре знаеше цената на тези бащински жестове. „Преструва се пред самия себе си — казваше си тя. — Нали виждам колко го привличам. Но когато и да дойда, той или е с Олга, или очаква тя да се прибере всеки момент. Затова не си позволява нищо“. Днес беше решаващ ден. Така поне си представяше нещата Светлана. Или днес, или никога. Като мъж Павел не ѝ харесваше особено и тя съвсем определено не беше влюбена в него. Той обаче беше мъжът, който ѝ трябваше. Женен, следователно не може да бъде прекалено натрапчив, няма да иска тя да му посвещава цялото си време. Пари — много. Вярно, не е милионер, но на нея не ѝ е и нужен милионер. Светлана отдавна вече си бе създавала доста ясна представа какъв любовник трябва да си хване. Беше достатъчно трезво мислеща, за да определи правилно ролята и мястото на парите в нейните планове. Ако човекът имаше твърде много пари, той щеше да поиска тя да спре да пее и изцяло да му принадлежи. Щеше да я заключи в златна клетка, да я върже за себе си здраво, че и охрана щеше да ѝ сложи, та да следят всяка нейна крачка. Това трябваше да избегне на първо място. Не че сцената ѝ беше скъпа, по дяволите тая сцена. За нея беше важно друго... Трябваше ѝ мъж, който няма да настоява тя постоянно да му е подръка и който ще ѝ дава пари, без да пита за какво ги е похарчила. Тя не иска прекалено много, не ѝ трябват диаманти, кадилаци и пентхаус жилище. Трябва ѝ толкова, колкото ще ѝ е достатъчно за главното в живота ѝ. Павел Плетньов — Светлана беше сигурна в това — имаше такива пари, достатъчно беше да погледне как се обличат той и жена му и какъв начин на живот водят, какви продукти имат в хладилника и какви сервизи — в бюфета. Ходят да почиват в скъпи курорти — и за това трябват пари, и то доста. С една дума, Павел беше течната кандидатура. Ако го уловеше в мрежите си, Света би могла да реши всичките си проблеми. По-точно — един, но най-важния. Трябваша ѝ пари. Не прекалено много, не милиони и дори не стотици хиляди долари... Но тя не можеше да спечели толкова пари със собствени сили. И тя, и Бек, и Борка Худяков, както и целият им екип, работеха по договор с Татето, според който договор на солистите се падаха средно по петстотин-седемстотин долара месечно, а на останалите — дори още по-малко. А нали тя беше

артистка, певица, трябваше да има „имидж“ — и косата ѝ трябваше да бъде винаги добре подстригана, и лицето добре гледано, и маникюрът и педикюрът ѝ трябваше да бъдат поддържани, и дрехите ѝ не биваше да са старомодни или евтини. А имаше и едни такива вълшебни думи като „бижута“ и „аксесоари“, които струват луди пари, а ако са евтини, това им личи страшно, вижда се с просто око. Евтини могат да бъдат дънките — ако стоят добре на хубаво дупе, почти никой няма да обърне внимание на марката. Обаче чантата, ръкавиците, коланът или козметичният несесер (заедно със съдържанието му) не стоят върху нищо и не са изопнати на нищо особено, те сами привличат вниманието и ако не са от съответната марка или не са скъпи, това си личи веднага. По принцип Светлана би трябвало да кара и собствена кола, а не да се вози на такси, но при тези изисквания към външния си вид тя още не бе успяла да спести за кола и едва ли щеше да успее в близко бъдеще.

— Интересна история — лениво избъбри Павел, след като изслуша дългия и доста заплетен разказ. — Та за какво искаше да се посъветваш с нас?

— Какво да правя сега. Страх ме е, Павлик. Знаеш ли колко ме е страх?

— Досещам се — позасмя се той.

Не беше повярвал на нито една нейна дума. Цялото поведение на хубавичката съседка беше същото с бели конци — Павел отдавна вече беше забелязал колко усилено се опитва тя да привлече вниманието му, и то по всякакви начини. Ту ще го помоли да се качи в нейния апартамент да поправи нещо повредено и през това време ще се разхожда пред него твърде неглиже, ту ще дойде у тях под явно измислен претекст и ще седне така, че по никакъв начин да не могат да я изгонят. Сега пък е измислила някаква безумна история, за да пробуди неговото съчувствие и желание да ѝ помогне. Не, две мнения няма, момичето си го бива във всяко отношение и само преди пет години той непременно щеше да се съблазни и увлече по нея. Едно е обаче преди пет години и съвсем друго сега. Преди пет години Павел все още обичаше такива очарователни глупачки с едър бюст, изваяни крачета и заоблено дупе, но сега вкусът му е друг, привличат го съвсем

различен тип жени, но знае ли човек, може би след десет-петнайсет години, когато надхвърли четирийсет, ще се върне отново към предишните си предпочитания и отново главен определящ фактор ще станат младостта и свежестта. Тогава може би да, но определено не днес.

— Само не разбрах от какво всъщност те е страх. Той е твой почитател, значи няма намерение да ти прави нищо лошо, напротив — по всякакъв начин би те защитавал.

— Да, но ако поиска да се запознае с мен по-отблизо? Той се държи настрана сега, не съм го и виждала, но ако започне да нахалства? Нали е откачен, знае ли човек какво може да му хрумне. Аз ще му откажа, тогава представи си, че размаха ножа! Нали може да се случи така?

— Може — нямаше как да не се съгласи Павел. Разбира се, че беше възможно — в случай че цялата тази история е истина. Той не вярваше в нея, но нали не можеше да каже това на момичето. Ще вземе да се обиди, а защо трябва да го обижда, горкото малко момиче? Е, влюбила се в съседа, случва се. Старае се с всички сили да привлече вниманието му — ами това е естествено, щом се е влюбила. А дето при това послъгва — какво пък, и това се случва, жените са способни и на по-лошо, за да постигнат целта си, той не може да я осъжда за това. В края на краищата лъжата не е кражба. В случая е просто малка женска хитрост. Добре де, хайде да се съгласяваме с нея, и без това се очертава една дълга вечер — Оля отиде на поредната си среща със своя Роман, ще се прибере най-рано към полунощ, така че защо да не си побъбри с младичкото синеоко сладурче. — Но има един много прост изход. Престани да пееш за известно време, почакай милицията да го залови. Ако не се показваш на сцена, той няма къде другаде да те намери.

— Лесно ти е да говориш така. — Света въздъхна и леко промени позата си, така че поличката се вдигна още по-високо и почти до неприличие оголи заоблените ѝ бедра. — Да можеше всичко да е толкова просто!

— Че какво сложно има! Поговори с вашия администратор, сигурен съм, че той ще те разбере.

— Той може и да ме разбере, и без това си има много пари, но останалите? Аз? С какво ще живеем? Ако не излизаме на подиума, с

какви мангизи Татето ще ни плаща? Ако става дума да си спестим едно излизане, както и да е. Но нали не се знае колко време ще го издирват ченгетата. Ами ако се изтърколи година? Та ние всички ще измрем от глад, докато чакаме.

— Е, не всичко е толкова трагично — възрази Павел. — Твоите момчета могат да продължат работа, но с друга солистка. И екипът ви няма да остане без работа. Ти обаче, разбира се, трябва да останеш встрани, да кротуваш и да не се показваш пред хора. Колкото до въпроса с какво ще живееш, и това може да се оправи. Не е трудно да се намерят пари, стига да има желание.

Ето на! Тя все пак успя да даде правилна насока на разговора! Сега трябва да се постараете да не развали нещо, да не каже нещо излишно и да не забрави нужното. Моментът е много отговорен, Павел сам направи първата крачка, готов е да ѝ предложи материална подкрепа срещу... Общо взето, ясно е срещу какво. Обаче е тактичен — просто ужас! С такива тактични мъже е най-трудно — трябва внимателно да криеш естествения в такива ситуации цинизъм зад обтекаеми интелигентни формулировки. Още Володя я учеше на това, поставяше пред нея текста на някоя пиеса и буквално дума по дума, буква по буква ѝ го тълкуваше на глас. „Разбираш ли, той (или тя) казва това, но по смисъл, по цялата логика на поведението, по драматургия в действителност се подразбира съвсем друго. И задачата на актьорите в този случай е да произнесат текста така, че той да прозвучи убедително за другия персонаж и същевременно да е ясен за зрителя“. Отначало това, което той ѝ обясняваше, ѝ изглеждаше прекалено сложно, но постепенно Светлана се научи да разбира и чувства актьорската игра, започна да различава и фините нюанси в нея. Ах, Володя, Володя...

— Сигурно си прав — започна бавно тя, като подбираше думите си внимателно и гледаше Павел право в очите, — но има и един друг момент... Дори не знам как да се изразя... Може би ще прозвучи глупаво или твърде засукано, или не знам още как... Но разбираш ли, аз не мога да напусна сцената. Сигурно ти изглеждам лекомислена и празноглава пеперудка, на която ѝ е безразлично с какво ще се

занимава и с какво ще си изкарва хляба — стига да ѝ дават пари, така ли?

— Е, не говори така, Светочка — запротестира Павел, — никога не съм си помислял такова нещо за тебе.

Тя упорито завъртя глава и смени позата си — свали крака от дивана и леко се наведе напред. Павел седеше във фотьойла, облегнат далеч назад и праметнал крак връз крак, и ритмично потропваше с молив по стъклената масичка. Ръката му беше достатъчно близо, за да я докосне, без да променя естествеността на позата си. Светлана похлупи дланта му със своята и веднага отново заговори, така че жестът ѝ да изглежда случаен, естествено продължение и елемент от онова, което тя има да каже. Само да не се оплете в думите, които бе премислила предварително и неведнъж си бе преговаряла.

— Аз не мога да не пея, Павлик. Нали знаеш какъв е моят живот. Оля постоянно ме упреква, че си губя времето, че обичам купоните и гуляите... и изобщо. Тя просто не разбира, че ние всички живеем така, и ако аз започна да се държа другояче, няма да ме разберат, ще ме отхвърлят, ще ме смятат за чужда. В нашите среди така е прието и за мен е много важно да ме приемат, да не ме отхвърлят, иначе ще остана съвсем сама. Та аз никого си нямам, само родителите си, а и те са в друг град. Всъщност съм много самотна, а всичко, което ти виждаш, имам предвид начина ми на живот, е нещо показно, по принуда. Сцената е единствената ми утеха, моите изпълнения са всичко, което имам. Ако имах и нещо друго, което да ми пълни сърцето, да стане част от мен, бих се отказала от пеенето. Но нали нямам нищо повече — нито любов, нито истински приятели. Само сцената. И ако сега престана да пея, та дори и временно, какво ще ми остане? Ами че аз ще полудея от празнотата. Да можеше някой да запълни тази пустота...

Светлана имаше усещането, че най-сетне е преминала над зейналата бездна, пристъпвайки с мънички, предпазливи крачки по тънка дъсчица — толкова труден ѝ се стори този монолог, в който трябваше да внимава за всяка дума и нещо повече — намирайки се по средата на едната фраза, мислено да подготвя следващата. Павел я гледаше внимателно и ѝ се стори, че погледът на кафявите му очи е станал по-топъл и нежен. При това той не си бе дръпнал ръката. „Трогна се — радостно си помисли момичето. — Май действам правилно. Господи, само дано не се проваля!“

— Мисля, че знам как да ти помогна — сериозно изрече Павел.
— Имам едно предложение, само че не знам как ще се отнесеш към него. Може...

Прекъсна го телефонът. Павел рязко си дръпна ръката и посегна за слушалката. От яд Светлана чак се изпоти. Как пък може точно в най-неподходящия момент. Сега ще трябва отново да търси повод да докосне ръката му. Тя се опасяваше, че може и да не ѝ достигне изобретателност — твърде много умствени сили бе хвърлила за последната част от разговора и сега, когато Павел толкова явно започна да се поддава, леко се бе отпуснала, решавайки, че най-трудното е зад гърба ѝ. Светлана се ослуша. Ех, да можеше това да е Оля, която обяснява защо няма да се прибере преди два през нощта. На никой нормален мъж това няма да хареса — дори той да не изпитва никакви подозрения към жена си, такива обаждания будят яд и недоволство. А ядът към жена му и недоволството от нейното поведение би било могъща помощ за осъществяването на замисъла на Светлана. Ах, колко добре би било! Но изглежда, че не е Оля. Да, не е тя. На телефона е майка ѝ, тъщата на Павел. Интересно, как ще обяснява той на майчето липсата на дъщеря ѝ у дома след девет часа вечерта? Между другото може да чуе и какви лъжи е изпяла Олга на своя благоверен за тези среднощни ангажименти. Ах, трябвало да отиде на банкет по случай третата годишнина на някоя си фирма! Не, не на тази, в която работи, а на друга някаква, с която нейната фирма е в тясно сътрудничество. Ами естествено, нито една уважаваща себе си компания не работи в безвъздушно пространство, по различните въпроси тя си сътрудничи с безброй различни фирми, а тези фирми всяка година имат рождени дни. Хем е невъзможно да се провери, хем нямаш основания да не вярваш, хем миризмата на алкохол и приповдигнатото настроение след такива банкети не са подозрителни. Така можеш с години да будалкаш мъжа си и той за нищо няма да се досети. Но днес увереността на Павел в почтеността на неговата съпруга беше само във вреда на Светлана. Щеше да е страшно тъпо той да направи момичето своя любовница и после по цели дни да ѝ хленчи колко е виновен пред Олга. В краен случай тя би могла да му намекне за похожденията на съпругата му, да му разкаже за срещата в магазина. Не, още не е дошло времето за това. Само в най-краен случай.

Павел приключи разговора и затвори телефона. Светлана напрегнато чакаше той да продължи започнатата фраза как би могъл да ѝ помогне. Беше сигурна, че Павел смята да ѝ предложи именно онова, което тя всъщност очаква. Въпросът е само дали ще му стигне решителност да ѝ го каже направо, или ще започне да протака и да мънка в очакване тя сама да произнесе нужните думи. Тя познаваше този маниер на някои мъже да принуждават жените сами да правят първата стъпка, та после с широко отворени наивни очи да им кажат: „Ти сама пожела това, сама го предложи“. Не, Светлана няма да се хване на тази въдица, печена е вече. Павел продължаваше да мълчи, замислен за нещо.

— Ти каза, че знаеш как да ми помогнеш — плахо му напомни тя.

— А? — Той тръсна глава, сякаш отпъждайки някакви мисли. — А, да. Извинявай, разсеях се нещо. Тъща ми имала някакви проблеми, та се чудех как ще ги решаваме. Та за какво ме питаше ти?

Светлана се стъписа. Как така за какво го е питала? Той какво, съвсем ли се изплъзна от ситуацията? Всичко е забравил? Достатъчно беше да ги прекъсне някаква идиотска тъща с нейните идиотски проблеми — и проблемът на самата Светлана отиде на заден план! Само това липсваше! Допреди малко имаше чувството, какво ти чувство — беше сигурна, че един миг преди този проклет телефонен разговор Павел е готов да каже думите, които тя толкова мъчително изтръгваше от него. Нима бе сгрещила? Ама не, не може да бъде! Той ще каже, всичко ще каже, трябва само малко да му помогне, леко да го подтикне.

— Ти каза, че знаеш как да ми помогнеш, за да не остана самотна, ако престана да пея.

По дяволите, как ѝ трепери гласът! И защо се развълнува толкова? Сякаш държи най-важния изпит в живота си. Ами че това не е никакъв изпит, просто обикновен мъж, когото трябва да вкара в леглото и да го привърже към себе си, така че той да ѝ дава пари, това е всичко.

— Да, казах. Всъщност ето какво имах предвид...

Павел отново млъкна и отмести поглед. „Хайде де, казвай, говори, докога ще протакаш!“ — помисли си Светлана, с усилие преглъщайки устремилите се навън думи.

— Само ми обещавай, че няма да се обидиш.

— Обещавам. Няма да се обидя. Защо трябва да се обиждам? Нима се каниш да ми предложиш нещо неприлично?

— Сигурна ли си, че няма да се обидиш?

— Павлик, няма да се обидя, каквото и да ми кажеш. Ти си сериозен и умен човек, думата ти е закон за мен, нали знаеш отношението ми.

„Ей, накъде пое? — веднага се възпря Светлана. — Стоп, машина. Не бива да бързаш. Той още не е помръднал, а ти вече хукна напред. По-спокойно, по-спокойно, нека той пръв каже нещо, после ще можеш да развиваш успеха. Не и преди това“.

— Светик, ти си много красиво момиче...

— Благодаря — каза тя с топъл, дълбок глас.

— ... и много способно.

— Отново благодаря. Приятно ми е, че го казваш. Твоето мнение означава много за мен.

— Е, щом е така, вслушай се в това, което ще ти кажа.

Павел отново направи пауза. „Ами, хайде де, казвай най-сетне! — мислено изкрещя Светлана. — Готова съм да се вслушам в това, което ще кажеш, само че кажи вече нещо, не протакай до безкрай“.

— Виж сега, на мен ми се струва, че в лицето на този смахнат почитател съдбата ти дава шанс да промениш живота си. Ти самата каза, че не можеш да не пееш, че сцената е единствената радост в живота ти. Но докато пееш това, което пееш, и така, както го пееш, ти си обречена да водиш именно такъв живот и той никога няма да стане друг. Ако искаш всичко да стане различно, трябва да промениш имиджа и репертоара си. Трябва да пееш за друга публика, тогава ще се промени и обкръжението ти. И сега ти се предоставя прекрасна възможност за това. Престани да излизаш на сцена, докато не хванат твоя безумен почитател убиец, това няма да учуди никого. А през това време намери нови песни и нов облик за себе си. Време ти е да пораснеш, Светик, вече си на двайсет и две, а пееш за седемнайсет-осемнайсетгодишни. Още година-две, максимум три — и това ще започне да изглежда смешно. При всяко положение ще се наложи да променяш всичко — нали не можеш на двайсет и пет и трийсет да бъдеш интересна на тийнейджъри. Затова го направи сега, още повече че ти е паднала възможност да не пееш известно време. Ако се заемеш

с нови песни и репетиции, няма да се чувстваш самотна и празна, защото ще правиш нещо, което ти е интересно. Що се отнася до парите, доколкото знам, ти получаваш не проценти от печалбата, а заплата по договор, така че твоят администратор Татето ще бъде длъжен да ти плаща, ако поради извънредни обстоятелства не пееш. Нима не знаеше това?

Тя не вярваше на ушите си. Какви ги дрънка той? Какъв репертоар? Какъв имидж? Какъв нов облик? Той ѝ повтаря дума по дума това, което съвсем наскоро ѝ говореше Олга. Но те бяха сами, в онзи момент Павел го нямаше наоколо. Значи Олга е обсъждала това с него. Кучка! Обсъждала го е и ѝ се е подигравала, говорила е гадости, правила я е за посмешище. Ах, да беше сега наблизно тоя луд фен, тогава Светлана щеше да му подсказе кой точно говори лоши неща за нея.

Моментално я обзе толкова силна ярост, че тя дори не осъзна отведнъж какво става. А ставаше далеч не това, на което бе разчитала и което бе смятала за вече случило се на практика. Павел не ѝ каза това, което тя бе искала да чуе. И Светлана изведнъж ясно разбра, че той не ѝ го е казал не от нерешителност, а единствено защото изобщо не е мислил за него. Дори през ум не му е минавало.

Тя остана при Павел още час и половина, но когато се качваше по стълбището към своя апартамент, дори не можеше да си спомни за какво си бяха говорили през това време. Яростта продължаваше да бушува в нея, давейки в своите бурни води всичко случващо се и изтласквайки на повърхността една-единствена мисъл: „Глупачка! Каква глупачка съм била! Охо, ще видите вие!“.

— Не разбирам — ядосано каза Виктор Алексеевич Гордеев и шумно си пое дъх след поредната чаша минерална вода, която бе изпил до дъно. — Убий ме, но не разбирам защо това хлапе е заговорило за прекратяване на сценичните изяви. Той какво, наистина ли е смятал, че престъпникът може да бъде намерен, ако групата престане да свири и пее? Трябва да бъде изгонен от органите, щом не знае елементарните основи на нашата работа.

Настя страдаше от жегата и също беше ужасно жадна, но знаеше, че след пет следобед не бива да злоупотребява с водата — това я

заплашваше с отичане, заради което стъпалата ѝ вече няма да се побират в обувките. Ето защо мъжествено търпеше и тайничко завиждаше на своя началник — всичко, което той изпиеше, моментално излизаше навън във вид на капчици пот, обилно покриващи широкото му голо теме.

— Виктор Алексеевич, той е смятал, че го прави за добро. Разбира се, достатъчно е умен, за да осъзнава, че прекратяването на сценичните изяви само ще ни попречи и нашата единствена надежда е да засечем убиеца в някой клуб. По никакъв друг начин не можем да заловим този тип. Андрей просто е искал да ги посплаши, та да бъдат по-сговорчиви.

— И това не го разбирам — промърмори Гордеев. — Защо трябва да ги плаши? С каква цел? Те да не би да са престъпници?

— Разбирате ли, Андрей е смятал, че Медведева и Бейсенов може да познават този младеж и по някакви причини не искат да ни го предадат. Че може да имат някакви лични отношения с него, да се познават или просто да го ценят като постоянен фен, а може и той да им прави някакви услуги или нещо подобно. Макар че, естествено, ако са имали повече или по-малко близки отношения, убиецът непременно щеше да знае, че Медведева излиза на сцената с грим и черна перука. В действителност тя е блондинка и той по никакъв начин не би се припознал толкова глупаво, не би взел Женья Рубцова за певицата. Но Андрей все пак е допускал, че групата „Би Би Си“ може да познава престъпника. Затова им е дал да разберат, че ако няма възможност убиецът да бъде разобличен незабавно, те ще трябва да прекратят изявите си и по този начин да изгубят пари. Надявал се е, че тази неприятна перспектива ще ги накара да разкажат всичко, което знаят, и да ни помагат занапред. Обаче виждате какво се е получило...

— Защиатаваш го, така ли? — мрачно се позасмя полковникът. — Хубаво е да си старша, нали?

— Защиатавам го — кимна Настя, — и не толкова Чеботаев, колкото самата себе си. Щом съм старша, трябваше да инструктирам Андрей и заедно с него да очертая схемата на разговора с Медведева. И трябваше да предвидя вариант, при който Медведева няма да е сама вкъщи, за да решим предварително дали той непременно да разговаря с нея насаме, или както се получи. И двамата сбъркахме, и аз, и Андрей, но само защото не бяхме очаквали такава открито цинична

позиция от страна на Медведева. Че, нали, нека той откачен да продължава черното си дело, колкото повече хора убие — толкова по-добре за популярността на групата. Но което е най-неприятно — на същата позиция може да застанат и клубовете. Ще им кажем, че в часовете, когато на сцена е „Би Би Си“, в помещението на клуба ще бъде монтирана видеоапаратура, а те няма да ни разрешат, защото, видите ли, това, първо, е нарушение на договора с групата, която забранява несанкционирани записи на изпълненията ѝ, и второ, защото е нарушаване на правото на гражданите на личен живот. Гражданите, дори и в крехка възраст, имат право да не желаят да ги снимат, когато се забавляват в нощни клубове в полутрезво или надрусано състояние. Всъщност интересът на клуба е същият като на самата група: хлапетата ще се втурнат към него от любопитство: каква ли е тая певица, заради която убиват хора. И после — ами ако въпросният убиец е някъде наблизо? Колко интересно, ах!

Гордеев си наля още вода, изпи няколко големи глътки, избърса с кърпа влажното си теме и придърпа вентилатора толкова близо до себе си, че Настя дори се уплаши — няма ли бързо движещите се перки да пометат ухото на любимия ѝ началник.

— Даа — проточи полковникът, — в интересно време живеем. А, Стасенка? При съветската власт би ли се опитал някой да откаже нещо на милицията? На никого и през ум не би му минало. Дори никак да не им се искаше, хората правеха каквото ги помолим, защото уважаваха и ценяха нашата работа. Не ти ли липсват онези времена, а?

— Ами не — усмихна се Настя, — не ми липсват. В онези времена имаше други трудности. Спомняте ли си колко лъжлива информация съчинявахме? Петдесет процента от силите и времето ни отиваха да скалпваме „правилни“ документчета, и то не защото те бяха нужни на нас, а защото ни ги искаха отгоре.

— Е, мисля, че и сега фабрикуваме доста такива документи.

— Няма да споря, но все пак по-малко от тогава, следователно ни остават повече сили и време за разкриване на престъпления. А това е един важен плюс, съгласете се. С една дума, Виктор Алексеевич, аз сега тръгвам да се видя с Папоров, администратора на група „Би Би Си“. Ще го успокоявам, че групата може да продължи с изявите си, но сега ще трябва да се правят видеозаписи. Имате ли някакви специални указания?

— Сама ще се справиш, не си дете — махна с ръка Гордеев. — Нещо не ми харесваш, момиче. Да не се разболяваш?

— Не — учуди се Настя, — здрава съм като слон. Защо ви се е сторило така?

— Имаш сенки под очите и изобщо си някак вяла. Случило ли се е нещо?

Тя се разсмя.

— Ще ви кажа, само ми обещавайте, че няма да ми се подигравате. Вкъщи имаме кученце, то не ме оставя да спя нощем.

От изненада Виктор Алексеевич се надигна от стола си, но притиснат от жегата, веднага се тръшна обратно на него.

— Имате... какво? Добре ли чух?

— Добре сте чули. Кученце. Едно такова мъничко, рошаво, съвсем безпомощно. Момченце. Прибрах го от улицата, беше се загубило. С Льошка разлепихме обяви, чакаме да се обади стопанинът му. Само че нещо не се обажда. А кученцето е вкъщи.

Гордеев дълго мълча, втренчен в Настя с такова недоумение, сякаш тя изведнъж кой знае как се бе превърнала от слабичка блондинка в дебела рижава лелка.

— Е, това се казва изненада! — най-сетне избъбри той.

— Защо?

— Ами защото това буквално не си ти. Да не би някой да те е подменил?

Настя прекрасно разбираше какво има предвид началникът ѝ. Тя обичаше животните, но от разстояние. Тази любов явно не ѝ беше достатъчна, за да преодолее природния си мързел и да поеме отговорността за домашен любимец и грижите, свързани с него. Излизаше обаче, че човек може да си вземе куче далеч не защото е станал готов за тази отговорност и тези грижи, а само защото не е искал да умре, преди да научи какво нещо е да имаш куче край себе си. Напоследък Настя Каменская не разбираше себе си толкова ясно, колкото преди, от областта на ясните формулировки това разбиране бе преминало в смътни и невинаги поддаващи се на обяснение усещания, затова тя реши нищо да не тълкува пред началника си и да се задоволи с един кратък отговор:

— Не, никой не ме е подменял. Това стана случайно. Може ли да тръгвам?

— Тръгвай.

Тя вече затваряше вратата след себе си, когато Гордеев извика:

— Настася, нали с Коротков не сте забравили за молбата ми?

Настя се обърна и подаде глава през отвора на вратата.

— За коя молба?

— Да се видите с жената на Лесников.

— Не сме забравили, Виктор Алексеевич. Просто все не можем да намерим време, така че и двамата с Юра да сме свободни.

Като измина няколко метра по дългия коридор, Настя спря пред вратата на кабинета на Юра Коротков и погледна часовника си. До срещата с Папоров имаше още един час, пътят щеше да ѝ отнеме около четирийсет минути, така че можеше да размени няколко думи с Юрка.

Коротков беше зает, в кабинета му имаше трима непознати за Настя мъже.

— Извинете — смотолели тя, — Юрий Викторович, може ли да ви видя буквално за половин минута?

Коротков бързо излезе в коридора и я погледна разтревожено.

— Какво има?

— Нищо страшно, не се тревожи. Житената питка ей сега ме попита ходили ли сме с тебе при жената на Лесников.

— Пфу, по дяволите! Надявах се да е забравил.

— Ами и аз се надявах — призна Настя. — Обаче не стана. Ще трябва да отидем. Между другото, аз му казах, че все не можем да намерим момент, в който и двамата да сме свободни. Внимавай, не забравяй тази версия. Да не вземеш да изтърсиш, че си затънал в работа и изобщо си забравил за това.

— Добре, благодаря. Кога ще отидем?

— Е, няма още днес да се затърчим, я. При теб има хора, а и аз сега тръгвам по работа. Хайде да се видим утре сутринта и да решим.

— Става.

Той бързо млясна Настя по бузата и се скри зад вратата си.

Валерий Папоров реагира на всичко случващо се по абсолютно неочакван за Настя начин. Този млад, трийсет-трийсет и две годишен мъж не я остави да каже и дума, а моментално пое инициативата в разговора им.

— Света вече ми се обади, така че съм в течение — бързо заговори той. — Не знам точно какво ви е наприказвала тя, но настоятелно ви моля да не обръщате никакво внимание на думите ѝ. Тя ни е малко неуравновесена, понякога, без да мисли, дрънка какво ли не, а после се разкайва. Всичко ще стане така, както кажете вие, а не както иска това глупавичко момиче.

— Значи Светлана се разкайва? — уточни за всеки случай Настя, като се постара да не издава учудването си.

— Да, разбира се. Наприказвала е цял куп глупости, после помислила малко и разбрала, че не е права. Щом милицията смята, че групата трябва временно да прекрати изявиите си, така и ще направим, не се съмнявайте.

Охо, какъв обрат! Да, изглежда шоубизнесът е съвсем особена работа и мисленето на хората в него коренно се различава от мисленето на служителя от милицията. Първо Андрей: подготвял се е за едно в разговора с Медведева — получил е съвсем друго. Сега Папоров: Настя се беше подготвила за разговора с администратора на групата, имайки наум грешките на Чеботаев, а срещна реакция, коренно противоположна на очакваната.

— Благодаря ви за готовността да ни помогнете, Валерий Борисович...

— Просто Валерий — с усмивка я поправи той.

— Добре, Валерий. Благодаря ви. Но все пак бих искала да знам защо със Светлана сте на толкова различни позиции. Няма да скрия: това, което тя е заявила на нашия служител, ни хвърли, меко казано, в шок. В живота си никога не бяхме чували нещо толкова цинично — а сме си имали работа с такива закоравели бандити, с каквито вашата певица не може и да се сравнява. Но ако отхвърлим емоциите, в нейните думи има смисъл и логика. Тя се бори за парите си. А вие какво — готов сте да ги пожертвате ли? Та нали, ако групата не излиза на сцена, вие не само няма да спечелите пари, но и ще бъдете принуден да плащате на всички фактически от джоба си — нали те работят при вас по договор, а не срещу проценти.

Папоров я слушаше внимателно и от време на време кимаше в знак на съгласие. В движението на дългите му пръсти, с които той се потупваше по бузата, Настя не долови нито нервност, нито тревога. „Интересен навик — помисли си тя. — Дали се потупва така само по

бузата, или по всички части на лицето? И само с дясната ръка ли го прави, или и с лявата? Ще трябва да го понаблюдавам. Никога не съм виждала нещо подобно. Непременно ще разкажа това на Татяна, може такъв типаж да ѝ влезе в работа за някоя книга“.

— Анастасия... ммм... Павловна ли бяхте? — колебливо попита той.

— Павловна — потвърди Настя.

— Ами ето какво, Анастасия Павловна, би било абсолютно неправилно да сравнявате Светочка с мен. Тъй както, между другото, и Боря с Бек. Впрочем вие май още не сте се срещали с Боря? Света и Бек вече ми се обадиха, а Боря още мълчи.

— Не сме се срещали. Честно казано, смятахме първо да поговорим с изпълнителите, защото те по-добре познават своите почитатели и може би ситуацията би се прояснила веднага. Но след като не научихме нищо интересно и срещнахме такава реакция от страна на Медведева, решихме да се срещнем първо с вас, а после с Худяков. Продължете, моля.

Пръстите на Папоров се преместиха малко по-нагоре, към слепоочието, и започнаха да се движат по-бавно. Настя успя да забележи, че когато той слушаше, пръстите мърдаха ритмично и много по-бързо, а когато говореше, темпото се забавяше и ставаше някак хаотично.

— Разбирате ли, аз наистина нарекох Светочка неуравновесена глупачка, но в известен смисъл това е преувеличение. Тя далеч не е толкова глупава, колкото може да ви се стори на пръв поглед. Тя е достатъчно умна, за да разбира, че без образование и солидна професия след трийсетата си година едва ли ще бъде интересна на някого. Света не иска да учи, но не защото няма достатъчно ум в главата, а защото просто не иска. Нали знаете, случва се — човекът няма интерес към получаване на знания. Едни хора имат такъв интерес, други нямат, но това далеч не означава, че тези другите са по-глупави или по-лоши. Просто на едни хора не им е интересно да работят като стругари, на други — да пеят, на трети — да учат. Така че Светочка във финансово отношение се опитва днес да вземе от живота всичко възможно, така че някак да си осигури бъдещето. Разбира се, надява се да се омъжи сполучливо, но някакви пари все пак са ѝ нужни, съгласете се. Аз пък съм съвсем друго нещо. На мен ми харесва

да бъде администратор на група, смея да се надявам, че се справям добре и имам намерение да свържа бъдещия си живот именно с шоубизнеса. Но какво ще се случи утре — знаете ли?

— Какво ще се случи утре? — с любопитство попита Настя. Папоров започваше да ѝ харесва, макар че неговите непрекъснато сновящи по лицето му пръсти леко я дразнеха.

— Утре групата ще се разпадне. Или ще се изпокарат помежду си, или Света ще се омъжи и съпругът ѝ ще ѝ забрани да пее, или Бек — пу, да не чуе дяволът — ще получи тежка травма и няма да може да танцува повече. Или ще престане да им харесва как ги ръководя и те ще си намерят друг администратор. Или просто успехът лека-полека ще започне да ги напуска и накрая ще ги напусне съвсем, след което те ще разберат, че повече няма смисъл да излизат на сцена в такъв състав и с такъв репертоар. Може да има много причини. Резултатът ще е един: аз вече няма да бъда техен администратор. Е, какво бихте ми казали тогава — да отида да се обеся ли? Разбира се, ще си потърся друга група, която да взема под крилото си и да я развия. За да може група или отделен певец да имат дълъг творчески живот, да бъдат на сцена петнайсет-двайсет години, че и повече, те трябва да бъдат наистина от висока класа. Такива са единици. И администратор, който е имал късмет да започне работа с такива изпълнители, може при определени условия да не се безпокои за бъдещето си.

— Значи „Би Би Си“ не е такава група?

— Ама разбира се, това е типична едnodневка, която разчита на доста тесен кръг от хора с определен вкус. Самите членове на групата не разбират това, но аз го разбирам. И го разбирам, защото ако не ми провърви, както на някои, и не извадя късмета да работя с истински талантиливи изпълнители, пред мен периодично ще се изправя въпросът за новата група, с която бих започнал да се занимавам. В този смисъл кое е най-важното за мен?

Той направи пауза, очаквателно загледан в Настя, и пръстите му бързо-бързо затупкаха по брадичката му.

— Предполагам, че за вас най-важното е репутацията — предпазливо каза Настя, макар да не беше сигурна, че предположението ѝ е правилно. Нали вече беше разбрала, че тези хора имат съвсем друга логика.

— Абсолютно вярно — одобрително кимна Валерий. — Именно репутацията. Още повече, че артистите са хора ужасно суеверни. Вие дори не можете да си представите до каква степен. Да речем, че аз откажа да изпълня вашите указания и поради това — пу-пу, да не чуе дяволът, се случи някакво нещастие, пострада някой от групата или например нашият визажист. Какво ще се говори за мен след всичко това?

Той отново направи пауза и затупка с пръсти този път по носа си. Настя едва се сдържа да не прихне — толкова смешна ѝ се стори тази картинка. Нима самият той не може да се види как изглежда отстрани? Впрочем това е глупав въпрос — естествено, че не може.

— Ами няма да е нищо добро, определено — каза тя с усмивка. — От вашата репутация няма да остане почти нищо, ако изобщо остане.

— Правилно. — Пръстите на Папоров за миг замряха, отново се преместиха върху бузата и продължиха движението си, но доста побавно. — Нито един изпълнител няма да иска да си има работа с мен, а дори да се намери такъв камикадзе, ние няма да можем да привлечем в групата нито свестен „саунд“, нито добър стилист, нито талантлив хореограф. С такъв изпълнител няма да иска да работи никой, докато край него съм аз. И тъй като аз се надявам да живея още много години, по-лесно ми се вижда днес да пожертвам пари, отколкото своето бъдеще. Ето защо, Анастасия Павловна, вие можете да ми задавате всякакви въпроси и да ми поставяте всякакви изисквания. Всичко ще бъде изпълнено точно.

Докато се прибираше към къщи, Настя мислено се връщаше към всички подробности от разговора си с администратора на група „Би Би Си“ и все повече се убеждаваше, че Папоров всъщност не се различава толкова много от Светлана Медведева. Естествено той е готов да се съгласи с всички изисквания на милицията, искрено не желае да се появят нови жертви на този странен младеж, който е безумно влюбен в певицата, но само защото се тревожи за себе си, за своята репутация и за своето бъдеще. Нито веднъж в думите му не се мярна дори подобие на съчувствие към убитите, дори намек за страх за хората, които тепърва е възможно да загинат от ръката на психопата. Или тя не е права? Може би просто не е доловила това?

Павел Плетнъов дълго се въртя в леглото, но така и не можа да заспи. Невъзможно е да се живее без климатик при затворени прозорци, а през отворените прозорци веднага радостно нахълтват комари и започват да си правят банкет върху живото ти тяло, като при това нахално бръмчат — според тях това бръмчене сигурно означава празнични поздравиици. „Не биваше да спя следобед — с досада си мислеше той. — Сега още два часа няма да мога да мигна. И да чета ме е страх — ако запаля лампата, изобщо няма да се отърва от тези кръвопийци. Дано поне Оля да се прибере скоро, в приказки времето ще мине по-бързо“.

Когато чу звука от отварящата се врата, беше вече един и половина.

— Льоля! — високо извика Павел. — Не е нужно да пазиш тишина, аз не спя.

След няколко секунди в стаята влезе Олга.

— Само не пали лампата, че тези гадове ще ми налетят — побърза да я предупреди той.

— Защо не спиш? — уплашено го попита тя. — Случило ли се е нещо?

— Жега, комари и моята собствена глупост — жално простена той. — Прибрах се от работа по-рано и легнах да подремна, затова сега се торозя. Как мина срещата ти?

— Днес беше за шест плюс.

По гласа на Олга Павел разбра, че тя се усмихва.

— И бельото ли се оказа сполучливо?

— Ами да — позасмя се тя, — опитът учи. А ти как прекара вечерта?

— Ако искаш, ще ти разкажа, но историята е дълга, макар и ужасно смешна. Уморена ли си?

— Не чак толкова, че да не чуя твоята смешна история. Освен това утре е събота, мога да спя до по-късно. Легнал ли ще ми разказваш?

— Хайде да пийнем чай — предложи Павел. — Сега ще стана.

Те седнаха в кухнята, като предварително плътно затвориха вратата, та литналите към светлината комари да не се промъкнат в

стаите. Докато Олга се миеше и преобличаше с безтегловното си пеньоарче, Павел направи чай и го наля в чашите.

— Представяш ли си, нашата Светик предприе днес решителна атака спрямо мен — весело събщи Павел. — Трябваше да чуеш това.

— Какво значи „да го чуя“? — попита Олга. — Нямахте ли какво да се види?

— Ами нямаше — тя седеше на дивана, аз — във фотьойла. Но да беше чула какви ги приказваше!

Той с удоволствие и с подробности преразказа на Олга цялата сцена със Светлана, като добавяше към нея своите злъчни коментари.

— Само след пет минути разбрах накъде бие и не си спестих удоволствието да я подразня. Престорих се, че се поддавам на нейните съблазни, и започнах да отлагам момента. Представяш ли си, тя беше стопроцентова сигурна, че съм се хванал, че ей сегичка направо ще ѝ предложи да стане дама на сърцето ми, чиято издръжка ще поема частично или изцяло. А аз се правя, че наистина искам да ѝ предложи това, но се стеснявам и не смея. Такъв цирк беше, Лъолка!

— И как свърши всичко? — лениво попита Олга, вече допивайки чая си.

— С това, че ѝ предложих далеч не каквото бе очаквала. Повторих същото, което си ѝ казала тогава на стълбището. Ау, колко се ядоса! Мислех, че направо ще ме убие на място. Защото тя си беше въобразила, че работата ѝ е вече в кърпа вързана, че съм налапал въдицата и няма начин да се измъкна, че трябва само да изтръгне последната дума от мен. И не щеш ли — такова разочарование. Изпитах огромно удоволствие.

Олга го погледна толкова сериозно, че Павел се сепна.

— Какво бе, Оля? Нещо лошо ли казах?

— Струва ми се — бавно отговори тя, — че си направил нещо лошо. Защо си се държал така с нея?

— Как така защо? — възмути се Павел. — Как трябваше да се държа според тебе? Да легна с нея и после да ѝ позволявам да ме скубе? Изобщо не ми е потрябвала, такива хлапачки отдавна не ми харесват.

— Пашенка, не знам за леглото, но не бива ТАКА да се държиш с жените. Ами ако наистина ѝ харесваш? И да е решила да ти го признае, е, може би не много умело и не твърде умно, но... според

силите си. А ти отначало си я обнадеедрил, позволил си ѝ да подържи ръчичката ти, престорил си се, че ти е приятно, а после — трясяс! Защо така, Паша? С какво е заслужила такова отношение?

— С това, че е нахална малка мръсница, която се натрапва на чужд съпруг и се опитва да го отнеме от съпругата му, с която, между другото, се познава много добре — ядно отвърна Павел. — Това пък изобщо не съм го очаквал — че ще се хвърлиш да я защитаваш. Мислех си, че ще те развеселя, а си спечелих едно нравоучение.

— Паша, тя е обикновено влюбено младо момиче, което още няма достатъчно опит, за да се държи подобаващо и достойно. Трябва да бъдеш снизходителен към нея. И при всяко положение не е хубаво да оскърбяваш чувствата ѝ.

— Добре — сухо отговори Павел и вдигна чашите от масата. — Разбрах отношението ти по въпроса. Ще си направя изводите.

Олга мълчаливо изми съдовете, докато Павел прибираше в шкафчетата захарницата, бисквитите и конфитюра. Разотидоха се по стаите си, като за пръв път от много години не си казаха лека нощ и не си размениха обичайните целувки. Когато влезе в спалнята си, Павел си свали панталона и вече се канеше да си легне, но внезапно реши друго. Не му се занимаваше отново с копчета, затова бързо си наметна халата и отиде до вратата на Олгината стаята.

— Оля, може ли да вляза?

— Влизай — чу се студен, недружелюбен глас.

Той отвори вратата и застана на прага.

— Ти разбираш ли какво се случи сега? — попита замислено.

— Е, какво се случи? — все така студено отговори Олга.

— Ами случи се това, че тази мерзавка все пак успя да ни скара. Лъолечка, с теб не сме се разделяли трийсет години и за последен път се карахме, ако не ме лъже паметта, когато бяхме на петнайсет.

— На четиринайсет — тихо го поправи Олга. — Стучи се няколко дни преди рождения ни ден. Предстоеше ни да навършим петнайсет. Скарахме се, защото не можахме да се разберем кои от твоите приятели и моите приятелки да поканим.

— Да — с усмивка потвърди Павел. — И през ум не ни мина, че можем да празнуваме поотделно рождените си дни. Още тогава можехме да съществуваме само заедно. Оттогава не сме се карали по никакъв повод. И ето сега заради някаква си хлапачка, заради някаква

глупост... Лъолка, това е ужасно. Ако съм направил нещо погрешно, прости ми.

— Ами тя? — тихо попита Олга. — Тя ще ти прости ли?

— Това не ме вълнува — рязко отговори Павел. — Тя не означава нищо в моя живот. А без теб не мога да живея.

ГЛАВА 8.

На Сергей Зарубин предстоеше доста неприятна мисия — да съобщи на Рубцов за ситуацията с неизвестния почитател на дъщеря му. По-точно самият разговор с Рубцов изглеждаше на Сергей доста лесен — той се готвеше да успокои разтревожения баща и да го увери, че Женя за нищо не го е излъгала и няма никакви тайни връзки. Всичко това беше прекрасно, но оставаше и самото момиче, за което това съобщение едва ли щеше да бъде толкова радостно, колкото за нейното свръх-грижовно татенце. Кой знае защо Зарубин изпитваше остро съжаление към нея и все отлагаше момента, когато трябваше да ѝ каже истината. В това си малодушие той дори се опита да се ограничи с разговор само с Рубцов.

— Искам да ви успокоя — бодро каза той по телефона, — вашата дъщеря ви е казала истината. Тя наистина не познава човека, който ѝ пише писма. И Женя няма никакво отношение към тези писма. Така че можете да спите спокойно.

— Откъде научихте всичко това? — мнително попита Рубцов.

— Въпросът ви е несериозен. Но аз ви гарантирам, че информацията е точна.

— Трябва да бъда сигурен — продължи да настоява Рубцов. — Искам да ми разкажете всичко, и то колкото може по-подробно. Няма да посягам на вашите професионални тайни, но тъй като плащам за работата и информацията, трябва да бъда изцяло в течение.

Сергей направи опит да се измъкне, като се оправда със заетост по служба, но Рубцов беше непреклонен. В края на краищата той изтръгна от Зарубин обещание да се видят в неделя.

В петък вечерта по телефона му се обади Каменская.

— Трябва подробно да си поговорим с Женя Рубцова — каза тя. — Трябва да направим композиционен портрет на младежа, когото тя е видяла. Ти си общувал с нея, имал си възможност да я опознаеш. Как ти се видя? Дали е по-добре като начало да се разговаря с нея в дома ѝ, или може веднага да я викнем на „Петровка“?

„Разбира се, че е по-добре на «Петровка» — понечи да каже Зарубин. — Вкъщи баща ѝ толкова я потиска, че тя се страхува да диша“. Но веднага му хрумна, че ако отиде на разговора с Рубцов не сам, а с представител на криминалната милиция, който води работата по престъпленията, извършени от тайнствения почитател на Женя, това сигурно ще направи съответното впечатление на татенцето. И после, Рубцов може да си позволи да разговаря с началнически тон само със Зарубин, но с оперативен работник от „Петровка“ ще се държи прилично, защото не му плаща. И ако служителят на милицията каже, че трябва да поговорят с Женя насаме, Рубцов ще трябва да си завре фукнята в съответното място.

— Мисля, Настя Павловна, че с нея можем да поговорим и в дома ѝ — бавно изрече Сергей, който все още се съмняваше в правилността на разсъжденията си. — Между другото, с баща ѝ сме се разбрали да се срещнем в неделя у тях. Така че можеш да ми дадеш и Мишаня, да отидем заедно.

— С Мишаня няма да стане, той застъпва на денонощно в събота вечер. Утре ще ти се обадя и ще ти кажа кой от нас ще дойде.

— Бива — радостно се съгласи Сергей.

Е, така работата олеква. Все пак няма да се мъчи сам.

След като разговаря със Зарубин, Настя се свърза с Коротков. Беше вече почти единайсет вечерта, но Юра още беше в службата. „Какво нещо е навикът обаче — мярна се в главата ѝ. — Тъщата вече я няма, вкъщи е много по-спокойно, а Юрка продължава да работи до изнемога. Сигурно и през почивните дни ще е в кабинета си“.

— Тъй като си наш общ началник... — поде по навик тя и Коротков веднага отвърна със съответната обичайна реплика:

— Ще те убия и няма да се разкайвам.

— О, ще се разкайваш... Като няма с кого да пиеш кафе, начаса ще се разкаеш.

Тези фрази те си разменяха почти всеки ден още от момента, когато назначиха Юрий за заместник-началник на отдела. Коротков страшно се ядосваше, когато някой от колегите, с които дълги години беше равен, подчертаеше днешното му началническо положение. Всички се отнесоха с разбиране към това и сега само новаците в

службата го наричаха Юрий Викторович. От техните уста това не звучеше като подигравка и не дразнеше Юра. Настя обаче продължаваше да се майтапи и като на стар приятел той ѝ го позволяваше.

— Юрас, по случая с групата „Би Би Си“ трябва да разпитаме момичето свидетел. Онова момиче, дето прилича на певицата. Има възможност да направим това в неделя.

— Е, какъв е проблемът?

— В неделя Доценко е на денонощно дежурство.

— А ти?

— Е де, Юра — захленчи Настя.

— Добре, разбрах. Тогава се срещнете с нея в понеделник.

— В понеделник ще е късно, Юрик, в понеделник групата ще свири в поредния клуб и дотогава трябва да имаме портрета на този младеж. Ако поговорим с нея преди това, в неделя, ако ѝ помогнем да си припомни подробно всичко, в понеделник сутринта вече ще мога да я извикам на „Петровка“ и да я заведа в лабораторията. Тогава всичко ще е точно. А ако започнем с разговорите в понеделник, ще се мотаем чак до другия ден.

— Не разбрах какво искаш от мен? Да снема Доценко от дежурство и да го сменя с някого?

— Искам като началник да се разпоредиш кой да отиде със Серьожа Зарубин в неделя при Женя Рубцова.

Коротков помисли малко.

— С каква информация по случая трябва да разполагаме, за да разговаряме с нея? — попита накрая.

— Ами с никаква. Трябва просто да се поработи с нея по въпроса за описанието на младежа, когото е видяла преди два месеца. Обикновен словесен портрет.

— Тогава ще отиде Лесников.

— Лесников ли? — учуди се Настя. — Защо Лесников? Нали чу с ушите си — Житената питка каза, че на Лесников нищо не бива да се възлага, сега той е съвсем извън релсите.

— Не преувеличавай, Настася — позасмя се Юрий. — Житената питка каза, че на Лесников не бива да се възлага нищо сложно, и го изпраща само на най-прости задания. Е, и аз го изпращам на просто задание. Щом наистина става дума за описание на външни белези,

човек не би могъл да провали каквото и да било, дори да иска. Значи Игоръок отива със Зарубин у Рубцови, а ние с тебе, скъпа приятелко, ще отидем да изпълним задачата, която ни постави висшестоящият началник.

— Коя задача? — уплашено попита Настя.

— Да се срещнем със съпругата на Лесников. И изобщо не се опитвай да се измъкнеш, няма само Игор да работи в неделя, я.

— Добре — обречено въздъхна тя. — Както кажеш, шефе.

Настя затвори телефона и чу как в антрето Чистяков се сбогува с поредния ученик. Слава богу, за днес май приключи. Понеже разбираше, че мъжът ѝ всеки момент ще влезе в стаята, тя с поглед на пълководец огледа плацдарма. Диванът беше в ред, подът май също... По дяволите, точно така, докато тя бе разговаряла, кученцето с прякор Момъка бе успяло да грабне няколко страници от ръкописа на Льошка, оставен на бюрото до принтера. Момъка още не умееше да скача на бюрото направо от пода, малък беше, но ако до него имаше оставен стол, той с лекота го използваше като междинен етап при пътешествието си към мечтаните хартийки. Както се разбра, Момъка много харесваше бялата хартия, а кучешкото му въображение разпалваше най-вече принтерът, от който при печатане въпросните белички хартийки излизаха със странни звуци. Случеше ли се да оставят компютъра да печата и да излязат от стаята, Момъка незабавно подскачаше към принтера и започваше да изтръгва със зъби листовете от него.

Настя се втурна към кученцето с надеждата да спаси ръкописа. На пода се търкаляха поне десет страници и само на три от тях нямаше следи, оставени от зъбите на рошавия разбойник.

— Ах, ти, отвратително малко бандитче — злобно засъска Настя, докато пълзеше на колене до бюрото и събираше листовете. — Ами че това е докладът на Льошка. Никакво уважение към чуждия труд! Сега и двамата ще си изпатим, хем заслужено. Господи, кога най-сетне ще те приберат!

Тя се метна към компютъра. От антрето още се чуваха гласове и Настя си помисли, че може би ще успее бързичко да намери файла с доклада и да разпечата наново тези клетки страници. Нищо страшно не се беше случило, на компютъра това му беше хубавото, че за разлика от пишещата машина не беше нужно повредените страници да се

препечатват наново, а само да натиснеш копчето — и принтерът ще направи всичко сам. Льоша е човек разумен и няма да се сърди заради такава дреболия, но... Той и без това много се ядоса, когато Настя донесе вкъщи кученцето, така че никак не ѝ се искаше Момъка да ѝ дава допълнителни поводи да се убеждава в правотата на мъжа си и в собствената си неразумност.

Тя трескаво зацрака с мишката и заснова с курсора по екрана на компютъра. Ето го файла с доклада. Започна бързо да преглежда текста, търсейки нужния фрагмент, като непрекъснато поглеждаше ту към вратата, ту към изгризаните листове. На екрана на компютъра нямаше нищо подобно на разпечатания текст. Тя се върна към началото на доклада и зачете по-бавно. Резултатът беше същият. Настя грабна купчинката листове от бюрото и я обърна, за да прочете първата страница. Потвърждаваха се най-лошите ѝ предположения, които бяха шавали някъде далече в подсъзнанието ѝ, но които тя усилено бе пропъждала. На бюрото се намираше не докладът на Чистяков, а глава от докторската дисертация на някой си А. С. Разумовски, която Льоша трябваше да прочете и да направи своите забележки.

— С какво се занимаваш? — разнесе се зад гърба ѝ веселият глас на мъжа ѝ.

Тя се сепна, бързо остави сдъвканите листове на бюрото и веднага съобрази, че е безсмислено да крие истината.

— Унищожавам улики — призна тя. — Нашият мизерник е извършил престъпление и аз се опитвам да го спася от справедливо наказание.

Настя се мъчеше поне малко да оправи положението, като го обърне на шега, макар че общо взето повод за шеги нямаше. Но на нея толкова ѝ се искаше Льоша да не се ядосва...

Физиономията на Чистяков моментално стана сериозна. Той с две крачки прелетя разстоянието от вратата до бюрото и впери очи в листовите.

— Какво е излял този път? — попита с леден тон Алексей.

— Дисертацията на Разумовски — с нещастен глас каза Настя. — Но не цялата, а само седем странички. Льош, можем да ги сканираме, а унищожените късчета да възстановим на ръка. Ще го направя за половин час.

— Къде са страниците? Дай да видя — поиска той.

Настя мълчаливо му подаде живото свидетелство за кучешкото влечение към знанията. Алексей ги прегледа и ги остави настрана.

— Първо, ние нямаме скенер — каза той подозрително спокойно — и второ, на четири от седемте страници този глупак е издъвквал формули. Как смяташ да ги възстановиш, бих искал да знам? Тези формули са резултат от интелектуалния труд на господин Разумовски, господ здраве да му дава. Единствено самият автор ги знае и може да ги възстанови.

— Ами ти? — плахо попита тя. — Нали си чел тези страници. Може би ще си спомниш какви формули е имало там?

— Тъкмо се канех да ги прочета днес, след последния урок. Защото утре в десет сутринта имам среща с Разумовски, на която ще трябва да споделя съображенията си. И какво предлагаш да правя сега? Как този негодник се е озовал на бюрото с листовете?

— Льошенка, миличък, аз съм виновна, седях зад бюрото, а после отидох да се обадя по телефона и забравих да преместя стола. Льош, хайде, измисли как да оправим тази бъркотия, ще направя всичко, каквото кажеш. Искаш ли ей сега да седна на компютъра и да набера отново тези страници?

— Ами формулите?

— Да, формулите... Ами хайде да се обадим на Разумовски и честно да му признаем всичко, а? Та той е жив човек, сигурно разбира какво е да имаш кученце вкъщи. То е все едно малко дете, може да задигне и повреди всичко, всякакъв документ. Даже пари. А, Льош?

Алексей отчаяно махна с ръка и приседна в крайчеца на дивана.

— Не ми харесва това „ние“. Ние да се обадим, ние да си признаем... Аз ще трябва да разговарям и да си признавам сам. А кученцето, което ни трови живота, донесе вкъщи ти. — Той си погледна часовника. — Вече е късно за обаждане, минава единайсет, неприлично е. Значи ще трябва да звънна утре сутринта. Да му обясня тази безумна ситуация, да го помоля да ми изпрати още един екземпляр от ръкописа, а срещата да отложим за друго време. Проблеми и за него, и за мен. Само тая рошава гад си живее тук без проблеми.

Настя приседна на пода до мъжа си, прегърна коленете му.

— Хайде, Льош, прости ми. Аз съм виновна за всичко. Само не се сърди на Момъка, а? Той няма никаква вина, толкова е мъничък

още. А си има проблеми. Изгубил е стопанина си. Сигурно много тъгува за него и посвоему страда, и не разбира защо трябва да живее у чужди хора, за които е бreme. Опитай се да му съчувстваш.

Алексей внезапно се усмихна, наведе се към Настя и я целуна по носа.

— Добре. Наистина не е катастрофа. Нали не можем да изгоним Момъка от къщи, ще трябва да го търпим. Гладна ли си?

— Като вълк.

— А защо си мълчиш и не молиш да ти сервирам?

— Ами ти работеше с ученика си в кухнята.

— Ученикът вече си тръгна.

— А после ти ми се караше.

— Вече не се карам. Да вървим, ще те нахраня, после ще си измием зъбите и — в леглото.

След половин час, на излизане от банята Настя надникна в кухнята. Чистяков седеше на диванчето, притискаше кученцето до себе си, почесваше го между ушите и му шепнеше нещо. От тази гледка очите ѝ плувнаха в сълзи. Настя стисна устни и като се стараше да не изхлипа, на пръсти се прокрадна до стаята и се мушна в леглото.

Женя приключи с миенето на чиниите след закуската и въпросително погледна баща си, който така и не бе станал от масата, макар че се беше нахранил.

— Татко, днес искам да отида на кино да гледам „Титаник“. Може ли?

— Не може — кратко отговори баща ѝ.

— Но защо? Хайде да отидем заедно — предложи Женя. — Казват, че филмът бил много хубав. Получил е няколко „Оскара“.

— Ти какво, забрави ли? — сърдито попита той. — Днес ще дойде човек от милицията и ще ни каже цялата истина за твоя странен познат, който ти пише не по-малко странни писма.

— Ами да дойде. Той ще дойде при тебе, не при мене.

На Женя изобщо не ѝ беше интересно какво ще каже на баща ѝ човекът от милицията, Сергей Кузмич. Тя никак не се чувстваше виновна, наистина не знаеше кой е младежът, който ѝ пише писмата. Така че не я заплашваха никакви разобличения.

— Евгения, Сергей Кузмич специално помоли ти да си бъдеш вкъщи.

— Защо?

Едно неприятно предчувствие пошавна у нея, макар тя искрено да недоумяваше за какво е потрябвала на този милиционер. Не, не беше направила нищо лошо, единственото, в което можеха да я упрекнат, бе, че оставена без бащин надзор, тя е нарушавала нарежданията му, отнасящи се за външния ѝ вид. Беше разпускала косата си, беше се гримирала, беше сваляла чорапките и строгите сака. Но целият този цирк с преобличанията е интересен само за нейния надзирател, баща ѝ, нито един здравомислещ човек не би му обърнал внимание. А и как Сергей Кузмич би могъл да научи това? Никак. Е, защо тогава е нужно тя, Женя, да си бъде вкъщи, когато той дойде?

— Ами когато дойде, ще научиш защо — отговори баща ѝ. — Имаш с какво да се занимаваш. Вземи учебника и се подготви за утрешния курс по немски.

— Вече се подготвих — и упражненията си написах, и текста научих.

— Напиши ги пак. Повторението никога не е вредно, материалът се усвоява по-добре. Ти трябва да се стремиш не просто да си напишеш домашното, а да се сдобиеш с истински знания и навици. До безкрайност ли трябва да повтарям тези неща?

Женя отиде в стаята си, грабна учебника и с все сила го запокити на дивана. „Не мога повече! — помисли си отчаяно. — Докога ще продължава това? Поиска ли някой да се ожени за мен, ще се омъжа, па макар той да е първият срещнат, само и само да се махна от тази къща, само и само да не живея повече с него. Впрочем той няма и да ми позволи да се омъжа за първия срещнат. Ами че аз не мога и да се запозная с някого — той следи всяка моя крачка. Господи, откъде да взема сили, за да изтърпя това?“

Тя добросъвестно направи пет упражнения по граматика и състави втори вариант на разказа на тема „История на построяването на Кьолнската катедрала“. Всъщност трябваше да състави само един вариант, но тя го беше направила вчера. Какво пък, ще се сдобива с навици, щом трябва — и без това не я пуснаха на кино, а просто да седи в стаята си и да чете, е опасно, защото баща ѝ има „приятния“ навик периодично да влиза и да проверява какво прави тя. Така че,

щом ѝ е наредил да учи по немски, по-добре ще е да изпълнява. Във всичко това има само един плюс: след като завърши курса, тя наистина свободно ще владее езика. Тогава баща ѝ, както ѝ е обещал, ще започне да я взема като преводач при преговорите, а когато идват чуждестранни партньори, с тях трябва и да се ходи по ресторанти, и да им се осигурява културна програма. Това ще е все някакво разнообразие в нейния скучен сив живот. А може и да започне да я взема при командировките си — той има много бизнес партньори в Германия, Швейцария и Австрия, където се говори немски.

Пристъпът на злоба към баща ѝ отмина доста бързо и след малко Женя с такова удоволствие залягаше над учебника и речниците, че дори не чу как на вратата се позвъни. Сепна се едва когато баща ѝ влезе и каза:

— Евгения, имаме гости.

Женя скочи и хвърли уплашен поглед в огледалото, окачено на стената. Косата сплетена, лицето чисто, без грим, развлечено долнище от анцуг, стара, избеляла от пране тениска. Боже мой, каква идиотка! Как не помисли за това? Та нали Сергей Кузмич я видя в съвсем друг вид, с друга прическа, гримирана. И какво ще види сега? Кошмар! Ще я види, ще зяпне от почуда, а после ще започне да се изненадва на глас колко различна му изглежда този път. Баща ѝ непременно ще се заяде, ще поиска обяснения, ще ѝ се разкреци в присъствието на милиционера... Да потънеш в земята от срам. Сякаш е на пет години. Кога най-сетне той ще разбере, че тя е вече голям човек и не може да се държи така с нея? Какво, какво да прави?

— Евгения!

В гласа на баща си Женя долови кипващо раздражение.

— Докога ще те чакаме?

Тя излезе от стаята си и влезе в хола. Баща ѝ, Сергей Кузмич и... Казват, че понякога човек губи почвата под краката си. Казват също, че сърцето му спира. Но всичките тези катаклизми се сториха на Женя Рубцова същинска дреболия в сравнение с шока, който тя изпита. Освен баща ѝ и Сергей Кузмич в стаята имаше още един човек. Нейната оживяла мечта. Онзи Прекрасен принц, когото бе сънувала още от времето, когато четеше детски приказки. Тя никога не бе предполагала, че на света съществуват толкова красиви мъже. А сега стоеше пред него с нелепия си анцуг, отровно зелен, с идиотски сини

кантове, със старата избеляла тениска и детската плитка. Сега този Принц никога няма да я приеме на сериозно. Съдбата ѝ е дала единствен шанс, а тя го изпуска така бездарно. Впрочем тя не е виновна за това — дори да бе поискала да изглежда добре, пак не би могла да го направи, след като баща ѝ си беше вкъщи. Той, само той е виновен за всичко, той съсипа живота ѝ!

— Евгения, запознай се, това е Игор Валентинович, той работи в Московската криминална милиция.

Какво общо има тук криминалната милиция? Впрочем има ли значение... Игор. Той се казва Игор. Какво прекрасно име. Игор Валентинович.

Тя послушно седна във фотьойла и се приготви да слуша. Но само след две минути разбра, че не може да се съсредоточи върху това, което разказваше Сергей Кузмич на баща ѝ. С всяка клетчица на тялото си тя усещаше Игор, неговото присъствие в стаята, неговото дишане, дори биенето на сърцето му. Женя се страхуваше да го гледа открито, но пак виждаше всяка чертичка на лицето му, дори когато очите ѝ гледаха в съвсем друга посока. Някаква певица Светлана... някаква група „Би Би Си“... Черна перука... дълга коса... Какво говори той? Какво отношение има това към нея?

— Чуваш ли, Евгения?

Строгийт глас на баща ѝ я изведе от мътното вцепенение.

— Да, татко, чувам — по навик покорно отвърна тя.

— Твоят почитател се е припознал, взел те е за съвсем друго момиче. И е писал тези писма не на тебе, а на нея. Ще ми се обаче да знам как е могло да се случи това.

Едва сега Женя забеляза, че баща ѝ държи в ръцете си снимка и я разглежда внимателно.

— Съгласете се, Сергей Кузмич, момичето на тази снимка няма нищо общо с моята дъщеря. Известна прилика безспорно има, но не и до такава степен, че той да се припознае и да ги обърка. Вашият разказ не ме убеди.

Женя почувства как страните ѝ пламват. Ето сега всичко ще се разкрие. Скандалът е неизбежен. Пък и не самият скандал е страшен, тя е свикнала на скандали от дълги години. Страшно е, че всичко това ще се случи в присъствието на Игор.

— Днес дъщеря ви изглежда съвсем различно от нашата първа среща — с усмивка възрази Сергей Кузмич. — Когато за пръв път видях Женя, аз останах смаян от приликата ѝ с Медведева. Женя, тогава бяхте с разпусната коса и силно гримирани очи. Нима баща ви никога не ви е виждал в този вид?

Край, това беше. Сега вече нищо няма да я спаси. Тя седеше като истукан, с изправен гръб и трескаво свити рамене, и гледаше към прозореца. Изведнъж всичко ѝ стана безразлично. Вече нищо не може да се поправи. Не съществува никакъв таен приятел, който я обича и е готов да ѝ се притече на помощ. Това е грешка, той е влюбен в съвсем друга жена. А какво съществува? Какво ѝ остана? Баща ѝ, който сега съвсем ще освирепее и ще започне да контролира не просто всяка нейна крачка, но и дишането ѝ. Унищожена надежда, че не е самотна. Стъпкано женско самолюбие. И нищо повече.

— Женя, мога ли да ви помоля да се преоблечете, да разпуснете косата си и да се гримирате така, както го бяхте направили, когато ви посетих за пръв път? — учтиво помоли Сергей Кузмич.

— Защо? — едва чуто попита тя.

Имаше чувството, че никога вече няма да може да стане от този фотьойл. Изпълненият с ярост поглед на баща ѝ буквално я шибна през лицето, опари очите ѝ. Женя дори замижа от болка.

— Евгения, върви и направи това, за което те помоли Сергей Кузмич — нареди той. — За останалото ще си поговорим с теб по-късно.

Женя не си спомняше как бе стигнала до стаята си. Едва когато остана сама, си върна способността да разбира какво се случва. Но не много отчетливо. Извади от гардероба тесните дънки и фланелката, която се изопваше силно по нея. Разпусна косата си. Измъкна от дъното на шкафа грижливо скрития комплект козметика и започна да се гримира. Клепачите, миглите, устните. Сенките сложи така, че тъмносивите ѝ очи да придобият син оттенък. С ружа подчерта овала на лицето. С комбинация от тъмна и светла пудра направи носа малко по-тънък. Е, готово. И нека баща ѝ види това. Може би сега ще разбере, че тя е пораснало красиво момиче, а не десетгодишно грозно пате. Щом не може да предотврати катастрофата, трябва поне да се постарее да извлече от нея някаква полза. И е добре, че Игор ще я види такава. Може би още не всичко е загубено.

Женя придирчиво се огледа в огледалото, бързо се прекръсти и се върна в хола. Влезе и мълчаливо застана наред стаята, втренчена от упор в Игор. Известно време в стаята цареше мълчание.

— Е, какво пък — чу се най-сетне гласът на баща ѝ, — може да се повярва в това. Приликата наистина е поразителна. А сега, Евгения, с теб иска да поговори Игор Валентинович. Трябва да помогнеш на него и колегите му да намерят убиец.

Убиеца ли? Сега пък какъв убиец? А, да, човекът, който ѝ е писал писмата, смятайки, че тя е певица — той май е убивал разни хора. Убивал е... Толкова силно обича тази певица, че убива само заради една лоша дума, казана по неин адрес. Щастливка! Провървяло ѝ е, че някой я обича толкова силно. А излиза, че Женя, никой не я обича. А тя толкова се надяваше.

— Добре, Игор Валентинович — изрече тя неочаквано спокойно и уверено. — Ако искате, можем да отидем в друга стая и да поговорим.

Съпругата на Игор Лесников Алиса посрещна гостите напрегнато.

— Всичко наред ли е с Игор? — първо попита тя.

— Да, да, не се тревожете — побърза да отговори Коротков.

— Нищо не му се е случило, сега е на задание. Искам да кажа — веднага се поправи той, — че в служебно отношение с него всичко е наред. Инак обаче е в много лошо състояние, всъщност затова и дойдохме при вас.

Алиса се позасмя и с изящен жест оправи прическата си.

— Юра, ти май си забравил, че още преди две години минахме на „ти“. На рождения ден на Игор ти сам пожела да пием брудершафт с тебе. Спомняш ли си?

— Но оттогава насам не сме се виждали, та си помислих, че...

— С една дума — рязко го прекъсна Алиса, — какво има? Игор ли ви е изпратил да ме разубеждавате? Това е безполезно, така че напразно си хабите времето и силите. Всичко вече е решено. Развеждаме се. Заявлението е подадено, след три седмици всичко ще свърши.

— Алиса, ти сигурна ли си, че искаш това? — предпазливо я попита Настя. — Може би си взела решението си под влиянието на някакви обстоятелства, емоции, а сега просто не можеш да направиш крачка назад? Може би ти се е сторило, че Игор е нечестен с теб? Хайде да поговорим за това. Разбираш ли, работата ни е такава...

— Знам всичко за вашата професия — уморено каза Алиса.

— Не забравяй, че съм живяла с Игор десет години. И изобщо не става въпрос за някаква негова нечестност.

— А какъв е проблемът?

— Работата е там, че аз повече не искам да живея с него. Просто не искам и толкоз.

— Но защо? — настойчиво попита Юра. — Какво толкова е направил? Алиса, разбери, това не е празно любопитство. Игор е наш колега. И ние не можем да гледаме тъпо как той страда. Ако можем да му помогнем някак, ние бихме искали да го направим. Поне ти самата разбираш ли, че той страда?

Дали разбира? Естествено. Но нима самата тя не страдаше през всичките последни години, докато живееше до човек, на когото бе нужна само като любовница и майка на детето му? Тя не е длъжна да се отчита пред Юра и Настя, какви са й те? Никакви, просто колеги на мъжа й (на бившия й мъж, между другото). Но сигурно не е прилично да ги изхвърли, нали те искрено се тревожат за Игор, отделили са време от почивния си ден, за да дойдат при нея. Алиса беше стопроцентова сигурна, че са дошли сами, по своя инициатива, а не по молба на Игор. Прекалено добре познаваше мъжа си, за да повярва, че той може да е споделил с някого своите преживявания. Та той дори с нея не споделяше. Всъщност именно това беше най-важното, заради което Алиса не искаше повече да живее с него.

Отначало всичко беше чудесно. Хубавец, умен, той толкова красиво я ухаждваше, толкова лудо бе влюбен в нея, че Алиса си мислеше: трудно би намерила по-добър съпруг. Той искрено се зарадва, когато тя забременя, и беше изключително щастлив, когато се роди дъщеря им! Всяка свободна минута Игор прекарваше край детето, обожаваше го. Но с годините Алиса изведнъж разбра, че всъщност не знае нищо за човека, за когото се бе омъжила и от когото бе родила

дъщеря. Докато Юлка беше съвсем мъничка, всички разговори се въртяха само около нея: как се е нахранила, колко е спала, защо е плакала. Те с упоение обсъждаха първите ѝ тромави крачки и първите изопачени до неузнаваемост думи, нейните успехи в опознаването на света и на себе си в този свят. Докато Юлка да тръгне на детска градина, Алиса си стоеше вкъщи и когато Игор се прибираще, го заливаше с подробни описания за преживения ден на момиченцето. На три годинки дадоха детето на градина и скоро след това Алиса ясно осъзна, че Игор няма за какво да разговаря с нея. Той се прибираще късно, по това време Юлка вече спеше. В седем вечерта Алиса я вземаше от градината, в девет я слагаше да спи. За отчета за тези два часа беше напълно достатъчно времето, нужно за стоплянето и сервирането на вечерята. Самата вечеря и цялото останало време преминаваше в мълчание. Игор нищо не разказваше за своята работа, но това беше разбираемо — работата в криминалната милиция не е нещо, за което човек може да си бърби в семейната кухня. Но въпреки това Алиса разбираше, че има неща, които мъжете непременно трябва да споделят с жените, ако смятат тези жени за близки и не са безразлични към тях. Игор обаче не говореше абсолютно нищо, нито дума. И което беше най-обидно — изобщо не се интересуваше от живота на самата Алиса, която работеше в престижна модна агенция. Тя се прибираще вкъщи, изпълнена с желание да разкаже на мъжа си за проблемите, успехите и неуспехите, за интригите на завистниците и за похвалата на самия Слава Зайцев, за овациите, с които са били посрещнати разработените от нея модели на вчерашното ревю, и за разочарованието, че никой не е обърнал внимание на малкото творческо откритие в последната ѝ работа. Започваше да разказва, но виждаше, че Игор не я слуша. Че мисли за нещо свое, мислите му са някъде далече и ежедневието на жена му, нейните интереси и кариерата ѝ изобщо не го засягат.

— Но аз те обичам — отговаряше с недоумение Игор на всички нейни опити да му обясни, че ѝ е нужно неговото внимание.

Той наистина я обичаше и го доказваше всеки ден в леглото в продължение на десет години. Като жена тя му беше интересна и с годините този интерес не само не се изгуби, но дори се изостри. Но на нея, на Алиса, изобщо не ѝ беше нужен такъв неудържим секс. Не твърде темпераментна по природа, тя най-много ценеше приятелското

общуване и беше готова всеки момент да се откаже от любовните наслади в замяна на възможността да си поговорят. А Игор не разговаряше с нея. Той четеше вестници, гледаше телевизия или просто мислеше за нещо свое, вперил очи в стената.

Юлка беше вече деветгодишна ученичка и тя нямаше какво особено да му разкаже дори за нея. Че е донесла две отлични и една много добра оценка, че е здрава, че идущата седмица ще има родителска среща. И толкоз. За какво ѝ е на Алиса такъв семеен живот? Защо да пере ризите и да готви на мъж, който вижда у нея само красивото тяло и не забелязва нищо друго? Това е унижително за нея, та нали тя е човек, личност, а не предмет. Студено ѝ е в това семейство, студено и самотно. Вече не иска да живее с Игор, няма смисъл.

— Напускаш го заради някого или просто го напускаш? — попита Коротков.

— Няма друг мъж в живота ми. Докато съм омъжена, не смятам за възможно да въртя любов навън, ако имаш предвид това. Но съм сигурна, че когато остана свободна, ще реша този проблем.

Алиса помълча, разглеждайки ръцете си, и Настя забеляза, че халката вече я няма на пръста ѝ.

— Вижте какво, не обвинявайте Игор, той няма никаква вина. Той е такъв, какъвто е, и ме обича, както умее. Той не може да обича другояче, така е устроен. Но на мен — тя вдигна към Настя очи, пълни с тъга, — на мен такава любов не ми трябва. Сега разбрах грешката си.

— Каква грешка?

— Аз трябваше да си намеря съпруг от моите професионални среди — тогава на него щеше да му бъде интересно същото, каквото и на мен. Вероятно съм човек, на когото трябва да разказват всичко, с когото да споделят, чието внимание да търсят. Аз не мога да крия в себе си своите мисли и емоции, изпитвам нужда да ги споделям, да ги обсъждам с някого. А Игор е съвсем друг. Той изобщо не изпитва необходимост да споделя, да изслушва някого, той не умее да съчувства и съпреживява, живее сам в себе си и не се нуждае от общуване, моето бърборене само го дразни. Ние по принцип не можем да бъдем заедно, защото сме коренно противоположни. Но нима човек може да разбере това, когато е на двайсет? На двайсет аз имах чувството, че ще живеем

дълго и щастливо, на двайсет и пет започнах да се съмнявам в това, а на трийсет вече съм сигурна, че един до друг ние само ще се измъчваме.

— Ти ще се измъчваш — с тон на обвинител уточни Коротков. — А Игор се чувства много добре до теб, нали самата ти не се съмняваш, че той те обича. Ти си взела решение, което е добро само за теб. Но за Игор не е.

Алиса рязко се изправи и се отдалечи от масата, край която бяха седнали тримата. Облегна се на перваза и студено погледна Коротков.

— В тази ситуация няма решение, което да е добро и за двамата ни. Някой от нас трябва да страда — или аз, оставайки с Игор, или Игор, оставайки без мен. Можеш ли да предложиш трети вариант? Естествено ти би предпочел да страдам именно аз, а твоят любим приятел Игор да си живее живота. А ти, Настя, какво предпочиташ?

— Не се сърди, Алиса — тихо каза Настя. — Всеки от нас има мнение за ситуацията и тъй като ние сме много различни, и мненията ни са различни. Прави това, което смяташ за нужно, само не очаквай всички да го одобрят. Човекът не е златна жълтица, постъпките му не могат да се харесват на всички. Непременно ще се намерят хора, които ще останат недоволни от него и ще го осъждат. Ти имаш своята истина, Игор — своята. Аз разбирам. Значи нищо не може да се поправи?

Алиса мълчаливо поклати глава.

— Е, тогава извинявай. — Настя стана, свали от облегалката на стола чантата си, метна я през рамо. — Не ни се сърди, че дойдохме. Знаеш ли, много често съпруги напускат детективите, защото престават да им вярват. Струва им се, че съпрузите им ги мамят. Затова си помислихме, че може би и ти... заради това. С една дума — извинявай.

Те с Коротков вече бяха стигнали до вратата, когато изведнъж Алиса попита:

— Ще кажете ли на Игор, че сте идвали при мен?

Настя и Юрий се спогледаха. Наистина, да му кажат ли, или да не му кажат? Не бяха мислили за това предварително.

— Всъщност не смятахме — неуверено подзе Коротков. — Но ако ти искаш, ще му кажем.

— Няма смисъл — отговори решително Алиса. — Не му казвайте. Ще му стане неприятно, че някой се бърка в живота му. И аз

нищо няма да му кажа. Още повече че и без това практически не разговаряме, освен да разменим по някоя дума за Юлка. Е, всичко хубаво.

Когато излязоха от блока, Настя и Коротков известно време вървяха мълчаливо към колата на Юра.

— Е, какво ще кажеш? — попита той най-сетне, докато палеше автомобила.

— Ами нищо няма да кажа — разсеяно отговори Настя. — Тъжна работа. Жал ми е за Игор. Жал ми е за Алиса. Но тя е права — няма трети вариант, някой от тях трябва да пожертва интересите си — или тя, или той. Е, ти защо смяташ, че трябва да се жертва именно тя, а не Игор?

— Защото е съпруга на детектив, а съпруга на детектив е професия, която предполага постоянна саможертва.

— Я стига си дрънкал глупости! — ядоса се Настя. — Какво общо има тук съпругата на детектив? Дори Игор да беше водопроводчик и да се държеше като всички порядъчни съпрузи, Алиса пак щеше да има същите проблеми. Защото в случая работата не е в професията, а в характера на човека. Самият Игор не се нуждае от човешка топлина и затова не е готов да дава от своята на другите, това е всичко. А дали е детектив, или не е детектив — това няма никакво значение.

— Така ли?

Коротков се обърна към нея и присви очи.

— А ти никога ли не си помисляла, че Игор не общува въпреки с жена си именно защото е детектив? Че също така не може и не иска да слуша дърдорене за рюшове и полички именно защото цял ден си е имал работа с трупове, убийци, кръв и сълзи? Какво, за всичките тия прелести ли да ѝ говори? Има три категории хора, за които не съществува понятието „край на работното време“: това са творците, научните работници и детективите. Техните глави непрестанно са заети с това, което вършат в момента, те не могат да изключат, продължават да работят дори когато са си въпреки пред телевизора. Защото утре детективът трябва от сутринта да хукне да издирва човек, с когото е необходимо да проведе разговор, и то така, че да изчовърка нужната му информация. За такъв разговор той трябва да се подготвя, предварително да го премисля, да събере в една шепа всичко, което

знае за съответния човек, да прехвърли всички възможни варианти за развитие на ситуацията и предварително да реши как да се държи при един или друг вариант, така че разговорът да даде резултат и всичко това да не се окаже напразно пропиляно време, а задачата — неизпълнена. И ето че този детектив си седи в кухнята, дъвче кюфте и мисли, мисли, мисли, а жена му чурулика до него, чурулика, чурулика... Как ти се вижда тази картинка?

— Ще помисля — много сериозно отговори Настя. — Знаеш ли, никога не съм разглеждала ситуацията откъм тази й страна. Ще се опитам да я видя с твоите очи.

— Аха — съгласи се Коротков, — и после не забравяй да споделиш изводите си. Интересно ми е какви ще бъдат. Къде да те закарам сега?

— Вкъщи. Трябва да наглеждам кученцето, защото в петък изгриза една чужда дисертация. Льошка замалко да го убие заедно с мен.

— Слушай, защо се тормозиш? Предай го в някоя ветеринарна лечебница, там да чака стопанина си.

— Я стига, ти да не си луд?! Какви ги говориш?!

Настя внезапно се чу отстрани и разбра, че почти крещи. „Виж ти, колко интересно — с любопитство си помисли тя. — Завчера мечтаех стопанинът на Момъка да си го прибере по-скоро. А днес вече съм готова да крещя на всеки, който ми предложи да се разделя с него. Все пак странно е устроен човекът“.

ГЛАВА 9.

Тя чувстваше, че от напрежението започва да я боли глава. Колко е трудно — едновременно да разговаряш с човека, като се стараеш да изглеждаш разумна и интелигентна, при това да правиш всичко възможно разговорът да се проточи, колкото може повече, и същевременно да се опитваш да видиш с неговите очи себе си и своята стая. Не му ли се вижда жалка тази спартанска обстановка? Достатъчно добре ли изглежда самата Женя, изправена ли седи на стола, красиво ли държи главата си? Интересно, дали Игор е забелязал изпепеляващия поглед на баща ѝ, когато разбра, че тя дръзко нарушава установените от него правила на поведение и нормативите за външния ѝ вид? Ами ако го е забелязал, как го е изтълкувал? Те вече обсъдиха всичко за тайнствения почитател и със съвместни усилия формулираха неговото описание. И точния цвят на косата, и ръста, и формата на носа и устните, и походката. Женя дори успя да обясни как той си извързва главата. Оказа се, че да си припомняш и описваш външността на човек, е доста досадна и продължителна работа, особено ако не разбираш разликата между светлокестенявия и тъмнорусия цвят на косата. Но рано или късно всичко свършва. А на Женя толкова не ѝ се искаше Игор да си тръгне! Какво ли да измисли, за какво ли да го заговори, та да го задържи?

— Бих искала да ви се извиня — най-сетне се реши тя.

— За какво?

Игор седеше на стола до нейното бюро и си записваше в бележник всичко, което момичето разказваше за младежа, който ѝ беше писал писмата, а Женя се бе настанила на крайчеца на дивана, като се стараеше да седи изправена, да не се прегърбва, така че фланелката добре да очертава бюста ѝ. Искаше ѝ се да преметне крак връз крак — тогава бедрата ѝ щяха да изглеждат по-стройни, но пък щеше да ѝ стане съвсем неудобно да седи и да поддържа нужната осанка.

— За сцената, която направи баща ми.

— Да си призная, аз нищо не съм забелязал — леко се усмихна Игор. — Според мен нямаше никаква сцена, баща ви дори не повиши тон.

— Това не е критерий. Той изобщо рядко повишава тон — колкото е по-ядосан, толкова по-спокойно говори. Разбирате ли, Игор Валентинович, татко ме възпитава много строго. Той не иска да пораствам и да ставам зрял човек, иска завинаги да остана малко момиченце, тогава той ще може да запази илюзията за собствената си младост. Нали големите деца не могат да имат млади родители. Съгласен ли сте?

— Безспорно. Само че тази мисъл хрумва на хора... — позасмя се Игор — меко казано, по-зрели. Не искам да ви обидя, Женечка, но вие все пак сте твърде млада, за да стигнете самостоятелно до тази мисъл. Или някой ви го е подсказал?

— Преди доста време гледах един филм, френски, казва се „Последната целувка“, с Ани Жирардо. Там се разказваше тъкмо за това. Спомняте ли си го?

— Не — поклати глава той, — не съм гледал този филм. Значи баща ви, ви кара да се обличате като ученичка и да носите плитка?

— Именно.

— А как реагира, когато не го слушате?

— Различно. Понякога просто се кара, случва се да ме наказва. Но аз се старая той да не научава. Така че не ме хваща често. И сега нямаше да научи нищо, ако Сергей Кузмич не беше ме издал.

— Тоест вие го лъжете? — уточни Игор.

— Старая се да не травмирам татко — поправи го Женя. — Щом толкова му се иска да оставам малка, готова съм да му угаждам, защото той е мой баща и аз искам да му доставям радост. Но в действителност съм голяма и искам всички останали хора да разбират това.

— Сигурно ви е много трудно — съчувствено каза той. — Постоянно да се преструвате, да не живеете така, както живеят всички млади момичета на вашата възраст. Той може да не ви позволи и да се омъжите, а?

— Няма да ми позволи — с усмивка потвърди Женя. — Ето защо, ако някой реши да ме ухажва, може да бъде спокоен — няма да настоявам за брак. Татко ще бъде категорично против. Та нали хората

не се женят за малки момиченца, с тях може да се поддържа само приятелство.

Това според нея беше малко в повече праволинейно, но в края на краищата Игор пръв заговори за омъжване. А информацията щеше да е тъкмо на място — Женя вече беше забелязала, че Игор не носи халка. Беше забелязала също, че той крадешком разглежда стаята ѝ, изучава книгите на рафта, и се бе зарадвала, че баща ѝ от малка я приучи да поддържа ред и безупречна чистота в жилището. Беше се стигало дотам, че във влажно време или зиме бе карал Женя да мие подметките на обувките си на чешмата, та на пода в антрето да не остават следи и кални капки. Да не говорим, че из целия апартамент би било трудно да се намери дори една прашинка или предмет не на мястото си. Какво пък, да се надяваме, че това ще направи на Игор добро впечатление. Да можеше освен това да изтрие от паметта му глупашкия детински вид, в който се появи пред него при запознаването им! Може би трябваше да се оплаче от баща си, да му разкаже за майка си, за Раечка, за идиотската теория за лошата наследственост, която баща ѝ си бе измислил и затова ѝ забраняваше всичко, което нормалните родители разрешават на децата си, та Игор да изпита съчувствие към нея? Не, тя постъпва правилно — оплакват се само малките деца, а големите момичета трябва да проявяват разбиране и мъдрост. Колкото по-разумно се държи, толкова по-бързо Игор ще разбере, че тя отдавна не е дете.

— Благодаря ви, Женя. — Игор стана и пристъпи към вратата. — Разкажете ми всичко много подробно. Но вашата помощ ще ни е нужна още. Ще можете ли утре сутринта да дойдете на „Петровка“?

— При вас ли? — неволно изтърси Женя, която от радост изгуби контрол над себе си.

— Не съвсем. Ще ви заведат в лабораторията и там по вашите думи ще бъде съставен композиционен портрет на този човек. От утре нататък на всички изяви на група „Би Би Си“ ще присъстват наши служители, които ще се опитат да намерят престъпника. За целта всеки от тях трябва да носи със себе си нещо като фоторобот.

— А вие ще бъдете ли там? — настойчиво попита тя.

Игор сви рамене.

— Не знам. Това не зависи от мен. Но вие не се страхувайте, Женечка, и без мен там никой няма да ви стори нищо лошо.

„Женечка... Никой няма да ви стори нищо лошо...“ Какви ги говори той? Нима това е важното? Държи се с нея като с малко дете, което се страхува от чуждия чичко. Нима всичко беше напразно, нима Игор също като баща ѝ продължава да я смята за дете? Тя толкова се стара, положи такива усилия, дори защити баща си, вместо да каже цялата истина за кошмара, в който е принудена да живее... и излиза, че е било напразно? Не, не бива да допусне всичко да свърши така безславно и глупаво, трябва спешно да оправи нещата. И отново да се постарее да изглежда разумна и сериозна.

— Вие не ме разбрахте, Игор Валентинович — строго произнесе Женя. — Нали ви разказах за баща си, а вие нищо не сте разбрали. Ако кажа, че утре трябва да отида в милицията именно при вас, татко спокойно ще ме пусне, защото сега и двамата ви познаваме. Но ако трябва да отида при свършено непознати хора, той ще започне да настоява непременно да ме придружи, защото именно той ще се страхува там да не ми сторят нещо лошо.

— И какво лошо има в това? Елате двамата — предложи Игор. — Аз ще предупредя, че ще бъдете двама, за да ви издадат пропуски.

— Утре татко има отговорни делови срещи, ще трябва да ги отмени. Това първо.

— А второ?

— Второ, на мен ще ми бъде много трудно да общувам с вашите служители в присъствието на татко. Те ще ме гледат и ще се чудят защо се държа като дете, защо съм дошла с баща си, сякаш съм на десет години, и защо този баща контролира всяка моя дума. И ако вашите колеги започнат да ми задават въпроси, не мога да бъда откровена с тях.

Игор помисли малко, после кимна.

— Какво пък, сериозни аргументи. Добре, хайде да кажем на баща ви, че ще дойдете лично при мен.

Тоест как така „хайде да кажем“? Не, без такива увъртания. Никакви „хайде да кажем“ — тя трябва да направи така, че утре наистина отново да види Игор. Но как да го направи? Женя трескаво се опитваше да измисли нещо, но нищо не ѝ хрумваше. Добре, нека да е така, важното е да уреди баща ѝ да не се помъкне с нея на „Петровка“, а там тя ще измисли нещо. Пред нея са половин ден и цяла нощ, може да намери някакво решение.

Светлана вече беше на прага, излизайки навън, когато звънът на телефона я върна в стаята. Беше междуградско звънене и тя веднага разбра, че я търсят родителите ѝ. Освен тях никой не я търсеше по телефона от други градове. За миг Светлана се замисли, борейки се с желанието да не вдигне. В края на краищата, посред бял ден е, кой е казал, че тя непременно трябва да си е вкъщи? Но здравият разум надделя. Ако не вдигне сега, родителите ѝ ще звънят до среднощ, така че пак ще се наложи да говори с тях, следователно по-добре да понесе това веднага. Не че Света Медведева не обичаше майка си и баща си — напротив, тя изпитваше нежност към тях, просто не ѝ се слушаха нотации, а тя беше повече от сигурна, че ще се започне точно с това. Така и стана.

— Защо си вкъщи? — веднага строго запита майка ѝ. — Днес е почивен ден, такава чудесно време, а ти си седиш вкъщи, вместо да дишаш чист въздух. По телевизията казаха, че там при вас е топло и слънчево.

Майка ѝ така и не можеше да разбере, че при артистите понятията „почивен ден“ и „неделя“ почти никога не съвпадат. И после, какво значи „чудесно време“? Само според техните новосибирски телевизионни синоптични предавания времето в Москва е чудесно, а всъщност е такава жега, че не може да се диша, вместо въздух в белите ти дробове влиза нажежен каменен прах. Но през четирите години, прекарани далече от родния дом, Света бе придобила достатъчен опит в общуването с родителите си и се бе научила така да гради разговора, че да дава минимум поводи за нравоучения и вайкания.

— Хвана ме на прага, майче — весело изчурулика тя. — Тъкмо щях да излизам. Отивам извън града.

— Защо не още от сутринта? Какъв е смисълът да тръгваш по обяд, след два часа ще трябва да се връщаш.

— Майче, снощи работих, прибрах се чак в четири сутринта. Е, в седем ли да стана? И после, има време до довечера, ще успея да се надишам на чист въздух.

— Тази твоя работа! — горестно въздъхна майка ѝ. — Не е на добро. Ще си съсипеш здравето с нея. Смяташ ли да кандидатстваш,

или и тази година мързелува и не се подготви, както трябва?

На Светлана и през ум не ѝ бе минавало да кандидатства, но за успокоение на родителите си всяка година ги лъжеше, че е подала документи, явява се на изпити, а после не успява да се класира. Беше трудно да се спори с това, макар баща ѝ да мърмореше, че тя трябва не да пее песнички в нощни клубове, а да ходи на частни уроци и да се готви за изпитите, щом не може самостоятелно да изкара добри оценки. На това Света резонно отговаряше, че на частните учители трябва да се плаща, и то доста, а работата в нощните клубове ѝ дава възможност да печели, колкото да живее. Само хора с добра специалност могат да печелят толкова, че парите да им стигат и да живеят, и за частни учители, а такава специалност може да се получи само в институти, където засега Света не може да влезе. Дори нейният всезнаещ баща не можеше да възрази срещу този порочен кръг.

— А как си с личния живот? — поинтересува се майка ѝ, когато приключиха с обсъждането на перспективите за получаване на висше образование. — Има ли някакви промени?

— Засега никакви. Ти какви промени очакваш? Някой презморски милионер да ме поиска за жена ли? — пошегува се Светлана.

— Очаквам най-сетне да зарежеш този твой жалък алкохолик и да започнеш да си търсиш късмета като всички нормални жени.

— Мамо, моля ти се... — унило промърмори Света.

— Няма какво да ме молиш! Аз те моля — да не обвързваш повече живота си с него. Той живее на твой гръб, с твоите пари и си гледа кефа, а какво ще стане в бъдеще? Не можеш нито да се омъжиш, нито да родиш дете, нито да живееш като хората в прилично семейство. Така има да кукуваш, докато той окончателно се скапе от пиене и умре от цироза. На колко години ще бъдеш тогава? На петдесет? Не ти ли е жал да си погубваш живота заради тази отрепка?

— Мамо, той не е отрепка. Просто в момента не му върви. Но рано или късно всичко ще се оправи, ще видиш.

Този разговор не възникваше често, обикновено майка ѝ беше достатъчно тактична дълго да не си припомня в телефонни разговори за човека, заради когото всъщност Светлана бе заминала за Москва веднага след като завърши гимназия. Но понякога, ако беше в лошо

настроение, майка ѝ загубваше обичайния си такт и избъбряше на дъщеря си всичко, което мислеше за личния ѝ живот.

Владимир Околович покори въображението на Светлана още когато тя беше съвсем малка. Момиченцето го видя във филм, в който той изпълняваше главната роля. Нужно ли е да казваме, че когато театърът, в който работеше Околович, пристигна на гастроли в Новосибирск, Света тичаше на всички спектакли, в които играеше Владимир, и винаги отиваше до сцената, за да му поднесе букет цветя. Дори през ум не ѝ минаваше да се замисли над това странно явление: във филма, сниман преди десет години, той играеше главната роля, а в спектаклите му отреждаха само незначителни епизодични роли. Но какво значение имаше това? Важното беше, че тя можеше да вижда своя кумир, да му подарява цветя, да се доближава до него и да докосва ръката му, подавайки букета.

Околович, естествено, не можеше да не забележи ослепително красивото момиче, още повече, че с неговите мънички третостепенни роли отдавна вече никой не му подаряваше цветя. Да, навремето, след триумфа на филма, в който той изигра своята първа и единствена в киното главна роля, имаше и цветя, и почитателки, и всичко, което съпътства славата на един млад красив актьор. Но оттогава мина много време, а вродените дефекти на характера му, съчетани със слабата воля и прекомерната любов към алкохола, постепенно сведоха актьорската му съдба до жалки незначителни епизоди на сцената на театъра, от който не го гонеха само от съжаление. А в киното изобщо престанаха да го канят. И само незнайно откъде взелата се красива малка блондинка с цветята, невероятната фигурка и изумителната кожа му напомни за някогашната му слава. Щеше да бъде наистина странно, ако Околович не се бе възползвал от случая. Така че веднъж след спектакъла, докато връчваше на кумира си поредния букет, Света почувства, че той слага някакво листче в ръката ѝ.

Останалите до края на гастролите дни бяха сигурно най-щастливите в живота на Света Медведева. Когато Владимир си замина за Москва, се започнаха непрестанни телефонни обаждания — вярно, звънеше винаги тя, самият Околович кой знае защо не се напъваше да води с нея дълги романтични разговори за неземната любов и скорошната им среща. А срещата приближаваше — Света беше сигурна в това, защото оставаха само няколко месеца до завършването на

гимназията, когато тя, свободна, самостоятелна и обичана от най-прекрасния мъж на света, ще пристигне в Москва и ще остане до него завинаги. Родителите ѝ укорително клатеха глави, плащаха огромните телефонни сметки за любовното бърбене на момиченцето си, но смятаха, че няма начин да повлияят на дъщеря си. Вярно, Светочка имаше недостатъци, но упорството ѝ в стремежа към някаква цел явно не беше сред тях. Родителите гледаха на въпросната черта като на несъмнено достойнство, което сигурно щеше да помогне на дъщеря им да уреди сполучливо живота си. Виж, дето обратна страна на това достойнство беше фантастичният инат на Светлана — е, с това трябваше да се примиряват, неслучайно хората казват, че всички наши недостатъци са продължение на достойнствата ни.

Седемнайсетгодишната Светлана цъфна в Москва при Околович и с голямо изумление установи, че първо, не са я очаквали с особено нетърпение и второ, изобщо не са я очаквали, защото Владимир имаше съпруга. Вярно, някак неистинска, бивша ли, бъдеща ли, във всеки случай в паспорта му нямаше никакви сведения за нея — просто имаше една жена, която смяташе, че има определени права върху него. Появяването на Светлана предизвика скандал в благородното семейство, в резултат на този скандал неистинската жена затръшна вратата след себе си, като заяви, че кракът ѝ няма да стъпи в дома на Околович, докато тая малка безпардонна кучка не се омете оттук, а самата Светлана си направи извода: ако иска да бъде до любимия си, трябва не просто да не е бремена за него, а да му бъде полезна. Да направи така, че той да не може да се оправя без нея. Тя искаше да бъде с него, да има възможност да го вижда, да разговаря с него, да споделя леглото му. Останалото нямаше значение — за постигането на целта всички средства бяха подходящи.

Минаха четири години и през тези четири години Светлана постигна каквото искаше. Благодарение на приятелите на Володя от света на шоубизнеса тя получи възможността да се пробва в различни жанрове, започна да пее, събра група. Като използваше безспорната си привлекателност, с лекота намери „покровител“, който ѝ купи апартамент, не кой знае какъв и далеч не в центъра на града, но и това беше прекрасно. Сега тя имаше собствено жилище, вече нямаше нужда да нощува при Володя или да се скита по апартаменти на негови приятели, заминаващи ту в отпуск, ту в продължителни командировки.

Вярно, за всяка нощ, прекарана с Околович, Света беше готова да даде всичко, което имаше, но не забравяше: ако искаш да запазиш някой мъж до себе си, най-важното е да не си бременна за него. Ситуацията, с която бе започнало пребиваването ѝ в столицата, се оказа напълно достатъчна, за да извлече полезни уроци.

Неистинската жена на Владимир също се изпари нанякъде през тези години, на нейно място идваха други, наричани просто „приятелки“, свързани с Околович от уж чисто делови интереси или от съвместната им работа в театъра. После приятелките взеха да се появяват все по-рядко и по-рядко, но не защото Светлана ги пропъждаше, а защото самият Владимир престана да ги допуска до себе си. С времето той бе разбрал, че Света е единственият източник на неговото съществуване, без нея той просто ще умре от глад. Така че не бива да я ядосва. Пиеше все повече и повече, в края на краищата безславно го изгониха от театъра. Околович се опита да измисли някакви невероятни перспективи, някакви шоуспектакли, които да поставя сам и в които да играе главната роля — с това можел да спечели пари пари и отново да стане богат и прочут. За целта обаче бяха нужни средства. Света даваше пари, даваше, колкото можеше, но тези пари все не стигаха, затова проектът се отлагаше или не можеше да се състои, защото парите се оказваха необходими вчера, а днес актрисата, която трябвало да участва в проекта заедно с Околович, подписала договор и заминала на снимки в чужбина. Или се намираще някаква друга причина. Виновна за неуспеха, то се знае, се оказваше Светлана, защото именно тя не е могла да осигури навреме нужната сума. Това беше несправедливо от всяка гледна точка, само не и от гледната точка на самата Светлана.

„Ние носим отговорност за онези, които сме опитомили“ — бе писал Екзюпери и Светлана смяташе, че това е абсолютно вярно. Тя не си правеше труда да се замисля, че всъщност не тя „опитомяваше“ Владимир, а той нея. Тя просто беше сигурна, че щом обича този човек и иска да бъде до него, нейно свято задължение е, каквото и да става, да му помага във всичко и при всякакви обстоятелства. Околович се пропиваше, това беше очевидно дори за нея — влюбена и необективна. Можеше да спре този процес само по един начин: като му помогне да си стъпи на краката и да се заеме с работата, която обича. Само интересната и перспективна работа може да откъсне човека от

алкохола. Щом за това са нужни пари, значи нейна задача е да намери тези пари, каквото и да ѝ струва това. Трябваше също да поддържа Владимир във форма, да го храни и облича, за да не се срине той окончателно и да не заприлича на безпризорен алкохолик — инак никой нямаше да се занимава с него. Нещо повече, тя трябваше да храни не само него, но и всички, които му ходеха на гости или с които той се срещаше за различни разговори във връзка с проекта. Ако такава среща се провеждаше в дома на Околович, тя бе длъжна да осигури трапезата и напитките, ако пък за разговорите трябваше да се отиде на ресторант, нейно задължение беше да плати сметката. Че как иначе? Нали Светлана се стреми да му помогне, а самият Владимир няма пари!

През последните няколко месеца търсенето на пари се бе превърнало в основна задача за Светлана, за нейното решаване тя хвърли всичките си сили. На хоризонта се мержелееше поредният проект, сигурно вече десетият или петнайсетият, откак бе поела издръжката на Околович, и този път Светлана бе решила да не изпуска ситуацията от контрол. Стига вече с тези несъстояли се начинания, този проект трябва да бъде осъществен, осъществен по какъвто и да е начин, инак Володя никога вече няма да стъпи на краката си. Напоследък той все по-често споделяше мисли за самоубийство, че е неудачник, безполезно провалило се същество, чието място не е на всеобщия празник на живота. Володя да напусне живота доброволно, като остави нея, Света, съвсем сама — не, това тя не можеше да допусне. Всичко, само не и това! Щом трябва пари, тя ще ги намери. Няма проблем, с който не би могла да се справи в името на Володя. Искаше да дойде при него в Москва — дойде. Искаше да бъде до него, без да го обременява с присъствието си в неговото жилище — постигна го. По какъв начин — това е вече друг въпрос, но не беше нужно той да интересува Володя, за нея пък изобщо нямаше значение. Искаше да печели пари, за да му помага (тоест да го издържа) — печели. За нея няма нищо невъзможно, когато става дума за любовта ѝ. Само дано той има търпение и още мъничко да почака, само дано не се отчае, само да не се реши на най-страшното...

По пътя към Околович Светлана се отби в един магазин, който работеше в неделя. Трябваше да купи на Володя чорапи и риза с къси ръкави — днес му предстоеше поредната среща с някакъв продуцент,

който обещал да разгледа възможността да се заеме с проекта. Володя трябваше да изглежда добре, в такава жега сигурно нямаше да има чисти чорапи, а и летните му ризи бяха все стари. Вярно, Света съвсем наскоро му бе купила две скъпи маркови фланелки „Келвин Клайн“, но те ставаха за разговори в домашна обстановка, а за ресторант — не. Само дано не се е напил още от сутринта!

Още щом Околович й отвори, Света разбра, че опасенията й са се оправдали. В носа я удари миризмата на алкохол, а и Володя не се държеше твърде стабилно на краката си.

— Ама Володенка, нали ми обеща — жално каза тя. — Кажи, не можа ли да се въздържиш? Имаш толкова отговорна среща, а ти...

— Не ми давай акъл — сопна се Околович. — Те имат отговорна среща, а не аз. Къде щяха да бъдат всичките тия продуценти, ако ни нямаше нас, актьорите? С кого щяха да поставят спектакли? Така че да се радват, че все още има актьори, които са готови да работят с тях.

Светлана премълча. Така де, може ли да се спори с него сега. Нейната задача беше друга: да го освести и да го приведе в приличен вид, така че продуцентът да не си тръгне още преди да е започнал разговорът. Беше четири и половина, срещата беше определена за осем, щеше да е необходим приблизително половин час за път, ако Володя вземе такси. Тя разполагаше с цели три часа. Между другото, трябваше да извика таксито — в този затънтен район на улицата не можеше да се хване. За таксито впрочем трябваше да плати пак тя.

— Хайде да ти направя кафе — миролюбиво предложи Светлана.

— Не искам. Горещо ми е.

— Прав си — покорно се съгласи тя, — наистина е доста горещо. Да идем да си вземем душ, а? Прохладничък, освежаващ. Ще ти изтъркам гърба.

Понякога се налагаше да се държи с него като с дете, но Светлана знаеше, че това е частта на всички съпруги на алкохолици. Придумване, глезене, обещания за мечтана играчка — всичко, целият арсенал за въздействие влиза в употреба, когато трябва да постигнеш нещо от пиещ мъж. Случва се дори да го храниш с лъжица, едва ли не насила да напъхваш в устата му някаква храна, когато той бърза да гаврътне чашката без мезе. На празен стомах по-бързо те хваща, Володя знаеше това и се стремеше към него, Света обаче също го знаеше и искаше да го предотврати.

Успя да го завлече в банята. Света се съблече и също застана под прохладната вода. „Господи — мислеше си тя с умиление, нежно движейки насапунисаната гъба по гърба, ръцете и корема му, — колко е хубав! Колко е красив! Колко е прекрасен, строен, дългокрак, широкоплещест, каква гъста коса има, какъв изваян профил! И колко е талантлив! На света няма по-добър от него! Колко съм щастлива, че мога да бъда до него“. В този момент тя изобщо не разчиташе да пробуди у него сексуален интерес, макар че ситуацията беше повече от предразполагаща към това. Света не обичаше да прави любов с нетрезви мъже. Разбира се, много пъти ѝ се налагаше да го прави, но това беше, когато „печелеше“ пари за Володя със своите любовници, готови да я направят своя държанка. Тя знаеше, че трябва, затова търпеше. Виж, с Володя всичко беше другояче и тя никога не би го унизила, изтърпявайки мълчаливо неговите ласки и преструвайки се, че изпитва удоволствие. Ето защо сега, застанала до него под душа, тя дори не си помисли колко е обидно това: ето я пред него, толкова красива, гола, млада, любяща, а той дори не ѝ обръща внимание и не реагира. Тъй като светлите моменти, в които Околович беше трезвен, се случваха напоследък все по-рядко, тяхната близост придоби характер на епизодични, приблизително веднъж на два-три месеца кратковременни (до следващата бутилка) лумвания, но Светлана се радваше и на това. Когато намери пари за проекта на Володя, когато му помогне да го осъществи, когато Володя си стъпи на краката и престане да пиянства — тогава ще започне нейният истински живот, изпълнен с радост, любов и секс. А сега може и да почака. Тя има цел и в името на тази цел Света е готова на всякакви жертви.

Тя незабелязано въртеше дръжката на крана и правеше водата все по-студена, докато най-сетне не ѝ се стори, че погледът на Околович стана по-осмислен, а гласът — по-сигурен. Самата тя отдавна бе премръзнала и кожата ѝ бе настръхнала, но мъжествено търпеше студа.

— Готово — радостно каза тя, докато го разтвиваше с хавлиената кърпа, — а сега все пак ще направя кафе. Трябва да се стоплим, инак ще настинем.

— Трябва да се топлим по друг начин — изкиска се Владимир.

Той игриво я щипна по задника, но този жест не можеше да измами Светлана. Тя знаеше със сигурност, че той има предвид не

леглото, а чашка коняк. Нежно го погали по рамото и го целуна.

— Потърпи, Володенка, след като се срещнеш с твоя продуцент и двамата се разберете за всичко, ще си пийнем, ще отпразнуваме успеха.

Той лесно се поддаваше на такива обещания, защото вярата в успеха, в щастливия лотариен билет, който рано или късно ще му се падне, беше невъзможно да бъде убита у Околович. В началото Светлана се бе опитвала да се бори с това и да му доказва, че не бива да разчита на късмета, късметът е сляп и не знае при кого отива. Че трябва да взема нещата в свои ръце и с упорит труд да постига своето, придвижвайки се към целта крачка след крачка, но Владимир не я слушаше и не я чуваше. Той беше под властта на алкохолните илюзии и след известно време Светлана се предаде, разбрала, че е безполезно да го убеждава, а ще трябва за всичко да се съгласява с него. Света Медведева бе израснала в семейство с твърде скромни поминък, в апартамента на родителите ѝ и до днес се използваша вехт черно-бял телевизор „Електрон“ и хладилник „Саратов“, купен много преди тя да се роди. И фактът, че днес тя се обличаше с маркови дрешки, носеше чанта от естествена кожа и лъхаше на парфюм „Живанши“, беше изключително лична нейна заслуга, тя сама си беше спечелила парите за тези неща, макар и невинаги по най-почтения начин, но сама, никой не ѝ бе поднесъл всичко това на тепсия. Дори апартамента си бе спечелила сама, бе го платила с тялото си, а кой е казал, че това е леко и приятно, когато обичаш другиго? Само тя си знаеше колко сълзи и унижения ѝ бе струвал този апартамент. Ето защо Света люто мразеше хората, които бяха получили всичко това без никакви усилия, на които то само бе се изсипало в ръцете. Смяташе, че това е несправедливо.

Към седем и половина, когато Света и Околович се качваха в таксито, Владимир изглеждаше напълно прилично. Гладко избръснат, с чиста риза и изгладени от Светлана панталони, той се крепеше стабилно на краката си, а зачервените очи бяха предвидливо прикрити с тъмни очила. Света пусна Владимир да върви малко пред нея, с критичен поглед прецени резултата от своите тричасови усилия и остана доволна. Тя не би повярвала, ако разбереше, че шофьорът на таксито искрено недоумяваше какво ли общо може да има между толкова красивото младо момиче и този стар сбръчкан чичка с похабено от пиене лице и плешиво теме.

В понеделник още от сутринта започна подготовката за първия етап от издирването на убиеца. За десет часа на „Петровка“ бе поканена Женя Рубцова, по чието описание да съставят портрета на престъпника, когото детективите задочно бяха нарекли Фена. Същевременно в помещението на клуб „Протон“, където довчера щеше да свири групата „Би Би Си“, се подготвяха за снимане със скрита камера. Предварително се бяха разбрали с администрацията на клуба и макар че молбата на милицията не бе посрещната с голям ентузиазъм тук, не посмяха да им откажат. Или не сметнаха за необходимо. Знае ли човек кога може да са им от полза добрите отношения с „Петровка“.

Игор Лесников сутринта беше на задание, но когато се върна, се сблъска с Женя в коридора, точно пред кабинета на Каменская. В ръката ѝ Игор забеляза бланката на пропуска, значи тя вече си тръгваше. Лицето на момичето грейна в щастлива усмивка.

— Здравейте, Игор Валентинович — звънливо го поздрави тя.

— Добър ден, Женечка — учтиво кимна Лесников и вече щеше да подмине, но Женя го спря:

— Аз бях в лабораторията, съставихме портрета.

На Игор никак не му се бърбеше с нея, беше в отвратително настроение, днес отново бе изслушал твърдия отказ на Алиса, нещо повече — още рано сутринта в негово присъствие тя бе разговаряла по телефона с някакъв мъж, очевидно неговия щастлив съперник, и това бе лишило Игор от последната му надежда. След това, изпълнявайки заданието от Гордеев, бе присъствал на разпита на малолетна жертва на изнасилване. Клетото момиченце седеше в кабинета на следователя, трескаво вкопчило ръка в ръката на майка си, по розовите му бузки неспирно се стичаха сълзи и то толкова приличаше на Юлка, любимата дъщеричка на Лесников, че на него сърцето му се късаше. Дори закоравелите престъпници мразят отрепките, които изнасилват малки момиченца, какво остава за милиционерите, особено ако имат дъщери на същата възраст. Като всеки мъж, чиято съпруга го напуска и отвежда детето им, Игор бе преследван от видения, кое от кое пострашни, и в тези видения с неговата Юлечка се случваха чудовищни неща, и то само защото тя оставаше без баща. Той беше сигурен, че ако

Алиса и Юлечка останеха с него, нищо лошо не би могло да се случи, той щеше да бди над детето и винаги можеше да го защити. Как ще съумее да го направи с неговите крайно редки почивни дни — Игор не би могъл да отговори, но кой знае защо беше сигурен, че всичко е именно така. Разводът и раздялата с дъщеря му непременно ще докарат някакво нещастие на Юлечка, нещастие като на тази малка жертва на изнасилване, че и по-лошо. Мрачните мисли го притискаха и симпатичното момиче Женечка, макар и умно, никак не го интересуваше и сега нейната жажда да пообщува с него беше съвсем неуместна.

— Извинете — припряно смотолеви Игор, — много бързам.

Но веднага се сепна и добави, за да не бъде груб:

— Бях на задание и сега началникът ме вика спешно да докладвам за него.

Усмивката на лицето на Женя угасна.

— Да, да — тъжно каза тя, — разбирам.

След два часа Гордеев повика в кабинета си всички служители, на които бе възложил да работят по случая с Фена.

— Ще започна с приятното — без усмивка каза той. — Току-що чух по радиото прогнозата за времето, до довечера при нас ще допълзи циклон от север, така че през нощта се очакват двајсетина градуса, а утре — двајсет и пет. През следващите дни ще се захлади.

Детективите дружно заръкопляскаха — жегата, която стигаше през деня до четирийсет градуса, май ужасно бе омръзнала на всички.

— А няма ли да има ураган, като миналата година? — поинтересува се Юра Коротков. — Защото бихме могли да определим срещи на всички известни ни мафиоти посред нощ под дървета, та така да ги изтребим по естествен път.

— Засега не са обещавали — кратко го информира полковникът. — Сега по случая с Фена. Колко души ще работят в помещението на клуба?

— Четирима, Виктор Алексеевич — докладва Коротков. — Клубът не е голям, може да побере не повече от сто души. Четирима оперативни работници ще са напълно достатъчни.

— Включително хората, които ще работят с видеокамерите, така ли?

— Не, техниката отделно. Четирима души само ще оглеждат посетителите.

— Добре. Да се надяваме това да е достатъчно. Как сте организирали преглеждането на заснетия материал?

— Виктор Алексеевич — отново подзе Коротков, но Житената питка го спря с нетърпелив жест с ръка.

— Но защо докладваш ти, а не Каменская? Нея съм назначил за старша по случая с Фена, затова искам да чуя нея.

Настя улови съчувствения поглед на Коротков, в който ясно се четеше: „Извинявай, приятелко, постарах се, направих каквото можах“. Гордеев за пръв път я бе назначил за старша, но Настя до последния момент се бе надявала все пак да не се стигне до административни мерки. Едно е да мислиш, да анализираш, да предлагаш версии и начини те да бъдат проверени и съвсем друго — да вземаш решения и да ги докладваш на ръководството. Дори на такова отдавна познато и любимо ръководство като полковник Гордеев по прякор Житената питка. Самата мисъл, че трябва в присъствието на други хора да се отчита пред началството, плашеше Настя до припадък. Ето защо тя предварително се бе разбрала с Коротков той да поеме тази тягостна за нея мисия. Но номерът им не успя — не можеш измами Житената питка.

— Утре сутринта ще дойде Евгения Рубцова и заедно с нас ще гледа видеозаписите — събрала сили, каза Настя. — Камерите са поставени така, че нито един човек, който се намира в клуба, няма да бъде пропуснат. Ако си имаме работа с истински фен, който редовно присъства на всяка изява на групата, Женя непременно ще го види и ще ни го покаже. Освен това всички лица, които ни се сторят подозрителни, ще останат под наш контрол и след като излязат от клуба.

— А ако тези лица са повече от четирима? — ехидно попита полковникът. — Ако довечера в „Протон“ срещнете шест или седем блондина с безумен блясък в очите?

— Ще бъдат извикани допълнителни сили от резерва — бързо се намеси Коротков. — Това е предвидено.

Гордеев хвърли убийствен поглед на своя заместник.

— Кой ще работи с Рубцова при прожекциите на видеозаписите?

— Лесников — отговори Настя. — Разбира се, и аз.

— А какво ще правят Доценко и Чеботаев? Или пак гледаш да свършиш всичко сама, на никого нищо да не възлагаш? Назначил съм те за старша, за да се учиш да разпределяш работата и да контролираш изпълнението ѝ, а не за да запушваш всяка дупка със себе си.

Настя почувства как бузите ѝ пламват. Не, неслучайно се страхуваше тя от публичните отчети. Едно е да докладваш на началника насаме и дори да изслушваш справедлива критика, това става само помежду ви, и съвсем друго — да те кастрят в присъствието на другите служители. Нима занаятът винаги ще е така? Нима Житената питка е престанал да я щадя, както я щадеше през всичките предишни години? Или може би днес е в лошо настроение? Пак добре, че Миша Доценко не е тук, спи вкъщи след денонощното си дежурство. Наистина, Андрей Чеботаев е тук, ей го там, мига ли мига с миглите си. Ах, тази Житена питка, ах, стар лисугер такъв, ами че той нарочно е захванал всичко това — за да ѝ облекчи работата! Той познава слабото място на Настя — тя наистина не умее да поставя задачи и да изисква изпълняването им, по-лесно ѝ е да свърши работата сама. Е, ами не може, не може да бъде надзирател! А някои използват това — като не им е възложено, няма и да ги питат. След тази тирада на Гордеев, насочена очевидно именно към Чеботаев, Андрей сам ще се старае да прави каквото трябва, а не да чака Настя да му нареди.

— Ами уча се, Виктор Алексеевич, но то не става отведнъж. Затова сте ми началник — за да ме ръководите — отговори тя вече почти спокойно и дори успя да се усмихне.

ГЛАВА 10.

Обещаният от синоптиците циклон се препъна някъде по пътя и към полунощ над Москва висеше все същият задух. Изпълнението на групата „Би Би Си“ в клуб „Протон“ трябваше да започне след половин час. Всички камери бяха монтирани, четиримата оперативни работници, които бяха подбрани за тази задача главно по външни признаци (по-млади и по-лекомислени наглед), посрбъваха бира, сливайки се с шумната тълпа, а Настя и Юра Коротков седяха в колата, паркирана на една пресечка разстояние от клуба.

— Ася, знаеш ли какво си мисля — сигурно вече за десети път подзе Коротков. — Може би Житената питка е прав и четирима души са малко. Трябваше да пратим повече.

— Юрка, прекаляваш! Във всеки клуб си има постоянни посетители, Чеботаев сто пъти ни го обясни. Прекалено много нови физиономии също е лошо, ще бие на очи.

— Само не ми казвай, че в тези клубове постоянно се върти една и съща публика. Ха, червен кът при профкомитета! Хайде да извикаме още двама — просто сърцето ми подсказва, че тия блондини с характерни муцуни ще бъдат поне двайсет. Е, какво тогава, момчетата да се разкъсат на части ли? Няма да успеят да проследят всички, определено няма, а ние после ще си скубем косите.

Настя натисна лоста под седалката и я отмести назад, протегна си краката. Никак не ѝ се спеше, макар тази сутрин да бе станала в шест. От една страна, Коротков е прав. Портретът, съставен по описанието на Женя Рубцова, не се отличаваше с изразена индивидуалност, по лицето на Фена нямаше нито белези, нито бенки, чрез които той да бъде лесно идентифициран. Обикновено лице, такива има хиляди. И същевременно не бива да се забравя, че това все пак не е снимка, възпроизвеждаща нечие лице с абсолютна точност и всички подробности, а само композиционен портрет, съставен по нечие описание, по памет и след съвсем кратък контакт. Така че оперативните работници ще трябва да търсят Фена сред всички що-

годе подобни наглед посетители на клуба. А колко ще бъдат тези подобни млади мъже? Може да са двама (което е почти невероятно), а може да са и петдесет. Клубът отвори в девет вечерта, оперативните работници влязоха там към единайсет, когато се събра доста народ. Естествено Фена ще очаква изпълнението на Медведева, така че би било глупаво да го търсят сред тези, които идват рано и си тръгват рано. За един час работа вече на три пъти съобщиха за подходящи за ролята на Фена мъже, но засега имало смисъл да наблюдават само един от тях — разбрало се, че останалите двама са дошли с компании. Според началното профилиране беше решено, че Фена е по-скоро единак. Малко вероятно е човек, който има приятели и не е ощетен откъм общуване, да започне да се държи като убиеца: да пише тайнствени писма и да преследва (стигайки до крайни мерки) абсолютно непознати хора, които всъщност не са му сторили нищо лошо. Такова беше твърдото мнение на Настя, но Коротков не го споделяше.

— Ето, виждаш ли — натрапчиво се върна той към предишната тема, когато в дванайсет и петнайсет постъпи съобщение за още един блондин, — този е вече четвъртият. А колко ли още ще дойдат?

— Юрочка, от първите трима само един е дошъл сам. Защо се вълнуваш толкова? И този четвъртият ще се окаже, че е с приятели, сигурна съм, че след две минути ще ти съобщят това.

— И все пак не разбирам — упорстваше Коротков — защо си сигурна, че Фена непременно е единак? Защо, кажи ми де, защо? Хайде, убеди ме!

— Не ми вярваш просто така, без доказателства, а? — усмихна се Настя.

— Не ти вярвам!

— Ах ти, мой Станиславски. Върви в театъра, работи като режисьор и казвай на актьорите: „Не вярвам!“. Спомняш ли си вчерашния ни разговор с жената на Лесников?

— Спомням си го, че как иначе, нали не беше миналата година? Е, та какво?

— Ами след него постоянно си мисля — защо всъщност хората общуват?

Юра се завъртя на седалката, така че да се намести с лице към Настя.

— Каквооо? — недоумяващо проточи той.

— Повтарям: защо хората се нуждаят от общуване помежду си?

— Е, как за какво? За да си разменят информация. Информационният глад е най-непоносимият стрес и най-могъщият двигател. Това е всеизвестно.

— Добре, ще ти задам въпроса другояче. Защо ти изпитваш потребност да поговориш с някого, да споделиш преживяванията си, да разкажеш какво ти се е случило? Защо се стремиш не да получиш информация, а да я дадеш? В случая ти не изпитваш никакъв глад, но въпреки това се стремиш към общуване. Можеш ли да ми обясниш защо? Ето, ти почти десет години тичаше при мен в кабинета ми и ми разказваше каква кучка е Лялка и колко си нещастен, защото не можеш да се слееш в любовен екстаз с Людмила. Забележи, аз не съм те питала за това, ти сам дотичваше и ми се жалваше.

Радиостанцията взе да пука, после се чу гласът на един от оперативните работници:

— Втори, тук Пети. Номер четири се срещна с момиче, тръгват си.

— Прав им път — избъбри Коротков под носа си и вече по-високо добави: — Пети, нека си тръгва. Отбой.

— Видя ли, а ти се тревожеше — позасмя се Настя. — Самотните младежи в наше време са голяма рядкост, особено ако ги търсим не в библиотеките, а по среднощни купони. Е, не се измъквай сега, шефе, а отговаряй на въпроса ми. Защо лееше сълзи на рамото ми и ми говореше за всеобщата несправедливост на световния ред?

— Това и кон го разбира — сопна се Юра. — За да ме съжалиш. Всеки човек се нуждае от съчувствие.

— Добре. А ако не изневеряваше на жена си Лялка, а просто се срещаше с Людмила, щеше ли да ти бъде нужно моето съчувствие?

— Че за какво? На какво да съчувстваш в такъв случай? Всичко е честно, всичко е нормално. Не разбирам обаче накъде биеш.

— Сега ще разбереш. Я си спомни, любезни ми началнико, случвало ли се е поне веднъж да дойдеш при мен и да кажеш: „Ася, аз съм подлец, аз съм гад — ожених се, обещавайки на съпругата си райски живот и страстна любов чак до гроба, и не удържах на думата си, аз я мамя, а тя ми вярва. Нямам мъжеството да ѝ призная, че вече не я обичам, че някога съм сгрешил и сега съм разбрал грешката си. Аз

съм страхливец и съответно измамник. И на Людмила изневерявам, защото периодично изпълнявам съпружеския си дълг и в семейното ложе с Лялка. Аз съм лош човек и постъпвам зле“.

Коротков замислено мълчеше, обвит в дима от цигарата си.

— Хайде, кажи де, Юрасик, случвало ли се е такова нещо, или не?

— Добре де, не се е случвало — отговори той някак неуверено.

— И какво от това? Защо да ти говоря такива неща? Какво, да не би сам да не ги разбирам?

— А, именно, слънце мое. Ти ми говореше съвсем други неща. Че Лялка не разбира твоята милиционерска душа, че характерът ѝ е станал лош, че е станала съвсем непоносима, че започва да ти крещи и по най-дребния повод и не иска да се съобразява със спецификата на работата ти. Ти създаваше друга реалност, такава, която да ти е удобна, защото реалността, съществуваща в действителност, ти е била неприятна и ти, съзнателно или подсъзнателно, си се стремил да я заменяш с друга, по-приемлива. Прекалено сложно ли обяснявам?

— Не съм тъп — каза ядосано Коротков. — Я премини към Фена, не е нужно повече да поучаваш началството си.

— О, най-сетне си спомни, че си началник! — разсмя се Настя. — А колкото до Фена, на първо място трябва да си спомним, че той най-вероятно е психично болен. Или е здрав, но има невероятно своеобразно мислене и съждения. На прага на двацет и първия век той пише и подхвърля писма до обекта на неземната си страст и тайно раздава правосъдие на хора, които не споделят високото му мнение за Медведева. Това според теб нормално ли е?

— Абе ясно е, че е откачен, нали вече го разбрахме. И сега да не искаш да ми кажеш, че откачените не се стремят към общуване, че нямат приятели? Ами че аз ще ти приведа хиляда примера как откачени типове се стараят да натрапят своята изопачена реалност на всички наред и как пишат писма до вестниците, и как разправят глупостите си на първия срещнат по улицата. И на тях им се иска да споделят своите съображения. Не, не си убедителна.

— И историческите примери ли не те убеждават? Спомни си колко пъти сме си имали работа с маниаци убийци и нито един от тях, между другото, не е изпитвал необходимост да разказва на някого за своите подвизи. Нито един не е имал приятели, нито един от тях не е

споделял впечатления и преживяванията си след поредното убийство. Те дори не си водят дневници, защото не изпитват нужда да създават втора, удобна за тях реалност. Тяхната реалност е една, с едно измерение и абсолютно правилна. Според тях самите, разбира се. Те убиват, защото ТАКА ТРЯБВА, и нямат и не могат да изпитват никакви угризения на съвестта и съмнения в собствената си правота. Колкото до онези луди, за които ти току-що говореше, те не търсят съчувствие и общуване, а се опитват да ни натрапят своята реалност, защото вярват в нея и смятат, че всички останали трябва да вярват в нея. Те искат да спасят обществото от катастрофа, от някакви там излъчвания или престъпни опити. Друг е въпросът, че това е въображаема реалност, но тя е единствената за тях и те не изпитват нужда да създават друга, за да изглеждат по-добре в собствените си очи или в очите на околните. Сигурни са, че са прави, и не се нуждаят от ничие одобрение. И манаците убийци не се нуждаят от хорското одобрение — те сами са си съдници, сами вземат решения и сами ги изпълняват. И с никого не споделят.

— Да — кимна Юра, — за историческите примери ти очевидно си права. Ето, слушам те и се опитвам да си припомня всички наши случаи със серийни убийци. За тях после винаги казват: „затворен, потаен, не се сближаваше с никого“. Добре, ще смятаме, че съм ти повярвал. О, пак се обаждат.

— Втори, тук Седми. Номер три си проправя път към сцената.

— Така и с никого ли не се срещна?

— Не, сам е.

— Работи, Седми! Когато си тръгне, ще го поемеш.

— Разбрах, Втори.

Настя почувства как от дългото седене в колата гърбът ѝ изтръпва. Дося ѝ се да слезе и да се поразтъпче.

— Юр, защо не се поразходим? Сили не ми останаха, тая седалка е много неудобна.

— Добре — на драго сърце се съгласи Коротков. — И аз отдавна се схванах в седнало положение.

— Ами да беше казал — учуди се Настя. — Защо си се измъчвал досега?

— От уважение към теб. Ти си ни малко глезена госпожица, по-удобно ти е да седиш в кола, отколкото да стоиш права.

— По-удобно ми е, когато колата е хубава. А в твоята консервена кутия...

— Де-де, ако обичаш, без обиди.

Юра слезе от колата с радиостанцията в ръце и сладко се протегна, после няколко пъти бързо приклекна, за да раздвижи коленете си. Настя бавно обиколи вехтата жигула, оглеждайки околността и преценявайки коя ли цел да избере за кратката разходка. На около двеста метра забеляза осветена витрина на павилион и предложи:

— Да идем да си купим водичка. И нещо за гризкане. Нали може да те хвана под ръка? Знаещ колко ме бива да се препъвам на равно място. Особено в тъмното.

Коротков галантно ѝ предложи ръката си и точно след две крачки Настя закачи нещо с върха на маратонката си и си навехна крака.

— Еее, страшна си, приятелко! — поклати глава Юра. — Наистина го правиш на равно място. Ако не те държах, щеше да забиеш нос в асфалта. Ама вярно ли нищо не виждаш, бе?

— Зрението ми се поврежда от работата на компютъра — оплака се тя. — Напоследък просто катастрофално бързо. Сигурно ще се наложи да нося очила или лещи.

— Сигурно, да! — имитира я Коротков. — Отдавна трябваше да си отишла на очен лекар, вместо да броиш бабунките по пътя си.

Настя равнодушно сви рамене.

— Мързи ме. Нямам време, а това, което имам, ми е жал да го пилея по лекари. Но най-вече е от мързел, вярно. Докато не ми пречи на работата, ще търпя.

Те крачеха бавно към павилиона и Настя изведнъж забеляза колко е приятно да се разхождаш в лятна нощ по пуста улица. Наоколо е тихо, в небето греят ярки звезди и тя може за никъде да не бърза... А само на една пресечка от нея, в нощния клуб „Протон“ се намира жесток убиец, който в момента може би е намерил поредната си жертва. Тя машинално погледна часовника си. Един без петнайсет, групата „Би Би Си“ е започнала изпълнението си. Значи Фена е вече там. Само дано момчетата не го изпуснат, само дано го забележат! Ами ако тя е сбъркала в сметките си и Фена изобщо не е единак, какъвто тя си го представи? Ами ако е някое весело, общително момче, което ходи по клубове, обградено от тълпа приятели и приятелки, ами ако е един

от онези, които оперативните работници вече забелязаха и после ги оставиха извън полезрението си, защото ТЯ реши така? Ако тя, Настя Каменская, е взела неправилно решение и убиецът днес им се изплъзне, а утре или вдругиден се появи нов труп?

Настя отново и отново се връщаше към своите разсъждения, опитвайки се да намери слабо място в тях. Не, никак не се получаваше — човекът да има приятели и весело да си прекарва времето с тях, а същевременно да е тайно влюбен и да пише писма на любимата си, без да се опитва да се доближи до нея, да се запознае. „Знай, че не си самотна“ — е писал той. Защо? Защо той всъщност е сметнал, че певицата Света Медведева непременно трябва да е самотна? Няма причина да сметне така — просто е проектирал себе си, пренесъл е върху Светлана своя личен проблем. Виж, тъкмо той наистина е много самотен. Не е възможно да ходи по клубове с компания, никак, ама никак не се получава. Тоест би могло да се получи, ако допуснем, че има цяла група такива Фенове, че те и по клубове ходят заедно, и убиват младежи, които не са им харесали — но това е вече от областта на фантастиката. Какво, да не би заедно да пишат и идиотските си писма?

От павилиончето купиха две бутилки вода и картофен чипс и все така бавно закрачиха обратно към колата. Навехнатият крак я наболваше и Настя веднага отново се намести на седалката.

— Юра — жално каза тя, — а я си представи, че все пак съм сгрешила?

Изпълнението на групата „Би Би Си“ завърши в един и половина през нощта, клубът затвори в пет сутринта, а към седем станяха известни първите резултати. По време на изпълнението на групата в клуба били забелязани двама младежи, които приблизително отговаряли по външни белези на композиционния портрет. И двамата дошли и си отишли без компания. Наистина единият от тях, докато бил в клуба, се опитвал да се запознава с момичета, бърбел си с някои, черпел ги с бира. А другият не заговарял никого, пиел си бирата сам и си тръгнал веднага след изпълнението на групата.

Първият от заподозрените се оказа наскоро пристигнал от Твер младеж, който решил да види какво представлява младежкия живот в

столицата. Веднага отхвърлиха неговата кандидатура, защото след три часа успяха да установят, че той е в Москва само от две денонощия, а в дните, когато са били извършени убийствата на Фризе и Курбанов, си е бил в родния град и дори е ходел на работа. Вторият се видя на детективите по-перспективен за по-нататъшно разработване — беше москвичанин, работеше като метранпаж в слабо известен и нискотиражен вестник.

— Какво пък — весело заключи Коротков, — ще смятаме, че ненапразно будовахме снощи. Кога ще дойде момичето да гледа филма?

— В десет — уморено отговори Настя, която в края на краищата започна да усеща прекараната без сън нощ. Обратно на очакванията, времето се държеше в пълно съгласие с прогнозите на синоптиците — жегата изчезна, сякаш никога не беше я имало, задуха студен вятър, а в небето се тълпяха в безреда дъждовни облаци. Рязката промяна на атмосферното налягане докара на Настя главоболие и гадене. „Май остарявам. Никога по-рано не съм реагирала така на промените на времето — разсеяно си помисли тя. — Ама какво ли се чудя, догодина навършвам четирийсет. Така си е, не съм вече младо момиче“.

— Много добре. — Коротков беше бодър и пълен с енергия, сякаш не бе седял цяла нощ с Настя в колата, а кротко бе спал в мекото си легло. — Женечка ще го идентифицира и ние спокойно ще пристъпим към наблюдение. Щом започне да дебне поредната си жертва, се приготвяме и в най-важния момент го пипваме на местопрестъплението.

Настя наля вряла вода при кафето в чашите, разбърка, добави захар. От изпитото през нощта и сутринта кафе на езика вече й горчеше, но тя знаеше, че пак ще го пие, инак ще заспи буквално в крачка.

— Ами ако не убие никого повече? Искам да кажа, че може никой друг да не му даде повод и той да не изпита желание да проследява и убива някого. Криминалистите нямат нищо, с което да го свържат с първите два трупа.

— Не може да нямат нищо — авторитетно заяви Коротков и шумно отпи от кафето си. — Те винаги имат нещо.

— Аха, имат — потвърди Настя, — но не стопроцентово. Разбираш ли, когато Фена се е приближавал изотзад към жертвата и е

започвал да я души, гърбът на жертвата по естествен начин се е притискал до гърдите на убиеца. По този начин по дрехите на потърпевшите са останали микрочастици от дрехите на престъпника. Но!

Тя вдигна пръст, после замислено го разклати, взе си цигара, запали я.

— Абсолютно същите следи остават след блъсканица в обществения транспорт или във всякаква друга тълпа. Освен това сред микрочастиците, намерени по фланелките на Фризе и Курбанов, няма еднакви. Ако убиецът е извършвал престъпленията с едни и същи дрехи, щеше да има частици от тези дрехи по фланелките на двамата потърпевши. Ако можехме да намерим еднакви микрочастици в първия и във втория случай, тогава поне щяхме да знаем какви дрехи да търсим у заподозрения. Вярно, като доказателство за съда това е доста хилаво, но поне би имало за какво да говорим. А така какво имаме налице? Микрочастиците по фланелките на убитите са много, но кои от тях са от дрехите на убиеца, а кои — от случайни докосвания в тълпа — това е невъзможно да се определи. Експертите са извършили колосална работа, а полза — никаква.

— Ами следите от обувките? Нали ги е душил, сигурно поне няколко секунди е пристъпвал на място. Трябва да има следи.

— Юра, опомни се, какви следи върху асфалт? Там по цели дни сноват хора. Дори в прохода между гаражите, където е бил намерен трупът на Коля Курбанов, хората минават постоянно. Може да се заложи на почерка, може дори да се докаже, че писмата, които е получавала Женья Рубцова, са написани от човека, когото подозираме. И по-нататък какво? Ще си признае ли той тези писма и тези убийства? За нищо на света. Той, видите ли, на никого нямало да позволи „да каже лоша дума за нея“. Е, това престъпление ли е? Знаеш ли какво обичам в класическите криминалета?

— Всичко — предположи Юра.

— Правилно. Но едно нещо — особено много. Там убиецът непременно губи нещо на местопрестъплението — ту копче, ту билетче за автобус, ту някаква бележка. Приятно е да четеш — просто празник на криминалистиката. А нашият Фен — нищо.

— Какво пък, спретнато момче, не мъкне излишни неща по джобовете си. Похвално — констатира той. — И какво предлагаш,

скъпа ми приятелко, за такъв печален случай — той да не реши да убие още някого?

— Не знам, Юра, затова питам теб.

— Хайде, хайде, не се преструвай, прекрасно знаеш всичко. Сто пъти сме правили това, ще го направим и за сто и първи път, не сме деца. И изобщо, защо напразно изпадаш в паника? Къде си виждала маниак, който да се спре след две убийства? И трето ще замисли, ще видиш, и тогава ще го хванем на местопрестъплението, топъл-топъл и напълно годен за употреба. За радост на следователя и за пълно морално удовлетворение на съда.

Одиторската проверка във фирмата, където работеше Олга Плетнъова, завърши учудващо бързо. Разбра се, че са я направили по-скоро, за да отчетат бройка и без никакво желание да навлизат в дебрите и да изравят нещо. Във връзка с успешното ѝ завършване ръководството даде на Олга като заместник главен счетоводител един ден компенсация, който тя реши да не присъединява към двата почивни, а да го използва във вторник. Съботата и неделята те с Павел прекараха извън града заедно с нейните родители, там дойдоха и родителите на Павел, шумно пекоха месо на скара и весело го хапваха в тесен семеен кръг, поливайки прясното овнешко с истинско грузинско червено вино. От скарването в петък вечер не остана и следа. В понеделник сутрин те заминаха за Москва, вечерта Павел я взе от работа, приятно вечеряха в ресторант, позабавляваха се, прибраха се и се заеха с отдавна отлаганата работа — гладенето на спалното бельо, с което можеха да се справят само заедно. Повече не заговориха за съседката Светлана.

Във вторник Павел отиде на работа, а Олга, след като се наспа до насита, с удоволствие се замисли как днес ще отиде с Роман на покупки за предстоящия отпуск. И макар че самият отпуск беше чак след два месеца, те двамата обичаха тези сладостни седмици на предвкуване и грижлива подготовка, с безкрайното обсъждане на обичайното време през този сезон по местата, където щяха да отидат, какъв начин на живот се води там, какви са хората наоколо и съответно какво не е нужно да си носят и какво е наложително да вземат. Роман винаги беше щедър, обичаше да ѝ прави подаръци и настояваше за

отпуска Олга непременно да си купи всичко ново — от банските и плажните рокли до джапанките и слънчевите очила. При това не пестеше парите, водеше я само по скъпи магазини.

— Жената, която обичам — казваше той, — не може да бъде облечена старомодно. А модата се сменя всяка година.

Олга имаше достатъчно пари, за да си купува всичко това сама, но Роман не искаше и да чуе за такъв вариант.

— Когато си с мен, трябва да забравиш, че имаш портмоне — не се уморяваше да повтаря той.

Роман дойде да я вземе в единайсет. Беше се захладило и днес той носеше елегантен светъл костюм и скъпа риза с още по-скъпа вратовръзка. Когато влезе в апартамента, Олга неволно се възхити на вида му. Още не беше успяла да се облече и отвори неглиже — изглеждаше твърде съблазнително.

— Здравей, мили — усмихна се тя. — Извинявай, още не съм готова. Дай ми само три минути.

Тя забеляза как заблестяха очите на Роман. Олга добре познаваше този блясък, той я радваше и възбуждаше, понеже ѝ говореше, че е обичана и желана, и нямаше случай той да не предизвика отклик в нейното тяло. Поддавайки се на порива, тя прегърна Роман, притисна се до него. Ръцете му веднага започнаха жадно да гаят бедрата ѝ, устните му бързо плъпнаха по шията, по рамото... и спряха. Роман леко я отстрани.

— Обличай се, Оленка. Да не се увличаме.

— Но защо? — игриво попита тя. — Та нали за никъде не бързаме. Или ти си в цайтнот?

— Имаме време, колкото си искаме — сериозно отговори той. — Така че няма да бързаме. Тук е домът, в който живееш със съпруга си. Аз не мога да си позволя неуважение към това.

„А аз мога — мислеше си Олга, докато закопчаваше панталона си и трескаво избираше от дрешките в шкафа нещо подходящо за времето навън. — Дори много лесно мога. Може би съм безнравствена? Ами не, не бих казала. И аз мога да си позволя такова неуважение, и Пашка може. Със сигурност знам, че е водил тук свои любовници, не много често, но е водил. Просто Рома не знае нашата тайна, а ние с Пашка я знаем. Е, добре, ще се правя на омъжена жена...“

Почти до вечерта те обикаляха магазините, но купиха никакви дреболии — плажна чанта и един бански с парео за Олга и шорти за Роман. Винаги ставаше така — и двамата бяха придилични към покупките си, никога не вземаха нещо, което само приблизително приличаше на търсеното. Именно затова при подготовката на съвместния отпуск им бяха нужни най-малко десет такива пазарувания.

След магазините отидоха в апартамента, който Роман бе наел специално за срещите с нея.

— Е, ето че дочаках — прошепна той и я прегърна с такава страст, сякаш не бяха се виждали поне година, а всъщност бяха идвали тук миналия петък.

И отново Олга с неприятна за самата нея трезвост се запита: докога ще продължава това? Не е възможно един мъж да обича една жена толкова пламенно и предано в продължение на много години. Просто няма такава нещо. Рано или късно идва краят. Е, в такъв случай — кога? Колко още ѝ остава да бъде до него? Въпросът бе зададен, но отговорът потъна в неговите жадни целувки.

После те седяха разсъблечени срещу отворения прозорец и се наслаждаваха на дългоочакваната прохлада. Роман донесе две чаши с шампанско и отвори кутия бонбони.

— Шампанско? — учуди се Олга. — По какъв случай?

— По тържествен — усмихна се той. — Оленка, искам да ти направя предложение.

Олга леко повдигна вежди в очакване. Какво ли може да ѝ предложи? Нещо от областта на бизнеса, с който се занимава нейната фирма? Тогава обаче той би трябвало да разговаря не с нея, а с директора — тя не взема решения, защото е само заместник главен счетоводител, изпълнителски кадър.

— Ами направи го. С какво мога да ти бъда полезна?

— Вече го направих.

— Не те разбрах...

— Правя ти предложение. За брак.

Олга се смая. Роман иска да се ожени за нея? От къде на къде? Първо, тя е омъжена и второ, да направиш предложение след толкова години близки отношения, е някак си твърде... Тя не можеше да подбере нужните думи, за да формулира причината за учудването си,

но интуитивно разбираше, че случващото се не се побира в обичайните и удобни за нея рамки.

— Но аз съм омъжена, Рома. Ти не си помислил за това.

Това беше единственото, което можа да каже.

— На този свят съществува разводът. Никога ли не си чувала за него?

— Искаш да се разведе с Павел ли?

— Настоявам. В противен случай няма да мога да се оженя за теб.

— Но, Рома... Не знам...

— Какво не знаеш?

Гласът му стана неочаквано остър, очите се присвиха.

— Не знаеш дали ме обичаш толкова, че да се омъжиш за мен? Кажеш какво ти е нужно, за да прецениш това — готов съм да направя всичко, за да ти помогна.

Олга потиснато мълчеше. Тя изобщо не беше готова за подобен обрат и за такъв разговор. Целият ѝ живот беше планиран и изграден така, че да избягва подобни ситуации. И сега не щеш ли...

— Ще трябва да кажа на Павел. Ще бъде голям удар за него. Той няма да го понесе — най-сетне продума тя.

— Ще го понесе.

— Не, Рома, ти не разбираш... Ние сме заедно от толкова години, много сме близки с Павел, той ми има доверие. Е, как сега да му кажа: знаеш ли, аз отдавна вече те мамя, изневерявам ти, имам любовник и искам да отида при него. Рома, няма да мога.

— Значи да мамиш мъжа си можеш, а да му кажеш истината — не?

Олга стана, наметна пеньоара и го загърна плътно на гърдите си. Струваше ѝ се нелепо да води такъв тежък разговор, докато тялото ѝ е на показ, голо. Роман я погледна и също мълчаливо се облече.

— Спиш ли с него? — попита хладно.

За пръв път задаваше този въпрос. Никога преди това Роман не беше се интересувал от интимните подробности на семейния ѝ живот.

— Не — честно отговори Олга, като го гледаше право в очите.

— Мога ли да ти вярвам за това?

— Казвам ти истината, Рома. Нито веднъж не съм спала с него, откак се запознах с теб.

— Нито веднъж за три години — недоверчиво поклати глава той.
— Странно е, ако не ме лъжеш. На какво тогава се крепи бракът ви?

— На приятелството. Рома, мили, сексът е най-незначителната част от съпругеския живот, повярвай ми. Не исках да ти казвам, защото не смятах за нужно да обсъждам с теб Павел, но... Виж сега, той има проблеми със здравето.

— Болен ли е?

— Импотентен е, Рома. Абсолютно и окончателно. Но ни свързва дългогодишен семеен живот и аз успях да го убедя, че сексуалната мощ на мъжа изобщо не го прави безпрекословно привлекателен, а немоцта, обратното — не го прави отвратителен. Аз го спасих от депресията, доказах му, че хората могат да живеят и да се обичат и без секс. И как ще го изоставя сега? Ще излезе, че съм го лъгала. За него всичко ще рухне, той може да посегне на живота си, ако поискам развод.

Роман мълчаливо и на малки глътки пиеше шампанското си и гледаше през прозореца към бързо плуващите в небето тъмни облаци. После внезапно се усмихна.

— Добре, Оленка, разбрах проблема ти. Кажи ми, обичаш ли ме?

— Много. Много те обичам, Рома.

— И искаш да бъдеш с мен?

— Искам.

— Можеш ли да ми обещаеш, че с времето ще се постарая да се разделиш с мъжа си? Аз няма да припирам, уважавам чувствата ти, но искам да бъда сигурен, че рано или късно ще бъдем заедно. Е, мога ли да бъда сигурен в това?

— Да — въздъхна с облекчение Олга, разбрала, че най-страшното е минало. — Да, да, да!

— Е, прекрасно. — Роман вдигна чашата си. — Хайде да пием за това. Смятай, че съм ти направил предложение с отсрочка.

Късно вечерта той я закара къщи. И отново, влизайки във входа, Олга радостно си помисли, че сега ще види Павел и всичко ще му разкаже. Нито един човек на света, освен Паша няма да я разбере. Защото само той знае тяхната тайна.

Тя нахълта в апартамента, пламнала от нетърпение да сподели с мъжа си. Павел се подаде от стаята си напълно облечен.

— Излизаш ли? — разстроено попита Олга.

— Напротив, тъкмо влизам. Дори не успях да се съблека — весело каза той.

— А къде беше?

— Където и ти — позасмя се той. — Днес е вторник, свещен ден. Да не би да забрави?

Любовницата на Павел беше омъжена за лекар, който всеки вторник ходеше да консултира в Калуга, в областната болница, приемаше пациенти до късно вечерта и се прибираще посред нощ.

— Забравих — призна Олга, — днес имах компенсация от службата, пълна илюзия за неделен ден. И как мина?

— Прекрасно. А ти защо си така развълнувана? Да не си се скарала с твоя Роман?

— По-лошо, Паша. Той ми направи предложение.

— Какво ти направи? — едва не падна от дивана Павел. Вече беше съблякъл ризата си и седеше пред Олга само по дънки, гол до кръста.

— Предложение за брак — търпеливо повтори тя.

— С други думи, този твой Ромео иска да се разведе с мен, така ли?

— Именно.

— Но ти му обясни, че това не може да стане, защото няма начин да стане, нали?

— Постарах се.

— И той разбра ли те?

— Страхувам се, че не. Паша, трябва да се измъкна някак от тази ситуация. Разбира се, той много ми харесва — и е добър човек, и е превъзходен любовник, но не чак до такава степен, че да се омъжа за него. И изобщо, не смятам да се разделям с теб.

— Дааа, Лъолка, лошо си се насадила — съчувствено проточи Павел. — Добре, лягай си сега, утрото е по-мъдро от вечерта — ще измислим нещо.

Точно в десет часа сутринта във вторник Женя Рубцова застана на прага на кабинета на Настя Каменская. С чистото си нежно лице, с косата, спретнато сплетена на дебела дълга плитка, със сивото си костюмче и детските обувчици с тъпи заоблени носове тя изглеждаше

учудващо млада, много по-млада от своите деветнайсет години, и поради това някак беззащитна и съвсем безпомощна.

— Здравейте, Женя — с усилие продума Настя. — Сега ще отидем да изгледаме видеозаписите. Поседнете за малко, ще дойде Игор Валентинович и ще ви заведе.

— Игор Валентинович ли? Той ли ще дойде с мен?

Тя не можа да не забележи как лицето на младото момиче грейна от радост. „Нещо доста силно реагира на Игоръок. Да не се е влюбила? Малка си още, миличка, да се влюбваш в детективи — вяло си помисли Настя. Главоболието се засили, тя вече едва говореше, всяка произнесена на глас дума отекваше в черепната ѝ кутия като взрив, който сякаш би могъл да пръсне мозъка ѝ. — Сигурно ми се е качило кръвното. Господи, това е непоносимо. Трябва да питам хора, които страдат от хипертония, какви хапчета пият в такива случаи. Аз съм голям спец по сърдечносъдовите проблеми, виж обаче с хипертонията не знам как да се боря“.

Вдигна слушалката на телефона и набра номера на Лесников.

— Женя Рубцова дойде — съобщи му тя едва чуто, понеже вече беше разбрала, че колкото по-тихо говори, толкова по-малко болезнени се получават тези вътрешночерепни взривове.

Игор дойде след няколко секунди — неговият кабинет беше срещу нейния.

— Игор, нали може да не идвам с вас? — почти прошепна Настя. — Нещо става с главата ми.

— Да ти дам хапче? — съчувствено предложи Лесников.

— Ако е за високо кръвно, дай.

— Не, имам само обезболяващи. Прескочи до санитарната част, там имат всичко — посъветва я той.

Прескочи до санитарната част, а! Лесно е да се каже, но не е лесно да се направи. Настя имаше чувството, че не може да стигне дори до вратата на кабинета си. Нима наистина кръвното ѝ налягане е скочило толкова много? А тя, глупачката, се налива с литри кафе! Ами то се знае, от такива дози кофеин кръвното и на умрял човек ще се вдигне. Житената питка! Ето кой ще ѝ помогне. Той е дебел, не може да няма проблеми с кръвното, значи има и лекарства.

Сметките ѝ излязоха верни. В касата на полковник Гордеев се намери цял арсенал от медицински препарати за всички случаи от

живота и той с щедра ръка ѝ отсипа някакви швейцарски таблетки.

— Вземи две наведнъж и се постарай да не рипаш много поне половин час — сърдито избъбри Виктор Алексеевич.

— Какво значи да не рипам много? — попита Настя само с устни.

— Да не пушиш и да не пиеш кафе. И да не правиш резки движения.

— И ще помогне ли? — недоверчиво попита тя.

— Трябва да помогне. Ако ли не, ще ти дам кола да се прибереш вкъщи.

Настя послушно глътна две таблетки и се облегна на стола, опря тила си в стената и притвори очи. Да не пие кафе — добре, изтърпява се, още повече че и не ѝ се пие много, но да не пуши — това е проблем. Трябва да събере цялата си воля и да мисли за всичко друго, само не и за цигара. И за какво да мисли, когато толкова я боли главата? Ами как за какво, отговори си сама, за Фена естествено. Ето, сега Женя ще изгледа записа и ще каже кого от присъствалите в клуба млади блондини е срещнала тогава на улицата. Половината работа, кажи-речи, ще е свършена. Ще установят лицето, а как ще докажат, че то е свързано с убийствата — това ще го измислят.

Главоболието взе да утихва, гаденето престана и след около четирийсет минути Настя вече с интерес взе да поглежда към пакета цигари на бюрото. „Не, ще потърпя още — реши тя. — Още десет минути, та да е сигурно“. Но след десет минути отново си даде отсрочка, после още една и още една. В края на краищата ѝ стана просто любопитно докога ще може да се владее и да не пуши, когато има възможност. Настя се почувства много по-добре, обзе я нещо като спортна злоба. В края на краищата реши да не пуши, докато се върнат Лесников и Женя.

Наложи се да чака дълго. Най-сетне вратата се отвори и влезе Женя, придружена от Игор.

— Е, какво? — нетърпеливо попита Настя. — Открихте ли го?

— Съвсем не, Анастасия Павловна — отговори Лесников. — Женя твърди, че той изобщо не е бил в клуба.

— Как така не е бил?

Настя машинално грабна една цигара и дори не забеляза това.

— Няма го е, Анастасия Павловна — потвърди Женя. — Гледах много внимателно, с Игор Валентинович изгледахме записите два пъти. Не е бил там.

— Ами онзи блондин, метранпажът?

— Не е той — твърдо отговори Женя. — Няма нищо общо с онзи човек.

ГЛАВА 11.

За сцената, която ѝ направи баща ѝ в неделя, след като милиционерите си тръгнаха, Женя се стараеше да не си спомня. Баща ѝ и по-рано не се въздържаше да ѝ говори обидни и според нея крайно оскърбителни думи, но този ден той надмина себе си. И главният извод от казаното беше, че дъщеря му е изпечена лъжкия, която върши гадостите си тихомълком и нарушава неговите забрани, вместо да се вразуми и да приеме факта, че баща ѝ знае по-добре как трябва и как не бива да се държи тя просто защото е по-възрастен и има повече житейски опит. И практиката само е потвърдила неговата гледна точка, защото ако Женя го била слушала, никога нямало да се набърка в история със сериен убиец, заради която сега е принудена да си губи времето за безкрайни посещения на „Петровка“.

— Твой дълг е да помогнеш да открият този мерзавец и да го обезвредят! — с вибриращ от злоба глас ѝ крещеше баща ѝ. — Това е твое свято задължение и ще правиш това, което ти кажат служителите от милицията. Но аз, между другото, оставам без секретар, докато отсъстваш, и това ми пречи да работя нормално. Няма да споменавам, че ти плащам заплата за работа, която не вършиш, защото прекарваш времето си в милицията. Защо трябва да хвърлям парите си на вятъра? Не стига, че редовно плащам данъци, от които именно се издържа нашата милиция, ами ти сега ме принуждаваш фактически да плащам и тяхната дейност по конкретен случай. И запомни: ако посмееш дори още веднъж да си разплетеш косата, да облечеш неприлични дрехи и да нацапотиш физиономията си, ще те заключат вкъщи и ще поставят охрана. А ако не разбираш защо, ще ти обясня. Този тип се е припознал веднъж, но може да се припознае отново, особено ако те види край блока, в който носи писмата си. И аз не мога да гарантирам безопасността ти. Не забравяй, че това е луд човек. Ами ако започне да те закача? Ами ако те изнасили и убие?

Женя слуша всички разсъждения на тази тема почти три часа, като се стараеше да се владее, да не изскочи от стаята и да тръшне

вратата, да не се разридае. Прекара нощта почти без да заспи — мислеше ту за баща си, ту за Игор, ту за нелепия си живот. До сутринта взе решение: щом ще живее с баща си, трябва да търси пътища към сдобряване.

— Татко, в десет часа трябва да бъда на „Петровка“ — каза предпазливо, когато сервираше закуската на баща си.

— Добре — хладно отвърна той. — Сега ще отидем на работа, после Григорий ще те закара. И ще те докара обратно.

— Но аз не знам колко ще трябва да стоя там. Защо трябва да задържаме колата...

— Нищо, ще те изчака. Няма да пътуваш сама.

Женя тихичко въздъхна и започна да сипва кафето от кафемелачката в кафеварката. Значи трябваше да се появи пред Игор в омразния си детски вид. Добре, че вчера му обясни ситуацията, добре, че ѝ предоставиха възможност да му покаже истинското си лице — красиво, а не детинско. Макар и с цената на скандал и развалени отношения с баща ѝ, но за вниманието на Игор тя е готова да плати всякаква цена. Вярно, самият Игор бе казал, че може и да не е на работа сутринта, но тя все пак се надяваше.

Разочарование очакваше Женя на „Петровка“ — Лесников го нямаше, с нея разговаря някаква жена на име Каменская, после дълго я изтезаваха в лабораторията, докато съставяха портрет на престъпника, но съдбата в края на краищата ѝ се усмихна. Първо, тя успя да види Игор, макар и само за минутка, дори успя да размени с него няколко думи. Той изглеждаше някак разстроен и уморен и на Женя ѝ хрумна странната, непозната дотогава за нея мисъл, че е готова да убие всекиго, който го огорчи или обиди. Но се оказа, че най-хубавото ѝ предстои: вечерните изпълнения на групата „Би Би Си“ щели да бъдат заснети и утре сутринта тя трябвало отново да дойде на „Петровка“ и да намери сред присъствалите в клуба онзи младеж. И щяла да прави това заедно с Игор.

Тя се прибираше към работата си окрилена. По-скоро да дойде утре! Утре ще седнат един до друг, глава до глава, в тъмния киносалон и дълго ще гледат екрана и ще разговарят полушепнешком. Ще бъдат съвсем сами и Женя ще направи всичко възможно и невъзможно в тази интимна обстановка да привлече вниманието му. Разбира се, баща ѝ пак няма да я пусне сама, ще я накара да пътува с Гриша, но нали

пропуск е издаден само на нея, няма да пуснат Гриша в сградата, а във всяка сграда има тоалетни, които тя може да посети както по пътя към кабинета на Игор, така и на излизане. Жалко, че днес не се сети за това, но и да беше се сетила, пак нямаше да може да използва тази идея: идваше на „Петровка“ за пръв път в живота си и днес я взе от пропуска някакъв чичко, който я придружи до Каменская. Щеше да бъде нелепо пред неговите очи да влезе в тоалетната и да излезе в съвсем друг вид. А утре ще бъде сама, вече знае пътя.

През цялото останало работно време Женя беше в приповдигнато настроение и от радост отхвърли много работа, включително и такава, която трябваше да бъде свършена отдавна, но тя постоянно я бе отлагала. Баща ѝ ту излизаше, ту се връщаше, при него идваха посетители и Женя с мила усмивка поднасяше чай, кафе и други напитки, без нищо да изпусне или разлее. Въодушевлението ѝ достигна апогея си в момента, когато се обадиха от Австрия. Витаейки из облаците, където се намираше, естествено, с Игор, Женя превключи телефона на линията на баща си и машинално продължи да разговаря с невидимия абонат. Едва след три-четири минути осъзна, че човекът от Австрия отдавна вече разговаря с баща ѝ, а тя синхронно превежда и на двамата. От изпитания ужас гърлото на Женя моментално пресъхна, тя започна да се запъва и да забравя думите, които допреди малко бе произнасяла леко и естествено. Ох, как ще ѝ се скара баща ѝ за това безпардонно своеволие! Беше ѝ категорично забранено да се намесва в разговорите на баща си, не само в деловите, но и във всички. За щастие немскоговорещият човек отсреща вече се сбогуваше и накрая каза:

— При вас има приятни промени, господин Рубцов. Най-сетне сте се сдобили с квалифицирана преводачка и вече няма да се измъчваме с нашия съмнителен английски.

Женя преведе и с лудо блъскащо сърце зачака какво ще отговори баща ѝ.

— Благодаря за добрите думи, господин Витчи, особено приятно ми е да чуя това, защото преводачката е дъщеря ми Евгения.

В гласа на баща си тя долови гордост и удовлетворение и облекчено си пое дъх. Май ѝ се размина. Да, обаче не. Още щом отсреща затвори, баща ѝ излезе от кабинета си с такава физиономия,

сякаш Женя бе обрала до шушка фирмата му и седеше в приемната в очакване на уволнение.

— Кой ти позволи да се намесваш в разговорите ми, без да съм дал разрешение за това? Какво си въобразяваш ти, а?

— Извинявай, татко — с треперещ глас промълви Женя, — исках само да помогна. Вече няма да правя това, щом си против.

— Не съм против да помагаш при превода, именно затова плащам за твоя курс. Но съм категорично против да си позволяваш да правиш каквото и да било, без конкретно да съм ти го възложил или разрешил. Добре ли ме разбра?

— Да, татко. Извинявай, моля те, повече няма да се повтори.

Сякаш я запокитиха от небесата, толкова чисти и нежни, на мръсната земя. Настроението ѝ се развали, кой знае защо не ѝ се искаше да мисли дори за Игор. Точно в шест часа Женя започна да се приготвя за тръгване.

— Татко — каза тя, плахо надничайки в кабинета на баща си, — тръгвам за курса.

— Гриша ще те закара — отговори той, без да вдигне глава от книгата.

— Ама защо, татко, сама ще отида — опита се да възрази Женя, но баща ѝ остана непреклонен.

— Ще пътуваш с Гриша. Да не го обсъждаме повече. И след курса ще мина да те взема аз. Вече ти нямам вяра и ти ще трябва да се примириш с това.

И Женя се примири. По време на заниманията по немски улавяше учудените погледи, които ѝ хвърляха курсистите отляво и отдясно. Ха, каква коренна промяна за нула време! Такава стилна мацка беше, такава впечатляваща, с блясък в очите и порив във всяко движение, а днес вместо нея над тетрадките се е привела примерна ученичка с бели детски чорапки, плитка и нежнорозови устни без никакво червило. Интересна работа!

По пътя към къщи баща ѝ оживено разговаряше с шофьора Гриша, без да обръща никакво внимание на Женя и без да я удостои с нито една дума. Все така мълчаливо изяде приготвената от Женя вечеря и седна пред телевизора, без да каже обичайното си „благодаря“, което не бе забравял да каже дори в разгара на най-жестоки конфликти. Момичето разбра, че работата е съвсем лоша.

Трябва да предприеме нещо, та баща ѝ да омекне и отново да започне да разговаря с нея.

— Татко, ти ми каза да препрочета Радишчев. Исках да започна днес, но не мога да намеря книгата. Ти спомняш ли си къде е?

— Сигурно е в библиотеката в твоята стая — отговори той с равен тон, без да обърне глава.

— При мен я няма, два пъти търсих. Може би е в твоята библиотека?

— Възможно е.

— Имаш ли нещо против да отида в стаята ти и да я потърся?

Устните на баща ѝ едва забележимо трепнаха в сдържана усмивка, но той продължаваше да гледа към екрана на телевизора, където тъкмо започваха новините. Никога по-рано Женя не бе искала разрешение да вземе книга от стаята на баща си, това просто не беше необходимо — нали бяха едно семейство, в общ дом. Но след днешното мъмрене Женя бе решила да покаже на баща си, че е усвоила урока. По-добре да се презастрахова, отколкото отново да слуша неговите нотации.

— Може да отидеш — разреши той.

Женя бързо намери томчето на Радишчев и се върна в хола.

— Татко, а на кой атлас е най-добре да проследя маршрута на пътешествието му от Петербург до Москва?

— Вземи няколко различни и сама виж къде мащабът е подходящ, така че да се виждат всички местности, през които е минавал. Най-добре в Атласа на офицера, той е най-подробният. Но ако искаш да направиш всичко, както трябва, бих те посъветвал да отидеш в библиотеката и да потърсиш стари карти, отпреди революцията.

— Но какво значение има? — не разбра Женя.

— Много голямо. По времето на Радишчев не е имало и не може да е имало селища с имена Пътят на Илич или Червеният октомври. В онези времена тези места са се наричали другояче.

— Да, наистина, не бях се сетила за това. Непременно ще намеря стари карти — обеща тя.

Е, слава богу, баща ѝ отново ѝ говореше. Женя знаеше от опит, че той никога не издържа на налаганите ѝ екстремални ограничения твърде дълго. Разбира се, неговата възпитателна система се опираше

на определени принципи и той безпрекословно спазваше тези принципи. В частност към тези принципи спадаха правилата за външния вид, харченето на пари, прекарването на отпуските и някои други. Децата не бива да се глезят, не бива да им се купуват неща, за които те още не са спечелили пари сами и без които могат да минат, и така нататък. Но понякога във вид на наказание баща ѝ налагаше и допълнителни ограничения: забраняваше на Женя да излиза сама, да ходи у приятелката си, да гледа телевизия или например да чете художествена литература, която не влиза в задължителната училищна програма. (Това в случаите, когато в бележника твърде често започваха да се мяркат четворки. Баща ѝ настояваше дъщеря му да получава само отлични оценки и ако това не ставаше, тя трябваше да учи с утроена сила и да чете изключително учебниците си, никакви романи.) Женя не се разстройваше особено много в такива случаи, защото от ранно детство бе усвоила една проста закономерност: достатъчно беше да спазва такава забрана три-четири дни — и баща ѝ преставаше да ѝ обръща внимание. А три-четири дни можеха да се изтърпят.

Ето защо Женя никак не се уплаши и дори не се разстрои много, когато баща ѝ заяви, че сега тя няма да пътува сама из града, а ще я придружава или лично той, или шофьорът Гриша. Това вече се беше случвало и обикновено след ден-два баща ѝ разхлабваше контрола. Така де, нали не може един сериозен човек, бизнесмен, постоянно да води за ръчичка деветнайсетгодишната си дъщеря или винаги да праща кола с нея. Ден, два, максимум три — и такова поведение започва да пречи на деловия живот. Баща ѝ искрено вярваше, че възпитателната мярка е оказала въздействието си и дъщеря му е извлякла поука от преподадения урок, а самата Женя мълчаливо изтърпяваше временните неудобства, като в никакъв случай не смяташе стриктно да спазва забраните на баща си и мислеше само как по-умно и по-предпазливо да се държи, та следващия път да не я хванат.

— Татко, Гриша ще ти трябва ли утре сутринта?

— Защо?

— Помолиха ме пак да отида на „Петровка“ в десет часа. Тази вечер групата „Би Би Си“ щяла да има изпълнение в един клуб, там щели да направят видеозапис и ме помолиха да отида утре сутринта да го видя — може да разпознае онзи младеж. Гриша ще може ли да ме закара?

— Разбира се. Ще те изчака и ще те доведе обратно на работа.

— Благодаря, татенце.

Точно така, ще се правя на послушна, реши Женя. И без това тая история няма да трае дълго.

Във вторник сутринта, когато Гриша я караше към „Петровка“, на Женя ѝ се искаше да изскочи и да тича пред колата. В чантата си носеше всички необходими гримове и вече предвкушаваше как заедно с Игор ще седят в тъмната прожекционна зала и как тя от време на време ще тръска глава така, че дългата ѝ гъста коса да докосва бузата му... Но всичко отново не стана така, както си го бе мечтала.

Още по стълбището, когато тя се качваше към нужния етаж, я догони някакъв плешив чичко.

— Извинете, вие ли сте Женя Рубцова?

— Да — учудено отговори тя.

— Ще ви придружа, да не би да се загубите.

— Какво говорите, много добре си спомням пътя, нали идвах тук вчера — опита да се съпротивлява Женя.

— Не, не, Анастасия Павловна специално ме изпрати да ви посрещна. Понеже правят ремонт на етаж, трябваше да се качите по друго стълбище. От тази страна няма да можете да минете. Елате с мен.

Женя объркано се огледа. Наистина ли беше сбъркала и бе тръгнала по друго стълбище? Тя беше сигурна, че се движи по същия път като вчера. Не, все пак беше сбъркала — от прозореца на стълбищната площадка имаше съвсем друг изглед.

Не успя да се преобрази и се яви в кабинета на Каменская точно като вчера — строга, сериозна десетокласничка. Втори удар за Женя беше обстановката в стаята, където трябваше да гледат видеозаписите. Защо си бе въобразила, че това непременно ще стане в тъмен киносалон? Защо си мислеше, че ще може да остане насаме с Игор? Стаята беше най-обикновена, с прозорци, няколко бюра и три големи телевизора. Освен нея и Игор тук присъстваха още двама души. Тя толкова се разстрои, че дори известно време не можа да се съсредоточи и внимателно да гледа екрана, където се мяркаха някакви хора. Най-неприятното беше, че Игор забеляза това и загрижено я попита:

— Какво ви е, Женя? Защо се вълнувате толкова?

— Знаете ли, някак ми е неприятно... — смотолевя тя. — Малко ме е страх. Нали този човек е убиец...

— Е, та той е там, на екрана — усмихна се Игор. — Няма да ви достигне, няма от какво да се страхувате.

— И все пак е неприятно. Затова съм нервна. Като си помисля, че сега ще видя лицето му, ми става някак чоглаво.

— Женечка, много ви моля да внимавате.

Игор докосна рамото ѝ, леко го погали и от този жест на нея ѝ притъмня пред очите.

— Ето тук — внезапно каза тя, втренчила очи в екрана. — Повторете, моля.

Игор кимна и върна лентата.

— Да забавим ли?

— Да.

Известно време тя се взира в лицата на екрана, после каза:

— Не съм сигурна. Той стои някак странично, не го виждам добре.

— Сега ще ви покажем друг ракурс — бързо каза един от другите двама милиционери, които бяха в стаята. Женя си спомни, че той се казва Дима, а другият май беше Фьодор.

Той включи втория телевизор и започна да търси на лентата нужното място.

— Какво време показва там? — попита той Игор.

— Нула, четирийсет и две, единайсет.

— Така — мърмореше Дима и натискаше копчета на пулта, — нула и трийсет, нула и трийсет и четири, нула и трийсет и девет, нула и четирийсет и две. Две, пет... Единайсет. Моля, имате нула часа, четирийсет и две минути и единайсет секунди. Погледнете насам, Женя, може би оттук се вижда по-добре.

На екрана на втория телевизор се появиха същите хора, само че заснети от друго място. Сега младежът, когото Женя бе видяла в профил, стоеше с лице към нея.

— Е, какво?

— Не — поклати глава тя. — Не е той. Просто малко прилича на него.

— Сигурна ли сте, че не е той? — отново попита Игор.

— Сигурна съм. Нека продължим нататък.

Тя на няколко пъти помоли да дадат стопкадър, разглеждаше лицата, които ѝ показваха в различни ракурси, но всеки път стигаше до извода, че човекът не е онзи, който възторжено я бе гледал на улицата и я бе следил до дома ѝ.

— Много съжалявам — тихо каза тя, когато Игор я поведе обратно към кабинета на Каменская.

— Няма нищо — пресилено весело отговори той, — късметът рядко ни се усмихва от първия път. Не съм се и надявал, че ще го открием днес. Предстои ни още много работа, а вие, Женя, ще трябва всеки път след изяви на групата да идвате тук при нас и да гледате записи, като днес.

— Съгласна съм — припряно каза Женя и веднага се сепна. — Тоест искам да кажа, че нямам нищо против. С удоволствие ще ви помагам.

— А баща ви няма ли да ви се кара? — позасмя се Игор.

— Какво говорите, татко напротив, казва, че мое свято задължение е да ви помагам и че трябва да правя всичко, което вие кажете. Кога да дойда отново?

— Отново ли?

Игор смръщи чело, докато си припомняше нещо, после извади от горния джоб на тънкото си яке малък бележник и го прелисти.

— Следващото изпълнение на „Би Би Си“ е в четвъртък. Значи в петък сутринта заповядайте, ще ви чакам.

Той ще я чака! Сам ѝ каза, че ще я чака! Тези думи бяха най-прекрасната музика, която бе чувала. Но петък... Колко е далече!

— А преди петък ще ви трябва ли? — с надежда попита Женя.

— Едва ли. Само ако се случи нещо извънредно. Да, и ето какво още, Женечка. Може случайно да видите този младеж — например близо до дома ви. Да речем, че иска да пусне в пощенската ви кутия още едно писмо. Е, ако го видите, дръжте се съвсем нормално. Не се опитвайте да го заговорите, не приближавайте до него, не гледайте към него. Изобщо по никакъв начин не показвайте, че сте го познали. Единственото, което трябва да направите, е да преместите чантата си от едното рамо на другото. Запомнихте ли? Само да преместите чантата. И по възможност да се обадите тук. Около вашия блок сега денонощно ще дежурят наши служители — в случай че убиецът се

появи там. Те ще видят какво правите с чантата си и ще разберат, че сте разпознали човека.

— А на кого да се обадя, на вас ли?

— Или на мен, или на Анастасия Павловна. Ще ви запиша всички телефони, на които можете да намерите някого от нас по всяко време на деня и нощта. Разбрахме ли се?

— Ами ако го видя на друго място, не близо до къщи?

— Тогава не правете нищо, само се обадете по телефона. Но незабавно. Нали имате мобилен телефон?

— Откъде? — позасмя се Женя. — Аз нямам изобщо нищо. Вие какво, не разбрахте ли какъв е баща ми? Той дори дрехите ми купува от пазара за сто рубли, какъв ти телефон.

Стигнаха до кабинета на Каменская. Игор вече щеше да отвори вратата, когато Женя го спря:

— Игор Валентинович, а къде е вашият кабинет?

Той посочи отсрещната врата:

— Ето тук. Точно срещу Анастасия Павловна.

— Значи в петък ще дойда направо при вас, бива ли?

— Добре. Ако ме няма, влезте при Каменская, тя ще намери или мен, или някой друг колега, който ще се заеме с вас.

Друг колега? Хайде де. Тя не иска никакъв друг колега, иска да вижда само него, Игор. Как, как ще доживее до петък?

— Значи той не присъства на всяко изпълнение на Медведева. Това наистина ще затрудни работата ни, но като цяло не е чак толкова трагично. Все някой ден ще се появи някъде — оптимистично заяви Коротков.

Той беше заел любимото си място до отворения прозорец, с лакти върху перваза, и потропваше с крак по пода в известен само нему ритъм.

— Юрка, не тропай, моля ти се — смръщена от болката, помоли Настя.

— Защо, дразни ли те?

— Главата ме боли и твоето тропане отеква в ушите ми като небесен гръм.

— Добре, извинявай.

Той смени позата си и започна тихичко да потропва с пръсти по перваза. Така мислеше по-добре.

— А може камерите да са били поставени неправилно? — предположи Настя.

Тя разгъна на бюрото пред себе си плана на вътрешното помещение на клуб „Протон“ и внимателно го заразглежда.

— Ето виж, снимали са от тази, тази и тази точка — тя драсна кръстчета с червен молив. — Общо взето е обхванато цялото помещение, но пак остават мъртви зони. Ето тук — тя огради едно място със син молив — и ето тук, до тоалетните. Миша, какво има там?

Доценко се наведе над плана, после извади от папката си няколко снимки, предварително направени в клуба.

— В това ъгълче са ВИП масите — поясни той. — Посетителите на клуба или седят до бара, или стоят прави, но за особено привилегировани гости има и две-три маси.

— И кой седи на тях? На кого в нашия бурен век на нощния живот се предоставят привилегии? — ехидно се поинтересува Коротков.

— Обикновено тук настаняват администратора на групата и лични гости, поканени от изпълнителите. Едва ли нашият герой се е навъртал там.

— Да, едва ли — замислено кимна Настя. — А второто закътано място? И там ли седят важни персони?

— Не — разсмя се Доценко, — на такива мястото им не е до нужника. Там е само входът за тоалетните и има една врата към служебните помещения. Разбира се, когато клубът е пълен, хора се тълпят и там, но от това място не се вижда сцената. Ако смятаме, че престъпникът следи изявите на Медведева, той вероятно не откъсва очи от нея. Не ми се вярва да стои на такова място.

Настя притвори очи. Лекарството, което ѝ бе дал Житената питка, действа, но въпреки това тя имаше чувството, че главоболието може да се върне всеки момент от най-незначителния рязък звук или от някое непредпазливо движение. Стараеше се да не извърща глава и седеше така, сякаш на темето ѝ се крепеше кристална ваза, пълна догоре с вряла вода, която можеше да се изплиска и да попари лицето ѝ.

— Следователно имаме три варианта — монотонно произнесе тя. — Първият — този изрод не посещава всички изяви на групата. Защо — това е вече друг въпрос. Или не е чак толкова безумен фен и ги слуша от време на време, когато има възможност, или работи на смени и когато „Би Би Си“ свирят по време на негова нощна смяна, не може да ги слуша. Или възможностите му да научава кога и къде ще свири групата са ограничени. Прието?

— Става — кимна Коротков. — Давай нататък. Аз като началник ще наблюдавам умствената ти работа.

— Я стига — неизразително се сопна Настя. — Използваш, че днес съм инвалид, и си позволяваш малко повече. Втори вариант — той наистина е бил в къта до тоалетните и камерата не го е хванала, но все пак е бил в клуба. Какво ни говори това?

— Какво, кажи де? — закачи я Коротков.

— Е, щом ти си началникът, сигурно разбираш, че въпросът не е риторичен, а съвсем адресиран. Щом си ме назначил за старша в групата, и аз трябва да наблюдавам умствената работа на своите подчинени. Въпросът е към Миша.

— Браво бе! — възмути се Юрий. — Как тъй аз съм те назначил? Житената питка те назначи, недей да прехвърляш вината на мен.

— Той ме назначи, а ти не си възразил, значи си солидарен с него. О, ще ти го върна аз, само почакай да ми мине главата, ще видиш ти. Мишенка, казвай какво мислиш по въпроса.

— Ако Фена наистина е фен, по принцип трябва да се намира на място, откъдето се вижда сцената. Но ако е... — Доценко впери очи в тавана и замислено предъвка долната си устна. — Абе знае ли човек, Настя, защо не иска да гледа. Едва ли се крие, какви основания има да мисли, че го търсим в клуба?

— А, недей така — отново се намеси Коротков. — Човекът не е идиот, сигурно разбира, че щом има зад гърба си два трупа, милицията го търси. Не може да не следи групата, това е по-силно от него, а го е страх да се показва много-много, затова се задоволява само със слухови впечатления. И какъв е третият ти вариант?

— Третият е най-простият, но ни вкарва в задънена улица. Момичето Женечка не е видяло добре своя почитател и зле си го спомня. Той е бил в клуба, но тя не го е познала. Това означава, че нямаме негов портрет, както и човек, който може да го познае.

Иззвъняването на телефона блъсна Настя с такава сила, че кръвта в главата ѝ запулсира. Тя побърза да грабне слушалката, докато звънът не се е повторил.

— Ася — чу тя смутения глас на Чистяков, — кученцето се разболя.

— От какво се разболя? — глупаво попита тя.

— Знам ли? Има разстройство и повръща, лежи един такъв нещастен, дори не става. Ася, какво да правя, а?

— Господи — изпадна в паника Настя, — какво да правим ли? Льоша, не знам. Ти нали казваше, че някога си имал куче. Какво правехте, когато боледуваше?

— Ами аз бях малък тогава, не си спомням. Сигурно трябва да се занесе при ветеринар...

— Занеси го тогава!

— Не мога, след петнайсет минути очаквам ученик. И след него още двама. А има ли ветеринари, които правят домашни посещения?

— Сигурно има, трябва да намериш някой телефон. А опипа ли му носа?

— Опипах го. Топъл е. Ася, ужасно ме е страх, ами ако вземе, че умре?

Настя притисна ръка до челото си — отново ѝ се замярка призрактът на главоболието, което заплашваше да разкъса черепа ѝ.

— Почакай, Льошик, не изпадай в паника. Ще се опитам да намеря телефон на ветеринар. А ти през това време...

Тогава тя забеляза, че Коротков ѝ прави някакви знаци, придружени и от активни мимики.

— Сега, Льош, един момент. Какво? — попита тя Юрий.

— Левомецетин помага. Да му пхне четвърт таблетка — ако кученцето се е натровило, това ще му помогне.

— Мислиш ли?

— Сигурен съм.

— Льоша, имаме ли левомецетин?

— Никога не сме имали.

— Попитай съседите, Маргарита Йосифовна има вкъщи цяла аптека.

— И после какво?

— После трябва да пхнеш четвърт таблетка в устата на Момъка. Хайде, Льошик, търси лекарството, а аз през това време ще потърся ветеринар.

Тя затвори телефона и стисна с ръце слепоочията си, сякаш опитваше да спре нарастващата болка. Лекарството! Житената питка ѝ даде две хапчета, тя изпи само едно. Настя издърпа чекмеджето, грабна белия плик, в който бе сложила заветното хапче, наля вода в чашата.

— Момчета, извинете, да прекъснем за минутка, може ли? Ще се обадя на Чернишов.

След няколко минути тя си бе записала телефонния номер на ветеринар, който правел домашни посещения, и звънна на Алексей. Никой не вдигна — сигурно Чистяков обикаляше съседите да търси левомицетин.

— Между другото, за болестите — обади се Миша Доценко. — Може и нашият Фен да е получил стомашно разстройство? Не работи нощна смяна, има възможности да научава местата и часовете, когато групата свири, от никого не се крие и момичето Женья не е сгрешило. Просто има най-обикновена диария.

— Аха, или пристъп на мигрена като Аска — отново ехидно се изкиска Коротков. — Нашият убиец е нежно цвете от дъхавите прерии.

— Защо пък? Като е убиец, да не би да не е човек? — възмути се Миша. — Не яде, не пие, не ходи до тоалетна, не боледува? Ами че той е човек като нас. И може да се натрови с недоброкачествена храна.

— Хапнал отровни гъбки и умрял — коментира Юрий. — И защо ли до ден-дневен никога не сме вадили такъв късмет, а? Тичаме подир душегубеца, издирваме го, идентифицираме го, събираме улики срещу него, та следователят да има с какво да го прати на съд, претрепваме се, а той, не щеш ли, умира от хранително отравяне за радост на потърпевшия и за наше облекчение. Мечтател си ни ти, Мишаня.

— Не съм мечтател, а оптимист. Просто, ако той наистина не е отишъл в клуба само поради заболяване, ние имаме всички шансове да го заловим в най-близко време. Ще оздравее, ще отиде в поредния клуб, Женья Рубцова ще го разпознае, после всичко е въпрос на техника. Виж, ако не е отишъл по друга причина, въпросът с неговото

залавяне се проточва за неопределено време. Прав ли съм, Анастасия Павловна?

— Прав си, Михаил Александрович. — Настя вдигна телефонния апарат и съсредоточено затърси нещо по него. — Слушай, коя врътка тук трябва да се завърти, за да звъни по-тихо? Още едно такова иззвъняване и със сигурност няма да издържа.

Доценко бързо регулира силата на звука и остави апарата на мястото му. Направи го точно навреме, защото буквално след три секунди телефонът нададе някакъв звук, този път обаче подобен на изпукване.

— Ася, не мога! — с треперещ глас каза в слушалката Чистяков.

— Какво не можеш?

— Той не иска да глътне таблетката. Горчива е и я плюе.

— Плюе ли я? — озадачи се Настя и погледна Коротков, който в отговор започна да показва с жестове какво трябва да се направи. Юрий широко отвори уста, после с едната ръка рязко повдигна долната си челюст, и то така, че зъбите му изтракаха, а другата постави отгоре.

— Таблетката трябва да се постави върху корена на езика — силно просъска той — и после устата да се затвори, докато той не я глътне.

Настя добросъвестно и доколкото можа, преразказа демонстрирания ѝ начин за напъхване на горчиво лекарство в устата на кученце.

— А къде е този корен на езика? — попита Алексей.

— Ами там някъде, по-навътре — неопределено отговори тя, понеже трудно си представяше за какво става дума.

— Добре, ще опитам. Ти намери ли някакъв ветеринар?

Настя му продиктува номера и го помоли по-често да я информира как се справя.

— Смятам, че съвещанието бе проведено ползотворно и интересно — направи равносметката Коротков. — Резултати от работата по случая — нула, за сметка на това предположенията с лопата да ги ринеш. Какво планирате за най-близко време?

— Утре ще показваме на изпълнителите и тяхното обкръжение композиционния портрет, съставен според описанието на Рубцова. А вдругиден, в четвъртък, ще снимаме поредната изява на групата. В

петък сутринта Женя Рубцова ще гледа записите, по-нататък — според ситуацията. Задоволява ли те този план? — попита Настя.

— Като оперативен работник — напълно, няма да се пресилите. Като началник — естествено не. Мероприятията са малко, трябва да се работи интензивно, та земята да гори под краката ви. Защо не задействаш някакви източници на информация?

— Юра, това е много несигурна среда. Деветдесет и девет процента от публиката на тези клубове са младежи и тийнейджъри, съответно и източниците могат да бъдат само на такава възраст. Нямам им доверие, главите им са много объркани, могат и да те излъжат, и да предупредят престъпника.

— Я стига! — сопна се Коротков. — Открай време сме имали източници от младежки среди — и нищо.

— Да, бе — промърмори тя, — и какво толкова сте разкрили с помощта на тези източници? Просто сте ги водили на списък, колкото да кажете, че сте обхванали с оперативното си внимание и младежките среди. А ползата от тях е била почти никаква. С една дума, Коротков, щом аз съм старша по този случай, аз и ще решавам кога да задействаме агентура. Ще спориш ли с мен?

— Ха, ще тръгне някой да спори с теб, как не — избоботи Юрий. — Нали после ще ми го изкараш през носа. И изобщо ти днес си инвалид, ще те щадя. Искаш ли да направя нещо хубаво за теб?

— Искам — сериозно отговори Настя. — Направи така, че да включат в нашата група Серьожка Зарубин.

— Зле ме познаваш, Настася. — Коротков се усмихна, стана от стола, протегна се така, че костите му изпукаха, и тръгна към вратата. — Това го свърших още тази сутрин. Представяш ли си колко фантазия, или по-просто казано, лъжи бях принуден да използвам, за да обоснова защо искаме Серьога, при което да не го издам на началството, че се е опитвал да спечели парички с частно разследване?

Той вече беше хванал дръжката на вратата, но отново се спря.

— Никога не бях предполагал, че изкуството да бъдеш началник е изкуството да лъжеш. Докато съм жив, има да се уча.

— Но нали си лъгал за добро — възрази Доценко. — В полза на работата, а не за личен интерес.

— Лъжата обаче си е лъжа — позасмя се Коротков. — Пак добре, че навъртях много години като оперативен работник, така че съм кален

и трениран в лъжите. Как ли обаче се чувства нормалният човек, който става началник? Не му завиждам, ей богу.

Доценко дълго гледа затворилата се след Коротков врата, после премести поглед към Настя и изразително вдигна вежди.

— Какви промени стават с хората, а! Беше добър оперативен работник, а като стана началник, в главата му плъзнаха мисли за високото и нравственото. Настя, и аз ще бягам, нали може? С Иришка днес пак ще гледаме апартамент.

— Бягай. Поздрави на Иришка.

Когато остана сама, Настя взе да пресмята дали може да се обади вкъщи. Льошка ѝ беше казал, че след петнайсет минути започва поредният му урок, но това беше преди четирийсет минути. Значи ученикът ще остане при него още най-малко час и половина. Някак е неудобно да прекъсва заниманията им с въпрос за кученцето и ветеринаря, но от друга страна, ако ветеринарят е казал веднага какви лекарства трябва да се купят, тя би могла да опита да стигне навреме до аптеката. Да се обади ли, или да не се обажда? Чистяков е разумен и здравомислещ човек — ако е получил от ветеринаря някакви указания, вече щеше да се обади сам. Значи не е имало никакви указания. От трета страна, ако ветеринарят се е съгласил да отиде у тях, тя трябва, колкото може по-бързо да се прибере, защото Льошка трябва да се занимава с учениците си, а не с кучешкия доктор. Може би все пак трябва да му звънне? Нали ще е само за секундичка...

Тя решително набра номера.

— Какво става с ветеринаря? — кратко попита тя и веднага чу в слушалката някакви странни звуци — пъхтене и скимтене.

— Няма го вкъщи — също тъй кратко отговори Чистяков.

— Как е Момъка?

— Все така.

Звуците станаха по-отчетливи, скимтенето премина в тънък провлечен вой.

— Слушай, какво става там при тебе? — не издържа Настя, макар да не бе имала намерение да задава излишни въпроси.

— Опитваме се да му напъхаме хапчето.

— Вие? Заедно с ученика, така ли?

— Така.

— Двама души не можете да се справите с едно малко кученце?
— не повярва тя.

— Ела ти сама да опиташ — отговори Чистяков с глас, който не предвещаваше нито радостно посрещане, нито тиха вечер в топъл семеен кръг.

На Настя ѝ провървя — влезе вкъщи точно в десетминутната пауза, когато предишният ученик бе свършил урока, а следващият още не бе дошъл.

— Е, какво? — разтревожено попита тя още от прага. — Как е Момъка?

— Лежи. Не е по-добре, но май не се и влошава.

— Изяде ли хапчето?

— Къде ще се дява, когато насреща съм аз — разсмя се Алексей.
— Какво обаче ми струваше това!

Той запретна ръкава и демонстративно показа на Настя твърде изразителни ивички на ръката си.

— Майчице! — ахна тя. — Но как стана това?

— Интересно ли ти е? Защото ми казаха, че след три часа трябва отново да му дам хапче, така че имаш шанс да удовлетвориш любопитството си. С удоволствие ще ти предоставя почетното право лично да почерпиш Момъка с малкото горчиво хапченце.

Той погледна часовника и сграбчи Настя за ръката.

— Значи, Асенка, имаш на разположение четири минути. Бързо вадиш от хладилника печено пиле и салатата, слагаш ги в чиния и изчезваш в хола. Докато аз работя с прелестната Натали, звъниш на ветеринаря. Ясна ли ти е задачата?

— А тя наистина ли е прелестна, тази твоя Натали? — ревниво попита Настя.

— И още как. И рядко умничка, готви се да кандидатства физика. Когато работя с нея, душата ми си отдъхва. След това обаче ще дойде един хапльо, дето и на врага си не бих го пожелал.

Настя влезе в кухнята и се заоглежда, търсейки кученцето, но не го видя.

— А къде е детето?

— В банята. Нали не мога в такова състояние да го оставя на пода. Там подът е с плочки, по-лесно се мие, когато направи някоя беля.

— Лъошка, ти си садист — упрекна го тя. — Да затвориш болно кученце в банята.

— Не съм садист, а домашна прислужница. Нали аз трябва да мия пода, а не ти. Така че не се опитвай да ме просълзяваш. Върви бързо да си вземеш храната, момичето ей сега ще дойде. А аз ще пренеса Момъка в хола, ти да го наблюдаваш, щом си такава жалостива.

Тя отвори хладилника, извади пиленето и салатата и започна да си слага в чинията. С периферното си зрение зърна две смачкани ленени кухненски кърпи, захвърлени на пода под радиатора. Настя ги вдигна и с недоумение се обърна към мъжа си.

— Какво е това? Защо са напъхани там?

— С тях увивахме кученцето, след като ме одраска — поясни Чистяков. — Лежеше си, разбираш ли, толкова нещастен, толкова отпаднал, дори очичките му бяха затворени, ама като започнахме да действваме... да се чудиш откъде се взеха тези сили. Така яростно се мяташе, че едвам го удържах. Наложих се да го увиваме в кърпи, за да не ни дера с нокти. Нищо де, в десет вечерта ще дойде твоят ред да му дадеш хапчето, тогава на собствен гръб ще почувстваш всичко. Устремът към свобода е велика сила дори при болните кученца.

Настя пусна телевизора в хола и седна на дивана с чинията на коленете. Донесеният от банята Момък неподвижно лежеше в краката ѝ на постелката, която навремето се водеше униформена пола на Настя. Като поглеждала от време на време безжизненото му телце и затворените очи, Настя изведнъж почувства, че топка е заседнала на гърлото ѝ и не може да преглътне и залък повече.

— Само не умирай, миличък — шепнеше тя през сълзи, застанала на колене, и внимателно галеше кученцето, — само не умирай, моля ти се, много ти се моля.

Кученцето едва-едва отвори очи и се опита да извърне глава, но не му стигнаха силите. Настя решително остави чинията с недоядената вечеря настрана и придърпа телефона. Трябваше да намери ветеринаря.

— Каква порода е кученцето? — делово попита той, когато Настя най-сетне го намери вкъщи.

— Ами... не знам — смути се Настя.

— Тоест как така не знаете?

— Намерихме го на улицата, не е наше.

— Отдавна ли го намерихте?

— Преди около седмица.

— Значи не го е донесло от улицата — направи извода си лекарят. — За ваксиниране естествено също нищо не знаете?

— Не знам.

— С какво сте го хранили?

Настя старателно изброи всички продукти, които бяха давали на кученцето.

— Няма нищо страшно — успокои я ветеринарят, — това се случва често, когато кучето на ранна възраст смени стопанина и местожителството си. Различна храна, различна микрофлора в помещението. Ако съдя по симптомите, не би трябвало да е някакво сериозно заболяване. Правилно сте постъпили, като сте му дали левомицетин. Хайде да почакаме до сутринта, ако всичко е, както предполагам, тези таблетки може да са достатъчни. Ако до сутринта повръщането и диарията не спрат, обадете се, веднага ще дойда.

Тя се поуспокои. Вдигна от пода кученцето заедно с постелката, настани го в скута си, подложи длан под рошовата кучешка главица и едва сега забеляза, че вече от цял час не си спомня, че я боли глава.

ГЛАВА 12.

В сряда още от сутринта Андрей Чеботаев започна да обикаля всички хора, които имаха нещо общо с творчеството на група „Би Би Си“ — показваше им портрета на предполагаемия престъпник. Трябваше да кръстосва целия град, далеч невинаги успяваше от първия път да намери нужния му човек и вечерта, абсолютно капнал, унило констатира, че отново не е свършил никаква работа. Никой не разпозна нарисувания на портрета младеж. Или поне никой не призна, че го познава или поне го е виждал. Единствената, с която още не бе успял да се срещне, беше Светлана Медведева — цял ден я търси по телефона, но така и не я намери.

С подути от ходене крака и болки в стомаха от изядения в движение хотдог Андрей се прибра вкъщи с твърдото намерение рано или късно да хване Светлана по телефона и да се види с нея, дори това да стане посред нощ. Испитваше тягостно чувство за вина заради зле проведен разговор с нея и искаше на всяка цена да даде на колегите си поне някакъв резултат.

— Андрюша, защо не се събличаш? — учудено попита майка му, като видя, че синът ѝ се тръшна във фотьойла в своята стая, без дори да събуе обувката си.

— Може би ще трябва пак да изляза. Мамо, сложи ми да хапна нещо набързо, а?

— Сине, хайде, пригответи си сам — трябва спешно да допиша материала си, утре сутринта ще го предавам. Или почакай татко си, той ще си дойде всеки момент.

— Не мога да чакам — жално простена Андрей, — ще умра от глад. Не мога да си приготвя сам, толкова съм уморен, че нямам сили да стана. Хайде, мамо!

— Сине, всяка минута ми е важна. Обади се на Ина, да дойде тя да ти пригответи. Хайде, миличко, целувам те.

Майка му помахаше с ръка и се скри в другата стая, където беше компютърът. Ето, това е съдбата на син на журналисти! Родителите му

никога нямат време за него, вечно са заети, вечно тичат напред-назад, вечно пишат спешни материали и репортажи по горещи следи. Вярно, Андрей страшно се гордееше, когато видеше във вестниците името на майка си под нашумяла статия или чуеше: „От мястото на събитията — нашият специален кореспондент Леонид Чеботаев“ — това го радваше и същевременно го тревожеше, но в минути като тази той искрено би искал да е син на пенсионери, център на тяхното внимание и единствен обект на любовта им. Майка му го посъветва да звънне на Ина — това общо взето беше изход от положението. Инка живее в техния вход и само минутка, след като ѝ звънне, с удоволствие ще дотича и ще му приготви вечеря. Но нали с нея трябва да разговаря, не може да я третира като приходяща домашна прислужница — Инка вече дълги години е предано влюбена в Андрей и не иска да погледне друг мъж, а такова отношение трябва да се цени. Андрей искаше сам да вижда себе си като донякъде циничен, както според него подобаваше на криминалист, затова пропъждаше мисълта какво всъщност е отношението му към това момиче. Отношението му беше добро, дори повече от просто добро, и той винаги с нетърпение очакваше командировките на двамата му родители да съвпаднат, та Ина да остане при него през нощта. Кой знае защо в присъствието на баща си и майка си той не можеше открито да спи със съседката, макар че баща му определено не би възразил, а майка му просто мечтаеше той най-сетне да се ожени за Инка. Андрей не искаше да се жени. Поне засега.

Посегна към телефона и набра номера на Медведева, който през днешния ден бе научил наизуст. Продължителни сигнали и никакъв отговор. Тогава звънна на Ина.

— Аз съм — съобщи ѝ с умиращ глас. — Какво правиш?

— Гледам филм по телевизията. А защо гласът ти е такъв? Да не си болен?

— Непременно ще се разболея, ако не ме нахраниш. Ще заслабна от глад и ще умра — оптимистично обеща Андрей.

— Тръгвам.

След по-малко от минута на вратата се позвъни.

— Мамо, отвори, моля ти се, това е Ина! — извика Андрей, който нямаше сили да стане от фотьойла.

Ина нахлу в стаята и загрижено се завзира в лицето му.

— Какво ти е? Не можеш дори да станеш ли? Какво те боли?

Андрей ловко хвана ръката ѝ и настани момичето на коленете си.

— Инка, ужасно съм уморен, цял ден съм тичал, без да подвия крак, сега вместо крака имам два големи мазола, на които не мога да стъпя. А във всичко останало, прекрасна маркизо, съм здрав, бодър и весел. Ако искаш да ме съхраниш за човечеството, сложи ми да хапна нещо. И не се обиждай, ако изведнъж рипна и отново хукна навън.

— Къде?

— При една прекрасна дама. От сутринта не мога да я уловя, а трябва да я хвана непременно днес. Затова, ако случайно я намеря по телефона, ще трябва да вървя.

Ина внимателно се измъкна от прегръдките му и отстъпи една крачка назад.

— Ако всичко е така, както казваш, аз бих могла да те закарам.

Това, което винаги бе възхищавало Андрей у Ина, бе нейният деликатен стил на изразяване. „Ако всичко е така...“ С други думи, ако той наистина трябва да излезе по работа, а не на среща с друга жена. Ина винаги му бе изглеждала красавица и той дълго време не можеше да повярва, че тя е влюбена в него, а пък когато момичето завърши медицина и стана преуспяваща лекарка педиатър, която богати бизнесмени търсеха да лекува децата им вкъщи, Андрей току си задаваше въпроса: а защо ѝ е потрябвал? Той, обикновеният милиционер с работа на псе и заплата на малко кученце, който не е постигнал нищо в този живот и с нищо не се е прославил. Понякога той задаваше този въпрос не само на себе си, но и на Ина, и в отговор чуваше едно и също:

— Ти нищо не разбираш от жени.

Перспективата да пътува до дома на Медведева не с метрото, а с новичкия бял сааб, му се видя съблазнителна. Вярно, не е удобно толкова нахално да експлоатира предаността на Инка, но нали тя сама му го предложи.

— Не те лъжа, наистина трябва да отида там по работа. И ако ти ме закараш, моята признателност ще бъде безгранична — заяви той. — Но първо вечерята, инак ще умра от глад.

— Поне до кухнята можеш ли да стигнеш, или да ти сервирам тук? — попита тя съвсем сериозно.

— Ще допълзя — героично обеща Андрей.

Докато Ина приготвяше вечерята, той я наблюдаваше и периодично набираше телефонния номер на Медведева. Колко е красива обаче тая Инка! Късо подстриганата кестенява с меден отблясък коса обгръщаше главата ѝ като плътна каска, зелените очи изглеждаха още по-зелени под тъмнорижавите вежди и мигли и цялата тя беше такава една пухкава, апетитна, заоблена — като прясна кифличка. И тази нейна синя фланелка му харесваше особено много — тя толкова красиво открояваше медния отблясък на косата и разкриваше дълбоко гърдите, от чийто вид Андрей буквално си губеше ума. Не, Инка много си я бива, ако той се ожени някога, ще е само за нея. Ако тя го дочака, разбира се.

— Ало! — неочаквано и за самия него се чу глас в телефонната слушалка. Андрей се опомни и се сети, че най-сетне е намерил Светлана.

— Светлана, добър вечер, обажда се Андрей Чеботаев от милицията. Идвах при вас в петък, спомняте ли си?

— Спомням си. Какво искате? Вече мина единайсет, аз си лягам.

— Извинете, но ви нямаше цял ден, звънях ви непрекъснато. Непременно трябва да ви видя. Ще отнеме само няколко минути.

— А не може ли утре?

Гласът на Медведева беше уморен и раздражен и Андрей изведнъж се заколеба. Може би наистина не бива да настоява? Но нали беше обещал утре сутринта да докладва резултатите на „Петровка“...

— Много ви моля, Светлана, става дума само за няколко минути. Нали едва сега влизате вкъщи, трябва да вземете душ, да изпуснете една цигара. — В гласа му се появиха шеговити нотки. — Това време ми е достатъчно, за да стигна до вас. Може ли?

— Е, добре — вяло каза тя.

Андрей затвори телефона и скочи.

— Инка, напред! Храната в плик и бегом към колата, докато тая млада въртиопашка не е легнала да спи.

Ина моментално сложи в пластмасова кутия двете току-що изпечени пържоли и солиден комат мек черен хляб и се втурна към вратата. Докато едва я догонваше, Андрей за кой ли път вече се зачуди с каква невероятна скорост може да се придвижва тази млада жена с цялата си пълнота. Впрочем казват, че тук работата не е в теглото, а в енергията. А пък специално енергия Ина имаше за десетима.

Ох, колко не навреме се натрапи този оперативен работник! Светлана бе прекарала целия ден с Околович, който след несполучливите преговори с продуцента в неделя аха-аха да се впусне в поредния запой с лайтмотива, че хората изобщо не разбират истинското изкуство, а дебелият кесии гледат да забогатяват още повече, вместо да стават меценати. Светлана изпълняваше ролята на търпелива майка наставница, уговаряше, утешаваше, измисляше различни поводи да отложи поредната чашка „за после“ и се опитваше някак да притъпи нетърпимото желание на Владимир да се напие до забрава. Привечер се почувства изцедена и смазана, но не рискува да остави Околович сам. Не ѝ се искаше да ноцува при него — спалното бельо на леглото му се оказа отвратително мръсно, тя не намери нито един чист комплект в гардероба и му предложи да отидат в нейния апартамент. Този вариант ѝ беше удобен и защото в своя дом тя можеше да бъде сигурна: през нощта Володя няма да стане тихичко и да си налее алкохол. Света не държеше вкъщи нищо по-силно от кафе, а бира и други напитки купуваше само за постоянно събиращите се шумни компании и грижливо следеше гостите да изпиват всичко до капка, а каквото не допият — да го вземат със себе си. Именно това дразнеше много Околович, който постоянно държеше в своя апартамент всевъзможни бутилки и шишенца, скрити на най-неочаквани места, и именно това му позволяваше да поема възделените глътки тайно от своята влюбена надзирателка.

През целия ден Околович бе успял да си извоюва правото на двеста грама коняк, което явно му беше малко и само бе разпалило жаждата му. Все повече му се пиеше, но в това отношение той изцяло и докрай зависеше от Светлана, по-точно от нейното портмоне, защото самият той нямаше и копейка. Не можеше и да се фръцне и да се прибере вкъщи, защото Света не само му плащаше питиетата, но го и хранеше и ако се скараше с нея, не знаеше какво ще яде утре. И после, премислено с ръка на сърцето, присъствието на момичето го успокояваше. Тя, макар и да не пиеше, изпълняваше функцията, която обикновено изпълняват другарите по чашка — внимателно и съчувствено изслушват неговите жалби и стенания и одобрително кимат в отговор на разказите му за неговите грандиозни планове за

завоюване отначало на московската, после на руската, а накрая и на световната сцена. Той, Околович, е гениален актьор, неразбран и недооценен, но ще дойде време да му ръкопляска в Париж, Ню Йорк и Сидни. Именно затова той не се възпротиви особено, когато Света предложи да пренощуват при нея.

Още с влизането телефонът иззвъня. Тя никак не искаше някой да види в дома ѝ Околович. Сега ще дойде оня хлапак с миглите, помисли си тя, ще види Володя, ще зяпне от смайване: ама как така, толкова прочут артист! И ще започне да разпитва: че къде се снимате сега, че в кой театър играете, че защо толкова дълго не сме ви виждали, а не може ли един гратисен билет за ваш спектакъл... Володя ще се разстрои, ще бъде принуден да се оправдава, пак ще започне да се самосъжالياва, а какво става след това — Света знаеше прекрасно. Усилията ѝ от цял един ден ще отидат на вятъра, Володя ще настоява да му даде пари за пиене и ще иска да отиде до близкия павилион, който денонощно търгува с какво ли не, включително с алкохол. Но не се възпротиви на напора на младия детектив, защото разбираше: щом толкова му се налага, той пак ще ѝ цъфне — ако не сега, утре рано сутринта. Ще застане пред входа и ще я причаква, така че дори примитивният начин да се скрие, като не вдига телефона, няма да помогне. А утре тя смяташе да прекара поне половината ден с Володя. Светлана свято вярваше, че колкото по-дълго се удържа човек от запой, толкова по-малка е опасността и вероятността да се хвърли в него. Всеки специалист нарколог би ѝ се присмял, но тази вяра ѝ беше необходима, защото поддържаше у Светлана силата и надеждата, че тя все пак ще успее да спаси любимия си.

— Кой е пък сега? — недоволно попита Околович.

Той вече се бе разсъблякъл и само по гащета се бе излегнал на диванчето с новите си, буквално днес купени чорапи. Купени, естествено, от Светлана.

— Един от милицията, само за минутка, не се тревожи.

— От милицията ли? — смаяно пропя Околович, като си припомни театралното си минало и умело изписа на лицето си крайна степен на недоумение. — Каква работа имаш ти с милицията?

— Разбираш ли, не успях да ти разкажа... Търсят някакъв престъпник, който според тях посещава моите сценични изяви. И сега

тормозят всички ни с въпроси дали не сме го виждали, дали не го познаваме. С една дума, лично към мен това няма никакво отношение.

Тя се почуди малко как да подбере нужните думи.

— Володенка, ти защо не си легнеш, а? С тебе прекарахме тежък ден, уморен си. Върви си легни, злато мое, аз набързо ще си поприказвам с него и ще дойда в леглото. Защо да се тормозиш? Той може и да се забави.

— Да, май така е най-добре.

Той бавно стана, но вместо да тръгне към спалнята, започна да снове из хола.

— Слушай, нямаш ли нещо за пиене? За по-здрав сън.

— Нали знаеш, че нямам — меко отговори Светлана. — Днес толкова се уморихме, че ще заспиш и без пиене. Хайде да те настаня в леглото.

— Не — внезапно се заинати той, — няма да си легна, докато гостенинът ти не си тръгне.

— Но защо?

— Ей така — отсече Владимир. — Откъде да знам, че не ме лъжеш? Може да е някой любовник, с когото ми изневеряваш зад гърба ми. Смяташ, че съм неудачник, мислиш, че всичко с мен е свършено, и си намерила с кого да ме смениш. Той сигурно е млад и богат, нали? Сигурно всичко му е наред, няма си нито образование, нито ум, нито проблеми — една такава сита охранена свиня с дебел врат, омотан със златна верига, дебела, колкото ръката му. Нали? Отгатнах ли? Такъв ли е? Искаш да ме отпратиш в спалнята, а ти с него да въртиш любов тук? Няма да стане!

Околович се палеше все повече, повиши тон, очите му се наляха с кръв, устните му се затресоха. Светлана се уплаши, че именно сега може да дойде този милиционер и да свари такава неприятна сцена. Невменяем от ревност и злоба прочут актьор само по гащи изригва някакви безсмислени и груби думи. Само не и това!

— Володенка, миличък, моля те, успокой се — умолително заговори тя. — Не те лъжа. Но щом не ми вярваш, остани, ще чуеш за какво ще си говорим. После сам ще се срамуваш от думите си. Само се облечи, моля те, не ходи гол.

— Нищо подобно! — закрещя Околович. — Ще остана в този вид, както съм, та този твой муцунест хаймана да знае кой е

стопанинът в тази къща. Защото ти като нищо си способна да ме представиш за съсед, който случайно се е отбил за кибрит или сол.

Той отново седна на дивана, праметна крак връз крак и скръсти ръце на гърдите си. Видът му беше твърде войнствен.

— Както искаш.

Светлана безнадеждно махна с ръка и отиде в кухнята. Ами нека. Той сам си го реши. Нима не разбира, че е известен актьор, звезда и трябва да внимава какво ще си мислят за него хората. Сега тя ще си свари чай, ще изпие бавно една чаша, ще изпуши една цигара, както я посъветва този милиционер с миглите. Може и да не пристигне скоро, а Володя през това време ще дойде на себе си. Може дори да заспи там, на диванчето. Тогава тя ще го завие с одеялото, ще пъкне под главата му възглавница, ще угаси лампата и ще затвори вратата към хола, а с милиционера може да поговори и в кухнята, нищо няма да му стане, тук в края на краищата не е Версай, тя е домакинята тук, където иска, там си посреща гостите. Може дори да каже, че ѝ гостува роднина, уморен е от пътя и спи, а тя не иска да го безпокои, затова моли да говорят по-тихо.

Тя пушеше в кухнята и се заслушваше за звуци, долитащи откъм хола, надявайки се да чуе познатото звучно хъркане. Но не чу нищо обнадеждаващо.

Милиционерът пристигна дори по-рано, отколкото го беше очаквала. Светлана отвори вратата и учудено видя до него някаква рижава дебелана с идиотска яркосиня фланелка с дълбоко деколте, от което едва не изпаднаше големият ѝ бюст.

— Здравейте — промърмори Светлана. — Мислех, че ще дойдете сам.

— Извинете — усмихна се милиционерът, — това е наша сътрудничка, която любезно се съгласи да ме докара с кола, за да не ме чакате прекалено дълго.

Светлана недоверчиво погледна рижавата. Сътрудничка? В такъв вид? С такава фланелка? Тук има нещо съмнително. Сигурно е домъкнал гаджето си за компания, та да не му е скучно.

— Влезте — каза тя, дори без да се опитва да бъде любезна. — Само не вдигайте шум, един роднина ми е на гости, уморен е от пътя и вече спи.

Тя изобщо не беше сигурна, че Володя спи, но в края на краищата дори той да излезеше от хола, не беше страшно. Събудил се е, чул е гласове и е излязъл да види какво става. А може и да се размине.

Когато влязоха в кухнята, милиционерът веднага извади от папката си няколко снимки.

— Погледнете, Светлана, дали не познавате някого от тези хора?

Света с любопитство започна да разглежда снимките. Едната беше някак изкуствена, като снимана рисунка, но на другите тя видя напълно живи светлокоси младежи, приблизително един и същ тип.

— Кой са тези хора? — попита тя.

— Хора, които ходят на изяви на вашата група. Погледнете ги внимателно, може да си спомните някого.

Вратата на кухнята рязко се отвори, на прага застана Володя. Както Светлана се бе опасявала, дори не бе помислил да се облече.

— Какво става тук? — запита той със страховит тон. — Кой са тези хора?

— Извинете, че ви събудихме — виновно се усмихна милиционерът и размаха невероятно дългите си мигли.

— Кой ви каза, че спя? Аз никога не си лягам сам, без Света — надменно заяви Околович.

Светлана улови присмехулния поглед на милиционера, бузите ѝ пламнаха. Ха, вижте го вие този роднина, дете не си ляга без нея. Володя определено бе решил да изиграе ролята на съпруг или поне на човек, който има права над нея. Боже мой, какъв идиот! Не вижда ли, че гостенинът не е дошъл сам, с него има и жена, значи и дума не може да става за любовна среща. Впрочем Светлана познаваше тази особеност на своя любим: след като веднъж решише, че нещо е еди-как си, не отстъпваше от своето мнение дори когато всички обстоятелства сякаш крещяха, че не е прав. Той се беше настроил на сцена с кавга с нейния мним любовник, бе влязъл в ролята и щеше да излезе от нея едва след падането на завесата. Господи, какъв позор! Сега те ще го познаят...

— Володенка, това са хора от милицията — с треперещ глас поясни Светлана, — ето виж, донесли са ми снимки на подозрителни лица, да ги видя. Сега ще ги разгледам и гостите ще си отидат. Не се вълнувай.

Околович хвърли поглед на снимките, пръснати по кухненската маса, после огледа помещението и се втренчи в рижавата дебелана.

— И вие ли сте от милицията? — поинтересува се той вече със съвсем друг тон.

— Да — кратко отговори дебеланата.

— Следовател ли сте?

— Не, лекар.

— А, съдебен медиик — проточи Володя. — Ясно.

Той отново се обърна към Светлана и нетърпеливо попита:

— Е, какво, разпозна ли някого?

Света чувстваше, че нещо дави гърлото ѝ от притеснение. Ето, сега, сега те ще го познаят — полугол, беснеещ, дърдорещ пълни глупости, невъзпитан. Ето, сега ще се започне!

— Не — едва чуто смотолеви тя, — не познавам никого от тях. Тоест не си спомням, може и да съм виждала някого от тях в залата, но не съм обърнала внимание.

— Значи не сте? — огорчено повтори въпроса си милиционерът с миглите.

— Не — повтори тя вече по-твърдо, мечтаейки те по-бързо да се махнат от къщата ѝ.

— Какво пък, много жалко. Извинете за безпокойството. Ако се усъмним и в други лица, ще трябва пак да се видим с вас.

— Да, разбира се, разбира се — бързо заговори Светлана, докато ги изпращаше към вратата. Сега беше готова да се съгласи с какво ли не само и само да не се разиграе сцената, от която тя толкова се страхуваше.

Затвори и заключи вратата отвътре и веднага скри ключа на място, което знаеше само тя, за да не може Володя, възползвайки се от дълбокия ѝ сън, да прерови портмонето ѝ и да изтича за водка.

— Е, какво, убеди ли се? — рязко попита тя, вече върнала се в стаята, където Околович отново бе заел позицията си на диванчето. — Защо трябваше да правиш този спектакъл само по гащи?

Володя я погледна насмешливо и бавно смени позата си. Сега краката му бяха широко разкрасени и протегнати напред.

— Обаче тая си я бивашеее — пропя проточено той. — Вкусничка е.

— Коя? — не разбра Светлана.

— Ами тая мацка, съдебната медичка.

— Какво?!

От смайване Светлана за няколко мига изгуби дар слово.

— За тая рижавата дебелана ли говориш? — най-сетне уточни тя за всеки случай.

— Аха, за нея.

Околович се усмихваше похотливо, като котарак пред паничка с мляко. Тази негова усмивка погнуса Светлана — някога той гледаше така и нея, но тогава това ѝ харесваше, тя се чувстваше любима и желана. А сега същата тази усмивка, адресирана към друга жена, ѝ се видя отвратителна.

— Че какво хубаво има в нея, ако мога да знам? Телесата ѝ се изсипват отвсякъде, фланелката ѝ е някаква идиотска, циците ѝ целите навън...

— Какво ли разбираш ти — махна с ръка той. — У нея има нещо специално. Има стил. Достойнство.

— Стииил ли? — презрително реагира Светлана. — Нещо специално? Че къде ги видя там? Според теб да опъваш фланела близо сто и петдесети номер по тялото си, стил ли е? Да обличаш яркосиньо с тая рижава коса, специално ли е? Е, прощавай, Володя, но имах по-добро мнение за вкуса ти.

Очите му злобно се присвиха. Той си прибра краката и целият сякаш се стегна.

— Ах, заговорихме за вкус значи? Дай тогава да обсъдим твоя собствен вкус. Да си слагаш черна перука и да се кълчиш с нея под музикален съпровод — това ли е добър вкус? Да пребоядисаш две момчета в ярки блондини — и това ли е добър вкус? Те си бяха нормални момчета, а вие за вашите изпълнения ги превръщате в лигльовци, да не кажа по-лошо.

— Но нали ти обяснявах, Володя, защо ни е нужно това — търпеливо подзе Светлана, която изобщо не беше очаквала безобидната според нея забележка за рижавата спътница на милиционера с миглите да предизвика такъв гняв у Околович. Не искаше да се карат, защото след кавга той винаги изпитваше желание да пие, а в конфликтни ситуации обичайните ласкави напътствия и увещания вече не помагаха. Ако Света не му даде пари за пиене, той

може просто да затръшне вратата и да си отиде у дома. А там определено има какво да си налее.

— Да, обясняваше ми, но всичките ти обяснения две пари не чинят, защото са абсолютно шантави! — Той отново започна да повишава тон. — Много добре помня какво ми говореше. Че, нали, искате да демонстрирате, че дори жена вамп може да се интересува от плахи млади момченца, че нежните и свенливи хлапаци имат шанс да привлекат вниманието на фатална страстна красавица. Защото важното е не статутът, а зовът на пола. Така ли беше? Правилно ли те цитирам?

— Правилно, Володя, ние искаме нещо точно такова — примирително потвърди Света, която все още не разбираше защо той се ядосва толкова.

— Ама за това хората трябва да бъдат истински големи артисти, а не самодейци като тебе и твоята банда от изрусени момченца. Само истински артист е в състояние да покаже всичко това, без да се срине до пошлост и откровена порнография. А при вас се получава именно порнография, която прилича повече на мръсен войнишки виц. Всичко това няма никакво отношение към изкуството.

— Но хората го харесват — предпазливо възрази тя. — Идват да ни слушат, значи това им харесва. Нашата група има дори запалени фенове, тоест хора, които не просто ни харесват, а направо ни обожават. А за артиста е важно публиката да го обича, нали ти самият си ме учил на това, спомняш ли си?

— За артиста ли?

Околович скочи от диванчето и заснова из хола, което беше сигурен признак за неговата нарастваща непреодолима потребност да пие. Светлана се стегна вътрешно, като си представи какво ще последва. В такова състояние Володя не си мереше приказките и можеше да изрече ужасни неща, за които после се разкайваше и които дълбоко оскърбяваха Светлана.

— „За артиста“ ли каза? — продължи да крещи той. — Ама ти да не би да се имаш за артистка? Коя си ти, бе? Ти си една абсолютна бездарница, за нищо не те бива, можеш само да си въртиш задника и да виеш с хилавото си гласче, докато имитираш полов акт с музикален съпровод. Това е целият ти артистизъм! Това е целият ти вкус! Поточно, неговата липса.

— Защо говориш така, Володя, та нали се старая, печеля пари. Съгласна съм, че това, което правим, не е гениално, но това се търси и така припечелвам за хляба си. Между другото, и за твоя.

Не биваше да казва това, но обидата беше толкова остра, че Светлана не можа да се удържи. Господи, цял ден го влачи буквално на гърба си из целия град — ту на кино, ту на изложба (от която самата Светлана изобщо не се интересуваше), ту на обяд в ресторант, ту просто на безцелно скитане по улиците — и говори, говори, говори до безкрай, повтаряйки едно и също, предъвквайки едни и същи мисли до изнемога. И след всичко това да чуе такива думи! Нима ги е заслужила? Нима не е достойна поне за капка благодарност заради всичко, което прави за него? Разбира се, тя се трепе с всички сили, за да даде на Володя възможност да се стегне и отново да си стъпи на краката, а не той да изпитва благодарност към нея, но нима тя няма право да разчита поне на някакво подобие на човешко отношение?

Светлана не се сдържа и каза думи, които не биваше да произнася, затова разплатата последва незабавно.

— Натякваш ли ми? — бавно попита Околович и се приближи плътно до нея. Светлана отчетливо усети смесената миризма на пот, нездрав стомах и конячени пари, която той излъчваше, но дори не се намръщи. Тя го обичаше целия, с всичките му съмнителни навици и далеч невинаги приятни миризми, характерни за един самотен и доста алкохолизиран мъж. За нея той беше най-хубавият на света.

— Извинявай, Володенка, не исках да кажа нищо такова. — Светлана отстъпи крачка назад, но той продължи да надвисва над нея. — Просто го изтърсих, без да помисля. Хайде, не се сърди, миличък, нали знаеш, че всичко ще направя за тебе, всичко ще дам само и само ти да си добре...

Не можа да довърши — мощна плесница отхвърли лекото ѝ тяло към противоположната стена. Светлана дори не се учуди — вече се беше случвало. Единственото, което си помисли в този момент, беше за утрешните изпълнения на групата. Само да не ѝ остане грозна синина като предишния път.

Без да откъсва очи от Околович, тя предпазливо стана, опирайки гръб на стената, и тръгна към кухнята, където в камерата на хладилника винаги имаше лед. Не само за напитки за купоните, но и за подобни случаи. Светлана изчовърка кубче лед, отиде в банята и

наведена над мивката, започна грижливо да разтрива лицето си с него. Топящата се вода капеше в мивката и се смесваше с рукналите по бузите ѝ сълзи. Заше метена от болката и обидата, тя не чу как на прага на банята застана Володя.

— И ето какво още — каза той, вече напълно спокоен. — За да приключим с обсъждането на артистичната ти дарба, ще ти кажа едно нещо. Ти разпозна някого на снимките, които ти донесоха хората от милицията. Видях го съвсем ясно. И у теб не се намери дори капчица артистизъм, за да го скриеш. Изчерви се, смути се, гласът ти трепереше, ръцете ти се тресяха. Спаси те само обстоятелството, че хората от милицията не бяха достатъчно внимателни. Ти си абсолютна бездарница и от твоя страна би било крайно груба грешка да си мислиш нещо друго. Ставаш само за печелене на пари, с които могат да съществуват истинските артисти. А сега ми дай портмонето и ключовете, трябва да пийна нещо.

Светлана дори не намери сили в себе си да се обърне, слушаше Околович, като го гледаше в огледалото, окачено над мивката. Внезапно разбра, че няма повече сили. Последните думи на Владимир я довършиха. Искал да пие? По дяволите, да пие.

— Няма да ти дам пари — отговори, едва разлепяйки устни и без да се обърне.

— Тогава отключи, отивам си.

Тя запокити в мивката неразтопеното късче лед, излезе от банята, извади ключовете и отключи вратата.

— Върви си!

— У Светка пак има купон — недоволно промърмори Павел Плетньов. — Как не се умори тази жена...

Олга намали звука на телевизора и се послуша.

— Не, май няма такова нещо, Паша — усъмни се тя, вперила очи в тавана. — Никой не тропва. Когато има много гости, винаги се чува тропането им.

— Но там явно някой крещи — продължи да настоява Павел. — Наистина ли не чуваш?

В същия момент се чу глухо тупване, сякаш някой горе бе изпуснал нещо тежко. И двамата изтръпнаха.

— Слушай, да не убият нашата глупачка — загрижено каза Олга.
— Май се бият там. Защо не се качиш да видиш?

— Я престани, какви ги приказваш?

Павел сладко се прозина и протегна, после също погледна към тавана и се послуша.

— Не, никой не се бие. Вече нищо не се чува. Просто са изтървали нещо, пияни хора... Засили звука, хайде да догледаме филма.

Олга натисна копчето на дистанционното, от телевизора отново се заизливаха оживени гласове, но се оказа, че вървят финалните кадри. Филмът свърши.

— Е, край, Льолка, лягаме си — изкомандва Павел. — Утре трябва да ставаме рано.

Олга изключи телевизора и тръгна към банята. И все пак реши да звънне на Светлана, просто така, за всеки случай, но в този момент на горния етаж оглушително се тръшна врата и по стълбището се чува бързи крачки.

„Светка бяга — помисли си Олга. — Тя е, разбира се. Всеки друг човек би използвал асансьора, все пак са на дванайсетия етаж. А Светка има да претича само един етаж до нас. Сигурно все пак нещо се е случило“.

Тя бързо отвори входната врата, но вместо съседката видя непознат мъж на средна възраст с разкривено от ярост лице. По-точно, не би казала, че мъжът ѝ беше съвсем непознат. Олга го беше виждала някъде и по-рано. Но къде?

Тази последователност на събитията ѝ се стори странна — отначало шумен и явно недружелюбен разговор, после падане на нещо (може би тяло), после това припряно излизане на мъжа. Олга се втурна към телефона и набра номера на съседката.

— Ало! — чу се пълен с надежда глас. — Володя, ти ли си?

Олга затвори, без да продума. Ясно, скарала се е с приятеля си, сега очаква той да се обади и да се върне. Важното е, че глупавичката ѝ млада съседка е жива и здрава. Вярно, приятелят ѝ е някак съмнителен, но в края на краищата това не е нейна работа. И все пак — къде го е виждала по-рано?

По пътя към къщи Андрей и Ина оживено обсъждаха посещенията си у певицата. Ина караше бързо, след полунощ московските улици бяха пусати и тя можеше без всякакви опасения да развива по-висока скорост.

— Не пришпорвай така колата — помоли Андрей.

— Страх ли те е? — позасмя се Ина.

— Не, просто искам да бъдем повече време заедно — неочаквано за самия себе си призна той. — Защото ей сега ще стигнем вкъщи и всеки ще се свре в своята дупчица. Инка, затъжил съм се за теб. Защо не се виждаме всеки ден, ти да знаеш случайно?

— Защото и двамата работим. И работите ни невинаги съвпадат по време. Нали ти не можеш да престанеш да преследваш бандитите си вечерно време?

— Така е. И ти не можеш да не посещаваш своите болни дечица, ако вечер вдигнат температура — въздъхна Андрей. — И къде е изходът от това положение?

— Никъде — безгрижно отговори Ина. — Изход няма, затова ще приемем ситуацията такава, каквата е. Между другото, какъв беше оня мъж при твоята певица? Дали ѝ е съпруг?

— Не разбрах защо беше това „между другото“, но определено не ѝ е съпруг. Тя изобщо не е омъжена. Следователно ѝ е любовник. Ама я се опитай да ми обясниш какво общо може да има помежду им. Младо красиво момиче и тоя похабен впиянчен чичка. Умът ми не го побира за какво ѝ е потрябвал.

— Ето на, това си ти! — весело каза Ина. — Нали винаги съм ти казвала, че нищо не разбираш от жени. Така че не се и опитвай да ги разбереш. Ти си мъж, природата ти е отнела възможността за това. На генетично ниво.

— Ами ти разбираш ли? Имам предвид отношенията между певицата и тоя алкохолик. Разбираш ли какво може да ги свързва?

— Разбирам — кимна Ина, без да откъсва очи от пътя пред себе си. — Но също на генетично ниво, така че няма да мога да го обясня с думи. А ти забеляза ли как тя се стеснява от него?

— Стеснява ли се? — учуди се Андрей. — Откъде ти хрумна?

— Браво бе, и това ми било оперативен работник! Ами нали отначало тя се опита да го представи като свой роднина, докато самият той не заяви, че без нея не си ляга. Ще ти кажа нещо повече: тя

започна да лъже за роднината още преди той да довтаса при нас. Нали можеше просто да каже, че приятелят ѝ си е легнал и трябва да пазим тишина. Но тя е предполагала, че той може да се покаже, затова се е застраховала — да не би да си помислим, че има такъв жалък любовник. Решила е да ни го представи като роднина, в случай че той все пак се появи. А той, старият глупак, ѝ провали цялата конспирация — взе да се прави на съпруг. Горкото момиче цялото пламна от срам. Знаеш ли, в един момент ми дожаля за нея. Изглеждаше толкова нещастна, слабичка, дребничка, потисната, с очи на подгонено животно...

— Хайде, не я съжالياвай, Червенушке — засмя се Андрей. — Тя печели не по-малко от теб. А може би и повече. Дребничка и потисната изглежда в присъствието на любовника си, а когато го няма, е съвсем друга.

— Така ли? — заинтересовано попита Ина. — И каква е?

— Тя през трупове ще мине, за да спечели повече пари. Чуждият живот изобщо не я интересува, стига самата тя да забогатява.

Стигнаха до блока си и още почти час седяха в колата, докато изведнъж се сепнаха, че вече е един и половина, а утре (по-точно, още днес) трябва да станат рано и да тичат за работа.

В четвъртък сутринта на път за работа Настя Каменская се опита да си спомни къде беше чувала странното твърдение: колкото по-малко спиш, толкова по-малко ти се спи. Беше го чувала отдавна и тези думи винаги ѝ се бяха виждали абсурдни. Но тази сутрин, след като прекара нощта почти без да мигне, тя неочаквано разбра, че явно в тях има някаква истина. От деня, когато в дома ѝ се засели кученцето, тя нито веднъж не бе успяла да посвети цяла нощ на пълноценен сън, защото Момъка постоянно търсеше внимание и ласки, скимтеше и можеше да събуди и Чистяков, свирайки се в тяхното легло. А последната нощ се оказа за Настя напълно безсънна — тя на всеки петнайсет минути ставаше и проверяваше дали състоянието на кученцето не се е влошило. За щастие диарията беше спряла, то не повръщаше вече, но все така лежеше неподвижно и дори не се опитваше да се добере до паничката, за да пийне вода.

Преди лягане Настя трябваше заедно с Алексей да издържи битката с даването на хапче на кученцето. Събралият горчив опит Чистяков веднага взе кърпите и стегнато пови като бебе Момъка. Като го стискаше здраво с едната ръка, с другата разтвори челюстта му, а задачата на Настя беше да натика късчето таблетка по-дълбоко в гърлото на кученцето. Простата на пръв поглед процедура се превърна в кошмар, Настя пребледняваше и на няколко пъти едва не припадна — кученцето се мяташе с всички сили и се опитваше да я ухапе, настървено плюеше лекарството и при това врецеше толкова жално, че сърцето ѝ се късаше. Накрая всичко свърши успешно.

— Е, разбра ли сега? — злорадо попита Чистяков и пусна Момъка от усмирителната риза.

— Мдааа — отвърна неопределено Настя и грабна цигарата. — Така човек може да получи инфаркт. И същевременно инсулт.

На сутринта се оказа, че мъките не са били напразни. Момъка отвори очички и с олюляване се потътри към паничката с вода. Вярно, това пътешествие отне всичките му сили и когато се напи, той веднага рухна на пода. Но и това беше прогрес в сравнение с вчерашното му състояние.

Настя едва бе успяла да кипне водата за първата на работното място чаша кафе, когато пристигна Андрей Чеботаев. Носеше не много весели новини, а по-точно — никакви. Никой от хората, близки до групата „Би Би Си“, не разпознал младежите на снимките и на композиционния портрет.

— Е, ами добре тогава — с пресилена бодрост каза Настя, като се стараше да не издаде разочарованието си, — нали и не се надявахме много. Днес пак ще снимаме в клуба, утре Женя Рубцова ще види записа. Кой знае защо, имам чувството, че утре ще го видим. Женя ще ни го покаже.

— Защо имаш такова чувство? Някакви данни ли си получила? — развълнува се Андрей.

— Интуицията ми го подсказва — усмихна се Настя. — Младежите обикновено не боледуват дълго, така че ако не е дошъл в клуба в понеделник, защото е бил болен, до четвъртък определено ще се оправи. Макар и не напълно, но достатъчно, за да отиде да чуе любимата си певица. А ако е бил нощна смяна в понеделник, в четвъртък вечерта трябва да е свободен. Пресметнах също, че ако е на

плаващо работно време или „денонощие през три“, пак излиза, че днес трябва да дойде. Така че да не губим надежда.

— Ами ако Женя изобщо не го познае, защото не го е запомнила?

— Пепел ти на езика! — ядоса се Настя. — Да не си посмял да мислиш негативно, това блокира нормалната работа на мозъка. Разбра ли? Ще пиеш ли кафе?

Андрей вече бе отворил уста да каже, че не обича кафе и предпочита чай, когато вратата с трясък се отвори и в кабинета нахълта Коротков.

— Край, колеги, лоша работа. Насадохме се.

— На какво? — машинално попита Настя, макар че по вида на Юрий вече бе разбрала всичко.

— На същото. Днес на разсъмване е намерен труп на младо момиче. Удушено със струна от китара. Също любителка на нощните клубове.

— Била е в понеделник в „Протон“? — ужасена попита Настя.

Значи Фена е бил там. Бил е там, а те са го изпуснали. И Женя не го разпозна. Тя не си го спомня. Бил е в понеделник в нощния клуб и днес имаме поредната жертва. Тя, Настя Каменская, не се справи и смъртта на младото момиче тежи на нейната съвест.

— Абе не, слава богу, не е била в „Протон“. Миналата седмица е ходила в клуб „Алегро“, когато там е свирила групата „Би Би Си“. Този път нашето приятелче нещо дълго време се е канило. Наливай, Аска, не се стискай, виждам, че водата ти току-що е кипнала.

Настя наля кафе на себе си и на Коротков, в чашата с вряла вода, предназначена за Андрей, пушна пакетче чай „Липтън“.

— Това, че дълго се е канил, всъщност е естествено — каза тя, след като дойде на себе си от първоначалния шок. — Момиче е.

— И какво, като е момиче? — не разбра Коротков.

— Момичетата обикновено ги изпращат кавалери късно вечер. Да хванеш само момиче късно вечер, не е толкова лесно, колкото си мислиш.

— Това, да — съгласи се Юрий, — права си, някак не се сетих. Значи нашият Фен е тук, в Москва, никъде не е заминал и поне снощи е бил жив и здрав. Какво пък, ще го очакваме днес. Не може да ни избяга.

ГЛАВА 13.

Трупът на Аълна Гребнълва беше намерен във входа на блока, където е живеела. Престъпникът по всяка вероятност я бе настигнал на улицата и спокойно бе я следил, докато тя отворила вратата. Тогава явно е влязъл заедно с нея. Това се е случило около един часа през нощта, когато Аълна се е прибирала от работа. Била фризьорка, работела в салон, а в извънработно време често обслужвала дами, които се нуждаели от стилни прически през нощта. Сред постоянните ѝ клиентки имало редовни посетителки на скъпи клубове и казина, няколко високоплатени проститутки и дори двама мъже с „трудни“ коси, нуждаещи се от постоянна поддръжка.

Една седмица преди гибелта си Аълна прекарала около три часа в нощния клуб „Алегро“, където отишла с приятели и с постоянния си кавалер, който се канел в най-близко бъдеще да ѝ стане годеник. Приятелите ѝ, две момичета и две момчета, дълго не можаха да проумеят защо хората от милицията толкова педантично ги разпитват за въпросната вечер и ги карат да си спомнят кой какво е говорил. Не беше лесно да си спомнят, защото мигар можеш да възпроизведеш подробно и последователно едно общо дърдорене от преди седмица, дърдорене под звуците на гърмяща музика и обилно полято с алкохол? Миша Доценко се изпоти сто пъти, докато накара петте зашеметени от страшната вест лица, настанени пред него, да му обрисуват що-годе ясна картина. Разбра се, че най-напред си бълбрили за общи познати и собствени проблеми, после плавно преминали към професионални теми, Аълна започнала да им разказва нещо за своите клиенти, за техните смешни привички и неизпълними изисквания, след което някой от присъстващите, май гаджето на Аълна, повдигнал въпроса за уменията на хората да виждат себе си отстрани. Защото според него неизпълнимите изисквания произтичали именно защото някои хора виждали себе си по съвършено определен начин и смятали, че еди-какво си ще „им отива“ и с тяхната коса „това спокойно може да се направи“, докато маестрото по прическите съвсем определено знае, че

с наличната коса никога не може да се направи „ей това“, а крайният резултат само ще загрози клиента. Събеседниците възразили на гаджето на Альона Гребнџова, че понятието „отива — не отива“ и „ще загрози — няма да загрози“ е много субективно, че клиентът си мисли, че ще стане по-красив, майсторът пък смята, че няма да стане, но нали това е въпрос на вкус. Кой е казал, че вкусът на фризьора е по-добрият? Нима това се определя само от документчето, което той получава при завършването на курса по фризьорство? Ами ако клиентът е художник и има диплома за завършено училище по изкуствата, тоест чувството за красота също не му е чуждо? Спорът бързо стигнал до задънена улица, но в този момент на сцената излязла групата „Би Би Си“ и гаджето на име Алик предложило да сменят темата с по-актуална, а именно — да обсъждат външността на артистите и техния стил на сценично поведение. Това щяло да позволи нагледно да демонстрират различията при възприемането. Идеята била подкрепена, след което всеки от шестимата, без да жали краските и мобилизирайки цялото си остроумие, започнал да критикува Светлана Медведева, Борис Худяков и Бек Бейсенов. Момчетата се гаврели предимно със светлорусия казах, към Медведева почти нямали претенции — горещо одобрявали нейните изваяни заоблени форми.

— Защо се заяждате с Бек? — възмущавали се момичетата. — Вие просто му завиждате, задето е толкова необичаен.

— Щяхме да му завиждаме, ако беше такъв по природа — възразявали момчетата. — Ама той е изрусен! И ние можем да се боядисаме зелени и също ще бъдем необичайни.

— Той е талантлив — упорствали техните приятелки, — танцува страхотно. И е необичаен не защото е блондин с мургава кожа, а защото танцува най-добре от всички. Има необикновена пластика.

— Пластиката му е най-обикновена — заявил Алик, — просто на вас ви изглежда необикновена именно защото външността му е нестандартна. Вие се захласвате по необичайната му външност и прехвърляте това възприятие върху всичко останало. Хващам се на бас, че ако го заговорите, необикновени ще ви се видят и неговите думи и мисли, макар че той няма да каже нищо особено. Хайде, опитайте да ми докажете, че не е така.

Никой не рискувал да доказва това, с Алик изобщо било трудно да спори човек — той още от дете бил луд по логиката, четял някакви

сложни книжки и обичал да говори за прочутия софизъм на Еватъл, предлагайки на събеседника да реши тази логическа задача. Тъй като никой от приятелите на Алик не можел да я реши, неговият авторитет в споровете все още бил непоклатим. Ето защо всички с лекота превключили към обсъждане на певицата Светлана и тогава ролите моментално се сменили: момичетата остро я критикували, а момчетата се опитвали да защитят мнението си за несъмнената привлекателност на солистката. Особено зловна била критиката на Альона Гребньова. Обект на нейната злъч били краката, бедрата, гърдите, костюмът, гримът и прическата на певицата. Альона не харесвала абсолютно нищо у нея.

— Да сте забелязали около вас да се върти някой и особено внимателно да се вслушва в разговора ви? — попита Доценко.

Не, те не били забелязали никого, но не се и заглеждали специално. Били увлечени в спора и гледали само към сцената и един към друг.

— Погледнете тези снимки — може би сте видели някого от тези хора в клуба?

И в това на Михаил не му провървя — те не можаха да кажат нищо определено. Да, май ей този им изглеждал познат, май били виждали и този, но не били сигурни дали онази вечер в клуба, или друга вечер и на друго място. Не, не ги познавали лично, съвсем определено.

Последната надежда на Доценко беше Алик. Ако Каменская беше права, Фена няколко дни не е можел да убие момичето, защото някой постоянно я е изпращал до вкъщи. Този „някой“ най-вероятно е бил гаджето й Алик. И ако Фена цяла седмица се е опитвал да свари Альона сама в късен час, може би Алик е забелязал това. Наистина, той току-що бе разглеждал снимките на подозрителните посетители на клуба и никого не бе си спомнил, но нали Миша го бе питал за клуба, а не за улицата или за обществения транспорт. Михаил знаеше от опит колко важно е при едно разследване въпросът да се постави правилно, така че човекът да насочи спомените си във вярното направление.

— Кажете, Альона често ли се прибираше сама късно вечер?

— Случвало се е. Не много често. Тя беше предпазлива, страхуваше се. Но понякога все пак й се налагаше да се прибира сама.

— Може ли да си спомните по-точно?

Всъщност Миша изобщо не се интересуваше поради какви причини Альона Гребнѝова понякога се е движила из нощна Москва без придружител, но той искаше мозъкът на Алик да се пренасочи от обстановката на шумния клуб към спомени за вечерните разходки с приятелката му.

— Альонка имаше клиентки, които ѝ изпращаха кола и тя после се прибираше със същата тази кола.

— Всички клиентки ли постъпваха така, или имаше изключения?
— уточни Доценко.

— Не, не всички, разбира се. Три или четири, ако не греша, но тях Альонка обслужваше най-често. У останалите ходеше сама. И се прибираше след това сама, ако аз не можех да я посрещна.

— С метрото ли пътуваше?

— Различно. Ако приключеше преди един часа, с метрото, ако се освободеше по-късно, хващаше такси — обществено или частно. Наистина, не обичаше да пътува с частни, страхуваше се от тях. На такива се качваше само когато не можеше да хване обществено.

— Спомнете си, Алик, в кои вечери през последната седмица, след като бяхте в клуб „Алегро“, вие изпратихте Альона?

— В кои вечери ли? — Алик сбърчи чело. — Сега ще ви кажа... Ами, първо след клуба, това беше в четвъртък, нали така? После в петък Альонка работи от девет сутринта до девет вечерта в салона, после аз я взех от там и я закарах у нас. В събота отидохме на екскурзия извън града и към пет часа на мобилния ѝ се обади клиентка, Альона се разбра с нея за вечерта, за единайсет и половина. Закарах я при клиентката, а после се е прибрала с кола. В неделя пак работи в салона цял ден, после ходихме на ресторант, после я изпратих.

— Пеша или с кола?

— Ресторантът беше близо до тях, изпратих я пеша. Тя искаше да се разходи, оплакваше се, че я боли глава, в техния салон е малко задушно.

Алик беше строго последователен в спомените си и Доценко не му пречеше да навлиза в подробности — така беше дори по-добре. Нека си насочи мозъка към вечерните изпращания, а после току-виж нужният спомен изскочил сам. Михаил търпеливо очакваше края на разказа и в резултат изясни, че през последната седмица Алик е

изпращал Альона само два пъти — в неделя и във вторник. В сряда Альона не е работила в салона, не е била на смяна. Самият Алик в сряда пътувал до Подмосковието, където го изпратил началникът му по някаква задача, а когато се върнал, се обадил на Альона, за да обсъдят какво ще правят, и се оказало, че тя има две поръчки за работа — в девет и в единайсет вечерта. Срещата не се получавала и двамата единодушно решили, че не си струва да скърпват някакъв си половин час, а най-добре да се видят на другия ден, в четвъртък, както обикновено, след затварянето на салона. А в сряда вечерта Альона била убита.

— А сега, Алик, постарай се да си спомниш дали в неделя и вторник не сте виждали на улицата някакъв мъж, един и същ? Млад, приблизително на вашата възраст, висок, светлокос.

Младежът се замисли, после отрицателно поклати глава.

— Май не сме. Аз поне не си спомням такъв. Но, честно казано, не съм обръщал внимание. Вероятно смятате, че престъпникът я е следил? — тревожно попита той.

— Така смятам. Дебнел е момент, когато Альона ще бъде сама и наоколо няма да има хора. Със сигурност е бил близо до ресторанта, където сте вечеряли в неделя, и е наблюдавал как си тръгвате. Определено е вървял след вас с надеждата да се разделите, преди да стигнете до нейния вход. Вие да свърнете към метрото, а тя да продължи сама. Същото е станало и във вторник. Той е бил някъде наблизо. Затова е много важно да си спомните всички хора, които са попадали пред очите ви, когато сте изпращали Альона.

Алик много се стараеше, но не можа да си спомни никого. Той изобщо не твърдеше, че по улиците е било безлюдно, не, имало хора, но той не се заглеждал в тях. Какво пък, жалко наистина, но Доценко имаше в резерв още един похват, който понякога даваше добри резултати.

— Хайде сега да отидем при този ресторант и заедно да извървим пътя, по който сте минали с Альона в неделя. А после — маршрута ви за прибиране към дома й във вторник — предложи той.

— Но защо? — тъжно попита Алик. — Точно сега не съм в подходящо за разходки състояние...

Доценко отдаде дължимото на неговото самообладание. Тази сутрин Алик бе научил, че любимото му момиче е било убито, след

което седеше пред него вече цели три часа и старателно отговаряше на въпросите му, без изобщо да демонстрира душевното си състояние. Михаил нито за миг не се бе съмнявал, че на момчето му е тежко, но то го показва едва сега.

— Моля ви, Алик — твърдо каза Доценко. — Налага се да го направим. Това е последното, което може да помогне.

— Е, добре тогава — въздъхна младежът.

— Колко е хубаво, че жегата най-сетне свърши.

Гордеев отново погледна към прозореца и поклати глава, сякаш изведнъж се усъмни в думите си. Разбира се, времето не беше приятно, от сутринта бе започнал да ръми ситен студен дъжд, въздухът беше неприятно влажен, а небето, плътно покрито със сиви облаци, напомняше безнадеждно спуснатата след края на спектакъл завеса.

— Интересно е устроен човекът обаче, нали? Когато беше горещо, всички мечтаехме да се захлади, а когато се захлади, пак не ни харесва.

— Защо пък — възрази с усмивка Настя, — на мен дори много ми харесва.

— Ха, вярно ли? А кой завчера ми умираше от промените в налягането? Аз ли? На кого дадох лекарство?

— Е, то беше завчера, Виктор Алексеевич, а днес съм като роена китка, бодра и весела.

— И главата ли ти мина?

— Сякаш изобщо нямам глава — увери го Настя. — Нищо не чувствам. Та какво да правим според вас, Виктор Алексеевич? Все още можем да отменим днешната сценична изява на „Би Би Си“. Да я отменим ли, или не?

— Ами аз откъде да знам! — избухна полковникът. — Защо търсиш съвет от мен? Сама мисли! Назначил съм те за старша, така че мисли.

Настя наведе глава и започна съсредоточено да чертае на листа пред себе си стрелки и кръгчета. Да я отменим ли, или да не я отменяме? Ако предположим, че в понеделник Фена наистина не е бил в клуб „Протон“, а пък вече е убил човека, който не му е харесал при предишната изява на Медведева, можем да отменим днешната и да

бъдем сигурни, че в близко време нова жертва няма да падне. Ако отменим изявата, ще спасим потенциалните жертви, но след това ще се опитваме да търсим Фена практически слепешката. Ако пък направим още едно скрито видеозаснемане тази вечер, има шанс, и то голям, да успеем да го открием. Или с лично наблюдение, или утре с помощта на Жения Рубцова. Има обаче опасност, и то голяма, Фена да дойде за днешното изпълнение на Светлана, но отново да го изпуснем. А Жения утре сутринта да не може да го разпознае. А след няколко дни да получим още един труп. И този труп ще лежи на съвестта на човека, който вземе решение да не отменя изявата на групата „Би Би Си“ в нощния клуб „Селена“.

Настя отвори папката и извади листа с плана на вътрешното помещение на клуб „Селена“. Помещението имаше сложно разпределение, тук явно не можеше да се мине със заснемане само от три точки. За да попаднат пред камерите всички посетители без изключение, тези камери трябваше да бъдат най-малко седем. Много... И като се имаше предвид, че това беше последният шанс Фена да бъде намерен по стария изпитан метод на личното наблюдение, трябваше да бъдат изпратени и повече оперативни работници. Шансът наистина беше последен, защото или Фена щеше да бъде открит след днешната изява, или тези изяви трябваше да бъдат прекратени до залавянето на престъпника. Не можеха да рискуват повече с живота на хората. Виж, само днес... Да рискуват ли, или не? Страшно е... Отговорността е огромна. Някъде по улиците ходи момиче или момче, решава проблемите си, гради планове за бъдещето, страда от несподелена любов или обратното, лети от щастие, седи и чака на опашка за зъболекаря, купува си цигари, готви се за изпити, кани се довечера да се позабавлява в клуб „Селена“ и дори не подозира, че някъде наблизго дебне луд убиец, а в една красива жълта сграда на улица „Петровка“ седи глупавата и непохватна подполковник Каменская и решава неговата или нейната съдба — ще ги срещне ли днес убиецът, или не. Възможността за тази среща не е предопределена окончателно, нали не е задължително днес в клуба да се намери човек, който на висок глас ще говори гадости за Светлана Медведева, а дори да се намери такъв, не е задължително Фена да го чуе. Но от решението на въпросната Каменская зависи главното: дали ще има такова място, където тази среща може да се състои. Ако има, вероятността за среща и съответно

смърт е около четирийсет процента, но пък вероятността престъпникът да бъде заловен е около осемдесет. Ако няма такова място, човекът ще остане жив. А престъпникът най-вероятно — свободен. И след това непременно ще убие някого друго. Е, кое е по-доброто? Какво да избере? Трябва да събере смелост и да поеме отговорността за решението.

— Виктор Алексеевич, а вие често ли сте били принуден да вземате такива решения? — попита тя, след като вдигна глава.

Гордеев стана от фотьойла, направи крачка към прозореца и го отвори с рязко движение. В кабинета нахлуха звуците на минаващите по „Петровка“ автомобили и монотонното шумолене на дъжда.

— Направи лисичарник тука, не може да се диша от твоите цигари — промърмори той. — Дали ми се е налагало да вземам такива решения ли? Налагало ми се е. Е, и какво?

— И често ли се е оказвало, че решението ви е било неправилно?

— И това се е случвало.

— И загивали ли са хора?

— Случвало се е. Стасенка, съществуват определени закони и те са писани за всички. Може да не ти харесват, но ти не можеш да не ги спазваш. Човек не може да изживее живота си, без да взема никакви решения. Камо ли да работи, без да взема решения. Ако този човек работи в криминалната милиция, неговите решения често са свързани с успешното залавяне на престъпник или невъзможността той да бъде заловен. Ако работи в отдела по убийствата, тези решения са свързани с вероятност за залавяне на убиец, чуваш ли — на убиец, а не на джебчия, а убиец, който се разхожда на свобода, е и потенциална опасност за други хора, за техния живот. Не може да работиш във втори отдел на Московското управление на вътрешните работи и да не се страхуваш, че решението ти може да струва нечий живот — просто няма начин. Трябва добре, да запомниш това. А ти се опитваш да избегнеш отговорността и да я прехвърлиш на мен.

— Аз не...

Гордеев я спря с жест на ръката и продължи:

— Да, опитваш се. Аз дълго те пазих от такива ситуации, ти мислеше, анализираше, всички се съветвах с теб, но решенията вземаше не ти, а аз. Или човекът, когото бях назначил за старши по случая. Днес е твой ред, малката. Нали си подполковник, а аз вече съм

старичък и всеки ден може да се случи онова, което и двамата с тебе не желаем, но което е абсолютно неизбежно. Аз ще си отида, а ти ще продължиш да работиш. И на никой друг началник няма да можеш да обясниш как си се издигнала до такъв висок чин в криминалната милиция, без изобщо да умееш да вземаш решения. Не мога да те зарежа тук сама, без да съм те научил на най-важното — да поемаш отговорност. Смятай, че това е хирургическа операция: боли, страшно е, но се налага. Искаш ли да знаеш какво решение бих взел днес на твое място?

— Искам. Кажете ми — помоли Настя.

— Не. Знам как бих постъпил аз, но няма да ти кажа. Мисли сама!

— Но, Виктор Алексеевич, не е честно! — запротестира тя. — Аз наистина имам малко опит, може да сгреша и да взема неправилно решение, а ако вие знаете какво трябва да правя, за да не рискувам човешки живот, сте длъжен да ми кажете. Вие ме обучавате, тренирате ме, както инструктор обучава работно куче, а нали заради вашата страст към педагогиката може да загине човек! Не бива така!

— Може — студено отсече Гордеев. — И трябва. Инак ти на нищо няма да се научиш. Претегли всичко още веднъж, премисли, прецени. И вземи решението си. Ти разполагаш с цялата информация по случая, ти, за разлика от мен, познаваш в подробности всеки факт, затова ти трябва да решиш.

— Ами опитът? Ами усетът, който се изработва с годините? Вие имате всичко това, а аз...

— Не се подценявай, работиш тук повече от десет години. Ти ли нямаш усет? Хайде де! За десет години дори дебил го придобива. А за да се почувстваш по-спокойна, ще ти кажа едно: аз съм напълно съгласен с твоите разсъждения. И с извода ти съм съгласен. Нова жертва може да падне утре, може и след седмица, след месец, след година. А може и да не падне изобщо, но за целта трябва да заловим убиеца тази вечер. А е невъзможно да го заловим днес, ако не позволим групата да свири. Но ако й позволим, има вероятност ние да изтървем убиеца, а той своята жертва — не. Е, сега върви и мисли. И не тичай при мен с въпросите си, ще дойдеш с готово решение.

Настя се потътри към кабинета си с наведена глава. Много строго се отнесе Житената питка с нея! А тя толкова се надяваше на

неговата помощ и съвет.

Погледна часовника. Тази сутрин, след като получи новината за новата жертва на Фена, тя разговаря с Папоров. Администраторът на група „Би Би Си“ изпадна в ужас и веднага заяви, че ще се обади в клуба и ще отмени участието им довечера. Настя го помоли да не бърза и да почака до пет часа. Не по-късно от пет, обеща тя, ще се свържат с него и ще му кажат нужно ли е да отменя концерта. Ако до пет не се обади никой, Папоров може да действа по свое усмотрение. Сега е пет без двайсет. За вземане на решението тя има двайсет минути. Двайсет минути, през които трябва да бъде решена нечия съдба.

Алик заведе Миша Доценко в малко уютно ресторантче близо до станция „Воден стадион“ на метрото. До блока, в който бе живяла Альона Гребнѐва, имаше около двайсет и пет минути път пеша с бавно ходене. Ръмеше неспирният ситен дъжд и Миша си сложи качулката на якето, а Алик нямаше нито качулка, нито чадър.

— Кой излезе пръв? — попита Доценко. — Альона ли? Пуснахте ли я да мине напред?

— Не, аз излязох сам. Альона се отби в тоалетната, а аз казах, че ще я изчакам навън.

— Добре, значи излязохте. Пред входа ли се спряхте, или веднага слязохте по стълбището?

— Ами... — Алик се замисли, докато си спомни. — Слязох и извадих пакета с цигарите. Да, точно така, слязох и запалих цигара.

— Дълго ли стояхте така?

— Е, не съм засичал времето...

— Когато Альона излезе, хвърлихте ли фасата?

— Не — учудено отговори Алик, — защо? Продължих да пуша.

— А къде го хвърлихте?

— Слушайте, нещо не разбирам — търсите убиеца или моите фасове? — ядоса се момчето. — Защо ме мотаате?

Доценко с успокояващ жест докосна рамото на Алик.

— Не се ядосвайте, хората наистина рядко обръщат внимание на времето, но в замяна на това добре си спомнят какво и как са правили. Ако възстановим точно техните действия, можем да определим и времето. Е, къде хвърлихте фасата?

— Ей там. — Алик посочи кош за боклук до автобусната спирка.
— Хвърлих го в коша на спирката.

— За колко време изпушвате една цигара?

— Не знам, не съм обръщал внимание.

— А аз забелязах още в кабинета, когато разговаряхме. Четири минути. Вие дърпате често от цигарата и вдишвате дима много дълбоко. Значи излиза, че сте чакали Альона три до три и половина минути. Ако обичате, застанете на мястото, където сте стояли, и запалете една цигара.

Алик послушно извади цигарите, щракна със запалката.

— И какво да правя по-нататък?

— Нищо. Стойте, пушете, не ми обръщайте внимание.

Доценко отстъпи няколко крачки и започна да наблюдава Алик. Да, съмнителен свидетел — не се оглежда наоколо, веднага потъна в мислите си. Изглежда, дори не усеща, че вали. Има хора, които подсъзнателно се стремят да черпят информация отвън, всичко разглеждат, интересуват се от всичко. А има такива, и Алик за съжаление е от тях, които все гледат да се вгълбят в себе си, ако околната действителност не изисква вниманието им. След като изчака нужното време, Миша отиде при него:

— Сега да тръгнем, накъдето сте тръгнали с Альона.

Те бавно закрачиха по улицата, при спирката Алик хвърли фасата.

— Между другото, имаше ли хора на спирката? — попита Михаил.

— Не си спомням... Май имаше един мъж. Да, точно така, имаше, аз понечих да хвърля фасата на земята, но забелязах мъжа и реших да се държа прилично. Не мога да понасям да ми правят забележки на улицата.

И така крачка след крачка. Ето един павилион — той работеше ли, когато минахте покрай него? А имаше ли купувачи? Ето кръстовището — чакаше ли някой да светне зелено? Ето един паркинг — на него ли бяхте оставили колата си? Когато сте минали покрай него, сигурно сте погледнали дали тя си е на мястото? Много коли ли имаше на паркинга? Някой да е потеглял в този момент? Или обратното — да е паркирал? Капка по капка Доценко изцеждаше от Алик спомените му за хора, които в онзи момент са били в непосредствена близост с него и Альона. Но никой не приличаше на

Фена. Никакви безцелно мотаещи се наоколо високи блондини или просто светлокоси мъже.

— Какво пък, хайде да се разходим по маршрута, по който сте се прибирали във вторник — помоли Миша.

— Ами във вторник аз я закарах с колата, нали ви казах.

— Да, спомням си. Значи в девет часа Альона е приключила работа в салона. Нали така?

— Да.

— Вие точно в девет ли пристигнахте пред салона?

— Към девет и десет.

— Тя чакаше ли ви вече?

— Не, аз трябваше да я изчакам. Разбирате ли, беше й трудно да пресметне времето — записват последния клиент за осем часа, но е невъзможно да се прецени колко време тя ще се занимава с него. Понякога се освобождаваше още в девет без четвърт, а се случваше да работи и до девет и половина.

— Тоест вие пристигнахте, спряхте и зачихте — уточни Доценко.

— Ами да.

— Влязохте ли вътре?

— Защо? Каква работа имам там?

— Ами не знам, например, за да й се обадите, че сте пристигнали.

— Тя и без това ме виждаше, столът й е точно до прозореца. Спрях, а тя ми помахаше с ръка и се усмихна. В момента вече доизсушаваше клиента.

— Ясно. Да отидем в салона, ще видим на място.

И пак всичко отначало. От коя посока е дошъл, къде е спрял, накъде е погледнал, кой е излязъл от салона, кой е минал покрай него. Какви коли е имало наблизно, не е ли потеглила някоя след тях, а дали някоя не е потеглила веднага щом Альона е излязла от салона. Доценко обаче не чу нищо определено.

— И закъде тръгнахте оттук?

— Да вечеряме. А после закарах Альона у тях.

— Точно пред входа ли спряхте колата?

— Не, там беше пълно с коли, не можех да стигна до самия вход.

Доценко вдигна глава и тъжно погледна към небето. Минава пет. Той измъчва това момче от дванайсет насам — цялото подгизнало, без почивка, без да хапне или пийне нещо. По облаците не се забелязва никаква надежда дъждът да спре скоро. Имаш чувството, че никога няма да спре. Така ще си ръми, ръми, ръми... Чак до пенсия.

— Алик, остава ни едно последно усилие. Разбирам, уморен сте, мокър сте, гладен сте. Но ви моля да ми отделите още един час. Хайде да влезем някъде, да хапнем по един хамбургер, да пийнем нещо топло и пак ще отидем при блока на Альона.

Алик мълчаливо кимна и запали двигателя. След около двеста метра спря пред „Макдоналдс“. В ресторанта си взеха по един биг мак с пържени картопки и по чаша топло кафе. Прегладнелият Доценко си взе и сладкиш с вишни.

— Хайде да седнем в колата — предложи Алик и като улови учудения поглед на Доценко, обясни: — Тук не се пуши.

Бигмакът се видя на Михаил безвкусен, сладкишът — прекалено сладък, кафето — изстинало, но Миша знаеше, че това няма никакво отношение към качеството на самите продукти. Причината беше в него самия, в неговата умора, в яда му към самия себе си заради напразно пропиления ден и защото беше принуден да изтезава с въпросите си и да разкарва из града момчето, което тази сутрин беше сполетяно от такава мъка. Но разговорът с него не можеше да се отложи — довечера група „Би Би Си“ отново щеше да свири и информацията трябваше да бъде получена преди това. А информацията нямаше и нямаше.

Пред блока, където бе живяла Альона Гребнъова, имаше много коли и Миша си помисли, че след два-три часа, когато всички собственици на коли се приберат от работа, тук човек не само не би могъл да паркира, но ще е трудно да се мине и пеша. Блокът беше дълъг, с десет входа, Альона живееше в четвъртия вход, а Алик спря пред седмия.

— Ето тук спрях, нататък не можеше да се мине — поясни той.

— Альона слезе от колата и тръгна към входа сама, така ли?

— Не, слязохме двамата. Аз винаги влизах с нея във входа и изчаквах тя да се качи в асансьора.

И отново: каква кола стоеше пред вашата, каква — до вас, каква — отзад, кой идваше насреща, излизал ли е някой от входовете, покрай които минавахте, влизал ли е някой.

— Альона поздрави някого, но той никъде не влизаше и отникъде не излизаше.

— Просто мина покрай вас, така ли? — напрегна се и уточни Доценко.

— Не съм забелязал да минава покрай нас. Струва ми се, че просто стоеше там.

— Някой съсед вероятно?

— Да, нещо такова. Естествено аз попитах кой е и Альона ми каза, че неотдавна се подстригал при нея, а живеел наблизо. Май в съседния блок. Или в съседния вход. Не обърнах внимание.

Миша потрепери от студ, изведнъж почувства, че платненото му яке е съвсем подгизнало. Има свидетел! Най-сетне! От Алик няма никаква полза, той не вижда нищо наоколо, никого не забелязва, с човек като него трябва да се работи само под хипноза. Но щом има човек, който обича да се разхожда късно вечер в този район, той може да се окаже съвсем друг — от хората, които искат всичко да знаят и навсякъде да си пъхнат носа. И ако Фена е дебнел Альона близо до нейния блок, такъв любознателен свидетел определено не го е пропуснал. Неговите показания ще бъдат от голяма помощ за портрета, обрисован от Женя Рубцова.

— Как изглеждаше този човек?

Алик сви рамене.

— Не го видях, беше тъмно, тук няма улични лампи. И после, той стоеше ей там, близо до дърветата. И изобщо, да ви кажа честно, аз не го погледнах дори. Просто чух Альона да казва: „Добър вечер. Пак ли се разхождаме?“.

— А той какво отговори?

— „Да, излязох да подишам чист въздух“. Аз се обърнах, гледам — някаква фигура до дърветата, но Альона вече беше набрала кода и беше отворила вратата, а аз влязох заедно с нея. И това е всичко.

— А когато излязохте, този човек още ли беше там?

— Не погледнах.

— Ясно. Альона не каза ли нещо друго за него? Как се казва, къде живее, с какво се занимава?

— Михаил Александрович, нали самият вие ми казахте, че ако човек не може да определи времето, той трябва да си спомни какво е правел и как. Хайде помислете сам — колко време може да е минало от

момента, когато ние влязохме във входа, до момента, когато тя се качи в асансьора? По-малко от минута. Аз я попитах кой е този човек, тя отговори, че е неин клиент, който живее някъде наблизо. Целунахме се, вратата на асансьора се отвори. Толкоз. Какво друго искате от мен?

Миша си помисли, че не иска нищо повече. Нито конкретно от Алик, нито изобщо. Беше толкова уморен и премерзнал, че дори бе изгубил всичките си желания.

Точно в седемнайсет нула нула Настя Каменская влезе в кабинета на Гордеев и сложи пред него лист с отпечатан на принтер текст. Виктор Алексеевич посегна за очилата си, но преди да ги сложи на носа си, попита:

— Какво е това?

— Подпишете, ако обичате. Това е задание за видеозаснемане в клуб „Селена“.

— Още вчера подписах едно такова. Забрави ли?

— Вчера поисках да се осигури заснемане от три точки, днес искам повече.

— Апетитът расте — усмихна се полковникът и със замах положи подписа си в горния ляв ъгъл на документа. — Други молби?

— Аз вече реших всичко с Коротков.

— Аха, така значи? Обидила си се? На мен си сърдита и си избрала друг началник? По-добър и по-сговорчив? Добре де, давай. Внимавай само неговата доброта да не ти излезе през носа. Решила си значи да не отменяш изявата на групата?

— Да — твърдо отговори Настя. — Така реших. Но ако вие сте против, можем да преразгледаме нещата.

— Хитра си, Стасенка! — разсмя се Гордеев. — Измисли друг начин да научиш мнението ми по въпроса. Няма да стане. И без това никога няма да нахитрееш повече от мен.

— Защо пък?

— Ами защото хитростта е неотменим атрибут на възрастта, а аз винаги ще бъда по-възрастен от теб, и то много по-възрастен. Дръж си документчето.

Още с отварянето на вратата на гарсоньерата Настя с учудване чу звука на работещия телевизор. Някой някого гонеше, като непрестанно стреляше с пистолет и придружаваше безуспешните си опити с гръмогласни коментари. Но как така? При Льоша трябва да има ученик, а вместо това той гледа екшън.

— Какво се е случило? — попита тя, надничайки в хола. Ами да, Льошка наистина захласнато гледаше филм, подвил крак под себе си, а втория спуснал на пода, където го бе окупирали спящото кученце. — Нямах ли час с ученик?

Чистяков скочи от дивана, като внимателно измъкна стъпалото си от топлите рошави прегръдки на Момъка, отиде при нея и я целуна по бузата.

— Асенка, веднага си личи, че не си имала частни учители.

— Вярно, не съм имала. Защо?

— Ами защото дечицата имат навика разпалено да се захващат с учене, но бързо да изстиват, щом им стане малко по-трудно. След четвъртото-петото занятие започват да ги болят зъбките, главичките, коремчетата и всичко останало, което им дава морално право да се обадят и да се престорят на болни. Днес например имам двама такива. Затова пък съм приготвил страхотна вечеря и сега с чиста съвест гледам шпионски филм. Преобличай се, мий си ръцете и да вървим да се отдадем на кротък семеен живот.

— Как се държи нашето животинче?

— Много добре. Движи се напълно самостоятелно, е, вярно, не толкова пъргаво, колкото преди. Не проявява интерес към храната, но пък се налива с вода като помпа.

— Стопанинът му така и не се е обаждал, нали? — безнадеждно попита Настя, макар прекрасно да разбираше, че ако той се беше обадил, първата работа на Льошка щеше да е да ѝ съобщи за това.

— Още не.

Настя погледна часовника. Беше вече девет. Коротков щеше да мине да я вземе в десет и половина, от единайсет пак трябваше да стоят на пост пред клуба, където щеше да пее Медведева. Какво пък, час и половина са напълно достатъчни, за да вечерят и тя да се приготви.

Бързо си събу маратонките, дънките, съблече трикотажната риза и се шумгуна в банята. Изми си ръцете със сапун, наплизка лицето си и

се втренчи в отражението си в огледалото. Вече е на трийсет и девет... Около очите — бръчки, все по-дълбоки, цветът на лицето би могъл да е много по-добър... И защо тя все още се мисли за младо момиче? Жена на възраст, дори е прехвърлила Балзаховата. След една година ще навърши четирийсет и ще подкара петата десетка. Бррр! Настя потрепери като от студ. Петата десетка! Житената питка е прав, отдавна ѝ е време да порасне, а не да се крие зад образа на слабичкото девойче с конска опашка на тила. Тя облече една дълга фланелка, която спокойно можеше да мине за рокля „мини“, и влезе в кухнята.

— Льош, я погледни имам ли бели косми?

Чистяков остави ножа, с който внимателно режеше хляб, и любопитно погледна жена си.

— Откъде този странен интерес?

— Хайде, погледни, моля ти се, искам да знам.

Тя свали шнолата и тръсна глава, дългата руса коса се разпиля по гърба ѝ. Алексей приближи, запали лампата над масата и започна внимателно да изучава гъстите кичури.

— Ами има — неохотно каза накрая.

— Много ли?

— Не много, но има. Ама ти не се тревожи, не се виждат.

— Льошик, не ме интересува виждат ли се, или не, просто искам да знам имам ли бели коси, или нямам.

— Сега знаеш. Успокои ли се? И изобщо, Ася, аз не разбирам...

— Льош, стара ли съм?

Алексей застана на колене пред нея, взе ръцете на Настя в своите и разтревожено попита:

— Случило ли се е нещо? Тези въпроси никога не бяха те интересували. Защо изведнъж днес?

— Не ми отговори — тъжно се усмихна Настя. — Това означава, че отговорът като цяло е положителен. Хайде да вечеряме.

— Не, няма да вечеряме, докато ти не ми обясниш какво става.

— Нищо не става, Льошенка. Просто Житената питка днес ме скастри и простичко ми обясни, че начинът ми на живот не отговаря на възрастта и на служебното ми положение. Че не може да бъдеш почти четирийсетгодишен подполковник от милицията и да се криеш от живота с всичките му проблеми и неприятности. Че трябва да престана

да бъда дете и да се науча да вземам решения и да поемам отговорността за тях. Лъощ, а ти как мислиш, прав ли е?

Алексей пусна ръцете й, стана и отскочи към котлона, където нещо започваше да загаря.

— Заради твоя началник рискуваме да останем без вечеря — промърмори ядосано той. — Не знам какво става във вашата служба, може би Виктор Алексеевич има основания да говори така, но що се отнася до семейния живот, не съм съгласен с него. Вземи само кучето! Реши сама и го домъкна вкъщи, без нито за миг да се колебаеш и да търсиш съвет от когото и да било.

— Лъоша, не се измъквай с шегички, питам те сериозно. За мен е наистина важно да разбере прав ли е Житената питка, или не.

Чистяков ловко подреди чиниите и приборите.

— Сипи си салата. Да ти поръся ли картофите с копър?

— Лъоша, зададох ти въпрос — каза Настя високо и настойчиво.

— И аз на теб. Да поръся ли с копър, или няма нужда?

— Има нужда. Отговори ми, моля ти се. Няма да те оставя на мира.

Алексей седна на масата срещу жена си и подпря с ръце брадичката си.

— Ама какво искаш да ти кажа, Асенка?

— Кажи ми истината. Сега не ми трябват утешения, а твоята преценка.

— Ами тогава... Смятам, че твоят началник е прав. Но това...

— Тоест ти смяташ — прекъсна го Настя, — че се държа като малко дете, което се крие зад мамината пола? Че съм несамостоятелна и безотговорна?

Чистяков се намръщи и направи неопределен жест с ръка, сякаш се опитваше да отпъди муха, която не вижда.

— Не съм казал това. Ти си напълно самостоятелно и достатъчно отговорно момиче, когато се отнася за собствените ти задължения. Но нали Гордеев, доколкото разбирам, изобщо не е имал предвид това.

— Да — кимна Настя, — имаше предвид, че трябва да се науча да вземам решения и да поемам отговорност за чуждия живот, който може да пострада, ако решението ми е неправилно или ако аз не съумея да организирам изпълнението му, както трябва. Той каза, че ми е време да престана да се правя на млада и неопитна жена, на която не

възлагат нищо сложно и от която съответно не може да се търси никаква отговорност. Льоша, на мен никога не ми е хрумвало, че съзнателно се старая да изглеждам младичка, за да избягвам отговорността. Разбираш ли? Практически всяка жена иска да изглежда млада, това е нормално, защото тя иска да остане привлекателна за мъжете. А аз след разговора с Житената питка се опитах да се погледна от страни и изведнъж видях стара жена с бръчки и бели коси, която се гизди с дънки и младежки блузки. Дори прическата ми е като на ученичка. А нали за мен женската ми привлекателност е на последно място, ако изобщо ме интересува. Следователно какво?

— Следователно и ти имаш причини, поради които не искаш да пораснеш, но са някакви други.

— Точно така. Други са. Онези, за които говореше Житената питка. Вероятно... — неуверено добави тя. — Вероятно са точно те. Но не съм сигурна. Затова питам теб. Льоша, много ли е лошо, дето избягвам да вземам отговорни решения? Това сериозен порок ли е, или може да се живее с него?

— Аз те обичам с всичките ти пороци — разсмя се Чистяков. — И после, това не е единственият и далеч не най-големият ти недостатък. Ако трябва да бъде сериозен, Асенка, в нашия семеен живот с тебе този недостатък изобщо не пречи — когато трябва да се вземе някакво решение, аз спокойно мога да го сторя сам. В службата, разбира се, картината е съвсем друга. Там не можеш да се скатаваш зад моя широк гръб. Само не разбирам как си се справяла досега? Нали не си за първа година в милицията! Зад чий гръб си се крила толкова успешно?

— На Житената питка. На Юрка. Те ме щадяха, караха ме да правя само каквото умея. Понеже умея да работя с информацията, работех с нея, генерирах идеи — и никаква отговорност, всички решения вземаха по-старшите ми колеги.

— А сега какво става? Къде се дяднаха старшите ти колеги?

— Никъде. Решили са да ме възпитават, да ме закаляват, да ме подготвят за трудностите, които неизбежно ще настъпят, когато остана без тяхната защита. Житената питка дори каза, че това е като хирургическа операция: боли, страшно е, но се налага.

— Това е правилно — кимна Алексей. — Между другото храната изстина. И аз нямам никакво намерение да я топля отново. Щом ме въвлече в този сърцераздирателен разговор, сега яж студена вечеря. След всяко престъпление идва наказанието, имай го предвид.

— И ти ли ще ме възпитаващ? — кисело се усмихна Настя. — Всичките се нахвърлихте вкупом на горкото дете.

— Ето! — Той изразително вдигна показалеца си. — Ето цялата същина на проблема ти. Ето в тези няколко думи. Приятно ли е да си малка, а, Настюха? Всички те жалят, всички те глежат и пазят. Край, Анастасия Павловна, аз взех решение. Заставам рамо до рамо с твоите началници в неравната битка за съзряването на твоята личност. Борбата ще бъде кръвопролитна и продължителна, но аз съм готов. А ти, от своя страна — хитро се усмихна той, — не се страхувай много. Ако има нещо, аз ще ти помогна. Сега ми подай картофите, те са съвсем студени, от мен да мине, не ги яж, по-добре да ти сложа още една пържола.

— Не! — Настя трескаво се вкопчи в чинията, сякаш ѝ отнемаха най-скъпото. — Не ги давам. Ще ги ям.

— Е, ама не е вкусно така! Не ставай глупава, Ася. Хайде, искаш ли да ги стопля в тигана? Бързо ще стане.

— Не — твърдо повтори тя, като едва сдържаше смеха си. — Ще ям това заради принципа. Сама съм си виновна и сама ще си го изям.

— Аха, разбирам, започна се битката на живот и смърт. Добре, добре, работи върху себе си. В рамките на тази жестока битка ти разрешавам да измиеш съдовете след вечеря.

— Благодаря, мили — разчувствано каза Настя, задавяйки се с изстиналите картофи. — Ти си ми истински приятел.

Когато до десет и половина оставаха двацет минути, Настя започна трескаво да изхвърля дрехи от гардероба. От една страна, трябваше да се облече така, че хем да ѝ е удобно да седи в колата, хем да не ѝ е студено навън. Но от друга страна, ѝ се искаше да може да влезе в клуба, ако стане нужда. Късата пола отпада, за нея трябват дамски обувки, а по улицата не се ходи лесно с високи токове. Младите момичета са прави — те носят с миниполите много особени обувки, нещо като скиорски, с връзки, с тях сигурно е удобно и да ходиш дълго пеша, но Настя няма такива. О! Ето едни прекрасни кожени панталонки, теснички и мекички. Към тях може да подбере

удобни обувки, подходящи и за ходене пеша, и за посещение на нощен клуб. А отгоре какво? Сред купчината свалени от рафтовете дрехи Настя неочаквано откри два неразпечатани прозрачни пакета. Господи, Дашка ѝ подари тези блузки още миналата година! А тя не само не ги облече нито веднъж, но не е и отваряла пликовете, за да ги погледне. Ха! Много подходяща блузка — хем с дълги ръкави (за да ѝ е топло), хем с голи рамене (като за клуб).

Настя грабна от дивана купчината дрехи и я напъха на един от рафтовете в гардероба, после изхвърча до кухнята, където Чистяков спокойно редеше пасианс.

— Льош, добре ли изглеждам?

Той вдигна глава и присви очи.

— Зависи за какво или за кого. Ако е за мен, е прекалено секси, Коротков може и да не те дочака.

— Е, стига и ти де — избухна в смях Настя. — За нощен клуб.

Алексей отрицателно поклати глава.

— Няма да мине. Ако там има нормален фейсконтрол, няма да те пуснат и да припариш.

— Защо? — огорчи се Настя. — Какво не ми е наред?

— Очите. Имаш очи на стара уморена костенурка. На такива като тебе мястото им не е в нощните клубове.

— Какво искаш да кажеш — че входът в нощните клубове е забранен за стари костенурки ли?

— Старите костенурки, скъпа моя, трябва и да се обличат като стари костенурки, а не като новородени гущерчета. Казвам ти това в рамките на неотдавна обявената битка. Хайде, стига, Коротков сигурно вече беснее от чакане.

Колкото повече приближаваше излизането на групата „Би Би Си“ на сцената в клуба, толкова повече се изнервяше Настя. Кой знае защо тя беше сигурна, че Фена днес ще дойде, имаше чувството, че усеща присъствието му буквално с кожата си. И много се страхуваше, че той ще успее да си отиде неразпознат.

— Какво се тресеш така, като че си болна? — сърдито ѝ повтаряше Коротков. — Няма къде да се дене, момчетата ще го пипнат. Натъпкал съм в клуба толкова много хора, че на всеки висок блондин

ще се паднат по двама наши. И отвън дежурят трима, ако не броим теб и мен. Пиле не може да прехвъркне!

Но тя се тревожеше толкова много, че дори не можеше да седи в колата. Вече почти цял час с Юра се разхождаха по една и съща улица, като за всеки случай гледаха да не се отдалечават много от колата. През това време от клуба на три пъти им съобщиха за подозрителни младежи, но или после се изясняваше, че не са сами, или поредният подходящ висок блондин си тръгваше преди изпълнението на Светлана Медведева.

Най-сетне тя излезе на сцената. Напрежението нарасна дотам, че Настя сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Хайде да седнем в колата — предложи тя. — Нещо ми се вие свят.

Седнаха, но само след пет минути Настя отново взе да се върти на седалката.

— Не, не мога. Хайде да походим още малко.

Коротков мълчаливо завъртя пръст до слепоочието си, но покорно слезе от колата.

— Слушай, я вземи да се стегнеш! Така и ти се изнервяш, и мен притесняваш.

— Извинявай — виновно промърмори тя, — място не си намирам.

„Твоето място е вкъщи, в топлото легло — мислено си отговори Настя. — Като не те бива да се занимаваш с оперативна работа, скатавай се до печката и не се напъвай да ставаш подполковник. Вижте я само — мис Марпъл с кожените гащи. Правилно ме нарече Льошка стара костенурка. А оперативният работник трябва да бъде младо гущерче, енергично, весело и пълно със сили“.

— Какви си ги мърмориш там за някакви рептилии?

Виж ти, дори не бе забелязала, че си довършва мисълта на глас.

— Нищо, Юра, аз така, обмислям свои неща. Почакай ме тук, ще отида с бърза крачка до ъгъла и ще се върна.

Тя стигна до най-близкото кръстовище почти бегом, обърна се и тръгна обратно към колата. Бързото ходене ѝ помогна да усмири треперенето. Настя видя, че Коротков разговаря с някого по радиостанцията, но вече не можеше да върви по-бързо, прекалено се беше задъхала.

— Е, какво става? — попита запъхтяна.

— Готово! — тържествуващо обяви Юра. — Намерили са го. Видя ли, а ти се страхуваше.

Настя дишаше тежко и често, като риба, изхвърлена на сухо. Гърлото ѝ беше пресъхнало, беше страшно жадна.

— Сигурни ли са, че е той? Откъде са толкова сигурни?

— Висок младеж, наистина не съвсем блондин, по-скоро светъл шатен. През цялото време стоял или обикалял клуба сам. А сега е излязъл от клуба след някаква компания. Държи се на разстояние, не ги доближава. Всичко е точно, Аска! Иска да проследи някого от тази компания. Можеш да се отпуснеш и да изпушиш една цигара, момчетата работят. Няма да го изпуснат.

Краката на Настя се подкосиха и тя се принуди да се подпре на колата, за да не изгуби равновесие. Нима всичко се получи, както го бе замислила? Просто невероятно — първият ѝ самостоятелен случай, първото отговорно решение, което тя толкова трудно взе днес — и всичко се получи.

— Не може да бъде — каза на глас.

— Какво не може да бъде? — учуди се Коротков.

— Всичко да се получава от първия път. Не вярвам.

— Слушай, я вземи да се успокоиш, а? — ядоса се Юрий. — Какъв първи път? Какви си ги измисляш? Искаш ли да ти изредя от раз двайсетина случая, при които ти си разработвала комбинации и после всичко се е получавало? Не се подценявай.

— Ти не разбираш, Юра. Да, разработвала съм комбинации, но ги утвърждаваше Житената питка. Той, а не аз, вземаше решенията за осъществяването им. А тук аз сама...

— Добре де — уморено махна с ръка той, — защо ли споря с тебе, като не разбираш от дума. Качвай се в колата да те закарам вкъщи.

— Хайде да почакаме — решително каза Настя. — Представи си, че момчетата са сбъркали и малко по-късно в клуба се намери истинският Фен?

— Представи си, та представи си... — пак взе да мърмори Коротков, но не успя окончателно да оформи претенциите си към Настя, защото запищя радиостанцията.

— Втори, Втори, тук Шести. Компанията се раздели, двама слязоха в метрото, другите трима — двете момчета и момичето — продължиха към проспект „Вернадски“. Обектът ги следва.

— Разбрах те, Шести. Колата е наблизко, ако има нещо — ще ги подхване. Край.

След още десет минути невидимият Шести съобщи, че тримата, излезли от клуба, любители на нощния живот отново са се разделили. Едното момче и момичето влезли в някакъв вход, другото момче продължило по проспект „Вернадски“. Високият шатен, или Обектът, продължил след него, като постепенно намалявал разстоянието.

— Ето на — констатира Коротков, след като даде всички разпореждания на оперативните работници и ги ориентира по места, — сега следва едно от двете. Или Фена ще се ограничи със събиране на информация, ще научи къде живее момчето и ще се подготвя, или ще се опита да го убие още днес. Вие, мадам, какво предпочитате?

— По-добре да нападне още днес, ще го заловим на местопрестъплението и всичко ще свърши. Аз няма да издържа още една такава нощ — призна Настя.

— Ей, че си ми кръвожадна, приятелко — позасмя се Коротков. — Вместо да удължиш удоволствието, да го последиш, да се помотаеш, да се повълнуваш... Та нали в това се състои цялата сладост на нашата детективска работа. А ти искаш да стане с раз-два — и край.

— Искам. Нещо се изнервям с възрастта, Юрик, трудно понасям напрежението, по-добре ми е нещата да стават отведнъж.

— Тъъй — проточи той, — пак се започна. Цели два часа ми мърмори за старостта си, до гуша ми дойде да слушам това. С какви глупости си тъпчеш главата, а? Ето, погледни мен, ами че аз съм по-възрастен от тебе, а се чувствам млад и бодър. Значи ти трябва да се чувстваш още по-млада и бодра. Лично на мен целият живот ми предстои... Да, Шести, слушам те.

Той мълчаливо изслуша съобщението, изключи радиостанцията и присмехулно погледна Настя.

— Ха! Ха! Ха! — насече Коротков. — Заловили са го при опит за нападение. Всичко е, както си го поръчахте, мадам. Какво ще черпите сега?

— Коняк — с радостно облекчение отговори Настя. — Да тръгваме.

Тези, които умеят да чакат, получават всичко. Отдавна знаех това на теория, а сега го видях и от собствен опит. Моят свят очакваше своята кралица, очакваше я търпеливо и дълго и ето, че тя дойде, яви се, за да може по право да заеме своето място на престола и да ми позволи да ѝ служа. Неслучайно толкова грижливо създавах своето кралство, правех го красиво и удобно, изпилвах до съвършенство и най-дребните подробности. Сега, когато се появи моята кралица, не се срамувам за света, който с готовност положих в нозете ѝ.

Винаги идвах по-рано, час и половина-два преди започването. Не, не се опитвах да я проследя или видя — това е недостойно за моя свят и за моята кралица — да причакваш, да издебваш. Всичко трябва да следва своя път и един ден планетите ще се подредят в онова положение, при което моят свят ще се превърне от фантазия в реалност. Идвах предварително, защото знаех: моята кралица е вече тук и целият въздух около това място е изпълнен с нея, с нейния аромат, с нейните мисли, с нейния вълшебен глас. Просто обикалях сградата и попивах тази тайнствена и прекрасна аура, очаквайки момента, когато кралицата ще се появи пред публиката. Все още не пред мен, все още само пред евтината и тъпа публика, която възбудено се кискаше и изпълваше свещения въздух с миризма на бира, пот и похот. О, колко мразех тази публика! Но моята кралица бе направила своя избор и аз трябваше да го уважавам. Всяко нейно решение за мен е свято, както и всяко нейно желание.

Днес планетите най-сетне се подредиха, както трябва, и световите размениха местата си. Аз минавах покрай служебния вход на сградата, в която след по-малко от час трябваше да се състои появяването пред публиката, когато изведнъж вратата се откряна и нечия ръка докосна рамото ми. Обърнах се и видях нея, моята кралица. В спокойния мрак на нощната улица, озарена единствено от уличните лампи и светлините на минаващите автомобили, тя изглеждаше малко различна, не каквато я бях виждал при появяването ѝ пред публиката, на ярко осветената сцена, прорязвана от разноцветни лъчи. Беше още по-прекрасна и много по-млада. Тогава, когато случайно я срещнах на улицата, аз не можах да я разгледам добре, защото тя постоянно разговаряше с някаква жена и често ми обръщаше гръб, освен това ни

деляха значително разстояние, минувачите по улицата и пътиците в тролея и метрото. Сега обаче стояхме лице в лице и аз усещах на бузата си нейния дъх. Тя ме покани с жест на ръката и аз я последвах сред тъмната прохлада на дългия неосветен коридор, отрупан с някакви празни кашони, плакати и счупени столове.

— Не бива да ни виждат заедно — каза тя тихо, беше като шумолене на вятър.

— Разбирам — тихо отговорих и аз.

— Имаме съвсем малко време — каза тя.

— Разбирам — покорно повторих аз.

— Знам какво си направил за мен. Благодаря ти. През целия си живот не съм имала защитник.

— Радвам се да го чуя. Искаше ми се да научиш, но не бях сигурен, че ще го одобриш.

— Посетиха ме хора от милицията. Те вече знаят, че го правиш заради мен. Искана да им помагам да те заловят. Отказах. Не искам да те заловят. Искам да бъдеш на свобода.

— Благодаря ти. Винаги съм знаел, че ти си най-добрата. Ти си моята кралица, само ти можеш да се разпореждаш с живота ми.

— Нуждая се от помощта ти. Нали няма да ми откажеш?

— Ще направя за тебе всичко, което пожелаеш.

След петнайсет минути незабелязано се измъкнах от прохладния коридор на улицата и си тръгнах, отнасяйки на устните си тръпчивия вкус на нейната единствена, но толкова продължителна и страстна целувка. За пръв път не изчаках тя да се появи пред публиката. Моята кралица ми разкри предназначението ми и отсега нататък съм длъжен да използвам всичките си сили и възможности, за да оправдая доверието ѝ.

Трябват ѝ пари. Не, тя не ми искаше пари назаем, а ми обясни откъде и как мога да ги намеря. Имало някаква жена на име Олга Плетнъва, била омъжена, но имала и любовник, много богат. Ако някой я заплаши, че ще разгласи нейната съпружеска изневяра, тя ще плати. Няма чак толкова много свои пари, но любовникът ѝ има. Адресът на тая госпожа е известен, така че няма да е много трудно да бъде проследена, да се изясни къде е любовното ѝ гнезденце и да се направят снимки или да се заснеме с видеокамера. Телефонът ѝ също е известен. Никакви проблеми.

Моята кралица се оказа дори още по-нещастна, отколкото предполагах. Разбира се, когато наблюдавах нейните изяви пред публиката, аз дори за миг не допусках мисълта, че при тези концерти тя се показва в истинския си облик. От наивност обаче смятах, че тя е избрала този външен вид преднамерено, защото той ѝ позволява да изкарва хляба си, като угажда на долните вкусове на хората, които посещават концертите ѝ, преглъщайки слюнките на похотливите си мечти. Оказа се, че моята кралица непоносимо страда от това, което трябва да прави, а то ѝ носи съвсем малко пари, само колкото едва-едва да преживява. За да се изтръгне от този отвратителен образ обаче са ѝ нужни пари, не жалки копейки. Истински Големи пари, които ще ѝ позволят да не се занимава повече с този омразен занаят. Пари, които ще ни дадат възможност да бъдем щастливи и двамата. Точно така каза: „Ние няма да можем да бъдем заедно, докато сме бедни. Намери парите, накарай я да ги плати — и ние с тебе ще се махнем оттук“. От припрените ѝ обяснения аз разбрах, че за нея е особено важно да намеря парите именно по този начин. Да ми ги донесе Олга Плетньова. Тя нищо не ми обясни, но по трепета в гласа ѝ, когато произнесе това име, разбрах, че Олга Плетньова за нея не е просто източник на възможни доходи. Тази жена означава за моята кралица нещо много повече. Някаква обида, скарване, конфликт. И това само укрепи увереността ми, че съм длъжен да изпълня своето предназначение. Никой няма право да оскърбява моята кралица.

ГЛАВА 14.

В девет и половина сутринта Настя се прибра вкъщи и останала без сили, направо рухна в леглото. Отдавна не бе изпитвала такова разочарование. И горчивината от поражението не се смекчаваше от думите на благодарност, които бе изслушала заради залавянето на престъпник, отдавна търсен от колегите, специализирали се в разкриването на грабежи и насилствени обири. Задържаният на име Василенко имал приятния навик да проследява жертвите си в магазини, ресторанти и други места, където хората трябва да вадят портмонета и портфейли. Работел сам, затова предпочитал да напада или жени, или пияни мъже, или трезви, но явно отстъпващи му като фигура и физическа сила. Василенко бил простодушен, късметлия и непретенциозен — изобщо не се стремял да получи един милион долара, и то веднага, а напълно се задоволявал с много по-скромни суми, естествено при условие те да постъпват редовно. Попълвал бюджета си средно два пъти седмично и за да станеш негова жертва, било достатъчно да имаш в портфейла си двеста–триста долара, можело и във вид на рубли или в каква да е твърда валута. Към момента на днешното задържане Василенко имал осъществени трийсетина грабежа, докладвани за последните четири месеца.

„Фена отново не е дошъл в клуба — мислеше си Настя, докато лежеше в леглото и се преструваше, че се мъчи да заспи. — Или е дошъл, но ние сме го изпуснали. Остана ни последната надежда — Женя Рубцова. Ето, сега, докато аз се въргалям тук като стар парцал, Игор Лесников ѝ показва видеозаписа. Заснемането от седем точки е трябвало да покрие цялото помещение, дори най-отдалечените му кътчета. Фена не може да се е изплъзнал от камерите по никакъв начин, стига да се е намирал в клуба. Ами ако не се е намирал? Ей сега телефонът ще звънне и Лесников ще каже, че Женя е разпознала своя почитател. По-нататък нещата ще се развият просто. Групата «Би Би Си» ще продължава да свири по клубове, а оперативните работници ще търсят сред присъстващите един напълно конкретен човек със

съвършено определена външност. Намират го и го разработват. А ако Жения не разпознае никого, въпросът увисва без отговор: или той пак не е дошъл в клуба, или тя просто не може да го разпознае. И какво ще правим с всичко това? Ще стане невъзможно да го търсим по външните признаци, а рискът вече ще бъде неоправдан — изявите на групата ще трябва да бъдат прекратени, докато не заловим Фена. Но ако групата спре да свири, тогава изобщо няма да е ясно къде трябва да търсим този идиот. Досега смятахме, че той поне ходи да слуша групата, макар и не всеки път, както се разбира, но ходи. Място на срещата — където свири «Би Би Си». Мястото на срещата да не се променя, както ни учеше безсмъртният киношедьовър...“

Сънят незабелязано обори Настя. Последното, за което тя успя да помисли, беше прочутият сериал „Мястото на срещата да не се променя“ и в съня ѝ се яви Володя Шарапов, но кой знае защо външно той никак не приличаше на актьора Конкин. В нейния сън Шарапов приличаше на френския актьор Филип Ноаре, вече се намираще в бандата на Гърбавия, седеше на една маса с бандитите и разпалено говореше: „Хайде, погледнете ме, та какво ченге съм аз, аз съм стара уморена костенурка“. А Карп Гърбавия с лицето на Армен Джигарханян (тук сънят ѝ не съгреша спрямо кинематографичната реалност) ехидно му отговори: „Не, не си костенурка, ченгенце, ти си новородено гущерче, чевръсто и силно. Хайде, докажи, че не си гущер. Посвири ни на пиано“. И Настя разбира, че ще трябва да свири тя, а не Шарапов. Тоест Шарапов някак се раздвои в съня ѝ — едната част от него, видимата, беше Филип Ноаре и седеше до масата, а другата, невидимата, беше Настя и тя трябваше незабавно да вземе решение: какво ли да изсвири, та да убеди Карп Гърбавия, че Ноаре-Шарапов наистина е стара уморена костенурка, а не младо чевръсто гущерче. Неяде от дълбините на съзнанието ѝ изплува информацията, че ако изсвири увертюрата към „Силата на съдбата“ от Верди, по някакъв начин ще се получи костенурка, а ако изсвири увертюрата към „Сицилианска вечерня“ — гущер. Настя се опита да си спомни „Силата на съдбата“, нали добре познаваше тази опера, но в главата ѝ се натрапваше именно „Сицилианска вечерня“, смачкваше всичко останало и не я оставяше да си спомни нужната мелодия. „Е, какво се замисли, ченгенце — язвително каза Гърбавия. — Не знаеш какво да свириш, това е то. Не си костенурка, а си гущер. Демек, ченге. Не бой

се де, няма да боли, като те убиваме. Но ще те убием, не се съмнявай изобщо“. Шарапов-Ноаре ужасено погледна Шарапов-Настя и Настя разбра, че е длъжна веднага да реши нещо, инак ще убият Шарапов-Ноаре, а може би и нея заедно с него. Постави ръце на клавиатурата и засвири „Утехата“ на Лист. „Какво ми свириш, бе? — презрително каза Гърбавия. — Лист и аз го мога, хайде де, голямата премъдрост. За костенурката, за костенурката ми изсвири“. И тогава една идея осени Настя. Тя се усмихна и като си акомпанираше на пианото, запя песенчицата от стария мултипликационен филм за лъвчето и костенурката. „Ето, Гърбав — каза Шарапов-Ноаре, — нали искаше за костенурката. Увери ли се сега?“

Настя не успя да научи как е реагирал Карп Гърбавия на хитрия ѝ трик, защото я събуди телефонът.

— Аз съм — чу се равният, лишен от емоции глас на Игор Лесников. — Нищо не излезе, Настя.

— Съвсем нищо ли? — кой знае защо попита тя, макар че и така беше ясно.

— Абсолютно нищо. Женя не разпозна никого.

— Ясно — въздъхна тя. — Благодаря, Игор. Аз ще дойда към три часа. Ако обичаш, обади се на Чеботаев и на Серьожа Зарубин да дойдат в четири. Предупреди и Миша.

Тя отново отпусна глава на възглавницата и затвори очи, припомняйки си странния сън. Хитро се измъкнах — мислеше си Настя. — Не можах да си спомня увертюрата на Верди и вместо нея пробутах Лист. Все пак интересно е устроен мозъкът — мислих, мислих, избирах между две произведения, а изсвирих някакво трето, за което дори не бях се сетила. Между другото, дори не бях и подозирала, че си спомням тази пиеса — „Утехата“.

Тя полежа още малко, после стана и се затътри към банята. Трябваше да върви на работа. Когато из града се разхожда луд убиец, кой се интересува от твоите безсънни нощи, от твоето главоболие и от твоята умора?

Пак нямаше топла вода, но сега студеният душ се оказа тъкмо на място — той я поободри, а след чашата кафе животът вече не ѝ изглеждаше толкова мрачен. Мястото на срещата да не се променя... Кой е казал да не се променя? Като нищо може да се промени.

Игор Лесников умееше да изглежда спокоен и безразличен дори когато всъщност беше много разстроен. При това на повечето хора той приличаше на човек, който постоянно е угрижен за нещо, тъй като почти никой не виждаше усмивка на лицето му. И само близките и колегите познаваха тази негова особеност: Игор се стараяше да не показва емоциите си, защото смяташе, че всичко, което се случва в душата му, си е чисто негова лична работа, която не е необходимо да обсъжда с околните. Именно такъв, безразличен и същевременно угрижен за нещо, беше той сутринта в петък, когато седеше до Женя Рубцова пред екрана на телевизора. Виждаше, че момичето много се стараяе, по няколко пъти се връща към едни и същи епизоди, за да разгледа попадналите в кадър хора от различни точки. Но все без полза. Фена го нямаше сред посетителите на клуб „Селена“.

— Благодаря, Женя — с равен тон каза Лесников, — извинете, че ви отнех от времето.

— Много съжалявам — тъжно каза момичето и Лесников нито за секунда не се усъмни в нейната искреност. Виждаше, че тя наистина съжалява. — А кога ще снимате следващия път?

— Няма повече да снимаме изявите на „Би Би Си“.

— Но как така. — Женя се стъписа и Лесников забеляза това. — Как ще го издирвате тогава?

— По други начини — уклончиво отговори той.

— По какви?

— Има много начини. Хайде да ви подпиша пропускателна и да ви изпратя.

Но момичето дори не мислеше да излиза от кабинета. То продължаваше да седи до масата, трескаво преплело пръстите на ръцете си, леко пребледняло и напрегнато.

— На друго място ли ще снимате? — настойчиво продължаваше да пита Женя.

— Женечка, вие задавате твърде много въпроси — строго каза Лесников. — Не може така.

— Какво говорите, Игор Валентинович — уплашено заговори тя, — ни най-малко не се каня да се бъркам във вашите тайни. Просто трябва да знам кога пак ще идвам тук да гледам записите. Татко иска

винаги да го предупреждавам предварително. Не обича внезапно да остава и без секретарка, и без шофьор.

— Баща ви може да не се безпокои, в близко време няма да ви занимаваме с нашите работи. Напълно е възможно да сте ни нужна едва след като заловим престъпника. А дотогава можете да се чувствате свободна. Впрочем, Женя, не забравяйте за нашата молба. Ако видите този човек близо до вас, не се издавайте, че сте го познали. Той извърши вече трето убийство и сега по всяка вероятност ще поиска да ви го съобщи в писмена форма. Всеки момент може да се появи при вашия блок, за да хвърли писмото в пощенската ви кутия. Бъдете внимателна, моля ви.

Лесников започна леко да се дразни — имаше много работа, чакаха го много неразрешени случаи, всяка минута му беше ценна, а Женя не искаше и не искаше да си тръгне. Нали не можеше да я изгони!

— Да, разбрах. Значи не е нужно повече да идвам тук?

„Абе тя какво, тъпа ли е — с внезапна злост си помисли Игор. — Или глуха? Нали току-що ѝ обясних всичко. Докога трябва да повтарям едно и също? Седи ли седи, като залепена“.

— Не, Женечка — с обичайната си мекота, за чиято измамност знаеха съвсем малко хора, отговори той. — Не е нужно да идвате тук. Ако се появи необходимост — ще ви извикаме.

— Значи няма да ви видя повече? — изтърси тя и тогава Игор разбра всичко.

Само това му липсваше! Хем не бива да обижда свидетеля — един обиден свидетел всеки момент може да се превърне в лъжесвидетел. Не му се иска и да я обнадеждава, макар че по-умно би било да ѝ даде някакви надежди. Като професионалист Игор Лесников разбираше, че трябва да използва всяка симпатия към самия него в интерес на работата, но като мъж, с когото се развеждаше любимата му съпруга, не изпитваше и най-малко желание да захваща флирт, та дори и в името на делото. Не беше такава в момента душевната му нагласа и той не можеше да я промени. Единственото, за което му стигаха силите, бе доброжелателно-неутралният тон. Нито да, нито не.

— Е, какво говорите, Женечка. — Той дори се насили да се усмихне. — Защо да не ме видите? Не смятам да заминавам за никъде,

а не се каня и да умирам скоро. Освен това ние непременно ще ви поканим за разпознаване, когато задържим убиеца.

— А скоро ли ще стане това? — с надежда попита Женя.

Игор отрицателно поклати глава, като се стараеше да не среща очите ѝ.

— Не мога да обещая. Такива престъпници обикновено се издирват дълго и мъчително, понякога с години. Разбира се, ако ни провърви, ще го заловим бързо. Но може и да не ни провърви. Дори може да стане така, че по времето, когато го заловим, вие да сте забравили и за него, и за мен. Представете ли си — ще ви се обадя по телефона, ще кажа, че съм Лесников, а вие ще отговорите, че не познавате такъв човек. И няма да можете да разпознаете убиеца, защото ще сте забравили как изглежда.

— Вас никога няма да ви забравя.

Каза го така, че Игор се почувства като в небрано лозе. Абе тя да не е откачила? Фактически му признава чувствата си, без да остави на Игор и най-малък шанс да излезе от ситуацията, без да се обяснят докрай.

— Ами него? — Той се постара да каже това с шеговит тон, като положи всички усилия да отмести разговора към по-безопасна тема.

— Него също.

— Толкова силно впечатление ли ви е направил?

— Не. Той направи така, че моята измама бе разкрита и сега баща ми съвсем ме стегна в менгемето си. Не мога дори да въздъхна без негово разрешение. Така и ще си ходя до старини — като някоя грозница с плитка. И това само заради тоя гад, дето ми пишеше писма. Никога няма да го забравя и да му простя! Честна дума, Игор Валентинович, ще дам и ще направя всичко, само и само да го заловите. И да го разстреляте!

— Ауу, колко сте отмъстителна! — За миг Игор дори се развесели, дори болката от мислите за жена му и дъщеря му някак се притъпи. — А вие, Женечка, не сте ли мислили, че всяка измама се разкрива не по нечия вина, а само защото съществува?

Веждите на момичето се свиха, очите леко примижаха и от това станаха сякаш тъмносини.

— Не ви разбрах...

— Извинете, сигурно зле изразих мисълта си. Исках да кажа, че ако една измама се разкрива, за това е виновен не някой си от улицата, а човекът, който е мамил. Не бива да мамим, тогава няма да има какво да се разкрива.

Това беше грубо, особено след онзи откровен разговор, който се състоя между тях в неделя в дома на Рубцови. Не бива така да се злоупотребява с искреността на хората и Лесников много добре знаеше това. Но сега това, което направи, беше необходимо. Женя не бива да мисли, че той я отблъсква. Тя трябва сама да спре стремежа си да го вижда, опасявайки се от нова среща с подобна нетактичност.

Ударът се оказа преценен правилно — Женя се стъписа от тези вероломни думи.

— Защо говорите така, Игор Валентинович — тихо каза тя, вперила поглед в пода, — та нали аз всичко ви обясних. Мамех татко, за да не се разстройва излишно. Не съм търсела някаква облага за себе си.

— Не се обиждайте, Женя. — Лесников сметна, че сега е моментът да приключи с разговора. — Ние, милиционерите, сме хора груби, недодялани. Често сме нетактични. Работата ни е такава, нали разбирате. Хайде, сега ще ви изпратя и ще тичам на доклад при началството. Вече ме чакат.

Женя най-сетне стана и посегна към чантата си, оставена на перваза.

— Не е нужно да ме изпращате, няма да се загубя — сухо каза тя, праметна през рамо тънката кожена дръжка и погледна как Игор поставя на пропуса своя засукан подпис.

— Значи сте не само отмъстителна, но и жестока? Днес изглеждате толкова добре, че ми се искаше да ви се полюбувам още пет минути, а вие ме лишавате от това удоволствие. Ако ми обещаете винаги да изглеждате така, ще се постарая да заловя Фена, колкото може по-бързо.

— Защо?

Тя впери в него очи, пълни с молба и надежда, но същевременно Лесников видя в тях страха ѝ, че може отново да чуе някоя груба шега.

— За да ви видя отново. При нашата работа нямаме никакво свободно време, не ходим по срещи, така че можем да видим красиво момиче само поради служебна необходимост.

След като се раздели с Женя, Игор облекчено въздъхна. Каква хлапачка, а! Огън! „Никога няма да ви забравя“. Май успя да ѝ внуши всичко, каквото трябваше: той е груб, недодялан и изобщо не е такъв, какъвто си го е измислила, няма да тича на срещи с нея, защото няма свободно време, а иначе е с богата душевност, винаги е готов да оцени нейната неземна красота. Обикновено тази схема имаше ефект, но по-рано Игор я бе използвал с по-възрастни дами, които умеят да четат между редовете и да разбират от намеци. А Женя... Кой знае, може би е малка за такива тънкости. Няма да чуе това, което не иска да чуе, а ще запомни само, че Лесников се стреми да я види, колкото може по-скоро. И ще продължи да мечтае за него.

— Ей, ама и ти си един... — ядосано каза Коротков, когато Игор му преразказа сцената с Женя Рубцова. — Къде си гледал бе, човек? Съвсем ли си изгубил нюха си? Ами че това момиче никога няма да разпознае Фена, дори три пъти да ѝ го тикнеш под носа. Тя пак ще се опъва и ще казва, че ето на, и тук го няма, само и само още веднъж да я извикаме и да ѝ дадем възможност да бъде около теб. Не се ли сети сам?

— Ако не бях се сетил, нямаше да дойда при теб сега — ядосано отговори Лесников. — И не ми викай. Аз я следях внимателно, докато гледаше записите. Фена не е бил там, главата си залагам. Момичето се стараяше, колкото можеше, и нито веднъж не се сепна, не се развълнува без причина. Щях да забележа.

— Ами, щеше да забележиш ти! — избухна Коротков. — Влюбила се е до уши в теб, а ти си го проумял едва когато фактически тя ти го е казала. Изобщо напоследък забелязваш ли нещо около себе си? Възложихме ти елементарна задача — и пак я провали. Е, и какво да правим сега с всичко това?

— Възползвай се от ръководния си пост — наложи ми наказание. За съжаление нищо друго не мога да ти предложа — студено отговори Игор и излезе от кабинета на заместник-началника на отдела, като затръшна вратата.

Коротков дълго гледа затворената врата, после си наля от термоса малко кафе и го гаврътна до дъно като горчиво лекарство. За разлика от Настя той не се бе прибирал вкъщи да спи, а бе дошъл в

службата след всички разпавии около дребния бандит Василенко. Предвкусвайки продължителното нощно бдение пред клуб „Селена“, той бе взел от къщи термос с много силно кафе, но през нощта някак не се стигна до него и сега Юрий имаше възможност да размърдва своя увяхващ от умора организъм с малки дози от доста изстиналата, но не изгубила тонизиращите си свойства напитка. Кафето му се стори безвкусно, Коротков се намръщи и погледна с омраза тъмните зрънца на дъното на чашата, после се обади на Каменская.

— Аска, спиш ли?

— Вече не.

Гласът ѝ изобщо не беше сънен и Коротков бързо надви приближаващия пристъп от угризения на съвестта.

— Виж какво ще ти кажа... Когато дойдеш, веднага ела в кабинета ми, нали? Ама веднага, направо от вратата, без дори да се отбиваш в кабинета си. Трябва да си кажем едно-друго насаме. Ако видиш Лесников, не го заговаряй.

— Ама какво е станало? — разтревожено попита Настя.

— Абе не знам, дреболия. Трябва да се посъветвам за нещо с теб.

— А какво общо има Лесников?

— Много общо. С една дума, като дойдеш, ще научиш всичко.

Скоро ли ще дойдеш?

— Скоро. Един час, за да си изпия кафето и да се съвзема, още един — за път. Сметни сам.

— А не може ли по-бързо?

— Ще почакаш — тросна се Настя. — Нямам перки на гърба си. Ти ми разреши да отсъствам до три часа, ще бъда там точно в три.

Докато пътуваше с колата, Женя мълчаливо преглъщаше сълзите си. Ето на, всичко свърши. Тя не е нужна вече на Игор, вече не е необходимо да ходи при него на „Петровка“. И не се знае кога ще може да го види, да разговаря с него, да търси погледа му, да вдишва аромата на неговата тоалетна вода, а после дълго да връща в паметта си всяка прекарана до него минута, всяка казана от него дума. Тя толкова се стара днес, нарочно дойде двацетина минути преди определеното време, за да може спокойно да получи пропуска си и със сигурност да се размине с човека, когото отново щяха да пратят да я посрещне. Успя

да се отбие в тоалетната, да оправи вида си и да събуе чорапките. Времето беше влажно, влагата висеше във въздуха и се просмукваше във всичко наред, това се чувстваше дори в помещение, така че обутите на бос крак обувки веднага започнаха жестоко да протриват стъпалата ѝ, но Жения мъжествено търпеше. И имаше за какво! Макар и не веднага, макар и на сбогуване, Игор ѝ каза, че изглежда прекрасно. Никак не искаше той да я изпраца до изхода — знаеше, че шофьорът Гриша непременно ще я наклевети на баща ѝ, ако забележи в какъв вид излиза от сградата на „Петровка“. Но нали тя беше обяснила всичко на Игор още в неделя, затова сметна, че е прилично да му каже, че трябва да мине през тоалетната, за да сплете плитката и да измие грима си. Игор я разбра, кимна и я остави сама, като поиска тя да му даде честната си дума, че не е забравила пътя към изхода и може без проблеми да излезе сама.

— Виждаш ми се нещо разстроена — внезапно прекъсна размислите ѝ шофьорът. — Да не би да са те обидили там?

Ето на, моля ви се. Сега и Гриша ще ѝ се лепне с въпросите си. Отговори ли му утвърдително, той ще докладва на баща ѝ, той пък ще вдигне шум, ще започне да звъни или на самия Игор, или — още по-лошо — на неговото началство и да крещи, че лошите милиционери са обидили малката му дъщеричка. Отговори ли отрицателно и не обясни ли нещо повече, Гриша пак ще докладва.

— Главата ме заболя — излъга Жения. — Три часа седях пред екрана, а там непрекъснато се мяркаха лица, които трябваше да разглеждам внимателно.

Веднага се сети, че Гриша може да е забелязал сълзите ѝ, и за всеки случай добави:

— Виждаш ли, дори очите ми сълзят. Моля те, спри пред някоя аптека да си купя капки.

Той спря пред една аптека и слезе от колата.

— Кажки какви капки ти трябва, аз ще купя. По-добре поседи спокойно в колата, наистина изглеждаш болна.

Гриша донесе капките и Жения веднага демонстративно отвинти капачето и отметна глава назад, докато капеше лекарството. Шофьорът ѝ подаде отворена бутилка пепси-кола и опаковка хапчета.

— Купих ти и лекарство за главоболие, ето, изпий едно хапче.

Тя послушно пхна в устата си някакво болкоуспокояващо и отпи от пепсито. Вероятно на лицето ѝ беше изписано такова страдание, че Гриша извади мобилния телефон, който висеше в калъфче на колана му.

— Я да се обадя на шефа, ще му кажа, че не се чувстваш добре. Може би ще разреши да те закарам вкъщи. Защо трябва да се мъчиш?

— Недей — въздъхна Женя, — карай към службата. Главата сигурно ще ми мине, нали изпих лекарството.

— Трудов ентусиазъм, а? — позасмя се шофьорът. — Е, както кажеш.

Разбира се, тя би искала да се прибере вкъщи, да зарови лице във възглавницата и хубаво да се наплаче. А после да бъде сама в тихия апартамент, никого да не вижда и никой да не ѝ досажда с приказките си. Но баща ѝ... Да му кажеш, че си се разболяла след срещата със служител от криминалната милиция, е още по-лошо, отколкото да му кажеш, че той те е обидил. Тогава вече определено не би могла да избегне скандала.

— Гриша, днес съм на курс — напомни му тя. — Ти сам ли ще ме закараш, или с татко?

— А, днес, Женечка, ще отидеш сама — весело отговори шофьорът. — Шефът още вчера ме предупреди, че в пет часа отиваме на „Шереметиево“ да посрещаме партньор от Португалия.

Е, слава богу, с облекчение си помисли Женя, и с това се свърши. Четири дни строг контрол — и юларът е свален. Всичко е, както обикновено. А щом е така, тя ще може да измисли нещо, за да види Игор отново. Непременно ще измисли.

Коротков покрусено въздишаше и методично накъсваше на ситно някакви ненужни книжа.

— Голям съм идиот! Защо се нахвърлих на Игор? Та нали знам всичко, хем и Житената питка ме предупреди, и изобщо... Защо му се разкрещях? Мигар на мен самия не се е случвало? Случвало ми се е. На всички ни се е случвало. Дори на тебе.

— Юра, ти просто си уморен. Не си спал цяла нощ, само си късал нерви. Естествено е, че си избухнал, но и това се случва на всекиго. Не виждам тук никакъв повод за трагедия.

Настя вече половин час седеше в кабинета на Коротков и наблюдаваше как той се тръшка и посипва главата си с пепел. Разбираще, че работата не е в Игор Лесников, а в самия Юра. През годината, която бе минала от момента на назначаването му за заместник-началник на отдела, Коротков така и не бе свикнал с новата си роля — остро преживяваше моментите, когато бе принуден да критикува хората, с които по-рано бе работил като равен, с които бе участвал в засади, бе рискувал и бе посрещал куршуми.

— Ако ще разсъждаваш така, аз съм виновна не по-малко от Игор. Сега си припомням с какви очи го гледаше Женя, когато беше тук във вторник. А и в понеделник, когато тя дойде в кабинета ми и аз ѝ казах, че в лабораторията с нея ще отиде Миша Доценко, тя дори не успя да скрие разочарованието си. Явно смяташе, че с нея ще се занимава Игор. Видях всичко това, но не обърнах внимание. Кой би помислил, че нещата се толкова сериозни?

Коротков с омраза събра в шепа късчетата хартия и ги хвърли в кошчето.

— Толкова работа на вятъра! Две нощи снимахме, задействахме техническия отдел, струпяхме сума ти оперативни работници в клубовете — и сега какво? Всичко беше напразно ли? Ако Фена е бил там, всеки момент можем да очакваме нов труп. Да направим нови видеозаписи? Безсмислено е. Тя пак няма да го разпознае. А после ще има още една жертва. И така до безкрай.

— Ами хайде да се опитаме да я измамим — предпазливо предложи Настя. — Само че това технически е много сложно. Но може да има ефект.

Юра вдигна глава и впери в нея скептичен поглед.

— Казвай.

— Трябва да разбъркаме всички налични записи. Така че тая смесица да може да мине за нов запис. Женя ми изглежда нормален човек, тоест искам да кажа, че не ми изглежда като човек със суперспособности. Като човек, който си спомня точно всички подробности и лица, които вече е виждал, и би могъл да познае, че сме му пробутали фалшификат. Нищо чудно и да си спомни отделни лица, но пък ние винаги можем да представим тези хора за фенове, които постоянно следват групата „Би Би Си“, където и да отиде тя. Можем да разредем всичко това с късове, взети от съвсем други видеозаписи.

— Е, да речем, че го направим — не твърде ентусиазирано отговори Юра. — И за какво ще е цялата тая работа? Тя да каже отново, че не вижда Фена там?

— Не, Юрик, този път ще подредим нещата другояче. Ще й кажем, че сме разработили план за операция, в която на нас, а особено на Лесников, ще бъде необходима нейната постоянна помощ. Но че операцията ще бъде възможна само ако познаваме Фена по физиономия.

— Аха, а тя ще попита каква ще е тази операция. И какво ще й отговориш?

— Първо, ще й отговаряш ти, защото ти си началникът, а второ, да не би да е нужно да ти давам акъл? Ще излъжеш нещо правдоподобно. Важното е Женя да повярва, че ако разпознае Фена, ще получи възможност да се вижда със своя ненагледен Лесников.

Известно време Коротков обмисля предложението на Настя.

— Общо взето, не е лош ход — каза той най-сетне, но Настя не долови увереност в гласа му. — Но технически наистина е сложно. Много е пипкаво, а резултатът е под въпрос. Ами ако Фена наистина го няма на тези записи? Ами ако ние с тебе подозираме момичето незаслужено?

— Юра, безсмислено е да обсъждаме това. Групата „Би Би Си“ временно престава да излиза на сцена в Москва, това вече е решено. Нямаме право да рискуваме повече. Ще търсим Фена по друг начин...

— И как, ако мога да запитам? — навъси се Коротков.

— Ако ти е интересно, ела в четири часа в кабинета ми, ще научиш. Та така, остана ни последната възможност да изясним дали Фена е идвал в клубовете в понеделник и четвъртък, или не и ако е идвал, как изглежда. Други възможности няма да имаме. И просто нямаме право да не използваме този шанс. Дали подозираме Женя в недоброръководност заслужено или незаслужено — няма значение. Ако научим със сигурност, че той не е присъствал на последните изяви на групата, би могло поне да не очакваме с ужас нови трупове. Ако пък момичето го разпознае, ще започнем бързо да напредваме. Ще оспориш ли нещо?

— Да бе, ще спори някой с тебе... Сбърка Житената питка, не назначи за свой заместник точния човек. Трябваше да назначи тебе, много хубаво щеше да ни командваш всичките.

— Хайде, може и да не грубиянстваш, нали —
полувъпросително каза Настя, разбирайки, че е убедила Коротков.

— Не може. Инак ти съвсем ще ме стъпчеш в калта. А така все пак понякога си спомняш, че съм ти началник и трябва да ме уважаваш.

Идеята, хрумнала на Настя, не беше сложна и дори бе съвсем очевидна. Откъде феновете на групата „Би Би Си“ са научавали мястото и часа на поредната изява на любимите си музиканти? От интернет. Групата имаше свой сайт, създаден по инициатива на администратора Валерий Папоров. На този сайт беше поместена информация за изпълнителите, техните биографии, както и сведения за изявите им. Там имаше и страничка „Форум“, на която любителите на виртуалното общуване можеха да споделят впечатленията си за своите кумири и тяхното творчество. Часа, който Настя си изиска в телефонния разговор с Коротков за „пиене на кафе и съвземане“, тя всъщност използва, за да се убеди: групата има свой сайт, а това означава, че начинът, който бе измислила за залавянето на Фена, не е чак толкова безнадежден.

— Трябва ни компютър. Вече се опитвах да измоля временно да ми дадат един, но началството протичко ми обясни сложността на изискванията ми. Компютрите и без това не стигали, по няколко души ползвали един и никой от тях нямал намерение да остава без своето оръдие на труда. Кой има компютър вкъщи? — попита Настя събралите се в кабинета й Доценко, Зарубин и Чеботаев.

— Ти — веднага отговори Доценко.

Настя поклати глава.

— Не мога да стоя по цели дни вкъщи, тогава Гордеев направо ще ме уволни. Не мога и тук да го донеса, нужен е на Льошка.

— Аз имам компютър вкъщи — неуверено се обади Андрей Чеботаев.

— О, младата смяна, новото поколение богати ченгета! — не се сдържа Зарубин. — Сигурно по цели ноци си играеш игрички, а? Не можеш да се разделиш с детството?

— Серьожа! — скастри го Настя. — Имай малко съвест. Можеш ли да го донесеш тук? — обърна се тя към Андрей.

— Едва ли, всъщност компютърът е на майка ми, тя постоянно работи на него. Няма да ми позволи да го взема.

— А какво работи маман? — отново се намеси Зарубин.

— Журналистка е.

— Мда, не можем и да гъкнем, минаха времената, когато безсмъртните творения са се създавали с гъше перо и мастило...

На Зарубин, който едва се познаваше с Андрей, кой знае защо веднага му бе харесало непрекъснато да дразни младия оперативен работник. По-рано Настя не беше забелязвала у него такива наклонности.

— Серьожа, престани — помоли го тя с усмивка. — Остави Андрей на мира. Щом си толкова умен, намери един свестен компютър, който можем да инсталираме тук.

— Много е лесно — весело намигна Сергей. — Само ми обрисуйвай задачата, та да съм наясно заради какво ще се трепя.

— Ами ще се опитаме да въвлечем Фена в дискусия. Ако е истински почитател на „Би Би Си“, но не е близък с никого от групата и нейното обкръжение, той със сигурност използва интернет, за да научава кога и къде ще пее Медведева. А щом използва интернет, значи влиза и във форума. Именно там ще го пипнем. Ще пишем разни гадости за Светлана, ще го провокираме, той няма как да не реагира и тогава ще го открием по електронния му адрес.

— Страхотнооо — проточи Сергей. — И на кого ще се падне тая приятна задача?

— Определено не на тебе — успокои го Настя. — Ти намери ли съседа на Альона Гребнџова, който се е подстригвал при нея?

— Ами ние с Мишка тази сутрин... — започна да се обяснява Зарубин, но Настя го прекъсна:

— Да, именно. Вие с Миша намирате този съсед, изяснявате дали той не е забелязал подозрителен човек, който се е въртял няколко дни преди убийството на Альона около дома ѝ. После правите същото около адресите на другите потърпевши — Фризе и Курбанов. Поговорете си със собствениците на кучета, с млади момичета, които се прибират късно вечер от срещи, намерете техните кавалери, разговаряйте с тях. Това е вашият участък.

— Когато става дума за крака — все сме ние с Мишка — обидено засумтя Сергей, — а когато е да се седи в топлото кабинетче

— някой друг.

— Не за крака става дума, приятелче, а за умение да се задават въпроси и да се карат хората да си припомнят неща, които отдавна напълно са забравили или на които не са обърнали внимание — търпеливо го поправи Настя, като забеляза, че Доценко прави на Зарубин някакви знаци. — Аз не притежавам това умение, Андрей също. Миша, ако мислиш, че нищо не виждам, дълбоко грешиш. Да, да, прав си, задачата, която ви моля да изпълните, ви дава със Серьожа възможност безконтролно да водите личен живот и в работно време да обикаляте и оглеждате жилища.

Зарубин невинно облещи очи и забърбори:

— Ама ти какво, Настя Павловна, нищо подобно, как можа да си го помислиш?

— Както можах, така си го помислих — позасмя се Настя. — Всички сме живи хора и не е нужно да се преструваме, че сме работи с пагони. Освен това може да извадите късмет и ако Женя Рубцова ни покаже Фена на запис, можем да преустановим работата по вашето направление.

— Да бе, ще извадим късмет — промърмори Зарубин. — Сякаш е имало случай някога да съм вадил късмет. Запомни ми думата, твоята Женя няма да разпознае никого.

— Защо мислиш така? — напрегна се Настя. — Някаква информация ли имаш?

— Абе не информация, а усещане, че никога нямам късмет. Аз, Настя Павловна, съм като лоша поличба. Където се появя, работите се объркват. Добре, подхващайте си кинозабавленията, влизайте във виртуалната реалност, а ние с Михайло ще се трудим по стария начин, изобретен още от дедите ни. Пък да видим кой по-бързо ще намери Фена. Хайде, младоженецо, да тръгваме — обърна се той към Доценко.

— Ей, ами компютърът? — възкликна Настя. — Нали обеща компютър.

— Ще го докарам утре сутринта — обеща Сергей.

— Хайде като начало да опитаме да действваме по най-простия начин — предложи Зарубин, когато двамата с Доценко тръгнаха през двора на Главното управление. — Да отидем сега в салона за красота,

където е работила Гребнѝова, да вземем от администратора дневника за предварителните записвания и да извадим имената на всички мъже, които са се записвали за подстригване през последните три месеца. После ще прескочим до паспортния отдел и ще вземем списъците на живеещите в района. Може някое име да съвпадне. Така ще изпълним задачата, без да ставаме от бюрото.

Доценко оцени предложението като напълно практично, но с множество недостатъци.

— А защо само за три месеца? — попита той. — Този клиент може да се е подстригал при Гребнѝова още миналата година.

— Млад си още — укорително поклати глава Сергей, — не обичаш да слушаш по-възрастните. Хайде, представи си: този човек се е запознал с Гребнѝова преди година. Той обича вечер да диша чист въздух. Гаджето на Гребнѝова през последната година редовно я изпраща вечер до вкъщи. И през цялото това време той е видял този любител на разходките само веднѝж. Възможно ли е това?

— Всичко е възможно — философски изрече Михаил. — Каменская открай време ме учи на това.

— А ти слушай на какво те уча аз — ядоса се Зарубин. — Всяка работа трябва да се върши, като се започва от едно малко централно местенце. Това местенце трябва добре да се проучи, после според необходимостта участъкът трябва да се разширява в различни посоки. Ти понякога чистиш ли апартамента си?

— Че какво общо...

— Има общо. Отговори ми.

— Добре де, чистя го. Редовно.

— Е, представи си сега, че се захващаш едновременно с миенето на тоалетната чиния, съдовете и прозорците. Жилището не може да се разтребва на всички места едновременно, съгласен ли си? Например, когато си се захванал с кухнята, първо миеш съдовете. Това е закон. Измиваш съдовете, освобождаваш мивката и чак тогава продължаваш нататък. Ето защо ние ще вземем от салона списъка на клиентите за три месеца, а после, ако трябва, за още три и така нататък.

— Ами ако той се е записал под чуждо име?

— Защо? — учуди се Сергей. — Нали е дошъл да се подстригва, а не да краде. За какво му е да крие името си?

— Е, нали знаеш, разни хора има. Има такива, дето панически се страхуват да произнасят името си и винаги лъжат. Ей така, за всеки случай.

— Прието — кимна Зарубин. — Ще го имаме предвид. Сега ти, умни ми Михаиле, ще ми напомниш също, че човек може да живее на някой адрес, на който не е регистриран. И ние няма да го намерим в списъците на паспортния отдел. Нали?

— Да — усмихна се Доценко.

— За такива случаи съществува участъковият, при когото ние с тебе ще отидем и ще го помолим да ни даде списъка на жилищата, в които живеят нерегистрирани личности. Тези жилища няма да са толкова много и ние с тебе спокойничко ще ги обиколим със своите чудесни космати крачета.

— Така е, но ако извадим късмет и участъковият се окаже нормален — със съмнение поклати глава Доценко. — Нормалните участъкови днес са голяма рядкост. Още повече, нали ти каза, че където се появиш, властва лошият късмет.

— Ти пък не го предизвиквай! — обиди се Сергей. — Че току-виж тръгнало наопаки.

ГЛАВА 15.

Олга слезе от колата, както обикновено, на около двеста метра от блока си.

— Хайде да приближим още — предложи Роман, — такъв дъжд плющи, че цялата ще подгизнеш.

— Нищо, аз имам чадър — весело отвърна Олга и го целуна за довиждане. — Нали знаеш, прозорците на нашия апартамент гледат към улицата. Да не рискуваме излишно.

Чадърът се оказа слабо спасение. Силният вятър разхвърляше струите дъжд във всички посоки, не ги оставяше да падат вертикално. По тротоара шуртяха разбеснели се потоци далеч не топла вода и само след две крачки Олга вече не можеше да разбере дали върви с обувки, или боса. Да издържи битката на вятъра с чадъра, се оказа свръх силите ѝ и Олга отчаяно затвори безползното приспособление, което сякаш искаше да се превърне в парашут и да я завлече незнайно къде. Полата и блузата моментално се напоиха с вода и полепнаха по тялото ѝ, стана ѝ не само неприятно, но и студено. „Все пак трябваше да спрем пред самия вход — помисли си с досада Олга. — Не, не биваше. Щом продължавам сериозно да твърдя, че не мога да поискам развод от Павел, или поне ЗАСЕГА не мога, значи трябва да играя ролята докрай. Особено сега, защото Роман със сигурност много внимателно следи всичко, което засяга отношенията ми с Паша“.

Тя ускори крачка, буквално се втурна във входа и с облекчение си пое дъх. Ето на, стигна. Сега ще съблече всичките тези мокри студени парцали, ще вземе горещ душ, ще пийне вкусен чай и ако Пашка още не спи, с удоволствие ще си побъбри с него. Колко е хубаво, че има дом, в който винаги я чака стабилният, любимият, незаменимият Паша! Да, тя няма да го замени с никого, с никого и никога!

Павел не спеше. Въргаляше се на дивана в своята стая с дебело илюстрирано списание в ръцете.

— Някакъв човек те търсеше! — весело извика той, когато чу, че Олга се е прибрала.

— Лично ли?

— Не, по телефона. Вече на два пъти се обажда.

— Не се ли представи?

— Нищичко не каза.

— Помоли ли да ми предадеш нещо?

Павел отговори, но Олга не чу какво. Тя срита обувките в антрето и нахълта в банята, за да съблече дрехите, от които водата на тънки струйки се стичаше на паркета. Загърнатата в мека хавлия, Олга влезе при мъжа си.

— Помоли ли да ми предадеш нещо? — повтори въпроса си тя.

— Не. Попита кога ще се прибереш и съвсем учтиво поиска разрешение да се обади по-късно. Естествено аз му разреших. Нали не мога да ограничавам личната ти свобода. — Павел откъсна очи от списанието и я погледна с любопитство. — Лъолка, какво става, ново увлечение ли? Защо не си ми казвала за него?

Олга приседна отначало в края на дивана, после реши друго и качи на него и краката си, като пхна стъпалата под мъхестото одеяло, с което беше завит Павел.

— Бррр, като парче лед си — потрепери Павел. — Вземи душ, стопли се, защото ще настинеш.

— Не мога, вече седнах, ще се топля в теб. Слушай, нямам представа кой се е обаждал. Може да е някой от службата ми?

— Може — съгласи се Павел. — Във всеки случай аз му казах, че ще се прибереш не по-рано от дванайсет. Вероятно се кани пак да звъни, щом ми поиска разрешение.

И сякаш чул тези думи, телефонът иззвъня.

— О, ето го и него.

Павел вдигна слушалката и я подаде на Олга.

— Да, слушам ви — нетърпеливо каза тя.

— Госпожа Плетнъова? — чу се непознат глас.

— Да, аз съм.

— Няма да ви отнема много време. Имам доказателства, че зад гърба на съпруга си водите активен интимен живот. Това интересува ли ви?

— Доказателства от какъв характер?

— Видеозапис, на който се вижда колко интересно се забавлявате с любовника си. Искате ли вашият съпруг да види записа?

— Естествено не. Какво искате от мен?

— Двеста хиляди долара.

— Това е невъзможно! — неволно възкликна тя. — Откъде у мен такива пари? Вие сте полудели!

— Ни най-малко. Напълно съм с ума си. Тези пари ми трябват, а на вас ви трябва касетата. Е, какво ще кажете, госпожо Плетнъова?

— Трябва да помисля.

— Добре, ще се обадя утре.

Олга подаде слушалката на Павел и го погледна озадачено.

— Изглежда, някой е решил леко да ме шантажира — замислено каза тя и изведнъж избухна в смях. — Пашка, представяш ли си, някой ме заплашва, че ще ти покаже запис, на който правя любов с Роман! Не, все пак ние с тебе сме гениални! Нас дори не могат да ни шантажират!

Светлана отдавна се бе събудила, но още не ставаше от леглото. Състояният се неотдавна разговор с този нов познат не ѝ излизаше от главата. Ще я излъже ли, или не? Ако не я излъже, тя много скоро ще има пари за Володя. Много пари. Ще стигнат, за да може той да финансира сам своя театрален проект, а не да лази в краката на продуцентите. Ако има тези пари, той просто ще вземе един такъв продуцент на работа, който да поеме цялата организационна страна на проекта. Ами ако я излъже? Тогава тя ще си остане с пръст в устата. Тогава — край на отношенията ѝ с Володя, защото парите, с които тя разполага, стигат само за да го издържа два, най-много три месеца. Изявите на групата са прекратени временно, момчетата, естествено, са недоволни, но срещу Татето не се рита, като каже нещо — край. Татето обеща редовно да им изплаща заплатите според договора, дори да не свирят, но нали работата е не само в днешните пари, а и в бъдещите. Не може да се слиза от сцената — публиката моментално те забравя и прехвърля възхищението си към други изпълнители, които без да се мотаят, ще запълнят освободената ниша. Е, да речем, Татето ще ги подържи на заплата, докато търсят престъпника, но нали договорът приключва още през ноември. Ако всичко вървеше благополучно, през ноември щяха да сключат нов договор, при по-изгодни условия, защото популярността на групата расте и съответно растат доходите на

Татето. А така човек не може да знае дали Татето ще пожелае да продължава отношенията си с група, която всички са забравили и на чиито изяви никой не се е затичал да присъства. И ето, че ще трябва да започват всичко отначало, вече с нов администратор, който може да постави съвсем други финансови условия. Освен това има реална опасност групата да се разпадне. Така става почти винаги, когато артистите по една или друга причина престават да излизат на сцена. Да вземем например Бек. Ами че него начаса ще го грабнат, стига някой да научи, че той вече не е ангажиран. И без това отдавна го наобикалят разни хора.

— Светлана знае това със сигурност.

С една дума, финансите са в плачевно състояние. След два-три месеца запасите на Светлана ще се изчерпят и какво ще стане тогава с Володя? Тя вече няма да може да го издържа, да му купува дрехи, да го вози с такси, да плаща неговите обеда и вечери в ресторанти с нужните хора. Прагматичната Светлана смяташе, че щом човек не може да не пие, той трябва поне да пие качествени напитки и да яде качествена храна — така на организма се нанася по-малко вреда. Но нали и за това са нужни пари. А ако няма пари, Володя ще ходи с мръсни ризи и непрани скъсани чорапи, ще пие евтина фалшива водка и ще яде гадни консерви. Ако няма пари, ще трябва да се вози не с такси, а с метрото и с автобус, а в състоянието, в което той може да се озове, е от лесно по-лесно да го приберат в отрезвителното. Володя ще започне да буйства, да крещи, да се бие с милиционерите... и като нищо може да стигне и до затвора. Мръсният, неподстриган, брадясал, вечно пиян Владимир Околович ще започне да прекарва времето си в компанията на също такива изпаднали личности и ще се сринне по наклонената плоскост до бездната за броени седмици. Ще падне толкова дълбоко, че Светлана вече с никакви сили няма да може да го измъкне.

Това не бива да се допуска. Парите са нужни спешно. И то много пари. Само дано тоя тип не измами надеждите й...

На Светлана и през ум не й минаваше да се сърди на Околович за грозната сцена, която той й направи преди няколко дни. Не й беше за пръв път и беше съвършено очевидно — не и за последен. Друг е въпросът, че обикновено той още на следващия ден се обаждаше и я молеше за прошка, а сега мина толкова време — и нищо. Това

плашеше Светлана, тя беше готова да си обяснява всяка промяна в поведението на любимия с някакво неблагоприятно развитие у него — като свидетелство за неговата емоционална и умствена деградация, от която тя с всички сили се мъчеше да го спаси.

Момичето решително отметна одеялото, скочи от леглото и зашляпа босо към другата стая, където се намираше телефонът. Дано само Володя да си е вкъщи...

Разбира се, той си беше вкъщи. Къде да бъде в десет сутринта? Ако Светлана не го събуди, така и ще спи до обяд, че и до по-късно.

— Володенка, имам много добри новини — радостно заговори тя. — Много скоро ще намеря пари за твоя проект и ти ще можеш да го осъществиш сам, от никого няма да зависиш. Доволен ли си?

— Кога? — възклателно попита Околович.

— Много скоро. Само потърпи мъничко, засега с никого за нищо не се договаряй и на никого нищо не казвай, да не урочасаме работата. Всичко ще бъде наред, обещавам ти. Как се чувстваш?

— Както винаги — уморено отговори Владимир.

— Трябва ли ти нещо? Имаш ли храна вкъщи?

— Абе добре съм... Горедолу, ще се оправя.

Той продължаваше да се прави на нещастен, изоставен от всички гений, но и това не беше нещо ново и изобщо не обиждаше Светлана. В края на краищата, нали тя съществува затова — да го подкрепя, да го храни, облича, утешава, да му помага. Такова е нейното предназначение и е грехота да се обижда и да иска нещо от Околович. Стига й щастие, че съдбата й позволи да бъде до него. Тя дори не обърна внимание, че този път на него и през ум не му мина да се извини за скандала и за плесницата. Какво значение има в края на краищата дали й се е извинил, или не е, важното е, че го има. Че е с нея.

— Искаш ли да дойда? — попита го с надежда. — Ще ти донеса нещо вкусничко, ще излезем да се разходим...

— Е, добре — милостиво разреши Околович. — Ела. А, свършила ми се е пастата за зъби.

— Разбира се, разбира се, ще ти купя. Целувам те, мили, до скоро.

Ето, всичко е наред, тя скоро ще го види. Колко умно постъпи, че не го изчака да се обади сам и да й се извини. Човек трябва да поема

нещата в свои ръце и тогава всичко ще бъде наред. Никога не бива да се отчайваш, да спиращ насред път, да се оглеждаш, трябва да вървиш само напред.

Само дано този човек да не я подведе и да не я измами...

Зарубин изпълни обещанието си и в събота сутринта докара на Настя компютър. Настя веднага намери сайта на групата „Би Би Си“, влезе във форума и започна внимателно да изучава съобщенията. Те бяха много, но след беглия прочит тя успя да класифицира участниците, като ги раздели на четири условни групи, които нарече „почитатели“, „критици“, „отговарящи“ и „хулигани“. „Почитателите“ изразяваха възхищението си и изпращаха най-добри пожелания на Светлана Медведева, Борис Худяков и Биримбек Бейсенов, „критиците“ спореха с тях, в това отношение всичко беше ясно. В категорията „отговарящи“ Настя включи тези, които по същество не влизаха в дискусии, а само подхвърляха ехидни реплики в отговор на нечий изказвания. За „хулиганите“ пък бе характерно, че те най-често нямаха представа за обсъжданите теми, но пък имаха твърдо мнение: всички наоколо са идиоти и трябва да са наясно с това. Подписите под репликите също бяха многообразни — имаше и пълни имена, и само лични, и инициали, и псевдоними, и дори само поредица от букви, както латински, така и на кирилица...

Денят се случи студен, но слънчев и ярката светлина от прозореца падаше толкова неудобно, че Настя едва различаваше буквите на екрана на компютъра. Тя се опита да премести монитора, но не получи желания резултат: или все така нищо не виждаше, или й беше неудобно да седи. Като си помъчи очите около половин час, тя излезе от кабинета, разходи се из етаж, като надничаше във всички врати наред, и от един кабинет изпроси принтер. След двацет минути пред нея лежаха страниците, на които беше разпечатана дискусията от последните две седмици. Четенето им се оказа забавно и така я увлече, че за известно време Настя дори забрави защо всъщност прави всичко това.

„Възхищавам ви се! Обожавам ви! Излизайте на сцена, колкото може по-често!!!“ (Този явно беше „почитател“.)

„Няма нужда да е толкова често, оставете и други да излизат на сцената“. (Този явно беше „отговарящ“, но може би и „критик“.)

„Абе, какво разбираш ти, бе? Като не ти харесва, не идвай“. (Отново „почитател“.)

„Всички си гледайте работата, не ща да ви чета!“ (А това беше типичен „хулиган“.)

„Бек, любими! Сънувам те всяка нощ. Обичам те до гроб“. (Отново „почитател“, най-вероятно от женски пол, впрочем знае ли човек...)

„Някой да знае кога отново ще излязат на сцена? Отговаряйте!!!“ (Отново „почитател“.)

„Погледни сайта «Афиш» — там има всичко. Хората дават информация специално за вас, глупаци, ама вие не — все питате“. (Този може да е всякакъв.)

„Охо, вече заваляха обиди. Напред, момчета, само така, инак ти доскучава да четеш — само любовни признания“. (Вероятно „хулиган“, макар че може да е и „отговарящ“.)

„Браво!!! Ура!!! Привет на всички!!!“ (Още един „хулиган“.)

И така на всичките три страници. Настя четеше репликите, като отбелязваше с молив онези, които изглеждаха оскърбителни, и подчертаваше с дебела линия подписите под отговорите им. За две седмици явно оскърбителните изказвания бяха само две, едното — че групата била лайна за тийнейджъри, другото — по адрес на Борис Худяков, който според дискутирания бил абсолютно бездарен като автор на песните и още по-бездарен като изпълнител. В защита на Худяков и на групата като цяло се бяха втурнали не твърде много хора, само трима: някои си „Ник от Тамбов“, „Мая“ и „Шурик“. Настя помисли малко и разпечата дискусиата за още няколко седмици. Не намери никакви критични нападки по адрес на Светлана Медведева, но пък състави списък на постоянните посетители на форума. Интересно, дали в тази дискусия участва и Фена, или не? Може би участва, а може би само чете чуждите съобщения. А може и изобщо да не влиза на този сайт, а да посещава само „Афиш“.

Следобед дойде Андрей Чеботаев.

— Е, какво, Андрюша, ще започваме ли с божията помощ? Измисли ли текст?

— Ето — подаде той на Настя лист хартия, — няколко варианта. В зависимост от пола, възрастта и интелекта. Виж какво си помислих. Когато човек участва в дискусия, след текста на съобщението сайтът му предлага да си каже името и електронния адрес. Той може да напише всякакво име, просто да си го измисли, същото се отнася и за адреса, може дори да не посочва адрес. Ако искаме да хванем Фена, трябва непременно да го накараме да си даде верния адрес.

Настя не беше помислила за това. Тя използваше интернет само за получаване на информация, нямаше пощенска кутия, не получаваше и не пишеше писма, така че имаше твърде смътна представа за електронните адреси.

— А как ще направим това? — попита тя.

— Трябва да го въвлечем в обсъждане, а после да му обещаем да му пратим по електронната поща някаква статия или снимка. Тогава той ще си даде адреса. Може би не своя, но това ще бъде адрес на човек, на чийто компютър Фена ще чете посланието. На някой приятел, роднина или колега. Като имаме адреса, ще намерим този човек чрез интернет доставчика. Разбира се, идеалният случай ще бъде това да е адресът на самия Фен. Стига само да не е хакер.

— Ами ако е хакер — тогава какво?

— Тогава ще е цяло мъчение да го търсим. Ще ни даде някой адрес, но дори няма да се доближи до собственика на компютъра. Хакерът просто разбива програми и влиза във всякакви компютри, включени в интернет. Човекът работи, търси информация например, а през това време хакерът влиза в компютъра му и спокойно си чете неговата поща.

— Добре, ами човекът, който ще получи това послание? Нали той веднага ще разбере, че то не е адресирано до него. Какво ще направи той?

— Е, определено няма да се затича в милицията — засмя се Андрей. — Ще прочете писмото, две минути ще се почуди и ще помисли, че някой му го е пратил по погрешка. Знаеш ли колко идиотски съобщения получават притежателите на пощенски кутии? Вчера специално разпитах мама — тя има широка кореспонденция. Е, на всеки четири-пет писма, които имали отношение към нея, се падало едно или с реклама, или изпратено по погрешка. Тя дори не им

обръщала внимание. Но аз го казвам така, като презастраховка. Не ми се вярва Фена да се окаже хакер.

— Защо?

— Типът личност е съвсем друг. Хакерът живее с компютъра, за него най-интересното в живота е да разбие чужда програма, да се убеди, че е по-умен от другите. Разбира се, има и корисни хакери, те въртят какви ли не далавери по този начин, но убиецът и далавераджията не се побират у един човек. Така че можем веднага да отхвърлим типа користен хакер.

— Ами некористният?

Това момче й харесваше. То се оказа не само старателно, но и способно да мисли. А най-важното — беше от друго поколение, от поколението на Фена, Женя Рубцова и групата „Би Би Си“, и можеше да долавя тънкости, които вече не усещаше почти четирийсетгодишната Настя Каменская.

— За некористния хакер са важни не парите, а интелектуалният резултат. Не мога да си представя човек, целият спектър на чиито интереси да е съсредоточен около компютъра, да обръща внимание на нечии приказки за някаква певица. Едното не се връзва с другото, разбираш ли? Не може на един истински хакер до такава степен да бъде интересна певица, дори и най-талантливата, че той да отиде и да убие човек, който е казал лоша дума за нея. И после, хакерът не би писал писма. За него листът и пликът са отдавна отживели времето си атавизми. Той щеше да остави съобщения за Медведева на сайта.

— Не съм съгласна — възрази Настя. — Ако не е глупак, той сигурно разбира, че всички ще прочетат съобщението, оставено във форума, и някой може да се сети за какво става дума. А Медведева няма електронен адрес, проверих. Но за някои неща си прав, Андрюша. Ако това е истински любител на работата на компютър, ако всички негови интереси наистина са съсредоточени само там, той не би си губил времето да проследява хората, обидили Медведева. Още повече че нощно време използването на интернет е значително по-евтино. Докато проучвах дискусиата, обърнах внимание, че около седемдесет и пет-осемдесет процента от всички съобщения са изпратени през нощта. Така че ние с теб имаме всички основания да се надяваме, че нашият Фен използва компютъра като чист потребител. И

не умее да разбива програми. Значи целта ни ще бъде отначало той да се прояви, а после да даде истинския си адрес.

Настя погледна листа, който ѝ даде Чеботаев.

„Изобщо не разбирам как такава дебелогъза тъпачка като Светка може да привлича публика“.

„Смятам, че на човек с нормален интелект тази група не може да харесва. За солистката пък да не говорим“.

„Групата си я бива, само дето Светлана разваля всичко. Само се кълчи и гърчи, а глас — никакъв. Кой е «за» групата «Би Би Си» да си смени солистката? Гласувайте, моля“.

„Групата е мръснишка, песните им са мръснишки и изпълненията им са мръснишки. А най-мръснишки се държи Медведева. В живота със сигурност е проститутка и на сцената показва същото“.

— Страхотно! — възхити се тя. — Широк спектър от начини да изразиш мнение. Сам ли ги измисли?

Андрей размаха мигли и хитро се усмихна.

— Не, мама ми подсказа. Нали съм мамино синче, още ли не си разбрала?

— Я стига — разсмя се Настя, — не се обиждай от приказките на Зарубин. Просто той ти завижда за ръста и за миглите. За миглите дори аз ти завиждам. Между другото, исках да те попитам — откъде у теб този правилен говор?

— Защо пък правилен? Най-обикновен е.

— За мен е обикновен, дори за Доценко и Зарубин е обикновен, но ти си значително по-млад, ти си вече от поколението, което на всяка втора дума добавя „един вид“, „нали така“, „просто“. Освен това те имат прекрасния навик на място и не на място да питат „а?“, при това понякога не в края на фразата, а по средата, и на всичко отгоре следва „нали така“... Когато чуя по телевизията този словесен комплект, веднага ми се иска да отговоря „не е така“. Дори някои известни политици и телевизионни водещи говорят по този начин. А ти — не. Защо?

— Пак мама настояваше. Защото аз говорех точно както ти го описа, а това вбесяваше мама. Нали разбираш, журналистка, старата школа, класически руски език и така нататък. Татко също наливаше масло в огъня, той е телевизионен журналист.

— Чакай, значи баща ти е Леонид Чеботаев, така ли? — изненада се Настя. — Същият онзи Чеботаев?

Андрей отново размахна мигли и леко се изчерви.

— Ами нещо такава. С една дума, захванаха се с мен, разработиха цяла система от глоби за всяка излишна дума, включиха в тази работа и гаджето ми — и тя да следи как говоря. И ето го резултата.

— Весела история. И колко време отиде за оправянето на говора ти?

— Не много, горе-долу за един месец забравих тези думички. Най-важното е, че избраха правилно стимула. Мама веднъж се прибра след някакво интервю, включи диктофона и написа на компютъра стенограмата. Нищо не редактира, не коригира, не махна нито една фраза, просто записа дума по дума това, което ѝ наговорила една известна личност. И ми даде да го прочета. Да знаеш, впечатлението беше зашеметяващо! Не вярвах на очите си, докато четях този текст. А мама веднага ми занарежда на ухото: „Виждаш ли, сине, и ти говориш така. Чуй говора си отстрани. Не е ли отвратително?“.

— И какво, отвратително ли беше? — попита Настя с интерес.

— Изключително. Чак ми се повдигаше. След този експеримент работата тръгна по-леко, аз вече не се ядосвах от глобите, сам исках да се поправа.

Настя се улови, че през цялото време намира тема за разговор с Андрей, вместо да избере реплика и да я пусне в интернет. Какво е това — въпросната нерешителност, за която говореше Житената питка ли? Нежелание да вземе решение и да поеме отговорност? Или просто се е отпуснала, защото е събота? Трябва да се стегне и да върши работа. Е, коя фраза от предложените от Андрей да избере? Или да измисли нещо съвсем друго? Господи, защо наистина толкова се страхува?! Ако фразата се окаже несполучлива, ако тя не предизвика нужната им реакция, могат да напишат друга, после пак и пак, докато Фена не реагира. Засега групата няма да свири никъде, Фена няма да има кого да убива, така че може да не бързат.

— Хайде да пуснем последния вариант — предложи тя на Андрей. — За мръснишкото поведение и за проститутката. Да видим каква ще бъде реакцията.

Настя спря пред входа за метрото, огледа безбройните и най-разнообразни цветя и малко се обърка. Тя добре си спомняше времената, когато да купиш цветя, беше цял проблем. В навечерието на Осми март в цветарските магазини докарваха що-годе прилични карамфили, за които се нареждаха километрични опашки, а през всички останали дни на годината хората трябваше да се задоволяват с някакви вяли нарциси, жалки лалета, прихванати с тънко ластиче, та да не личи, че половината им листенца отдавна се канят да окапят, или пак карамфили, но доста ошмулени. Тогава не съществуваше проблемът с избирането, купуваше се каквото има, а днес трябваше всеки ден да избираш, мъчително да преценяваш какъв вид и размер букет ще е подходящ за съответния случай. А букети имаше за всички вкусове.

В края на краищата Настя се спря на розите. Макар и само три (за повече нямаше пари), но пък изумително пурпурни и с дълги дебели стебла. Плати, притисна до гърдите си избраните с толкова усилия цветя и слезе в метрото, радостно предвкусвайки една приятно прекарана вечер сред любимите си хора. Преди един час ѝ беше звъннал Чистяков и ѝ беше съобщил, че брат ѝ Александър и неговата прелестна съпруга Дашенка ги чакат на гости, просто така, без никакъв повод. И най-привлекателното в тази покана беше, че у тях още не била спряна топлата вода, така че Настя щеше с удоволствие и без мръзнене да се изкъпе.

— Ами учениците ти? — с недоумение попита Настя. — Всички часове ли си отменил?

— Събудете се, девойко, днес е събота. Само в делнични дни имам часове до късна вечер, а днес последният ми ученик ще дойде в пет, така че в седем часа вече ще бъда свободен и напълно готов за водни процедури, — весело отговори Алексей.

— Обещах на Саша, че ще ти съобщя и после ще му се обадя. Какво да му кажа?

— Кажи му да приготви хавлиите. И повечко шампоан.

В събота следобед, и то през юни, в метрото нямаше много народ, затова Настя успя да пренесе скъпоценния букет без проблеми. Вече в асансьора, тя изведнъж си помисли, че по-рано и през ум не би ѝ минало да купува на Даша цветя, ако не ставаше дума за рожден ден.

На всяко ходене на гости тя гледаше като на тежко бреме и никога не превръщаше това мероприятие в празник поне за себе си. Едва през последната година всичко се промени — Настя престана да намира поводи за отклоняване на поканите и всеки път с огромно старание избираше подарък или цветя. Внезапно тя откри за себе си простата истина, че да избираш и поднасяш подаръци, е огромно, с нищо несравнимо удоволствие, и често си мислеше: „Та аз можех да умра, без да науча колко е прекрасно това — да избереш цветя, да отидеш на гости и да ги поднесеш на домакинята. Добре, че го осъзнах навреме“.

Даша, както обикновено, се хвърли на врата на Настя и едва не прекърши розите.

— Настюшечка, скъпа моя!

— По-кратко, по-кратко. — Настя уплашено се дръпна, за да опази своя подарък, увит в шумоляща сребърна хартия и превързан с празнична панделка. — Ще счупиш цветята. Заповядай, за тебе са.

След Даша в хола като куршум влетя четиригодишният дебеланко Саша-младши и недвусмислено показва намерението си веднага да се покатери по своята доста висока леля. Вече беше успял да се вкопчи в дънките на Настя и да обхване с крачета краката ѝ, но неговият устрем бе жестоко пресечен от баща му.

— Я къш от леля — изкомандва с усмивка Александър Каменски и прегърна сестра си.

В хола Настя видя още една гостенка — симпатична млада жена, сякаш слязла от страниците на някаква книга, в която се описва „ирландският тип“: синеока, червенокоса, с чаровни лунички.

— Запознайте се, това е Океана, учихме заедно, а това е Настя, сестрата на Саша — представи ги една на друга Даша.

— В училище ли сте били заедно? — поинтересува се Настя повече от учтивост, просто колкото да не мълчи и да не изглежда студена.

— Не — ослепително се усмихна Океана и Настя се учуди колко нисък и кадифен се оказа гласът ѝ. — В хуманитарния университет. Аз съм майстор по прическите, по-просто казано — фризьорка.

В главата на Настя се мярна някаква мисъл, но веднага уплашено излетя, стресната от Даша:

— Настюша, върви да се изкъпеш, докато не е дошъл мъжът ти. После ще седнем на масата.

Настя покорно отиде в банята, която напълно отговаряше на европейските стандарти — просторна, облицована с красиви плочки, с душ-кабина и джакузи.

— Ето ти кърпи, ето хавлия, ето шампоан — шеташе наоколо Даша. — Нещо друго трябва ли ти?

— Сешоар, ако може — помоли Настя.

— Да, разбира се.

Даша извади от окаченото на стената шкафче сешоара и ѝ показа къде е контактът.

Настя се заключи, съблече се и с наслада подложи тялото си на топлите струи. Въпреки че и при липсата на топла вода миеше главата си веднъж на три дни с помощта на кофа, стоплена на котлона вода, и тасче, тя имаше чувството, че косата ѝ е сплъстена от мръсотия. Изми я с шампоан два пъти, после помисли малко и кой знае защо насапуниса главата си за трети път. Не за чистота, а по-скоро за удоволствие. Пред очите ѝ току заставаше червенокосата синеока Океана, в ушите ѝ звучеше niskият ѝ приятен глас: „Аз съм майстор по прическите, по-просто казано — фризьорка“, а онази неясна мисъл ту се мяркаше в дълбините на съзнанието ѝ, ту изчезваше, сякаш отмита от потоците лееща се от душа вода.

Настя се избърса, облече хавлията, включи сешоара и започна да суши косата си. И в този момент мисълта се оформи окончателно.

Настя с рязко движение измъкна щепсела от контакта, откряна вратата на банята и повика Даша. Вероятно гласът ѝ прозвуча твърде нервозно, защото Даша моментално дотича и впери в Настя уплашен поглед.

— Какво стана? Да не ти е лошо?

— Много съм добре — решително отговори Настя. — Слушай, тази твоя приятелка наистина ли е фризьорка?

— Да, разбира се — все още недоумявайки, отговори Даша. — За да ме попиташ това ли, ме извика?

— А тя добра майсторка ли е? — продължи да пита Настя.

— Много добра. Победителка е в два международни конкурса. Защо, фризьорка ли ти трябва?

— Представи си, да. Искам да се подстрижа.

— Каквооо?

Очите на Даша станаха толкова големи и кръгли, че Настя не издържа и прихна.

— Аз. Искам. Да се подстрижа — бавно повтори тя. — Защо ме гледаш така? Омръзна ми да ходя с дълга коса, искам къса прическа. Може ли да се разбере с твоята приятелка?

Даша най-после се съвзе.

— Ама разбира се. Ако искаш, ще те подстриже дори ей сега.

— Как така — ей сега? Какво, тук ли?

— Ами да. Тя си носи инструментите, днес подстрига и мен. Само че не си подсушавай косата. Сега ще донеса стол.

— Почакай. — Настя дръпна Даша за ръката, сниши глас и попита: — Колко ще ми струва? Ако тя е скъпа фризьорка, ще трябва да отложим мероприятиято, нямам пари у себе си.

— На теб нищо няма да ти струва.

— Колко? — настойчиво повтори тя. — Не обичам да получавам нищо безплатно, нали знаеш. Теб Океана може да те подстригва и сресва даром, защото си ѝ приятелка, но не е длъжна да се занимава безплатно с мен. Е, колко ще струва?

— Настя — въздъхна Даша, — нейната работа наистина струва скъпо, но тя взе назаем от Саша голяма сума пари. Без лихва. Разбрали сме се, че вместо лихва тя ще обслужва нашето семейство безплатно, докато върне парите. А в нашето семейство влизате и вие с Льоша — та ние нямаме по-близки хора от вас.

Настя озадачено поклати глава. Охо, какви отношения имали помежду си днешните делови хора! Когато тя беше на годините на Даша, на никого и през ум не би минало да начислява лихва върху парите, които дава назаем. Колкото вземаха хората, толкова връщаха. Е, намираха се оправни момчета, които даваха назаем огромни суми срещу лихва, но ако милицията или прокуратурата ги хванеше, по определен член от Наказателния кодекс те поемаха право към местата за лишаване от свобода. А да пренасяш подобен стил на финансови отношения върху роднини и приятели, беше дори немислимо. А сега... Да послужиш с пари не на чужд човек, а на приятелка на жена ти — и въпреки това да уговориш лихвата. Някак неприятно звучи. Впрочем може именно това да е правилно. Знае ли човек...

— Добре, хайде да опитаме — каза Настя, тръсна коси и се постара да запомни за последно усещането за тяхната дължина и

тежест. — Повикай своята майсторка.

След известно време тя вече седеше на стол насред банята, покрита с бял ленен пешкир, и гледаше в голямото огледало насреща себе си и застаналата до нея Океана, която бе облякла върху изящния си летен костюм небесносиня на черни точки найлонова престилка.

— От какви съображения искате да се подстрижете? — попита Океана с дълбокия си глас, който в облицованата с плочки баня изглеждаше още по-дълбок и звучен. — Дължината ли ви пречи и искате същото, само че по-късо, или нещо принципно ново?

Ето го и него, решаващия момент. Сега все още може изобщо да се откаже от подстригването, докато ножицата не е щракнала за пръв път, а може и да каже, че дължината ѝ пречи, така че Океана просто да скъси косата ѝ, Настя да остане с прическата, с която е свикнала, а след известно време косата отново ще порасне. Настя замижа и се хвърли в дупката насред леда.

— Искам късо подстригване, искам да изглеждам другояче.

Тя мислеше, че ето сега Океана ще извади ножицата, ще отреже първия кичур и заедно с него ще бъдат отрязани всички пътища назад. Тогавя вече ще е късно да променя решението си и ще може да се отпусне, пък да става каквото ще. Но се оказа, че нещата не са толкова прости, колкото бе предполагала Настя. Океана извади от чантата си каталог с прически и предложи на Настя да си избере няколко варианта.

— А защо няколко? — учуди се тя.

— Защото не всяка избрана от вас прическа ще е подходяща за косата ви — обясни Океана. — Вие ми покажете как искате да изглеждате, а аз ще мисля как да го направя.

Настя се притесни, осъзнавайки, че един вид насила ѝ дават в ръцете допълнително време, през което тя все още може да промени решението си. Ако не разполагаше с това време, сега щеше да ѝ остане само да се страхува, но вече нищо не би могла да направи. А така всичко е в нейните ръце, но нали тя не е сигурна, че постъпва правилно! Не, що за глупости, какви си ги измисля! Милиони жени редовно сменят прическите си — и нищо, а тя от някаква дреболия прави цяла трагедия.

Настя прелисти каталога и показа на Океана четирите модела, които бяха привлекли вниманието ѝ. Океана дълго разглежда лицето на

Настя, като постоянно местеше поглед и към снимките в каталога, докато накрая взе гребена и ножицата. Настя притвори очи, видът на собствената ѝ мокра глава, цялата нацвъквана с някакви щипчици, не ѝ доставяше никакво удоволствие. Тя потъна в мислите си за работата, за групата „Би Би Си“, за Светлана Медведева и за нейния безумен почитател... И се сепна едва когато вратата на банята се отвори и в нея нахлу Чистяков с вика:

— Какво става тук?!

— Какво смяташ да му кажеш, когато се обади?

— Господи, Паша, просто ще го пратя по дяволите — лекомислено отговори Олга Плетнѐва. — Да си намери друг за шантажиране, с мене този номер няма да мине.

Павел стана и нервно закрачи напред-назад из стаята. Беше вече събота вечер, те бяха прекарали целия ден в грижи за домакинството, бяха пазарували за цяла седмица напред, бяха отнесли дрехи на химическо чистене, бяха разчистили периодично струпващите се камари стари вестници и списания, а сега очакваха позвъняването на изнудвача, който снощи обеща: „Ще се обадя утре“.

— Струва ми се, че не си права, Лъолка — каза Павел, спрял пред жена си. — Спомни си само каква сума иска той. Двеста хиляди долара! Уверявам те, на него и през ум няма да му мине да иска такава сума от чистачка или от учителка. Той прекрасно разбира с кого си има работа. А тъй като ти, което е очевидно, нямаш такива пари, значи знае, че можеш да ги вземеш отнякъде. Той те провокира да откраднеш от собствената си фирма.

Олга вдигна към Павел угрижен поглед.

— Мислиш ли? Мислиш, че това е работа на някой от одиторите? Официално нищо не са изровили по време на проверката, но са решили, че аз все пак пооткрадвам? Знаем ли, Паша, напълно е възможно. И какво предлагаш?

— Смятам, че като начало трябва да опиташ да научиш кой е този човек. Между другото, не искаш ли да се обърнеш за помощ към приятеля си?

— Към Роман ли? — уплаши се Олга. — Какви ги говориш! В никакъв случай. Та аз не мога да му обясня защо не се страхувам от

този шантаж и не смятам да плащам. Пашенка, аз познавам Роман, повярвай ми, той не е стиснат, широко скроен човек е. Той просто ще намери тези пари, ще ми ги донесе и ще каже: ето, плати, само не се тревожи повече, скъпа. И какво ще правя тогава? Ще взема парите от него, ще си ги сложа в джоба и ще знам, че той ги е взел назаем от някого и ще трябва да ги връща с лихви? Не, не и не.

— Е, добре де, добре. — Павел примирително махна с ръка. — Не се ядосвай. Тогава ние сами ще го изработим и ще разберем какво представлява. Ще направим следното...

Когато изнудвачът се обади по телефона, Олга беше напълно готова.

— Нищо няма да стане — студено каза тя в слушалката. — Снощи разказах всичко на мъжа си, така че вашият запис вече не представлява никаква ценност. Обещах на мъжа си, че това няма да се повтори, и той ми повярва. И ми прости.

— На друг ги разправяйте тия — изкиска се невидимият отсреща.

— Обаче никой друг не ме пита за това — парира го Олга. — И не ми се обаждайте повече.

— Добре. — В гласа на изнудвача прозвуча откровена злоба. — Тепърва ще видим дали ви е простил, или не.

Олга тресна слушалката и въпросително погледна Павел.

— Не знам, Паша, аз нищо не разбрах. Той реагира някак вяло. Мислех, че ще задава въпроси, ще говори нещо. А той сякаш се примири с неуспеха.

Павел ласкаво я прегърна, погали я по главата.

— Лъолечка, мила моя, на този свят още не се е родил изнудван, който веднага да се откаже от исканията си. Ако беше толкова лесно човек да се отърве от тая пасмина, нямаше да съществуват проблеми с шантажите. Повярвай ми, той е ухапал въдицата. Кога имаш среща с Роман?

— Разбрали сме се за утре...

— Ами чудесно. Тъкмо утре ще започнем.

ГЛАВА 16.

Настя отвори очи и внимателно, за да не събуди Чистяков, се обърна и протегна ръка за будилника. Пет и половина. Странно. Снощи се прибраха от гости след полунощ и заспивайки, тя с удоволствие си представяше как в неделя ще си отспи до десет часа. Или до единайсет. Но ето, че часовникът показва пет и половина, а на нея вече не ѝ се спи. Тя премести поглед към отворения прозорец: тихо слънчево утро, в стаята нахлува свеж прохладен въздух. Между другото, къде е кученцето? Трите дни боледуване, през което време то нямаше сили дори да скимти нощем, явно бяха му показали възможността да пази тишина и да не търси внимание от страна на спящите стопани.

Тя свали крака от дивана и огледа стаята. Разбира се, ето го, мъхнатото кълбенце кротко спи на своята постелка с бурно милиционерско минало. Настя се движеше достатъчно тихо, за да не я чуе съпругът ѝ, който спеше, но за чувствителното кучешко ухо нейните движения вероятно бяха придружени с грохот и трясък, защото Момъка моментално отвори едното си око, после другото и радостно скочи на дебеличките си къси лапи. Той вече съвсем бе оздравял и както е редно за дете, започваше да търси храна още със събуждането си. Настя допря пръст до устните си, което според нейните представи би трябвало да означава молба за тишина, с едната ръка подхвана кученцето, с другата — халата си, и на пръсти излезе от стаята, като притвори вратата след себе си.

— Ще хапнеш ли овесена каша? — делово попита тя.

Момъка седеше до своите панички и се блещеше в Настя с кръглите си очи, в които бе застинало недоумение. За какво ме домъкна тук, щом паницата е празна?

— Разбирам, че е ужасна гадост — съчувствено бърбреше Настя, докато вареше в тенджерка овесените ядки, — но докторът препоръча след болестта да те храним изключително диетично. Най-малко два дни. Така че днес не ти се полага нищо друго, освен овесената каша. Ако се държиш добре, утре ще ти дам месо.

Тя намали огъня и отиде да се мие. Лошо беше, че нямаше топла вода — без сутрешен душ Настя се чувстваше не докрай пробудена, а не ѝ стигаше мъжество да мръзне под студената вода. Добре де, все някак...

Като хвърли поглед към отражението си в огледалото, Настя изтръпна. Боже мой, та нали вчера се подстрига! Съвсем беше забравила... В огледалото, вместо вечно сплъстените от съня дълги коси, тя видя спретната късо подстригана глава с бретон на челото. Вчера това ѝ бе харесало, а днес отново я нападаха съмнения. Може би не биваше да прави това? Вярно, Льошка я похвали, но също не веднага — отначало се възмущаваше, негодуваше, искаше мнението на брат ѝ Саша (не и това на Дашенка, понеже справедливо смяташе, че и тя участва в заговора) и чак след два часа призна, че се е получило доста добре. И при това не пропусна да припомни популярната максима, че жената променя кардинално прическата си, когато иска не по-малко кардинално да промени живота си, така че внезапното и с нищо немотивирано решение на съпругата му да се раздели с дългата си коса буди у него определени подозрения.

Когато се върна в кухнята, Настя свари картина, която я хвърли в пълно изумление. Момъка стоеше със задни лапи на диванчето, а с предните се бе подпрял на облегалката му и с всички сили протягаше глава към перваза, на който бяха натрупани вестниците.

— Ти какво, културата ли те влече? — насмешливо подхвърли Настя, докато проверяваше процеса на приготвянето на кашата.

Кученцето изскимтя и направи опит да подскочи и да улови края на един вестник със зъби. Опитът не успя, тогава то свали предните си лапи на дивана, обърна се към Настя и нададе кратък жален вой. И едва тогава тя схвана смисъла на всичко това. Бързо грабна вестника и го разстла на пода. Момъка моментално скочи долу и зае съвсем недвусмислена поза точно в центъра на вестника.

— Ей, че си бил умен — озадачено промърмори тя, събра на топка кучешката тоалетна и я напъха в найлонов плик. — Само за две седмици си запомнил, че тези работи се вършат върху вестник.

Гордо със себе си, кученцето отново чучна при паниците и на муцуната му отчетливо беше изписано: „Аз проявявам уважение към теб, та и ти, ако обичаш... С една дума, давай лапачката!“.

Настя прехвърли кашата от тенджерката в паничката и я постави на перваза пред отворения прозорец.

— Ще трябва да почакаш да изстине, приятелче.

Тя си наля кафе, извади от хладилника кашкавал, направи си сандвич, но не успя да го захапе, защото срещна погледа на Момъка. В него се четеше ням укор и цялата мирова скръб на бездомните кучета: ето, вие си ядете тука, богати и щастливи, а аз, малък и изоставен, никому ненужен, трябва да ви гледам и да преглъщам. Настя не издържа, остави сандвича на дървената дъска, на която бе рязала кашкавала и хляба.

— Добре, тъй да бъде, и аз ще почакам. Но нали може да пийна кафе?

Според израза на кучешката муцуна не биваше да пие и кафе, щяло да бъде предателство.

— Слушай — ядосано каза Настя, — ти нагло злоупотребяваш с психическата ми зависимост от тебе. Съгласна съм да не ям сандвич, докато не изстине твоята каша, но кафето си трябва да изпия, докато е топло. Кафето не е храна, а напитка, разбра ли, малък садист такъв!

Малкият садист, изглежда, много добре бе разбрал всичко, във всеки случай на Настя се стори, че в блестящите му кръгли очички се мярна злорадство.

— А защо не вземем да се разберем? — подмилкващо попита тя. — Докторът каза, че и кашкавалът е диетична храна. Вярно, аз нарязох за сандвича си последното парче, но мога да го разделя с тебе.

Тя свали от филията едно от трите жалки парченца кашкавал и го подаде на Момъка. Той моментално се озова в краката ѝ и заскимтя, като се облизваше лакомо.

— Е, прекрасно — удовлетворено въздъхна Настя и с наслада загълта топлото кафе.

След като нахрани кученцето с овесената каша и му наля прясна вода, тя тихичко влезе в стаята, облече се, написа на Льоша бележка и излезе.

Боже мой, съвсем беше забравила, че на света съществуват птици и че те пеят! За Настя Каменская утрото се асоциираше с необходимостта да се събуди (а не ѝ се искаше), да стане (което още

по-малко ѝ се искаше) и да тръгне нанякъде (а това не ѝ се искаше изобщо). Към обяд нейният организъм придобиваше способността да функционира нормално, но сутрин винаги се чувстваше зле, беше му трудно и мъчително. Утрините никога не носеха радост на Настя и дори самата тази дума в съзнанието ѝ бе обагрена в сиво-кафяви цветове. Обаче ето, оказа се, че сутринта била нещо страхотно! Особено когато изгрява слънчицето, птиците пеят и наоколо шумолят листа. До Измайловския парк са само две спирки с метрото, а тя толкова престъпно изпуска възможността да се наслаждава на тихите утринни часове! „Можех да си умра, без да съм разбрала колко е прекрасно да се разхождаш в парка в ранна лятна сутрин — по навик си помисли Настя. — Вече четири години периодично идвам тук в неделя, за да се видя с Иван, но там е работата, че идвам, за да се срещна с него, а самият факт, че трябва да стана рано и да тръгна нанякъде, винаги ме е хвърлял в такъв ужас, че не съм забелязвала нищо наоколо. Пък то — каква красота!“

Тя бавно се разхождаше по алеите и пътеките, вдишваше с пълни гърди свежия, леко влажен въздух, който непривично разхлаждаше непокритата ѝ с коса шия. Настя току вдигаше ръка, прокарваше длан по главата си и се учудваше на новото за нея усещане: косата свършваше някак много бързо и пръстите ѝ сякаш пропадаха в пропаст. Цял живот, откак се помнеше, тя бе имала дълга коса, която връзваше на тила на „опашка“ и която подрязваше средно веднъж годишно с няколко сантиметра. Усещането на късата коса ѝ беше непознато и затова я вълнуваше и същевременно плашеше.

Точно в седем Настя отиде при входа, където обикновено се срещаше със Заточни, и почти се сблъска с бягация син на генерала — Максим.

— Здравсти, лельо Настя — басово я поздрави момчето, без да спре, и продължи нататък.

— Ей, а къде е баща ти? — извика Настя подир него.

Максим се обърна и махна с ръка в движение:

— Идва.

Генералът се появи след около две минути, лек, стегнат, с ярък анцуг. Щом видя Настя, една усмивка смекчи сухото му, скулесто лице и превърна жълтите тигрови очи в две малки слънчица, чиято топлина

беше в състояние да разтопи леда и напрежението в душата на всеки събеседник.

— Радвам се, че ви виждам. — Той силно стисна ръката ѝ. — По какъв случай? Пак проблеми в работата и ви трябва съвета на бившия началник?

— Никакви проблеми! — лекомислено отговори Настя.

— Е, чак пък никакви? — присви очи генералът. — Да работиш в криминалната милиция и да нямаш проблеми — за това се иска умение. Споделете как го правите. Ще взема вашия опит на въоръжение.

Настя се посмути:

— Тоест исках да кажа, че проблеми естествено има, но...

— Но не се нуждаете от моите съвети, така ли? — отново я подкачи Иван Алексеевич.

Пфу, каква гадост! Каквото и да кажеш, все се получава наопаки. Хайде, измъквай се сега.

— Иван Алексеевич, аз винаги се нуждая от вашите съвети, проблеми имам, колкото щете, като всички хора. Но ето, тази сутрин се събудих, погледнах през прозореца и си помислих, че трябва да се отърся от вродения си мързел и да изляза да подишам чист въздух в компанията на умен и красив мъж. Да му демонстрирам новата си прическа и ако имам късмет, дори да чуя комплимент. С една дума, да започна неделния ден с подходящи положителни емоции. И нито дума за работата.

Заточни хитро се усмихна, огледа късо подстриганата ѝ глава, после одобрително кимна и вдигна палец.

— Прекрасна прическа, много ви отива. Добре, разбрахме се, нито дума за работата. А за какво ще си говорим?

— За животни. Имали ли сте някога кучета, Иван Алексеевич?

— Имал съм — леко учудено отвърна генералът. — Решили сте да си вземете куче ли? Или вече сте си взели?

Те бавно се разхождаха из парка и Настя подробно и последователно разказваше на Заточни своята епопея с кученцето. Генералът слушаше внимателно, понякога съчувствено кимаше, понякога високо и от сърце се смееше.

— Знаете ли какво исках да обсъдя с вас?... — Настя се запъна, докато подбираше нужните думи и се страхуваше, да не би да изглежда

в очите на генерала пълна глупачка, чиято глава е натъпкана със смесица от мистика и зле разбрани научни теории. — С една дума, наблюдавам кученцето и се опитвам да разбера дали то наистина разбира почти всичко от това, което си говорим, или е само илюзия. Дали ние, стопаните, не тълкуваме превратно поведението на животните, като им приписваме мотиви и подбуди, които в действителност не съществуват. Просто ни се иска нашият любимец да е умен и да ни разбира и сме готови да тълкуваме всяко размахване на опашката в полза на собствените си представи. Или все пак кучетата ни разбират, естествено, не на нивото на смисъла, а улавят образите, които автоматично се оформят в нашия мозък, когато произнасяме определени думи. Нали има едни теории за информационните полета... Е, с една дума, нещо от този род.

— Хубава тема за обсъждане — одобри Заточни. — Има за какво да си поговорим. Какво пък, ще споделя с вас собствения си опит, а после ще помислим какво да правим с вашите теории.

Те приседнаха на повалено дърво, близо до площадката, където Максим, след като пробяга определените километри, правеше гимнастика на висилката. През последните години раменете на момчето бяха станали по-широки и то вече почти с цяла глава бе надраснало баща си. Тази година Максим бе навършил двайсет, но продължаваше, както когато беше на шестнайсет, да нарича Настя „лельо Настя“ и съвсем по детски търсеше защитата ѝ, когато му се струваше, че баща му е прекалено взискателен към спортуването му.

Времето отлетя незабелязано и Настя дори се учуди, когато генералът погледна часовника си и стана.

— Време е. Много приятно си поприказвахме с вас за кучетата, но сега ми кажете честно: наистина ли всичко е наред около вас? Или имате проблеми, за чието решаване ви е нужна моята помощ?

— Честно ли?

Настя се замисли. Когато идваше рано сутринта към парка, тя знаеше, че ще срещне Иван Алексеевич, не можеше и да бъде другояче, стига само той да не беше в отпуск или в командировка, но и през ум не ѝ бе минало да обсъжда с него каквото и да било, свързано с работата. Но щом той така настойчиво пита, може би...

— Ако трябва да съм честна, сега нямам проблеми. Но Гордеев напоследък все по-често говори за пенсиониране и ме плаши с нов

началник. Иван Алексеевич, ще ме вземете ли обратно, когато се случи това? Не искам да ме смятате за нахална, разбирам, че това не изглежда красиво — аз веднъж дойдох при вас, работих една година, станах подполковник и после се върнах при Гордеев. От моя страна е свинщина да моля да ме вземете обратно. Но ако стане така, че... Ще ме вземете ли?

— Не драматизирайте ситуацията преждевременно, Настенка. Може новият ви началник да се окаже свестен човек. И да не ви се иска да напускате.

— Но защо да работя просто със „свестен“ човек, когато мога да работя с прекрасен? — възрази тя.

— Ами професията? Вие обичате и умеете да вършите работата си в този отдел. А това, с което ще ви се налага да се занимавате при мен, не ви е по сърце, макар че, трябва да призная, се справяхте прекрасно. Така че кое е по-добре — любима работа при нелюбим началник, или скучна, но...

— При любим началник — завърши вместо него Настя. — Да, прав сте, човек, като печели нещо, губи друго. Не може винаги да печели. А ни се иска.

Заточни и Максим я изпратиха до входа на метрото.

— Обичате ли Джек Лондон? — внезапно попита генералът.

— Ами... как да кажа... — Настя неопределено сви рамене. — Струва ми се, че той е повече четиво за момчета.

Иван Алексеевич поклати глава:

— Ооо, тук обаче категорично не сте права. Някой в детството ви е внушил, че Джек Лондон е писал предимно за романтиката при покоряването на Аляска, за истинските мъже в суровия Север и така нататък. Аз сериозно ви съветвам да го препрочетете сега. Особено разказа „Когато боговете се смеят“.

— За какво се разказва в него? — поинтересува се Настя.

— Ами в него на нас, глупавите, ни се обяснява, че в живота е невъзможно да се разминеш без загуби. Светът е устроен така, че няма абсолютна печалба, това е закон, а на онези, които се опитват да заобиколят този закон, боговете може жестоко да се присмеят.

— Добре, непременно ще го препрочета — обеща тя и се затича надолу по стъпалата към перона.

Тази неделна сутрин, след закуската, Олга взе лист хартия и започна да рисува за Павел схема на фасадата на сградата, където днес трябваше да се състои поредната ѝ среща с нейния любовник.

— Щом този тип твърди, че има касета, значи ни е снимал през прозореца — разсъждаваше тя. — Когато влизаме там, Роман веднага отваря широко всички прозорци и балконски врати — не може да понася задуха и застоялия въздух. Вдига и пердетата.

Павел недоверчиво погледна жена си и укорително поклати глава.

— Ама вие какво, лягате си, без да спуснете пердетата? Е, и вас си ви бива обаче! Извинявай, разбира се, че се бъркам в чужди работи, но това е някак... — Той помълча, търсейки нужната дума. — Прекалено смело.

— Но от кого да се страхуваме, Пашенка? От теб аз не се крия, Роман е свободен, а ако някой от отсрещната сграда ни вижда, много важно. Да гледат, ако си нямат друга работа. Та значи така... — Тя се наведе над рисунката. — В блока има четири входа, нашият апартамент е ето тук, във втория вход, на четиринаisetия етаж. Виж, слагам кръстчета на нашите прозорци. Запомни ли?

— Запомних. А срещу блока какви сгради има?

— Две шестнайсететажни кули. Смяташ ли, че изнудвачът ни е снимал оттам?

— Не знам, но е напълно възможно. Защото от улицата вашето любовно гнезденце няма как да се снима. Най-вероятно той е бил някъде в отсрещна сграда, на някой от горните етажи. Може би на тавана.

Към обяд времето се развали, небето, толкова ясно и усмихнато сутринта, се навъси и всеки момент беше готово да се разплаче. В три часа Олга се облече и изхвъркна навън, като предупреди, че с Роман първо ще отидат в някакъв магазин за някакви необикновени хавлиени кърпи за плаж, после ще обядват в ресторант, а към седем часа ще отидат в апартаментата, за да се отдадат на любовни наслади.

Останал сам, Павел почете, легнал на дивана, и дори подремна малко. Когато се събуди, небето вече беше покрито от край до край със заканителни наглед облаци, които не обещаваха нищо приятно на хората, решили да прекарат вечерта вън от къщи. Усетил обичайната за

променящо се време болка в травмираното си коляно, Павел неохотно се измъкна изпод пухкавото одеяло и започна да се облича. До седем часа има още време, ще успее да хапне някъде — кой знае колко ще трябва да виси в чуждия вход и да дебне изнудвача, който може и изобщо да не дойде. Целият вчерашен разговор с него бе изграден така, че да го провокира за нов запис на интимните похождения на Лъолка: сиреч, ти винаги си мамила мъжа си, измами го и този път, покая се, обеща да се разделиш с любовника си, само и само да не платиш. Обаче веднага пак хукна към чуждото легло. Те много разчитаха изнудвачът да захапе въдицата, но по телефона неговата реакция не се оказа, каквато бяха очаквали, и никак не беше ясно дали той отново ще се опита да снима Олга и Роман, или не. Някога Павел бе учил криминална психология, в частност знаеше, че изнудвачите никога не се отказват от плановете си лесно и бързо. Какво пък, ако науката не греши, той трябва да дойде днес. Ако не днес — следващия път. Нещо повече, ако не е от обкръжението на самата Олга или на нейния интимен приятел, той изобщо не може да знае предварително кога двамата смятат да отидат в апартамента, тоест би трябвало да ги дебне там постоянно. Така че за няколко дни спокойно ще могат да го проследят. Естествено, при условие че сметките им излязат правилни и той дойде, за да направи нов запис. Ами ако не дойде?

Павел си взе непромокаемия шлифер с качулката, пъкна в джоба си ключовете от колата и излезе.

Набързо хапна шишчетата от свински врат в ресторанчето близо до тях, после реши, че има достатъчно време, за да изпие едно кафе. И в момента, когато сервитьорът постави пред него чашата и чинийката с парче торта, небето най-сетне се разцепи. Павел дори се страхуваше да помисли, че след десет минути трябва да излезе навън. В края на краищата, нищо страшно няма да се случи, ако отиде на мястото не в седем, а в седем и половина или дори в осем. Не е много вероятно хората да се хвърлят в леглото още от прага, и то след толкова години приятелство! Собственият опит на Павел му подсказваше, че не се прави така. Докато влязат, докато се съблекат, докато вземат душ... А изнудвачът, разбира се, ако дойде и той, няма да си тръгне, преди да заснеме най-важното, което според пресмятанията на Павел не би трябвало да се състои преди седем и половина, че и осем. Той реши да постои още в ресторанта с надеждата пороят поне малко да отmine.

Но дъждът не даваше никакви признаци за утихване, на него изобщо не му пукаше за Павел, на когото предстоеше да тръгва за някъде, да стои на някакво място и вероятно да дебне някого. Дъждът си имаше своя програма, несъгласувана с жителите на града, и очевидно беше твърдо решен да я изпълни.

Като въздишаше тежко и предварително потреперваше, Павел плати и излезе, проклинайки се с най-тежки думи, задето бе оставил шлифера в колата. Трябваше да измине само няколко метра, но те бяха достатъчни, за да усети цялата прелест на съчетанието от тропически порой и студен въздух. Вярно, тази прелест се оказа доста съмнителна...

Олга подробно му беше обяснила пътя и Павел не се лута много, докато намери адреса. Пред втория от четирите входа на блока стоеше джип марка „Лексус“ с тонирани стъкла. От думите на Олга Павел знаеше, че нейният любовник кара точно такава кола. Значи гълъбчетата бяха вече в гнездото. Павел спря колата си на двайсетина метра от лексуса, облече шлифера и влезе под арката между втория и третия вход. Оттам добре се виждаха двата шестнайсететажни блока отсреща. Какво пък, сега му остава само да чака.

Павел Плетньов търпеливо стоеше на течението под арката, следеше хората, които влизаха и излизаха от блоковете отсреща и мислеше как можа да се случи така, че той, уважаваният служител от Министерството на външните работи, с неговото добро образование и прекрасно владеене на два чужди езика, трябва да кисне под проливния дъжд и да си играе на шпионин, който дебне незнайно кого.

А всичко започна весело и радостно. Преди трийсет години майка му в родилния дом се запознала и сприятелила с жена, която лежала в същата стая и родила в един и същи ден с нея момиченцето Оленка. Младите майки се оказали толкова близки по дух и характер, че бързо завързали стабилно приятелство. Съпрузите им също намерили много общо помежду си, така че не минали и няколко месеца и двете семейства си станали безкрайно близки. Родителите на Олга дори си сменили жилището, за да живеят по-близо до неговите и на младите майки да им е по-удобно да се разхождат заедно с количките с бебетата връстници. Естествено рождените дни на децата семейства празнували също заедно.

Откак Павел се помнеше, до него винаги беше Оля. И знаеше със сигурност, че тя е била до него и още преди да се помни. Тя беше до него винаги — колкото бе съществувал на този свят. Ходеха в една и съща детска градина, после в едно училище, седяха на един чин, заедно тръгваха сутрин (Павел задължително вземаше своята сестра-приятелка) и заедно се прибираха. Заедно решаваха задачи и се готвеха за контролните, зубреха наизуст стихотворения от Пушкин и Некрасов и английска граматика. Заедно обсъждаха момичетата, които харесваха на Павлик, и момчетата, които се заглеждаха по Оля. Заедно ходеха на пионерски лагери и на екскурзии до Ленинград или по Златния пръстен.

Наистина, след като завършиха училище, пътищата им се разделиха — Павел влезе в Института по международни отношения, Оля — в Плехановския, той искаше да стане дипломат, тя се интересуваше повече от финанси и счетоводство. Но продължаваха да живеят в съседни блокове и ако не се видеха дори три дни поред, двамата започваха да чувстват, че нещо им липсва. Бяха много близки приятели и през тези двайсет години бяха свикнали да са заедно. Павел активно ухажваше момичета, но нито едно не успя да премине от категорията приятелка в категорията годеница — той за нищо на света не искаше да се жени.

— Толкова красиви жени има наоколо — споделяше той с Олга, — толкова радост могат да ми доставят! Е, защо трябва да се заключвам в клетка? Още не съм си походил. Виж, като стана на трийсетина, дай боже и да узрея за пълноценен брак.

Олга пък напротив — страстно искаше да се омъжи, колкото може по-скоро, струваше ѝ се, че само така ще придобие статута на пълноценна зряла жена, съпруга и майка, която всички ще уважават и с която всички ще се съобразяват. На деветнайсет тя на бърза ръка се омъжи за състудент, но само след две години също тъй на бърза ръка се измъкна от това семейно положение. Оказа се, че и на нея ѝ е скучно да принадлежи на един и същи мъж, още повече че природата я бе надарила с външна привлекателност и никак не ѝ липсваха почитатели.

— За двайсет години ние с теб сме станали абсолютно еднакви — казваше тя през смях на Павел.

— Не, Лълка — възразяваше той, — поначало сме били еднакви, затова живяхме в съгласие цели двайсет години. Не току-така

сме се родили в един ден, при едно и също разположение на планетите.

Единствената беда беше, че през двете години брак Олга на два пъти забременя извънматочно и вече не можеше да има деца.

Когато навършиха по двацет и четири години, пред Павел се появи реалната перспектива да замине на работа в съветското консулство в Милано. Но откровено му дадох да разбере, че никакво бляскаво владение на чужди езици и никакви прекрасни характеристики няма да надделеят над факта, че не е женен. Тогава не изпращаха в чужбина ергени (както и неомъжени жени).

Беше деветдесет и първа година и проблемът с валутата в страната се оказа не по-малко остър от проблема с дефицита. Щеше да бъде върховна глупост да изпусне възможността за заминаване в цивилизована Италия, където да поживее няколко години в добри условия и да спечели пари, след което да съществува нормално в Русия. И Павел, естествено, дотича с този проблем първо при Олга, защото през целия си съзнателен живот бе постъпвал именно така.

— Нищо не рискуваме, щом се върнем вкъщи — веднага ще се разведем — убеждаваше я той. — Разбира се, докато сме в Италия, ще ни бъде трудничко да организираме личния си живот — там всичко е под строг контрол, но заедно ще измислим нещо. А, Льолка?

Това предложение отначало се стори на Олга чудовищно, но след като поразмисли няколко дни, тя намери в идеята на Павел доста положителни страни. Първо, ще придобие толкова желаният статут на омъжена дама, без който тя самата имаше чувството, че е дефектна. Второ, ще се махне за няколко години от тази бедна мръсна страна и ще я замени с прекрасната Италия. Трето, ще спечели пари, което също не е маловажно. Четвърто, за известно време ще се откъсне от майка си — напоследък отношенията ѝ с нея се бяха понапрегнали, защото майка ѝ смяташе, че Олга води твърде лекомислен начин на живот и твърде често сменя любовниците си. Между другото, омъжването ще бъде от полза при решаването и на този проблем. А като се върне от чужбина, Олга ще има достатъчно пари, за да си купи жилище и напълно да се отдели от майка си, която вече няма да може да контролира личния ѝ живот. Е, и последно по ред, но не и по значимост, беше съображението, че Пашка е най-близкият ѝ приятел, фактически неин брат близък, и би било просто грехота да не му помогне, щом това е по силите ѝ.

За голяма радост на родителите си те подадоха заявление и се ожениха. И то тъкмо навреме! След разпадането на СССР в края на деветдесет и първа година новата страна Русия започна активно да формира нов дипломатически корпус и на вълната на тези кадрови промени съпрузите Плетнъови още през пролетта на деветдесет и втора се озоваха във възделената Италия.

Оказа се, че никак не е сложно да уреждат личния си живот извън рамките на семейния, стига достатъчно умело да се прикриват взаимно. От командировката в чужбина Плетнъови се върнаха с достатъчно пари за купуване на жилище и кола (разбира се, с помощта на двете родителски двойки). Те с удоволствие купуваха мебели и обзавеждаха апартамента, напълно забравили за намерението си да се разведат. След известно време Павел завъртя поредната си любовна връзка с младичка служителка от Министерството на външните работи и Олга веднага предложи:

— Паша, ако искаш да се ожениш за нея — няма проблеми. Можем да се разведем още утре.

Павел се облеци:

— Аз?! Да се разведа?! Абе ти да не си полудяла! В никакъв случай. Разведа ли се, тутакси ще ме стиснат за гърлото. Всяко гадже начаса ще забременява и ще настоява като честен човек да се ожения за него. Дори да се окаже омъжено, винаги остава опасността един прекрасен ден да ми заяви: любими, напуснах мъжа си и искам да бъда само с теб. Притрябвало ли ми е това? Та нали няма да мога да ѝ обясня, че не искам да бъда само с нея, защото всяка жена ми омръзва максимум след година. Освен ти, разбира се. Какво мога да направя, като съм така устроен?

Олга беше „устроена“ почти по същия начин. Тя беше готова да поддържа отношения с мъж само, при условие че няма да живее с него. Да се виждат три-четири пъти седмично, приятно да прекарват времето си, да вечерят в ресторант, да правят любов — и дотук, без никакви задължения, никакъв бит, никакви чужди роднини, на които трябва да се оказва внимание и с които трябва да се съобразяваш. Родителите на Пашка са съвсем друго нещо, те всички са едно семейство, но чужди родители, братя и сестри, лели, чичовци и вуйчовци, всеки със своите особености, претенции и изисквания — а, не, ще прощавате, това не е за нея. Но за да не се съблазни поредният и

любим да ѝ направи предложение за брак, Олга трябваше официално да минава за омъжена жена. Опитът показваше, че ако една омъжена дама отказва да се разведе със съпруга си, за да се хвърли в прегръдките на любимия, това се възприема спокойно и дори одобрително, докато ако свободна от семейни ангажименти жена незнайно защо отказва да се омъжи, хората започват да я смятат за странна, дефектна, че дори луда. Във всеки случай, на такава жена не всичко ѝ е наред. А Олга Плетнѐва никак не искаше околните да мислят така за нея.

И ето, излизаше, че ситуацията, създадена се под влиянието на външни обстоятелства и възприемана като временна, незабелязано премина в постоянна, защото се оказа, че е в съгласие не само с външните, но и с вътрешните обстоятелства. А и родителите на Олга и Павел бяха щастливи, че децата им живеят така заедно. Само дете нямаха внуци, но то си е съдба...

Докато стоеше под арката, Павел доста позамръзна, макар че беше дебело облечен. Влагата се бе вмъкнала през яката и оттам бавно се спускаше по гърба. Пороят спря и се прероди в досадно, несвършващо ръмене. Беше вече девет и половина, черният лексус все още стоеше пред втория вход, а резултат — никакъв.

В десет без десет от входа на единия от шестнайсететажните блокове излезе човек с метнат през рамо калъф на видеокамера. „Нима е той?“ — помисли си Павел, не повярвал в късмета си. В дъждовния здрач той не можеше добре да огледа този човек, виждаше само, че е мъж. Субектът с калъфа леко забави крачка, вдигна очи и погледна към прозорците. Към същите прозорци, които Олга сутринта бе белязала с кръстчета на схемата. „Точно така, той е!“ — разбра Плетнѐв.

Мъжът метна върху главата си качулката и с бърза крачка пое по отсрещния тротоар. Павел предпазливо се подаде на улицата. Мъжът очевидно не бе дошъл с кола, във всеки случай се насочваше към станция „Новокузнецкая“ на метрото. Олга му беше казала, че от този блок никакъв обществен транспорт не водел до метрото, трябвало да се върви пеша по малки улички и това отнемало петнайсетина минути. Павел си помисли да се качи в колата и с нея да стигне до метрото, където да почака човека с калъфа, но в последния момент се сети, че

той може да се окаже местен жител и да отива не към метрото, а към къщи. Павел, като пълен глупак, ще го чака на перона, а той отдавна вече ще пие чай в дома си. Или пък, да речем, няма да слезе в метрото, а ще се качи на автобус, който спира там. Ще трябва да го проследи пеша под дъжда. Неприятно...

Мъжът крачеше бързо и като го следваше, Павел се озова при метрото само след десет минути. Олга явно бе определила времето като за бавна разходка на висок ток.

Във вагона на метрото Павел успя добре да огледа предполагаемия изнудвач (дълбоко в душата си Плетньов все пак допускаше мисълта, че е сбъркал — малко ли хора ходят из града с видеокамери, а дето погледна именно към онези прозорци, може да е просто съвпадение). Човекът не беше нищо особено — младеж на двайсетина години, с леко неправилни черти на лицето, асиметрични, каквито са у психично болните. Но те можеха да са такива по рождение или вследствие на някаква соматична болест. Момчето изглеждаше дълбоко замислено, периодично устните му се разтегляха в усмивка, сякаш мечтаеше за нещо необикновено приятно.

Само след една спирка, на станция „Китай-город“, той се прехвърли на Рижката линия. „Странен е някак — с недоумение си помисли Павел. — Можеше направо от «Новокузнецкая» да отиде до «Третьяковская» и да пътува без прехвърляне. И за какво ли се е замислил толкова?“ В този момент младежът с калъфа отново замислено се усмихна и Павел ядосано си отговори: „Как за какво си мисли, бе? За парите, които иска да измъкне от Льолка. Сигурно сега мислено ги харчи, затова се усмихва псето недно. Ръцете ме сърбят да му извия врата. Ей богу, бих го смачкал като мръсна хлебарка, ако не ме беше страх, че ще ме тикнат в затвора за това. Инак определено нямаше да ме измъчват угризения на съвестта“.

Стигнаха до станция „Свиблово“, където младежът най-сетне слезе. Още няколко минути пеша и той влезе в някакъв блок — нищо особено, като него самия. Павел дори се зачуди колко лесно бе успял да проследи изнудвача. Винаги бе смятал, че проследяването е работа извънредно деликатна и трудна, но вероятно тя е такава, когато човекът се опасява, че може да го следят, и постоянно проверява. Виж, обикновените хора не си мислят за нищо подобно и през ум не им минава да се обръщат и да гледат дали сред минувачите зад гърба им

няма някой, който преди половин час се е качил в същия вагон в метрото. Този тип явно от никого не се страхуваше. Какво пък, още по-добре.

Павел не можа да влезе във входа след младежа — там имаше домофон, а вратата се отваряше с помощта на специален ключ-карта. Плетньов се спря замислен и за негов късмет в същия момент от входа излезе жена.

— Извинете, май се разминах с приятеля си — припряно заговори Павел. — Да забелязахте случайно Льова Зельонов ли се качи току-що в асансьора?

Той каза първото име, което му хрумна — на един бивш състудент. Жената леко сви вежди, сякаш си припомняше имената на всички обитатели на входа.

— В нашия вход нямаме Зельонови — отговори тя и с подозрение огледа Павел. — Да не сте сбъркали входа?

— Мисля, че не. — Павел изигра някакво объркване. — Апартамент седемдесет и първи тук ли е?

— Седемдесет и първи е в третия вход.

— По дяволите, бях сигурен, че е Льовка! Тичах след него още от метрото, не можах да го настигна. Със синьо яке с качулка, на рамото с видеокамера в калъф...

— А, това беше Кира Яровой от четвъртия етаж, никакъв Зельонов или как го казахте — укорително каза жената, като с целия си вид показа колко е неприлично да сбъркаш всеизвестния Кирил Яровой с абсолютно неизвестния Льовка Зельонов. — Наистина сега се качи в асансьора. Точно така, със синьо яке и калъф. А седемдесет и първи апартамент е в третия вход, там го търсете.

— Много ви благодаря — каза Павел и се престори, че се насочва към третия вход, като с ужас се чудеше какво би трябвало да направи, ако всезнаещата лелка тръгне с него и се загледа как той ще започне да набира на домофона номер седемдесет и едно и да пита за Зельонов.

За негово щастие жената тръгна в обратна посока и веднага свърна зад ъгъла. Какво пък, първият резултат е налице, той се казва Кирил Яровой и живее на четвъртия етаж. Добре би било да научи точно в кой апартамент, а същевременно да изясни и с какво се занимава и с какво си вади хляба. Ако сега времето беше хубаво, из

дворовете щяха да се въртят хлапета от близките блокове и с помощта на елементарно умение и съвсем скромни парични суми от тях би могло да се измъкне цялата нужна информация. Да, обаче вали и дворовете са пусти. Добре де, той никъде няма да се дене, Павел може да дойде и утре вечер и да събере всички необходими сведения. А сега трябва да се прибере, да изчака Лъолка и да я попита дали тя не познава човек с фамилно име Яровой. Може би бащата, майката, сестрата или брата на този Кирил. Това може да им е семеен бизнес, нали?

Павел почти на бегом излезе на платното и хвана такси, с което стигна до мястото, където бе оставил колата си. Черният лексус още беше там, прозорците на апартамента, където се намираще сега Олга с любовника си, светеха. Въпреки гадното студено време прозорците бяха все така широко отворени, както и балконската врата. „Сега на тях им е топло и уютно — с неочаквана неприязън си помисли Плетнъов, — сигурно се въргалят в леглото и си пийват вино. Лъолка казваше, че тоя неин Роман бил голям ценител на скъпите вина. А аз като мухльо цяла вечер киснах под дъжда и се разкарвах из целия град, правех се на Шерлок Холмс. Ама защо става така, а — за едни топло легло с любовник, а за други — улица със студен дъжд?“

Но времето, нужно на Павел, за да стигне до вкъщи, му бе достатъчно, за да се успокои и да престане да се ядосва. В края на краищата, нима Лъолка е виновна, че се получи така? Да подмамят изнудвача, да го провокират за повторни снимки — това беше негова идея, на Павел, а далеч не нейна. А дето времето се случи гадно, това вече не зависеше от никого. Защо трябва да се ядосва?

Вкъщи той напълни ваната почти догоре, добави ароматна пяна и легна в нея с книга в ръце. Топлата, приятно миришеща вода и хубавият роман бързо го примириха с действителността. Дълго не му се излизаше, затова на няколко пъти добавя гореща вода, когато ваната изстиваше. Най-сетне на Павел му се стори, че чува някакви звуци, и той сметна, че си е дошла Олга. Избърса се, облече халата и излезе. Носът му веднага улови упоителния аромат на пържени картофки и месо с чесън.

— Отдавна ли си вкъщи? — учудено попита той, когато влезе в кухнята при Олга. — Стори ми се, че едва сега влезе.

— Ау! — Олга огорчено плесна с ръце. — Специално се стараех да не вдигам шум, за да не ме чуеш. Влизам, гледам — няма те, в стаите цари тишина, в банята се лее вода. Веднага разбрах, че се сгриваш след днешните приключения, и реших да ти приготвя топла вечеря като компенсация за страданията ти. Исках да е изненада, да излезеш от банята право пред сервираната маса и всичко да е топло. Не се получи!

Павел щастливо се усмихна.

— Смятай, че се е получило. Льолка, ти си най-добрата съпруга на света. Никой си няма такава като тебе.

— Определено. — Тя го погледна закачливо и се засмя. — Фалшива съпруга като мен си няма никой. Между другото, как вървят нашите работи?

— Нашите работи носят името Кирил Яровой. Говори ли ти нещо?

Олга поклати глава.

— Абсолютно нищо. За пръв път чувам това име. А ти сигурен ли си, че той е нашият човек?

Павел седна до масата и лакомо се нахвърли на месото с пържени картофки — любимото му ястие още от дете. Олга готвеше превъзходно, а тъй като кулинарните им пристрастия бяха еднакви, Павел с огромно удоволствие ядеше всичко, което обичаше и тя.

— Естествено не мога да бъда напълно сигурен. Носеше видеокамера, но малко ли хора ходят с видеокамери? А много мъже използват калъфите вместо чанти, в тях носят не камери, а портфейли, цигари и други неща. За да проверя дали нашият Яровой е същият изнудвач, трябва още няколко дни да се повъртя около вашето любовно гнездо.

— А някак другояче не може ли? — уплашено попита Олга. — Чух прогнозата — синоптиците говорят за проливни дъждове през цялата седмица. Не искам да мръзнеш, да подгизваш и да се простудяваш. Слушай, я да зарежем тази идея, а? Майната му на тоя изнудвач, няма да му платим — и толкоз. Къде ще отиде с тия касети? Кого интересуват те?

Павел остави настрана ножа и вилицата и хвана жена си за ръката.

— Лъолечка, зайче мое, ти не умееш да гледаш на две крачки напред. Та нали изнудвачът е научил отнякъде името и телефонния ти номер. Какво тогава може да му попречи да научи името и телефона на твоето приятелче Роман? Буквално завчера ти с пяна на устата ми доказваше, че не бива да казваме на Роман за шантажа, защото или той ще даде парите, което не е приемливо за теб, или ти ще трябва да му обясняваш защо не те е страх от този изнудвач, което също не ти харесва, доколкото разбирам. Помисли за това.

— Да — замислено въздъхна тя, — прав си. Но какво да правим?

— Много е просто — усмихна се той. — Нека този тип ти покаже с какво разполага. И тогава веднага ще определим снимал ли е днес, или не. Засега имаме само две съвпадения: от отсрещния блок, от който може да се снима какво става във вашето апартаментче, излезе мъж с калъф от камера и този мъж, минавайки покрай вашите прозорци, вдигна глава и ги погледна. Ако пък се окаже, че по това време някой ви е снимал, това ще бъде вече трето съвпадение, а с три съвпадения не може да се спори. Две може да се окажат случайни, но три са вече система. Това е сериозно.

ГЛАВА 17.

Мразя дневния живот, който е пронизан от маскиращи лицата багри, от фалшиви миризми на парфюми и дезодоранти, от вонята, изригвана от четириколесните плодове на цивилизацията, от истеричните гласове на хора, които искат да постигнат нещо. През деня всичко е лъжа и само през нощта настъпва времето на истината, времето на истинските, а не фалшифицирани лица, времето на природните аромати, присъщи на телата, дърветата, снега. Нощта е времето на сънищата, които разгохват същината на скритото в нашето подсъзнание и безжалостно изтикват навън онова, от което човекът се опитва да се скрие и защити денем.

Мразя съвременния живот, претъпкан с техника. Този живот буди у мен асоциации с отдавна немито човешко лице, чиито пори са запушени от мръсотия и поради това кожата престава да получава кислород. Хората, които живеят в света на компютрите, мобилните телефони и скоростния транспорт, по същия начин са лишени от кислород, не само от онзи, химическия, а и от кислорода на радостта от общуването, когато можеш да докоснеш нечия ръка и да се взреш в нечии очи. За тях е непознат възторгът, който се взривява у теб при вида на покрити със снежни калпаци величествени борове. Те не познават чистото щастие от тишината, която те обгръща като страшна и тайнствена какавида, в чийто център с оглушителен шум препуска по вени и съдове твоята кръв. Тези хора са нещастни и оцетени, но аз не мога да ги съжалявам, защото те сами са избрали такъв живот.

В моята стая стои компютърът, останал от Костя. Включвам го само за да науча къде и кога ще се състои следващата среща с моята кралица. Освен това имам още едно предназначение: да я защитавам. И влизам във форума, за да чета чуждите послания и да оставям свои. Тя трябва да знае, че не е сама на този свят, че има приятел, който е готов да ѝ се притече на помощ начаса, щом тя го повика. Щастieto ми се усмихна и ми даде възможност да ѝ напиша истинско писмо, защото нали посланията, които моята кралица може да прочете във форума, са

обезличени и човек никога не знае кой стои зад псевдонима. Може да е жена или разлигавен похотлив дядка, чиято любов и преданост не могат нито да защитят, нито да донесат наслада. Сега аз вече не мога да ѝ нося писмата си, защото тя ме предупреди, че ме издирват и значи не мога да се появявам около нейния блок. Не искам да ѝ изпращам писмата си с обикновената поща, не мога да понеса дори мисълта, че нечии мръсни равнодушни ръце ще докосват плика, в който са запечатани моите любов, преклонение и преданост, в който лежи частица от душата ми. Ами ако писмото се изгуби? Аз не мога дори да ѝ се обадя — моята кралица не ми остави телефонния си номер, но пък си записа моя и обеща тя да ме потърси, за да научи успял ли съм да намеря парите, които ще ни позволят да заминем и да бъдем заедно.

Тази нощ влязох във форума, за да прочета посланията. За последен път го бях правил преди няколко дни, когато търсех нещо за изязвата в клуб „Селена“. Тогава ми се наби в очи мерзкото послание:

„Че на кого може да му бъде интересна тази група? Типични лайна за тийнейджъри. Как обаче се рекламират!“

Посланието беше подписано с псевдонима Уапка. В самия текст не съзрях нищо оскърбително за моята кралица, но това се беше случвало и по-рано: в отговор на най-безобидните изказвания неочаквано започваше да се излива поток от кал. И моята задача в такива случаи беше да спра тази кал, да поставя негодника на мястото му, да го накарам да млъкне, за да не заразява повече с презрението и смрадливата си омраза святото пространство, в което макар и рядко наднича Тя. Днес смятах да проверя дали посланието на Уапка не се е превърнало в подтик за нови оскърбления.

„Групата е мръснишка, песните им са мръснишки и изпълненията им са мръснишки. А най-мръснишки се държи Медведева. В живота със сигурност е проститутка и на сцената показва същото“.

И подпис — „Профайлър“.

Това се бе появило в събота, в шестнайсет часа и двамайсет и три минути. Профайлър, значи. Кой си ти бе, че си посмял да напишеш такава нещo? Трябва да ти обясня къде ти е мястото, извън чиито рамки ти нямаш право не само да излизаш, но дори и пръст да подаваш. Ако си искрено заблуден, ще ти обясня колко не си прав. Но ако започнеш да упорстваш в своята заблуда...

Докато стоеше в претъпкания вагон на метрото, Настя непрестанно извърщаше глава, за да улови отражението си в стъклото на прозореца. Това беше нещо като наркотик, защото тя разбираше, че ще види абсолютно същото, което бе видяла преди минута, и въпреки това не можеше да не поглежда. Изведнъж ѝ се стори, че лицето ѝ е станало някак широко и брашноно бяло, напомнящо зле изпечена палачинка. „Трябваше да се гримирам — със закъсняло съжаление си помисли Настя. — Стилна прическа не бива да се носи с неподдържано лице“. Тя си представи как може да реагират на прическата ѝ в службата и изтръпна. Какво ли ѝ предстои да изслуша днес! От одобрение до ехидни шегички и откровена критика. Защо ли не помисли за това, когато взе спонтанното си решение да се подстриже? Колкото повече приближаваше към сградата на „Петровка“, толкова по-силен страх я обземаше. През последните сто метра, оставащи до входа, я изпреварваха или срещаха служители на Главното управление, които тя познаваше, но нито един не я поздрави. „Не могат да ме познаят“ — констатира Настя, изпитвайки странна смесица от облекчение и тревога.

Когато вадеше удостоверението, за да го покаже на милиционера на контролно-пропускателния пункт, ръката ѝ явно трепереше. „Сега ще се започне — помисли си тя. — На снимката има една глава, а на раменете ми — съвсем друга“. Милиционерът обаче погледна само удостоверението и равнодушно кимна. Личността на предявителя малко го интересуваше.

По коридора на своя етаж Настя почти тичаше. И сама не можеше да си обясни защо е толкова нервна и изпитва такъв страх. Вратата на кабинета ѝ се струваше като спасителен пристан, но не ѝ достигна мъжество и като се озърна страхливо, се шмугна в кабинета на Юра Коротков, който беше много по-близо.

— Това... какво е? — попита той, оглеждайки застаналата на прага му толкова позната фигура, облечена в обичайните дрехи на Настя — черни дънки, светлосиньо копринено поло и спортни обувки с мека дебела подметка.

— Това е кой — с плаха усмивка го поправи Настя. — Това съм аз. Подстригах се.

— Защо?

— Омръзна ми да ходя с дълга коса. Реших да опитам с къса. Не ти ли харесва?

Трябва да му се признае на Коротков — съвзе се доста бързо. Стана иззад бюрото, доближи се плътно до Настя и кой знае защо взе да повдига отделни кичури и да наднича под тях.

— Какво търсиш там? Хлебарки ли? Или диаманти?

— Слушай, ти какво, наистина ли си се подстригала? Това не е ли перука?

— Не бе, Юрочка, всичко е истинско. На тебе пръв докладвам, нали си ми началник.

Коротков отстъпи на две крачки, наведе глава настрани, примижа, разглеждайки Настя.

— Че к'во? Много дори... Само че си станала някак солидна, зряла жена.

— Юрочка, аз съм на трийсет и девет години. Нали не мога на трийсет и девет да изглеждам като на дващест и пет.

— Но нали изглеждаше! — резонно възрази. — Само преди два дни, като сега си го спомням — изглеждаше на дващест и пет.

— Не лъжи.

— Добре де, на дващест и седем. Е, хайде да са дващест и осем. За кой дявол реши да се състаряваш? Не разбирам.

— Щом не разбираш, ще ти обясня. Човек обикновено се държи съответно на възрастта, на която се усеща. А той усеща възрастта си, като се гледа в огледалото. Шейсетгодишна жена, която си мисли, че е само на четирийсет, и се държи като четирийсетгодишна, изглежда смешно. Всички наоколо знаят, че е на шейсет, тя има внуци, пенсия и разширени вени, а пък се издокарва с къси поли и носи потничета.

— Ами да носи, ако краката ѝ са хубави и няма много бръчки. Жената е на толкова години, на колкото изглежда, още като деца ни учеха на това.

— Не ме разбра, Юрик. Жената безспорно има право да се облича в съответствие с външността си. Ако е с хубава фигура, малко бръчки и прическа — моля, нека да носи дори мини, някак авангардно е. Но при това тя не бива да забравя на колко години е всъщност и ако има внуци, трябва, длъжна е да изпълнява социалната роля на баба. Няма право да се дистанцира от внуците си и да се прави, че те изобщо

не съществуват, само защото има хубава фигура и малко бръчки. Схващаш ли разликата? Когато една жена изглежда по-млада от възрастта си, тя постоянно се вижда в огледалото толкова млада и красива, че у нея може да се създаде измамното впечатление, че наистина е на годините, на които изглежда. И тогава е възможно инстинктивно да започне да нагажда поведението и целия си живот към тази нереална възраст. Например да се прави, че целият живот е пред нея, че не може да има сериозни заболявания и така нататък. Което е неправилно.

— Разбрах, че го смяташ за неправилно, макар че не съм съгласен. А какво отношение има това към тебе?

— Уча се да бъда лелка на възраст, а не малко момиче, което всички мъже наоколо защитават и пазят. Така де, защо се преструваш, Коротков? Не се опитвай да отричаш, че Житената питка ти е говорил за мен.

— Добре де, говори ми — неохотно призна Юрий. — Но недей да мислиш, Настюха, аз не...

— Юрочка. — Тя меко се усмихна. — Житената питка е прав, не му се сърдя. Просто си правя изводи и поправам грешките си, доколкото ми позволяват силите и способностите.

Коротков се дръпна и отново седна зад бюрото си.

— Дааа, приятелко, сащиса ме ти. Сега човек не може и да се самопокани на кафе при тебе, ще се държиш строго и официално.

Настя си взе чантата и отвори вратата към коридора.

— Ти пък рискувай — посъветва го тя. — Представи си, че успееш.

— Жал ми е за собственото ми здраве — веднага я парира Юра. — Представи си, че не успея? Че ме захапеш... Но все пак включи чайника за всеки случай, имам тук да звънна на едно място и ще дойда.

На Настя ѝ олекна. Когато влезе в кабинета си, пушна компютъра и включи електрическия чайник, с който най-сетне бе сменила любимата си висока керамична чаша. Предната вечер вкъщи бе проверила дали във форума не са се появили някакви съобщения в отговор на посланието, което бе изпратила в събота и бе подписала с „Вълкодав“. До снощи бе реагирал само един човек — с думите: „Буфкан съм до козирката!!!“ и подписа „Мапуна Розова“. Днес съобщенията със знак „Re“, което означаваше „отговор“, бяха няколко.

„Вълкодав, ти си пълен хахо. Ква“.

„Съгласен съм, Медведева не прилича на благородна девица. Но и ти, Вълкодав, не си много... Следващия път избирай по-тактични изрази. Чорапа“.

„Аз пък мисля, че е прав. Светка е мръсна проститутка, как да го кажеш по-меко. Enigma“.

„Ти май не си виждал истински проститутки, Вълкодав. Я да се срещнем, та да ти обясня едно-друго. Тъмната лейди“.

Интересно, дали тук има съобщение от Фена, или не. Съвършено ясно е, че псевдонимът, или както е прието да се казва — никът, Enigma не е негов, Чорапа също е под въпрос, но всички останали спокойно може да са и на Фена. Значи трябва да отговори на всички. Да се опита да въвлече всеки от тях в дискусия и да види какво ще излезе от това. Особено любопитен е форумецът под име „Тъмната лейди“, той предлага да се видят. Защо? За да покаже какво е истинска проститутка или за да убие грубиянина?

Принтера вече го нямаше, трябваше да го върне на колегите още същия ден, в събота. Настя бързо преписа на ръка получените съобщения и се изключи от интернет, инак никой не би могъл да се свърже с нея по градския телефон.

— Ще поседя повечко при тебе — радостно ѝ съобщи Коротков, — интересно ми е да погледам как народът ще реагира на новия ти облик.

— А кой ще ръководи?

— Аз и оттук мога прекрасно да ръководя. Тебе например.

Експериментът премина без видими жертви. Миша Доценко постоя около пет минути с изцъклени очи, след което дълго се смя. Андрей Чеботаев, който дойде към единайсет, изобщо не се учуди, но учтиво каза:

— О, подстригала си се. Много ти отива.

Игор Лесников сякаш просто нищо не забеляза. Той влезе да докладва за хода на работата по съставянето на новия видеозапис, обсъди с Настя и Коротков по-нататъшните стъпки, свързани с Женя Рубцова, и излезе, без да каже и дума по повод прическата на Настя. Най-бурна се оказа реакцията на Сергей Зарубин.

— Как да разбираме това, уважаеми господо? — развика се той, щом се посъвзе от първия шок. — Още с появяването на младежа с

миглите нашата Настя Павловна изгуби косата си! Гледам аз, гледам — не даваш косъм да падне от главата му, кудкудякаш над него като кокошка, мене, старата си любов, значи ме захвърли, намери си нов любимец! Заради мене ти, Настя Павловна, нито веднъж дори дънките не си свали...

— Серьожа — ужасена го прекъсна Настя, — какви ги приказваш? Мери си думите.

— Имам предвид, че заради мен нито веднъж не сложи пола или поне по-прилични панталони, дори не се гримира, а сега — направо кардинална промяна с цел постигане на неземна красота. И това заради едни мигли! Не съм предполагал, Настя Павловна, не съм предполагал, че толкова си падаш по красивичкото.

— Не обръщай внимание, Андрюша — каза Настя, задавяйки се от смях, — Зарубин подхвана репертоара си. Между другото, стара моя любов, вместо да изпадаш тук в истерии, вземи, че докладвай намерихте ли свидетел, или не.

— Стига де, Павловна — възмутено размаха ръце Сергей, — та ние едва днес сутринта получихме списъците от домоуправлението. Съботата и неделята посветихме на обиколки по апартаменти, но резултати няма, всички са по вилите си, никой не отваря. Ето, сега ще седнем с Мишаня, ще съставим планче, та всичко да е, както трябва.

— Всичко е ясно, вървете, работете — заканително нареди Коротков.

— Аз заминавам — съобщи баща й. Той излезе от кабинета си с дипломатическо куфарче в ръката.

Женя по навик посегна към химикалката и тефтера, за да си запише указанията му.

— Какво да казвам, когато те търсят?

— Ще се върна след три-четири дни.

Женя цялата пламна. Баща й заминава! И както винаги, я предупреждава за това в последния момент. Три дни свобода, а може би и четири... Вярна е приказката, че животът е поредица от черно и бяло и след несполуките задължително идват успехите.

— Добре, татко. — Тя се постара да говори спокойно и с нищо да не издаде обзелото я радостно вълнение. — Гриша с тебе ли идва?

— Защо те интересува? — мнително попита баща ѝ.

„Защото ти ми забрани да пътувам из града сама — мислено отговори Женя. — И аз, като добра дъщеря, нямам право да забравям това. А ти, ако беше добър баща, отдавна щеше да го забравиш“.

— Искам да знам дали мога да разчитам на него, защото днес имам немски, както и в сряда.

— Гриша ще те закара. Опичай си ума, дръж се добре. — Погледът на баща ѝ се смекчи, той се наведе и целуна момичето. — Надявам се, когато се прибера, да не ме очакват неприятни изненади.

— Разбира се, татко.

Женя скочи и поривисто прегърна баща си. Да, той постоянно ѝ вгорчава живота, тормози я, но понякога пътува и я оставя да задиша с пълни гърди — тя ще му бъде благодарна дори само за това.

— Обичам те, малката — каза той и я погали по главата. Пази се.

— И аз те обичам — смотоледи Женя, свряла лице във врата му. — И ти се пази.

Баща ѝ излезе. След две минути Женя надникна през прозореца и видя потеглилата кола. Край. Дори в стаята сякаш стана по-светло. А Гриша какво, Гриша само се преструва на предан слуга на господаря, но отлъчи ли се той, шофьорът — телохранител, веднага се превръща в обикновен човек, който има съпруга, деца и безброй грижи. Женя никога дори не бе опитвала да се „разбере“ с Гриша — беше сигурна, че той ще я издаде на баща ѝ, но пък се бе научила твърде ловко да го лъже. Шофьорът, както и неговият шеф, живееше в приятна заблуда относно зрелостта на Женя и не очакваше от нея никакви особени хитрости, затова лесно се хващаше дори на най-примитивна лъжа.

Когато към четири часа влезе при нея в приемната, Гриша видя нещастната и съвсем болна дъщеря на шефа. Женя седеше с ръце, обхванали главата ѝ. Пред нея на бюрото бе струпана купчина всевъзможни лекарства.

— Изпрати ли татко? — попита тя със страдалчески глас.

— Да, всичко е наред, отбихме се у вас за багажа и — на летището. — Гриша си погледна часовника. — След петнайсетина минути трябва да излети. Ами ти какво, болна ли си?

— Да, нещо не ми е добре — жално простена Женя. — Направо не знам какво да правя, и този немски днес...

— Не ставай глупава — решително отговори шофьорът. — Сега ще те закарам вкъщи, лягай и за нищо не се тревожи. Немският ще мине и без тебе. Или искаш първо да отидем до поликлиниката?

— Няма нужда — вяло отказа Женя. — Какво ще ми кажат в поликлиниката? И без това знам какви лекарства да вземам. И после, не ми трябва болнични. Ще полежа, а утре ще дойда на работа.

Когато се озова вкъщи, тя радостно подскочи. Ура, свобода! Разбира се, на Женя и през ум не ѝ минаваше да прескочи курса по немски. Беше едва четири и половина, тя имаше много време, за да се издокара и спокойно да пътува до курса. Дори щеше да успее да се отбие в едно барче до метрото и да пийне кафе с паста. Женя не обичаше кафе, вкусът му ѝ се виждаше прекалено горчив, а баща ѝ не ѝ забраняваше да яде паста, но да влезе в бара, да седне на високото столче, красиво да преметне крак върз крак, да поръча и да изпие кафето си, като усеща погледите на мъжете наоколо и им се усмихва — това беше страхотно. Това беше въпросният живот на възрастните, от който толкова грижливо я пазеше нейният тираничен баща.

Вече се беше облякла, гримирала и тъкмо щеше да излиза, когато зазвъня телефонът.

— Добър ден, Женя. Лесников се обажда. Забравихте ли ме вече? Сърцето ѝ подскочи и замря, после затупка някъде в гърлото ѝ.

— Никога няма да ви забравя, нали ви предупредих! — Тя искаше да изрече това весело и почти шеговито, но се получи многозначително и някак трагично. Женя дори се намръщи, като чу гласа си.

— Благодаря ви за това. Женечка, отново ми е нужна вашата помощ. Дали може да се видим с вас утре сутринта?

Боже мой, какви думи, каква музика! Не „нужна НИ е помощта ви“, а „МИ“, тоест на него, на Игор. Не сухият въпрос: „Бихте ли могли утре да дойдете на «Петровка»?“, а напълно личната фраза: „Може ли да се видим?“. Вчера Женя беше готова на всичко, само и само да чуе тези думи и ето, че съдбата се смили над нея, като първо махна жестокия ѝ баща тъмничар, а сега ѝ подари среща с Игор.

— Разбира се, Игор Валентинович. При вас на „Петровка“ ли да дойда?

Стори ѝ се, че Игор нещо се поколеба.

— Бих искал да се видим в по-неофициална обстановка. Възможно ли е?

— Да — радостно отговори Женя.

Идваше ѝ да закрепчи от възторг. Всичко се подреждаше, както искаше тя.

Миша Доценко и Сергей Зарубин, обградени с дълги списъци, седяха в уютния апартамент на Стасов и безсрамно се възползваха от гостоприемството на годеницата на Миша — Ирочка. През последните три месеца на стола на фризьорката Альона Гребнѝова бяха сядали стотина мъже, при това около трийсет от тях имаха доста разпространени фамилни имена, които почти със сигурност можеха да се срещнат в списъците на обитателите на всеки жилищен блок. За съжаление в журнала за предварително записване, взет от салона за красота, нямаше малки имена.

— Кузнецов — безнадеждно прочете Доценко.

— Кузнецов — послушно повтори след него Сергей и зашумоля със списъците. — Така, в блок номер три — две семейства, в блок три „А“ — едно, в блок пет — едно, в блок седем, вход първи — две семейства, във втори вход — цели пет.

— А по възраст?

— Сега ще видим.

И Зарубин започна да отмята семействата, където според списъците живееха мъже на подходяща възраст, тоест не по-млади от седемнайсет и не по-възрастни от шейсет години. Броят на семействата, където можеше да се намери търсеният свидетел, намаля до шест, пак добре.

— Величайло — монотонно продължи Михаил.

— Величайло... Няма такива.

— Слава богу. Попович.

— Попович... И такива няма.

— Какъв късмет. Виноградски.

— Няма.

— Ура! Иванов.

— Какъв си гад, Мишаня — направи мрачния си извод Зарубин.

— Не съм аз виновен, не измислям имената, а ги вземам от списъка — взе да се оправдава Доценко.

С Иванови, колкото и да е странно, се получи още по-зле, отколкото с Кузнецови, макар статистиката да твърди, че сред руските имена най-разпространено е именно името Кузнецов. Оказа се, че в съседните с блока на Аълона Гребнѳова блокове живеят цели осемнайсет семейства Иванови и след операцията по съкращаването пак останаха доста — четиринайсет.

— Гугнин.

— Не виждам такѳв.

— Много добре. Микеладзе.

— Ммм, не... Има Мумладзе. Не става ли?

— Отметни го за всеки случай, може в салона да не са чули добре и да са го записали неправилно. Кучеренко.

— Няма такѳв.

— Прекрасно. Орлов.

— Орлов има, един брой. Отмятам го. Дай нататѳк.

— Инджия.

— Инджия... Не, няма, господине.

— Петров.

— Петров, Петров... Имаме Петрови в шести блок, в пети нямаме в нито един от входовете, в четвърти имаме и в трети също са се нанесли скоро.

— Викулов.

— Имаме такѳв, в седми блок.

— Александров.

— И такива има, колкото щеш...

Тропна входната врата, Ирочка доведе от разходка двегодишния си племенник, сина на Стасов и Татяна Образцова.

— Момчета, гладни ли сте? — звънливо извика тя.

Доценко скочи, като едва не събори на пода подредените на голямата маса листове със списъците. По внезапно настъпилата тишина Зарубин разбра, че Михаил и Ирочка се целуват до забрава в антрето. Сергей сладко се протегна, зарадван на почивката. Сега, дай боже, Иришка ще им сервира обяд, те бързичко ще приключат с работата със списъците и ще излязат „на полето“: ще правят обиколка по апартаментите, издирвайки сред многобройните Иванови, Петрови,

Кузнецови и Александрови онзи единствен човек, който се е подстригал в салона при Альона Гребнѝова. Онзи, който обича да се разхожда преди лягане. Онзи, който с голяма вероятност е виждал убиеца на Альона. А ако не го намерят, ще вземат от салона други списъци на клиенти — от по-ранен период. Ако пък и това не помогне, ще отидат да търсят помощ при местния участъков милиционер.

Най-сетне Доценко се върна и заби поглед в ксерокопието на журнала за предварителни записвания от салона. По очите му Зарубин разбра, че Миша не става за работа. Най-малкото през следващите десет минути.

— Слушай, ти защо се правиш на глупак? — попита го Сергей полугласно, за да не го чуе домакинята. — Защо още не се жениш за нея?

— Серьога, нали знаеш каква е ситуацията с жилището...

— Абе какво общо има жилището? Жилището си е жилище, а сватбата си е сватба. Едното не пречи на другото. Разпишете се и тогава търсете жилище за размяна, никой не ви го забранява.

— А какъв е смисълът тогава? Дали със сключен брак, или без ние не можем да живеем заедно, докато не намерим жилище. Не мога да им се тропна и аз. И без това са четирима. Ирка отказва да се премести при мен, струва ѝ се, че всичко тук ще рухне, ако тя престане да се грижи за къщата. А и детето гледа. Ако намерим жилище в същия блок или наблизо, тя сутрин ще взема детето.

— Защо не го дадат на ясли?

— Да бе, на ясли — позасмя се кисело Доценко. — Ще даде тя на ясли своето съкровище, как не. Ирка е стопроцентова сигурна, че там ще го повредят, ще го осакатят и ще го заразят с всички болести наведнъж. Не иска и да чуе за ясли. С една дума, докато не намерим жилище наблизо, не може и дума да става за съвместен живот.

— И все пак — упорстваше Зарубин — аз смятам, че трябва да подпишете, независимо от решаването на жилищния проблем. Та да си сигурен.

— За какво да съм сигурен? — не разбра Миша.

— Ами че Ирка не се е отказала. Защо ме гледаш така? Красива, умна жена с чудесен характер и прекрасна домакиня... Ти какво, не разбираш ли, че абсолютно случайно успя да ѝ направиш предложение, преди някой друг да го стори? Мислиш ли, че никой друг

не иска да се ожени за нея? Глупак си ти, Мишаня. Послушай съвета ми, удари печата в паспорта, че после да не си скубеш косите.

— Абе какво толкова си се загрижил ти? Какво толкова те засяга? — тросна се Доценко. — Хайде де, нашият вожд и учител...

Зарубин разбра, че е отишъл твърде далече. Той много харесваше Ирочка Милованова, но когато я видя за пръв път преди почти година, Доценко вече беше започнал да я ухажда, а да пречи на личния живот на приятел, противоречеше на житейските принципи на Сергей. И той си каза, че ако Миша и Ирина нещо се разминат в живота, тогава вече... Но те не се разминаха. Сергей Зарубин мечтаеше да се озове на мястото на Доценко и смяташе, че още много мъже споделят или е възможно да споделят тази мечта. А щом е така, Мишка не е прав, като смята самонадеяно, че веднъж завинаги е уловил златната рибка.

— Аз, Мишаня, искрено обичам твоята годеница Ирочка и искам тя да има добър съпруг. Такъв като тебе. А не някой хаймана. Давай да работим сега.

Докато Ирочка хранеше племенника си и го слагаше да спи, те успяха да завършат работата със списъците, след което със завиден апетит обядваха, не се инатиха много и когато Ирочка им подаде плик с пирожки и сандвичи, който нарече „суха храна за вечеря“, и благополучно поеха към квартала на Альона Гребнъова да търсят свидетеля. Предварително по телефона се бяха свързали и с брокера и се бяха разбрали с него днес да видят още два апартамента. Зарубин с лекота се съгласи да прави компания на Михаил, като още веднъж повтори:

— Иришка, тъй като те обичам искрено и нежно, държа лично да се убедя, че ще живееш в добри условия. Не мога да поверя на твоя интелигентен годеник оглеждането на канализационните тръби.

— Серьожа, ти си чудесен — топло каза Ира и приятелски го целуна по бузата, — толкова много правиш за нас, обикаляш с Миша апартаменти, губиш си времето. Дори не знам как да ти се отблагодаря.

— Ами омъжи се за мен, а не за него — неочаквано предложи Зарубин. — Работата ни е една и съща, заплатите и те, но пък аз съм много по-практичен. Вярно, Мишаня е по-красив от мен, а и по-височък, но за умна жена като тебе външността не би трябвало да има значение.

— Че какво! — засмя се Ира. — Интересна идея, ще я обмисля.

— Е, разбра ли сега? — многозначително попита Зарубин, когато излязоха от апартамента и се качиха с Михаил в асансьора. — Такива ми ти работи.

— Значи вие, госпожо Плетнѐва, разказахте всичко на мъжа си и се покаяхте, така ли? — със злорад тон попита изнудвачът.

Олга направи знак на Павел и той долепи ухо до слушалката, за да може също да слуша разговора.

— Да — нахално потвърди тя, — и съпругът ми ми прости. Така че можете да не се безпокоите повече. И забравете за парите, които искате да ми измъкнете.

— А, не, мадам — разсмя се гласът в слушалката. — Съпруга си можете да лъжете, но мен не бива и да се опитвате. Буквално снощи отново лудувахте в прегръдките на любовника си и аз имам доказателства за това. Нима смятате, че съпругът ви отново ще ви прости? Първата грешка е само грешка, но втората е вече престъпление, нали така, госпожо Плетнѐва?

Павел направи с ръка знак, който означаваше „помълчи малко“. Послушна, Олга изброи наум до пет.

— Не мога да повярвам просто на думите ви — каза тя найсетне, като се постара гласът ѝ леко да трепери. — Трябва да видя материала, за който плащам.

— Охо, значи сте готова да платите?

— Нали ви казах — трябва да видя материала.

— Умно! — реагира изнудвачът. — Аз ще ви дам материала, а вие на мене какво? Празни обещания, с които не мога дори хляб да си купя.

— Та аз не ви искам оригинала — нетърпеливо каза тя. — Направете копие. Или може би нямате изобщо нищо, а? Може би сте видели как отивам на гости у приятели и сте си направили някакви изводи, които нямат нищо общо с действителността. Искам да видя записа. Едва след това можем да говорим за пари.

— Какво пък, предупредиха ме, че сте делова жена, която не обича сантиментите. Как мога да ви предам касетата?

„Лично — понечи да каже Олга. — Донесете ми я вкъщи, хем и ще се запознаем“.

— Н-не знам...

С Павел не бяха успели да обсъдят този момент. Павел каза, че изнудвачите първо си приготвят мястото, а чак след това съобщават къде се намира материалът. Мястото на предаването никога не се уговаря предварително, защото в този случай има голяма вероятност жертвите просто да отидат по-рано и да проследят изнудвача. И пак добре, ако го направят жертвите, а не милицията. Олга очакваше изнудвачът сам да предложи някакъв вариант и изобщо не беше готова за неговия въпрос. Изглежда, той беше съвсем неопитен в тези неща.

— Както решите вие — каза тя вече по-твърдо.

— Добре, ще ви се обадя по-късно.

Тя затвори телефона и объркано погледна мъжа си.

— Паша, не ти ли се струва, че той е пълен хахо?

— Струва ми се — съгласи се Павел. — Изглежда, не действа сам. Някой го е наел.

Изнудвачът се обади след един час.

— Идете в супермаркета... — Той продиктува адреса. — Той работи денонощно. Касетата се намира на дъното на кашон с тоалетна хартия. От входа веднага надясно и към дъното, там е отделът за домашни потреби.

— Да не сте луд! — ахна Олга. — Ами ако някой го намери, преди да отида аз? Та това е далече от дома ми.

— Какво пък, значи вашите похождения ще получат гласност. Побързайте, мадам, че да не би опасенията ви да се оправдаят.

Олга трескаво започна да се облича.

— Ще те закарам — скочи Павел. — И изобщо вече е късно, почти единайсет е, не искам да ходиш сама.

Олга поклати глава.

— Няма нужда, Пашенка. Ами ако той се е притаил някъде наблизо? Ще види, че съм с тебе.

— И какво от това? Първо, той не знае как изглежда съпругът ти...

— Ами ако знае? И освен това той може да си те спомни, нали дълго време си пътувал с него в метрото, после си вървял след него по улицата.

— Абе не ме е виждал! Дори нито веднъж не ме погледна. Льолка, няма никакво значение дали той ще ме види, или не, ще ме

познае ли, или не. За нас е важно да получим касетата и ние ще я получим при всяко положение. А после, ако се окаже, че не съм сбъркал и този младеж наистина е Кирил Яровой, с теб търпеливо ще проучим кой стои зад него, кой се опитва да те провокира да крадеш от фирмата си.

— Не — твърдо отговори Олга, — няма да рискуваме. Знае ли човек? Може всичко да не е така, както го мислим. Аз ще отида сама, дай ми ключовете от колата.

Тя се обу, с рязко движение вдигна ципа на якето си, взе подадените от Павел ключове.

— Не се тревожи, Пашенка, нищо няма да ми се случи.

В единайсет часа вечерта не беше трудно да се шофира из Москва, Олга добре си представяше маршрута и стигна до денонощно работещия супермаркет доста бързо. От входа надясно, към дъното, там бил отделът за домашни потреби. Наистина, ето го този отдел. Шампоани, препарати за миене на съдове, препарати за почистване на метал, за миене на прозорци, за санитарна техника... Флакони и стеве от край до край. Но къде е хартията? Стелажът вече свърши, а Олга така и не видя кашони с тоалетна хартия. Дали да попита? Не, не бива. Продавачката ще я заведе при тях и ще стои над главата ѝ. Трябва да ги намери сама.

Олга се обърна на сто и осемдесет градуса, тръгна покрай стелаж в обратна посока и почти веднага видя два големи кашона — в единия имаше домакинска хартия, в другия — тоалетна. Тя приклепна, започна да рови и на самото дъно намери правоъгълен пакет. Огледа се и бързо го пхна под якето си, зад колана на панталона. „Обаче той не е глупак — мислеше си тя, докато стоеше пред касиерката, която ѝ съставяше сметката за купените за маскировка паста за зъби, шампоан и пакет сметана. — Денем тук със сигурност е пълно с народ и щеше да е трудно човек да извади от кашона касетата незабелязано за околните. От друга страна, нали аз предложих на изнудвача да направи копие. За това е нужно време. Дори да предположим, че той има вкъщи телевизор с видеомагнетофон, към който може да се включва камера, пак му трябва двайсетина минути, за да презапише дори и малък откъс от всичко заснето. Плюс време, за да стигне дотук. Половин час... Това е много, ако не си с кола във вечерна Москва. Може ли да успее, ако живее в Свиблово? Може. Но със същия успех може да

успее да стигне и от десетина други места. Все още нищо не се изяснява. Сега ще се прибера вкъщи и ще видим какъв обем от материала е презаписал. Тогава ще можем приблизително да преценим времето, необходимо за копирането, и времето, което той е използвал за път. Може би тогава нещо ще се проясни“.

Когато паркираше пред своя вход, Олга видя Павел. Беше се подпрял на стената и пушеше.

— Е, какво стана? — разтревожено попита той, като се втурна към нея. — Всичко наред ли е?

— Мисля, че да. Намерих пакета, в него има касета, а виж, какво има на касетата — това е още въпрос.

— Никого ли не забеляза?

— О, Пашенка, толкова бях нервна, че не съм и поглеждала настрани. Искях по-бързо да се махна оттам.

Още с влизането в апартамента тя в движение събу обувките и се втурна към хола, където бяха телевизорът и видеото. Нямахше търпение да изгледа последния запис.

— Лълка, аз сигурно не бива да гледам — полувъпросително каза Павел, подавайки глава от вратата.

— Защо? А, да — веднага се сепна Олга, като се сети за какво става дума. Така де, не е нужно Павел да гледа как тя прави любов с Роман. — Да, разбира се.

— Само обърни внимание на времето, там в ъгъла на кадъра трябва да е посочено.

— Добре.

Тя включи на възпроизвеждане и седна направо на пода пред телевизора. Сърцето ѝ биеше еквиво и болезнено, макар с разума си Олга да разбираше, че няма да види нищо неочаквано. Нали всъщност вече беше виждала всичко това, само че в друг ракурс.

Господи, колко грозна изглежда в леглото! Нищо общо с еротичната пластика и изяществото на движенията, които бе виждала на екрана, когато бе гледала порнофилми. Един порнофилм, ако е направен добре, е способен да възбуди дори най-фригидната жена, а това? Каква гадост, каква грозота, никаква естетика. Боже мой, колко непохватно се обръща тя, а гърдите ѝ изглеждат увиснали, ако се гледа откъм тази страна.

Това май е първият запис, направен преди три дни, в петък. Именно, ето датата и часа. Малък епизод, само три минути, явно за да спести време, изнудвачът е копирал само кратък откъс, колкото да демонстрира стоката, тъй да се каже. „Тоест голите задници“ — горчиво се усмихна Олга.

А това кога е било? В кадъра — празна стая, сигурно с Роман са отишли в банята или в кухнята. А, ето че се появява Роман. Кой знае защо с друг костюм, не с онзи, с който беше в петък. И след него в стаята влиза някакъв непознат мъж. Олга погледна указателя на времето — вече беше друга дата. Значи Роман е бил там в събота, срещал се е с някого. Ами да, разбира се, той и не криеше от нея, че понякога си прави в този апартамент деловите срещи. Всичко е ясно, това не е интересно, да превъртим по-нататък.

Тя натисна копчето за бързо превъртане напред и мислите ѝ отново се върнаха към изнудвача. Колко прав беше Пашка, когато каза, че ако този човек не знае кога е следващата среща на Олга и Роман, той най-вероятно ще ги дебне всеки ден. Така се и оказа. Олга не беше там в събота, а той въпреки това е снимал.

А, ето го и записа от вчера. Точно така, именно с тези дрехи и с това бельо беше тя вчера. И датата съвпада. Паша заръча да обърне внимание на часа. Олга се пресегна към малката масичка, грабна бележник и химикалка и записа: 20:03, 20:48, 21:39.

— Паша, влизай! — извика тя, когато изключи видеото и извади касетата.

— Е, какво? — попита Павел и седна във фотьойла. — Как беше забавлението? Интересно ли беше?

Олга се намръщи и направи отвратена физиономия.

— Гадост. Никога не съм подозирала, че изглеждам толкова грозна отстрани. И кой е казал, че сексът е нещо красиво?

— Лъолечка, красивият секс има твърде малко общо с искрения секс. Когато партньорите се стараят, тогава изглеждат добре, а когато просто се обичат, картинката не е красива.

Та какво стана с последния запис? Ти погледна ли времето?

— Ето — подаде му тя бележника. — Наистина е снимал снощи.

Павел погледна записаните от нея цифри, после се втренчи в тавана, припомняйки си нещо.

— Всичко съвпада — бавно каза той. — Записът е приключил в десет без двацет, а към десет без десет или дори без дванайсет онзи човек излезе на улицата. Определено е той.

ГЛАВА 18.

На разсъмване небето бе покрито с тънка пелена от облаци, която не издържа натиска на изгряващото слънце и страхливо се разпръсна, предоставяйки на лъчите възможността безпрепятствено да огряват града, да нажежават камъните и да изгарят лицата и раменете. Обленият в светлина търговски комплекс на Манежния площад със своите кулички и фонтани изглеждаше като оживяла картинка от книга с приказки и Женя, като поглеждаше от време на време към стълбището, водещо към стъклените врати на магазина, не можеше да не си представя какво вълшебно царство е скрито в неговите подземни етажи. Царство, което до днес беше недостъпно за нея. Парите, които ѝ даваше баща ѝ, не стигаха дори за най-евтината дрънкулка от онези, които се продаваха в „Охотний ряд“.

Женя чакаше Игор Лесников, с когото си бе уговорила среща предната вечер. И мястото бе избрала сама. Беше му предложила да се видят на площада, пред входа на ресторант „Испанско кътче“ — понеже той не бил далече от „Петровка“, но това естествено беше обяснението ѝ за Игор. Всъщност Женя буквално благоговееше пред това място. Баща ѝ само веднъж я бе завел на обяд в „Испанско кътче“, но и това се оказа достатъчно момичето да си създаде усещането за „истински живот“: скъп ресторант, усмихнати услужливи сервитьори, необикновени ястия, каквито тя не само никога по-рано не бе опитвала, но дори никога не бе чувала за тях. Само от думата „паеля“ я лъхваше духът на загадъчната Испания, тя си представяше чернокоси красавици с широки поли и кастанети на дългите тънки пръсти, мургави стройни мъже, море, палми и сладки звуци на китара, раждащи се под умелите гъвкави ръце на музиканти.

А точно срещу ресторанта беше входът на търговския комплекс, където имаше всичко, за което тя мечтаеше, но което беше недостъпно за нея. Не, Женя в никакъв случай не се надяваше Игор да я покани в „Испанско кътче“, стопляше я самата мисъл, че на това необикновено, вълшебно място тя ще се озове заедно с Него.

Игор закъсня с няколко минути, но Женя дори не забеляза това. И през ум не ѝ мина да погледне часовника, докато го чакаше тук. Тя се наслаждаваше на всяка секунда и беше готова да го чака с часове. Видя Лесников, когато той се качваше по стъпалата от метрото, и сърцето ѝ отново замря: колко е красив!

— Извинявайте, Женя, закъснях малко.

— Моля ви се, нали сте на работа.

Тя искаше да прояви великодушие и да изглежда зряла и разбираща.

— Но и вие сте на работа — възрази той. — Днес сте необикновено красива.

Да, беше се постарала. Не беше много лесно да избере дрехи от оскъдния си гардероб, така че Женя тръгна по отъпкания път — използва стари, леко отеснели неща: изопнати дънки, прилепнала трикотажна блузка с деколте. Труди се цял час върху грима, на два пъти отмива очната линия, докато получи желания резултат. Дълго работи върху устните, постара се да ги направи „секси“ и „примамливи“. Старателно подреди със сешоара измитата сутринта коса, така че да пада върху раменете и гърба ѝ като гладка лъскава наметка — също като в телевизионните реклами за шампоани.

На Гриша още предната вечер бе казала, че отново я викат в милицията, но не е нужно да я откарва до „Петровка“ — човек от управлението ще дойде да я вземе. Тази информация напълно задоволи шофьора и той само се поинтересува дали след това Женя ще отиде на работа. Женя обеща непременно да отиде и помоли Гриша сутринта да постои вместо нея в приемната, за да отговаря на телефонните обаждания.

Така, като се отърва от зоркото око на верния човек на баща си, сега тя можеше да изглежда, както си иска. А преди да отиде на работа, щеше да прескочи до вкъщи и да си върне вида на прилежна ученичка.

Игор ѝ предложи да седнат някъде и на Женя дори през ум не ѝ мина, че той има предвид някоя пейка в Александровския парк. Ама, разбира се, той я канеше в заведение.

— В „Охотний ряд“ има едно симпатично кафене, казва се „Манер“ и там винаги има пресни сокове и вкусни пасти — с тон на познавач отговори тя. — Да вървим, Игор Валентинович.

Те влязоха през заветната врата, зад която започваше царството на скъпите дрехи, изисканите бижута, стилните обувки и модните парфюми. При всяка възможност Жения идваше тук, дълго се скиташе по етажите, разглеждаше изложените във витрините дрехи — толкова недостъпни и затова толкова желани, виждаше се облечена ту с този костюм на „Том Клайм“, ту с ей онова белъо на „Нина Ричи“, ту с обувчиците на фирма „Габор“. Ами това пепеляво на цвят палтенце от подстригана норка, копринено и безтегловно! Колко би й отивало! Ах, ако имаше възможност да се облича от тези магазини...

В кафенето те седнаха на една ъглова маса, Игор отвори менюто и Жения забеляза леката усмивка, мярнала се в очите му.

„Какви апетити има обаче това момиче — помисли си Лесников. — Интересно, как ли си представя нашите заплати? Защото цените в това кафене са безумни!“

Съпругата му Анастасия винаги бе печелила повече от него, но докато имаха общ бюджет, подобни цени не смуцаваха Игор. Сега обаче ситуацията се промени. Игор трябваше да разчита само на милиционерската си заплата, която заедно с всички екстри, надбавки за прослужени години и премиални пак не позволяваше да черпи млади момичета с прясно изцеден портокалов сок на цена (както сочеше менюто) три и половина долара. Тоест би могъл да почерпи някое, но после нямаше да има с какво да обядва.

Той поръча на Жения сок и паста, както тя поиска, а на себе си взе минерална вода. И пристъпи към главното.

— Женечка, хрумна ни една идея за залавянето на престъпника, но за целта вие трябва да ни помогнете. Получихме още един запис, направен на място, където са се намирали почитатели на групата „Би Би Си“.

— Нали бяхте казали, че няма да снимате повече.

— Да, не сме и снимали. Познати на Бек Бейсенов ни донесоха този запис — веднъж той ги поканил в един клуб и там те снимали с любителска камера. Това е нашият последен шанс. Ако видите сред присъстващите онзи човек, ще започнем да реализираме плана си. Само че тогава ще трябва да ми отделяте много време, и то почти

всеки ден. Възможно ли е това? Дали баща ви няма да има нещо против?

Какво пък, момичето би могло да бъде почти красавица, ако не цапотеше толкова много полудетската си муцунка. Особено в минути като тази, когато лицето ѝ е огряно от щастлива усмивка и очите ѝ сияят. Ако Коротков е прав и тя наистина е влюбена, време ще се намери и баща ѝ естествено няма да има нищо против.

— Вече ви казах, Игор Валентинович — баща ми смята, че трябва да направя всичко, за да ви помогна да откриете убиеца. Ще ме пусне, можете да не се съмняваме. А какво по-точно ще правим ние с вас?

— Ами ние с вас... — и той се усмихна заговорнически — ще ходим по разни нощни заведения, ще пием приятни на вкус напитки, ще си бъбрим, ще танцуваме, изобщо ще се правим на влюбена двойка. Официално е обявено, че групата „Би Би Си“ временно прекратява изявиите си във връзка с подготовянето на нова програма. Но ако престъпникът, когото издирваме, има навик да посещава нощни клубове, той няма да се откаже от този си навик само защото Светлана не пее. Той ще продължава да ги посещава, а ние с вас ще бъдем примамка. Представете си, че още веднъж се припознае и ви вземе за Медведева? Той ще се постарее да се доближи до вас, да попадне пред очите ви и именно тогава ние ще го заловим. Как ви се вижда този план? Но имайте предвид, Женя, че това е възможно само в случай че го познаваме по физиономия. Портретът, съставен по вашето описание, се оказа недостатъчен, по този портрет ние няма да можем да го идентифицираме. Ръководството ще даде разрешение да проведем операцията само ако видим как изглежда той в действителност.

— Почакайте, Игор Валентинович, не ви разбрах. Означава ли това, че аз ще изглеждам като Медведева на сцената — с разпуснати коси и гримирана?

— Именно, Женечка. И за това също ще ни е нужно разрешението на вашия строг баща.

— Ами дрехите? Медведева не може да се облича във вехториите, които нося аз. В нощните клубове момичетата са облечени красиво, модерно, а аз нямам такива дрехи.

— Ще решим този проблем. Важното е дали вие сте съгласна, Женя. Между другото, престанете да се обръщате към мен по собствено и бащино име. Щом ни предстои да прекарваме заедно толкова време, наричайте ме просто Игор.

Очите грейнаха още по-ярко, пълните, прекалено силно начервени устни се разтеглиха в усмивка.

— Ама разбира се, Игор, съгласна съм.

— Тогава си допийте сока, дояжете си пастата и да вървим на „Петровка“ да видим записа. Може пък този път да ни провърви?

Половината червило от устните ѝ остана по чашата, другата половина — върху салфетката, с която Женя се избърса. Според Лесников сега тя не изглеждаше чак толкова вулгарно.

— С метрото ли ще пътуваме? — попита Женя, когато Лесников тръгна към стълбището, над което на специален стълб се извисяваше буквата М.

— Не, само ще пресечем до отсрещната страна и ще се качим в колата. Оставих я близо до Большой театър, не намерих по-близко място.

Той учтиво отваряше пред Женя стъклените врати в подлеза, придържаше я под лакътя, когато се качваха по стълбищата, а когато пресичаха „Большая Дмитровка“, дори леко я прегърна през талията, уж за да я спре пред една завиваща кола.

Когато стигна до своето беемве, Лесников натисна копчето на ключодържателя си и изключи алармата. Женя веднага седна на предната седалка, без да изчака той да ѝ отвори вратата.

— Женечка — укорително каза Игор, докато палеше двигателя, — вие сте вече голямо момиче и не бива да се качвате в кола и да слизате от нея сама. Мъжете сме за това — да ви помагаме. Не правете повече така.

Тя се смути и изчерви и Игор изведнъж със съчувствие си помисли, че сигурно никой никога не е подавал на Женя ръка при слизането ѝ от кола, затова тя трудно си представя за какво ѝ говори той. Колко малка е тя всъщност, същинско дете! Пътят до „Петровка“ отне доста време, защото трябваше да излязат на „Садовое колцо“, после да свърнат към булевардите. Уж е близо, до Большой театър са двайсет минути пеша, но с кола се налага да се мотаеш дълго.

Когато паркира в една уличка, близо до сградата на управлението, той веднага видя как ръката на момичето посегна към дръжката на вратата.

— Женя — предупредително вдигна пръст той, — останете там, аз ще ви помогна.

Лесников заобиколи колата, отвори вратата откъм нейната страна и ѝ подаде ръка. Женя плахо докосна с пръсти дланта му, отново силно се изчерви и несръчно се измъкна навън. Игор мина с нея през пропуската и веднага я заведе в помещението, където можеха да видят записа. Този път бяха сами — нали филмът беше уж любителски, за никакви снимки от различни точки и дума не можеше да става, следователно не бяха нужни други екрани. А и Коротков смяташе, че за успеха на замисъла е най-добре да създадат по-интимна обстановка.

Този път Игор седна до момичето, а не зад съседното бюро, както по-рано. Женя напрегнато се взираше в мяркащите се на екрана лица, а той мислено си представяше как тя ей сега ще посочи някого от хората, които е виждала и дори внимателно е разглеждала по-рано, но не е разпознала сред тях онзи човек. Най-важното беше да се държи адекватно, да не подплаши момичето, да не се развика: „Ами къде гледахте по-рано! Та вие сто пъти видяхте тази физиономия! Как не ви е срам умишлено да пречите на издирването на опасен престъпник!“. Игор чувстваше, че ще му се прииска да се развика. И то именно с тези думи. Но ще бъде длъжен да се овладее, да се въздържа, благодарно да се усмихне на тази влюбена глупачка и с нищо да не издаде яда си. „Е, слава богу, Женечка, мъките ви не бяха напразни, най-сетне го видяхте. Страшно съм ви благодарен. Сега дайте да ви подпиша пропуската и можете да си тръгнете. Щом подготвим операцията, ще ви се обади по телефона и започваме“. После, след ден-два, когато открият и задържат убиеца, ще ѝ се обади някой от ръководството на отдела и радостно ще ѝ съобщи, че операцията се отменя, защото убиецът е обезвреден. И толкоз. Важното е той да се сдържа, да овладее емоциите си, да не настрои момичето против себе си, да не му позволи да заподозре измамата.

На излизане от кабинета на Гордеев след съвещанието Настя се поспря за момент при Коротков.

— Юра, все си мисля защо ли нашият Фен след убийството на Гребнъова не написа поредно писмо до Женя Рубцова?

— Чакай малко де, ще напише, закъде да бърза!

— Но след първите две убийства ѝ е писал веднага, на втория или на третия ден. Защо се бави сега?

— Мен ли питаш? — Коротков извади цигари, запали, подаде пакета на Настя, но тя отрицателно поклати глава. — Не знам. Може пак да се е разболял. Или още да боледува. Може да е заминал в командировка, ако работи някъде. А може да е видял нашите момчета, които дежурят близо до блока на Рубцова. И изобщо, Аска, той е откачен и това обяснява всичко. Не се тръшкай.

Настя се върна в кабинета си. Зад нейното бюро Андрей Чеботаев бързо набираше на компютъра някакъв текст.

— Дискутирам тук онлайн — съобщи ѝ той, без да вдига очи от клавиатурата. — Някакъв с псевдоним Ква влезе във форума точно когато проверявах съобщенията. Много се ядосва на Вълкодава, плюе го, тоест тебе, с най-язвителни думи.

Когато завърши текста, отстъпи мястото на Настя.

— Прочети какво ни пишат. Ще бъде удоволствие за тебе. Аз пък ще прескоча до бюфета. Да ти купя ли нещо?

— Аха, вземи ми някаква кифла, ако обичаш, и два пакета чипс.

— Чипсът е вреден — назидателно каза Андрей, извади портфейла си и провери парите в него.

— Андрюша, вредно е да се живее, от това се умира — не взе думите му присърце Настя. — Да ти дам ли пари?

— За чипс ще стигнат, после ще ми ги върнеш.

Той излезе, а Настя пристъпи към четенето на кореспонденцията във форума. Вчера бе отговорила на Ква, Тъмната лейди, Чорапа и Скулптора. Днес се бяха появили техните отговори. Сега диалогът изглеждаше по-оживен.

„Вълкодав, ти си пълен хахо. Ква“.

„Себе си виж. Ако не беше хахо, нямаше да се възхищаваш на групата. Вълкодав“.

„И ти си мръсник като съобщенията си. Не замърсявай форума, не пречи на хората да общуват. Щом искаш да си излееш злобата — ходи по други форуми. Ква“.

„Ти няма да ме учиш къде да ходя и какво да говоря. И ти си същият мръсник като тая мръснишка група и нейната мръснишка солистка. Вълкодав“.

„Мозъкът ти, Вълкодаве, е колкото главата на топлийка, като на един молец. Млъкни и престани да идваш тук. И без това никой няма да ти отговаря. Ква“.

За отговор на Тъмната лейди Настя беше избрала псевдонима А. Вел. Не може Вълкодава, който и да е той, да влиза в активна дискусия с всички, не става така. Прекалено честото появяване във форума на един и същи човек, който по-рано не е влизал в него, може да предизвика подозрението на Фена.

„Ти май не си виждал истински проститутки, Вълкодаве. Я да се срещнем, та да ти обясня едно-друго. Тъмната лейди“.

„Тъмна лейди, за какво ти е Вълкодава? Определи среща на мен, още повече че аз съм напълно съгласен с Вълкодава — Светка бута на всички, наляво и надясно. А. Вел“.

„Ама и ти ли не си виждал истински проститутки? Тъмната лейди“.

„Уви... А. Вел“.

„Тогава няма какво и да си приказвам с тебе, малък си още. Тъмната лейди“.

Така, предложението да се срещнат не е ентузиазирало Тъмната лейди, а и „тя“ вече не пише на Вълкодава. Малко вероятно е това да е Фена. Разбира се, може пак да се опита.

Настя кликна, където трябваше, и написа отговор за Тъмната лейди:

„Ами ти откъде знаеш, че Вълкодава не е малък? Защо искаш да се срещнеш с него, а с мен — не? Не е справедливо. А. Вел“.

Да продължим...

„Господа, прилично ли е да обсъждате интимния живот на една жена зад гърба ѝ? Скулптора“.

За разговор със Скулптора Настя бе нарекла себе си Таралежче в мъглата. Вчера му беше написала:

„Съгласен съм, не е прилично да се обсъждат неща, които се крият от чужди погледи. Но когато това демонстративно се изкарва на показ, когато го знаят всички до един, просто е грехота да не се обсъжда. И Вълкодава го знае, и Епигма, и аз — тоест ние сме поне

трима, значи не е чак такава тайна. Не сте ли съгласен с мен? Таралежче в мъглата“.

От Скулптора се бе получил отговор, съдържан по форма, но пълен с яростно негодувание:

„Вие сте в плен на някакви илюзии. Кой ви е казал такива неща за Медведева? Подхранвате се с клюки и слухове, вярвате им и което е най-отвратително — разпространявате ги. Вие сте негодник. Скулптора“.

Отговорът хареса на Настя — Скулптора отместваше обсъждането встрани от Медведева и го прехвърляше към личността на своя кореспондент. И стилът беше добър, напомняше епистоларното творчество от миналия век. Много прилича на Фена.

Последен от отговорилите на дръзката нападка на Вълкодава беше някой си Чорапа, с когото Настя бе започнала кореспонденция под псевдонима Змийче.

„Съгласен съм, Медведева не прилича на благородна девица. Но и ти, Вълкодав, не си много... Следващия път избирай по-тактични изрази. Чорапа“.

„Я стига, Чорап, си изкарвал виновен Вълкодава. За човека трябва да се говори с думите, които той заслужава. Светлана Медведева не заслужава тактичност. Змийчето“.

„А ти какви думи заслужаваш, Змийче? Чорапа“.

И този отговор е подозрителен, помисли си Настя. Едновременно предпазлив и напрегнат. Какво ли да му отговори?

Не ѝ хрумваше нищо свястно. Настя кипна вода, наля си кафе, за Андрей запари чай. Май кореспондентът с жабешкия ник Ква отпада — опитва се да забрани на Вълкодава да влиза във форума, тоест не иска да общува с него и не се стреми да разкрие истинското му име. Добре, ще смятаме, че имаме с един заподозрян по-малко. Тъмната лейди също не примира за личен контакт, но това още не е окончателен извод — може би тя (или той) прави допълнителни проверки, презастрахова се. Най-вероятни кандидати за Фенове остават Скулптора и Чорапа, но въобще не е сигурно, че Фена изобщо участва в тази дискусия.

Настя извади от папката ксерокопията на писмата, иззети от Жения Рубцова. Късички писма, безсмислено е да се подлагат на контент-анализ, още повече че жанровете са съвършено различни —

лично писмо на хартия и бърза реплика, набрана на компютър. Глупаво е да се търси стилова прилика.

— Ето ти кифлата, ето ти чипса, а това шоколадче е лично от мен. — Андрей сложи пред нея очевидно завчерашна кифла с марципан, два ярки пакета с чипс и симпатична малка опаковка „Баунти“. — Нещо ново на фронта на кореспонденцията с убийците?

— Андрюша, измисли отговор на Чорапа, нищо не ми идва на ума — помоли го Настя.

Тя обърна монитора така, че той да вижда екрана.

— Предлагам нещо като: аз заслужавам думи на одобрение заради откровеността и честността си, защото знам със сигурност, че Светка е уличница, и не се опитвам да се преструвам, че е светица. Става ли?

— Много добре дори.

Тя обърна екрана към себе си и бързо написа:

„Аз заслужавам думи на одобрение заради откровеността и честността си. Със сигурност знам, че Светка е уличница, и го казвам на всички, без да се преструвам, че е светица. А ти, Чорап, си лъжец и лицемер, защото отричаш очевидни и всеизвестни факти. Приятелски поздравя. Змийче“.

— Този чай за мен ли е? — попита Андрей и посочи чашата.

— За теб е, пий.

— Благодаря. А отговори ли нещо на нашето приятелче Ква?

— Не. Според мен този вариант не е перспективен. Той се опитва да ми запуши устата.

— На твое място бих опитал да продължа с него. Нали знаеш как е в класическите криминалета — убиец се оказва онзи, когото подозираш най-малко. По-точно, онзи, за когото изобщо не можеш да предположиш, че е убиец.

Настя взе с едната ръка чашата с кафе, с другата — кифлата и цигарите, и стана от бюрото.

— Седни на моето място, опитай.

Андрей се замисли какво да отговори, та да подтикне Ква към по-нататъшна дискусия, а Настя извади от касата една папка, намести се с нея на перваза и започна да подрежда материалите по други случаи, разработвани от отдела. През прозореца нахлуваше лек прохладен ветрец и необичайното усещане на мърдащите по челото ѝ

коси постоянно я разсейваше — Настя никога по-рано не беше носила бретон. На няколко пъти влиза Коротков и я отвежда в своя кабинет: понеже бяха включени в интернет, нейният градски телефон постоянно даваше заето, така че всички търсеха Настя чрез ръководството.

— Защо е нужно да идваш? — чудеше се тя. — Можеше да ми звънеш по вътрешния телефон.

— За мен ходенето е полезно — отговаряше шеговито Юра.

— Страхувам се да не пипна професионалното заболяване на всички началници, дете не мърдат от кабинетите си — голямо шкембе. Тогава момичетата няма да ме харесват.

Когато вратата се отвори за пореден път и се подаде главата на Коротков, Настя веднага остави папката настрана.

— Пак ли ме търсят по телефона?

— Този път не. Преди малко дойде Лесников.

— Е, и? — попитаха хорово Настя и Чеботаев.

— Нищо. Тя пак не е разпознала никого. Толкова труд на вятъра. Значи Фена наистина не е ходил в клубовете нито в неделя, нито в четвъртък. Ще ми се да знам защо.

— Или Женя все пак не си го спомня — добави Настя. — Което е много по-лошо.

Павел Плетньов доста бързо се убеди в несъстоятелността на собствените си представи, че да събираш информация за някого, е работа проста и лесна. Вече две вечери наред той ходеше в Свиблово, обикаляше блока, където живееше Кирил Яровой, и все не можеше да пристъпи към изпълнението на замисъла си. Не валеше и из двора наистина се мотаеха момчета и момичета по на тринайсет-петнайсет години, но Павел не знаеше как да ги заговори и какво да ги пита. Той си даваше сметка, че в техните очи изглежда като чичко, от когото не може да се очаква нищо добро. Беше го дезориентирала лекотата, с която в събота вечер бе влязъл в разговор с жената от този блок и бе успял да научи името на изнудвача и дори етажа, на който живее. Така че придоби усещането, че и по-нататък всичко ще е също тъй лесно. Но след като се повъртя наоколо, той изведнъж разбра, че тогава, в събота, го е споходило вдъхновение, както се казва, Господ го е целунал по челото и именно това му е позволило да намери верните

думи и правилния тон. Сега обаче се разбра, че Господ не е чак толкова щедър на целувки — има и други, на които трябва да дари милостта си. Вдъхновението не споходи повече Павел, той не можа да измисли никакъв повод да се запознае с младежите от двора, а с всяка прекарана тук минута нарастваше опасността да бъде забелязан и да предизвика подозрения. А междувременно изнудвачът се обаждаше и питаше кога ще получи парите. Олга се съгласи да плати, както я бе посъветвал Павел, и молеше онзи да ѝ даде време, за да събере нужната сума.

След като не успя с плана си, Павел каза на Олга:

— Льолка, продължавам да смятам, че трябва да поговориш с твоя Роман. Аз не можах да изясня каквото и да било за Яровой, но може твоят приятел да успее. Може да знае това име, така че да не се налага да изясняваме нищо.

Олга го погледна уплашено.

— Какво говориш, Паша? Та нали хиляди пъти ти обяснявах...

— Абе знам, знам. — Той раздражено разчупи на две филия хляб, намаза я с дебел слой кетчуп и я ухапа. — Но можеш да му кажеш, че изнудвачът е искал някаква съвсем малка сума, например хиляда долара. И ти си ги платила. Дори да поиска да ти даде тази хилядарка, Роман няма да се разори. После с парите ще му купиш някакъв подарък и съвестта ти ще бъде чиста.

Но Олга упорито продължаваше да се съпротивлява.

— Не разбирам защо е нужно това. Та нали аз не възнамерявам да плащам за тези записи.

— Но изнудвачът ще продължава да се обажда.

— Ами да се обажда. Когато му писне, ще изпрати на теб, моя разгневен съпруг, касетата и ще миряса. Паша, струва ми се, че създаваш трудности там, където ги няма.

— А не ти ли е хрумвало, че фактически изнудват за пари Роман, а не теб? — попита Павел. — Какво могат да искат от теб? Ако не крадеш от фирмата, в която работиш, значи нямаш и не можеш да имаш двеста хиляди долара. А Роман? Някой знае, че любовникът ти е богат, и иска да се възползва от това. При което този човек правилно е преценил, че трябва да шантажира именно теб, а не него. Той е свободен, няма от кого да се страхува, а щом иска да се ожени за теб, ще е само заинтересован в семейството ти да избухне скандал и аз да

те изгоня от къщи, понеже си мръсница. Така че Роман няма да плати. Той може дори да не ти каже, че съществува такъв запис, просто ще пусне работата на самотек и потривайки ръце на брега, ще чака лодката на нашия семеен живот да потъне, тоест изнудвачът окончателно да освирепее и да ми изпрати касетата.

Колкото повече я убеждаваше, толкова по-добре се подреждаше в главата му картинката, отделни части на която се обогатяваха с отново и отново появяващи се подробности.

— Ето, помисли сама — продължи Павел. — Роман ти предлага брак и получава отказ. Нали така?

— Така е — потвърди Олга, която все още нищо не разбираше.

— Ти му обясняваш, че цениш моето спокойствие и не можеш да ми стовариш страшната истина, че водиш нормален и интензивен сексуален живот. Казваш му, че съм пълен импотент и едва не съм се самоубил заради това, че ти с големи усилия си успяла да ме възпреш от страшната стъпка и да ме изведеш от депресията и че през всичките тези години си ми доказвала, че хората могат да живеят заедно и радостно без какъвто и да било секс, защото сексът не е най-важното, а най-важното е доверието, приятелството, взаимното уважение и така нататък. И че ако изведнъж науча, че всичко изброено по-горе не ти е достатъчно и че един мъж не може да бъде добър съпруг, ако не е в състояние да бъде любовник на жена си, и че ти през всичките тези години си ме мамила, аз няма да го преживея. Правилно ли разказвам всичко? Нали именно това си му казала?

— Ами да. Така му казах.

— А сега си представи, че Роман е споделил всичко това с някого. Да речем, че има приятел или брат...

— Той няма братя, нито сестри.

— Е, няма значение, с една дума, има близък човек, на когото може да е разказал как ти е направил предложение и какво си отговорила ти на това. Тогава в главата на този приятел като нищо може да се е родил този план. Може би не именно в неговата глава, а в главата на някого, на когото той на свой ред е разказал всичко. Че защо да не се възползва? Имената са известни, адресите са известни, човекът има пари или възможност да ги намери, жената има съпруг, с когото засега не иска да се разделя. Само мързеливец не би се възползвал. Така че ти нямаш право да криеш това от Роман, ще бъде

нечестно спрямо него. Ако в неговото обкръжение има някаква гнида, той трябва да знае това.

— Мислиш ли? — попита със съмнение Олга.

— Сигурен съм — твърдо отговори Павел. — Ти си длъжна да го уведомиш. Кога е поредната ви среща?

— В петък. Или поне така сме се разбрали.

— Обещай ми, че ще поговориш с Роман и всичко ще му разкажеш.

— Добре — неохотно обеща Олга.

Всичко наоколо ѝ изглеждаше мрачно и безцветно. Кога ще види Игор отново? Той беше толкова разстроен, когато се разбра, че Женя и този път не вижда своя случаен познат сред хората на записа. Да не говорим пък колко се разстрои самата тя. Няма да има нито ходене по нощни клубове, нито весело бърбене, както той бе обещал, нито танци, при които ръцете му ще я обгръщат, а устните му ще бъдат съвсем близо до лицето ѝ. Няма да има нищо такова. Нали тя не можеше да посочи някого, първия, който ѝ попадне пред очите, и да заяви, че именно той е младежът, който я бе изпратил чак до дома ѝ, като я пронизваше с възторжено грейнали очи. Не можеше да постъпи така. Макар да се изкушаваше — тя не криеше това от себе си. Женя обаче не се поддаде на изкушението, тя беше умно момиче.

За да притъпи някак горчивината от разочарованието, след работа тя позволяваше на Гриша да я откарва до къщи, после се преобличаше и обикаляше магазините, разглеждаше модните дрешки, мереше костюми, вечерни тоалети, летни сукмани, изискани рокли за коктейл. В пробните дълго се въртеше пред огледалото, мъчеше се да запомни себе си такава — стройна, красива, добре облечена. В сряда Женя не отиде на курс, предварително се обади на Кристина и се престори на болна, а всъщност отиде в „Охотний ряд“. Ето тук, на тази маса, те седяха тогава с Игор и разговаряха и той я наричаше Женечка и ласкаво се усмихваше. Ето пред тази витрина тя се спря за малко, за да разгледа един елегантен светлосив шлифер, а той леко я прегърна, за да я изведе нататък, към изхода. Женя си припомняше докосването на ръката му, когато той ѝ помагаше да слезе от колата, и сякаш

нажежен шиш я пронизваше от край до край. Нима това няма да се случи никога повече? Нима не е възможно да се измисли нещо?

Дори вкъщи Игор я преследваше като натрапчива халюцинация. Ето, той стоеше тук, когато тя го видя за пръв път. Ето в този пепелник той тръскаше пепелта от цигарата си. В нейната стая седеше в ето този въртящ се фотьойл, ръката му лежеше на страничната облегалка. А на бюрото, на нейното бюро, лежеше неговият бележник, в който той си записваше нещо.

Беше непоносимо да стои вкъщи сама. Трябва да използва момента, докато баща ѝ го няма, трябва да бяга оттук в нормалния живот, в живота, който така планомерно, със садистично удоволствие ѝ отнема баща ѝ. Разбира се, да бяга не завинаги — къде ще се дене с жалките монети в джоба си, но поне временно, поне за няколко часа, докато има възможност, та после да си припомня тези сладки мигове свобода, които ще я стоплят до следващото заминаване на тъмничаря.

Женя извади от чангичката си ключа от сейфа, който се намираше в стаята на баща ѝ. Тя притежаваше този ключ съвсем официално — баща ѝ държеше в сейфа някои делови документи и понякога я пращаше да ги вземе и донесе в офиса. Освен това там имаше пари и баща ѝ искаше Женя, ако се случи нещо непредвидено в негово отсъствие, да може да ги вземе оттам. Той беше абсолютно сигурен в честността на дъщеря си и нито за секунда не се съмняваше, че без крайна необходимост тя няма да вземе от сейфа дори една рубла. Справедливо ще е да кажем, че той имаше основания за тази увереност: Женя наистина нито веднъж не бе вземала каквото и да било от сейфа, без той да знае.

Днес тя рискува. Прекалено непоносима беше душевната болка, която ѝ причиняваха мислите за Игор. Отвори вратичката на вградения в стената сейф, пхна ръка и извади напосоки две пачки банкноти, в едната, от които имаше долари, а в другата рубли — по петстотин. Тя помисли малко, върна пачката с рублите, а от пачката с доларите свали ластичето и внимателно ги преброи. Оказа се, че сумата не е кръгла — седем хиляди и триста в стодоларови банкноти, още деветстотин в банкноти от по петдесет долара и шестстотин и седемдесет в банкноти от по двайсет и десет долара. Общо осем хиляди осемстотин и седемдесет. Баща ѝ със сигурност не си спомня точно колко има тук. Женя взе две банкноти по сто долара, две по петдесет и няколко по

двайсет и по десет, после затвори сейфа и тръгна към магазина. Не, не към „Охотний ряд“, а много по-наблизо, където стоките не бяха луксозни и цените — не толкова високи. След един час тя излезе от магазина, облечена с дълга тъмносиня пола с висока почти до бикините цепка отстрани, с лъскава късичка блузка — топ, която плътно обгръщаше едрия ѝ бюст и оставяше открита широка ивица мургава кожа на корема. Беше обута в изящни сандали на висок ток, на рамото ѝ се люшкаташе мъничка небесносиня чантичка с дълга верижка вместо каишка. От косата и от откритите ѝ рамене лъхаше сладко на парфюм „Кашмир“. Старите си дрехи Женя грижливо бе прибрала в торбичка, която носеше в ръка.

Отиде в ресторанта, в същото онова „Испанско кътче“. Малко трудно вървеше със сандалите, тънките токчета току засядаха в грапавата повърхност на стъпалата на ескалатора, пък и изобщо Женя беше свикнала със съвсем други обувки. Тя дори не беше подозирала колко трудно се ходи на токчета, когато не си свикнала с това. Минувачите я оглеждаха с интерес и недоумение — Женя беше облечена явно не според сезона, всички наоколо носеха якета или сака, но тя не усещаше студ. Чувстваше се голяма, красива и свободна и пламваше цялата дори само от тази мисъл. Ах, да можеше сега да я види Игор!

В ресторанта си поръча паеля по валенсиански, без да поглежда менюто. Искаше ѝ се да изглежда като знаещ човек, който добре познава испанската кухня. Самото име на ястието, което тя видя и запомни още когато беше тук с баща си, ѝ звучеше като вълшебно заклинание.

— Това е ястие за двама — деликатно ѝ обърна внимание високият красив и млад сервитьор. — Очаквате ли някого? Да поставя ли втори комплект прибори?

— Не, сама съм — високомерно отговори Женя, която не беше съвсем наясно какво е това „ястие за двама“.

— Нали знаете, че паелята се готви дълго? Ще трябва да почакате поне четирийсет минути.

— Не бързам — усмихна се тя. — Засега ми донесете кафе.

Беше чела в книгите, че на Запад отначало се пие аперитив, а понякога кафе — не след хранене, а именно преди него. Седнала до прозореца и загледана към Манежния площад, тя се давеше с

прекалено горчивото и силно кафе, като мъчително се стараше да удържа на лицето си израза на замисленост и лека печал. Когато ѝ донесоха поръчката, Женя се ужаси. Разбира се, беше вкусно, но толкова много! Дори двама не биха могли да го изядат...

Изгуби апетит и само от приличие хапна малко паеля, после поиска сметката. Плати и като остави в ресторанта над петстотин рубли, излезе на площада, понечи да влезе в кафенето, където бяха седели неотдавна с Игор, да изпие един сок и да хапне паста, но се отказа. Беше направила това, което иска, но то не ѝ бе доставило радост. Отново я налегна тъга, босите ѝ крака, ожулени от тънките каишки на сандалите, непоносимо я боляха (не беше се сетила да си купи чорапогащник). Когато излезе на улица „Охотний ряд“, Женя не бе успяла дори да вдигне ръка в опит да хване такси, когато до нея спря червен нисан. Мъжът зад волана свали стъклото.

— Колко? — зададе той неразбираем за Женя въпрос.

— Какво „колко“?

— Майmunка — презрително подхвърли шофьорът и потегли.

Женя почувства как краката ѝ се разтрепериха. Този беше я взел за проститутка! Тя си мислеше, че изглежда като зряла и красива млада жена, която може да привлече вниманието на интересни и умни мъже, а се оказа, че изглежда като евтина улична проститутка от „Тверская“. Дори да успее в този вид да спре такси, няма никакви гаранции, че ще се прибере здрава и читава: другият шофьор също може да си помисли, че е от „онези“, и да започне да ѝ се натрапва. Женя изведнъж почувства колко е студено навън. Изнемогвайки от болката в краката и треперейки от студ, тръгна към метрото.

Вкъщи бавно съблече новите дрехи, полюбува им се няколко минути, погали лъскавия плат, опипа тънката верижка на чантичката, потупа дланта си с остро токуче на единия сандал, грижливо опакова новата премяна и я прибра в същата торбичка, от която току-що бе извадила старите дънки и фланелката. Женя се преоблече в анцуга, който обикновено носеше вкъщи, взе торбичката, излезе на двора и я изхвърли в контейнера за боклук. Не можеше да държи всичко това вкъщи, баща ѝ щеше да го намери. А на кого да го даде? Няма дори приятелки. Единственото, което можеше да си остави, беше флакончето парфюм. То беше малко, можеше да го скрие заедно с гримовеите сред бельото в гардероба.

Когато се върна вкъщи без торбичката, Женя седна в хола пред включения телевизор и отначало дори не разбра защо вижда толкова зле. И едва след няколко минути, почувствала солен привкус на устните си, разбра, че плаче. Изключи телевизора, избърса сълзите си, изми се. Отново извади ключа от сейфа и върна там непохарчените долари. Вече щеше да затваря вратичката, но реши друго. Отново пъхна ръка към тъмното дъно на сейфа и извади няколкото кадифени кутийки — големи, средни и малки. Отвори ги и дълго и внимателно разглежда пръстените, гривните и колиетата с изумруди, диаманти и сапфири. Омразата се надигаше у нея, бушуваше, притискаше гърлото ѝ и ѝ пречеше да диша. Все така бавно Женя върна украшенията на мястото им и заключи сейфа, а ключа пъхна в чантата си.

Сега знаеше какво трябва да прави.

ГЛАВА 19.

Дъждовната прохлада отново се смени със задушлива жега и натрапчиво слънце. На циклона сигурно му бе омръзнала Москва и той бе тръгнал да полудува на други места, оставяйки след себе си неподвижен, влажен горещ въздух, а този въздух го мързеше дори леко да помръдне и да се престори на ветреца. Московчани отново заахкаха в очакване на непоносима жега, взеха да мърморят за непредсказуемите промени в климата, изпокриха в гардеробите якетата и саката и съсредоточиха вниманието си върху окачените зад прозорците термометри в опити „да се облекат подходящо“, защото някак бяха изгубили доверие в метеорологичните прогнози.

Зарубин и Доценко завършиха уморителната обиколка на апартаментите и като награда за безрезултатния си труд си позволиха да пийнат по бира и да хапнат шишчета, седнали на една от чистичките небесносини маси на булеварда, точно под сянката на клонестите кестени.

— И тъй, какво имаме налице? — тъжно подзе Доценко и на един дъх преполови еднолитровата халба. — Родителите на Альона Гребнъова не знаят нищо за съсед, който се е подстригвал при дъщеря им в салона. Не им е казвала за такъв. Това първо.

— Сиреч нищо — веднага подзе Сергей. — Приятелките на Гребнъова също не са чували за такъв клиент. Това второ.

— Сиреч нищо и половина — включи се в песимистичната прогноза и Миша. — Но това не означава, че не е имало такъв клиент. Просто това не е повод за обсъждане. Чудо голямо — клиент, който живее някъде наблизо. Сигурно и Альона се е сещала за него само когато го е срещала край блока. Ние с теб проверихме всички имена от журнала за предварително записване, но често се случва записалият се да не дойде или за този час да не се запише никой — тогава фризьорите вземат случаен клиент, който в този момент се е отбил в салона. И името му не фигурира никъде. Това трето.

— Нищо и половина на квадрат! Нито един от разпитаните обитатели на десетте блока не си призна, че се е подстригвал при Гребньова. Това четвърто.

— Тоест нищо и половина на трета — сърдито избоботи Доценко. — Но което е най-интересно, никой от тях не каза, че има навик да се разхожда вечер и понякога е срещал Альона, когато се е прибирала. Излиза, че този свидетел се е изпарил някъде. Дали е заминал на курорт, дали в командировка, а може и в болница да лежи. Това пето.

— Дотук абсолютно нищо... Претърсването с използване на научна организация на труда не даде резултат и ние с теб проведохме пълна обиколка на апартаментите, не се успокоихме, докато не ни отвориха всяка една врата. За тази работа пропиляхме три дни. И нищо. Слушай, а може тоя свидетел изобщо да не съществува, а? Може ние с теб като идиоти да търсим черна котка в тъмна стая, а там никога да не е имало котка? — предположи Зарубин. — Хубава бира, ще отида да взема още. Да донеса ли и на теб?

— Донеси.

Докато Сергей отиваше да донесе две нови халби бира, Миша се опита да осмисли неговите думи. Как така да не е имало свидетел? Нали не може годеникът на Гребньова Алик да си го е измислил. Тоест естествено, че може да се измисли всичко, но защо? Защо му е да лъже? Какъв е смисълът? Каква изгода може да е имал?

А възможно ли е да е излъгала самата Альона, когато е отговаряла на въпроса на Алик „Кой е този?“. По принцип и това е възможно. Но пак изниква въпросът — защо? Да речем, този мъж, който е стоял в сянката на дърветата, е бил неин ухажор, а Альона не е искала Алик да научи за него и затова... Какво? Ами нищо! Можела е просто да каже, че е съсед. Защо е било нужно да измисля цяла история за клиент, който се е подстригвал при нея? И после, дори човекът наистина да е бил не клиент, а ухажор, защо не си призна, че на няколко пъти е срещал Альона вечер? Защото е женен и жена му е стояла до него, докато оперативните работници са му задавали въпросите си. Не, пак не става, нали никой не го е питал дали е ухажвал Альона, те питаха хората дали имат навик да се разхождат преди лягане и дали при тези разходки не са срещали Гребньова от блок номер две, вход едно, едно такова симпатично момиче,

фризьорка. Въпреки това обаче този човек си е премълчал. Може именно той да е убиецът?

Зарубин сложи пред Миша голяма халба с калпак от пяна, която започна бавно да се хлъзга надолу по стъклото.

— Защо мълчиш, храбри ми капитане? Да беше казал поне благодаря за тежкия ми труд. Следващия път е твой ред да носиш бира.

— Благодаря, Серьога — разсеяно отговори Миша. — Мисля си за черната котка.

— А, това е полезно, укрепва мозъчната тъкан. И какво измисли?

Михаил понечи да отговори, но в този момент очите на Зарубин се плъзнаха някъде настрани и замряха в безмълвно изумление. Доценко проследи погледа му и видя прелестно създание на двайсет и две-двайсет и три години с изваяна фигурка, разкошна коса и усмихнато лице. Основното достойнство на това ангелче несъмнено беше ръстът: около метър петдесет и пет. Сергей Зарубин, чийто ръст не надвишаваше сто и шейсет сантиметра и му причиняваше маса проблеми, не можеше да пропусне такова момиче, това беше очевидно.

Малкото ангелче се спря пред щанда на заведението.

— Я почакай — подхвърли Сергей и скочи от мястото си.

Само след секунда той беше до щанда, след две вече оживено си бърбеше за нещо с момичето, а след петнайсет го доведе на масата, на която седеше Михаил.

— Позволи ми да ти представя приятеля си Миша — церемониално каза той. — Миша, това е Гуля.

— Много ми е приятно. Гюлнара — със звънливо гласче се представи ангелчето.

Зарубин издърпа стол за нея и я покани да седне.

— Сядай, Гуля, аз сега ще донеса всичко.

Момичето послушно седна и взе да поглежда с любопитство Доценко.

— Миша, аз може би ви преча — изведнъж каза тя смутено. — Серьожа ме покани на вашата маса, а не ви поиска разрешение. Не се притеснявайте, само ми кажете и ще се преместя.

Доценко се сепна и си помисли, че изразът на лицето му вероятно не е бил много приветлив. Не, той нямаше нищо против Гуля, просто се беше замислил за онзи неуловим свидетел.

— Ама моля ви се, Гуля — усмихна се той, — много се радвам, че сте с нас. Просто си блъскам главата над една задача...

Гуля леко повдигна вежди и кимна разбиращо.

— Финансова ли?

— Защо пък финансова? Не, става дума за любов.

У стачката на ангелчето се окръгли, веждите се повдигнаха още по-високо.

— Проблеми в личния живот ли имате, Миша?

— А ето ме и мен! — гръмогласно заяви Зарубин и сложи на масата пред Гуля чай и млин с пълнеж от зеле. — За какво си бърбите?

— Искам да предложа на Гуля една логическа задача за любовта. — Михаил намигна на Зарубин. — Имаш ли нещо против?

— Ако не се отнася за мен, нямам нищо против.

— Та значи слушайте, Гуля. — Доценко се обърна към момичето и за по-убедително взе в ръка вилицата, с която ядеше шишчетата, и започна да потропва с нея по повърхността на масата. — Имаме трима души — едно момиче и двама мъже.

— Любовен триъгълник — услужливо подсказа Гуля. — А двамата мъже вие със Серьожа ли сте?

— Не. Става дума не за нас, а за абстрактни мъже и момиче. Единият мъж изпраща момичето до вкъщи и изведнъж срещат друг мъж, който поздравява момичето. Първият мъж пита кой е този, а момичето отговаря, че той живее наблизко, в един от съседните блокове, и неотдавна тя се е запознала с него във връзка с работата си. Дотук историята ясна ли е?

— Ясна е. — Гуля слушаше като омагьосана, сякаш ѝ разказваха най-интересната приказка на света. — А в какво се състои задачата?

— Задачата се състои в това, че този втори мъж не живее в нито един от съседните блокове. Как мислите, Гуля, защо се е получило така?

— Ами не знам — объркано смотолеви момичето. — А защо се е получило?

— Тъкмо това ви питам. Хайде, помислете пет минути и отговорете. Вие сте момиче, така че поставете се на мястото на това момиче и кажете — бихте ли могли да излъжете в такава ситуация?

Гуля се разсмя и остави в чинията парчето млин, което по време на целия разказ бе държала в ръка, забравила, че трябва да го яде.

— Разбира се, че бих могла. Ако държа на човека, който ме изпраща, бих казала какво ли не само и само той да не ревнува.

— И какво бихте казали в такава ситуация? — продължи да пита Доценко.

— Мишка, не подлагай Гуля на разпит — намеси се Сергей. — Момичето е дошло след работа да си почине, да пийне чай с млин, да поседи на сенчица, а ти му се натрапваш с твоите глупости.

Гуля живо извърна глава към Зарубин и бързо докосна с пръсти ръката му.

— Не, не, Серьожа, много ми е интересно.

Зарубин не изтърва момента и веднага улови ръката на момичето и започна лекичко да я гали.

— Добре, отговаряй, щом ти е интересно — великодушно разреши той.

— Аз бих казала... — Гуля сбърчи челце. — Бих казала... Ами да, бих казала, че с този мъж сме колеги в работата. Или че той живее в съседния блок.

— Ето на! — Доценко, като потвърждение на значимостта на чутото, тропна по-силно с вилицата по масата. — Именно. Или-или. Или едното, или другото. А едното и другото едновременно става прекалено. Пресилената лъжа буди подозрения.

Гуля местеше поглед от Михаил към Сергей и обратно.

— Нищо не разбирам — каза тя жално. — За какво говорите?

— За логическата задача — потупа я по ръката Сергей. — Ако момичето е казало истината, защо този, вторият мъж, не е открит в нито един съседен блок? Къде се е дянал? А ако тя е излъгала, защо го е направила? С каква цел е измислила толкова сложна лъжа?

Гуля внимателно измъкна мъничката си длан от силните лапи на Зарубин, събра ръце пред себе си и строго погледна своите нови познати.

— Защо на вас все жените са ви виновни? За всяка дреболия — веднага лъжкиня, измамница. Като че ли мъжете никога не лъжат.

— Лъжат — с готовност се съгласи Зарубин. — И още как лъжат.

— Ето например — откъде ви хрумна тази история? Лично с вас ли се е случила?

— Не, какво говорите, случи се с един... ммм, с един наш познат — поясни Михаил.

— Тоест той ви я е разказал?

— Ами да.

— А може ли да е излъгал?

— Не — веднага отговори Доценко. — Вече мислих за това. Той няма интерес да ни лъже.

— Тогава излиза, че е излъгал някой от останалите — или момичето, или вторият мъж. Защо веднага сте решили, че именно момичето е излъгало? Защо сте изключили втория мъж? Да не би той да е толкова честен?

— Ами ние изобщо не знаем какъв е той — сви рамене Зарубин. — Там е работата, че го търсим и не можем да го намерим. Но той не може да е излъгал, защото в тази история не е произнесъл нито дума, само е поздравил момичето.

Гуля замислено погледна Сергей и се намръщи.

— А вие да не би да работите в милицията? Защо го търсите? Или сте бандити, а той не иска да ви върне пари?

— Ами да! — възкликна Миша. — Гуля е права.

Ангелчето пребледня и направи опит да стане. По физиономията ѝ личеше, че ако опитът ѝ бе успял, тя вече щеше да бяга, без да се обръща, от тези двама странни младежи, които разсъждаваха върху такива странни загадки, а на всичко отгоре си признаваха, че са бандити. Зарубин навреме усети намерението ѝ и здраво я стисна за ръката.

— Гуля, ти си абсолютно права. Ако момичето не е излъгало, направил го е вторият мъж. Тогава всичко се подрежда. Мишаня, тръгвай за службата.

— Ами ти? — глупаво попита Доценко, макар да беше съвършено очевидно, че Сергей възнамерява да продължи общуването с новата позната, а не с ръководството на групата по издирването на Фена.

— Аз ще остана с Гуля — натърти Сергей. — И ти ще ми бъдеш благодарен до края на живота си, защото доведох на нашата маса толкова забележително момиче. Разбра ли ме, храбри капитане?

— Разбрах те, старши лейтенант — позасмя се Миша.

— Каква наглост обаче!

Андрей Чеботаев се отдръпна от компютъра и си разроши косата.

— Представи си само — продължи той, — отива в салона, сяда, поръчва на Альона да го подстриже, запознава се с нея, а на всичко отгоре я лъже, че живее в съседен блок, та тя да не се чуди и плаши, ако случайно забележи как той я следи вечер.

— От нищо няма страх — съгласи се Настя. — Или е много самоуверен, или е просто кретен, което е по-вероятно. И все пак ми е любопитно дали името му фигурира в журнала, който сте взели от салона, или не. Миша, носиш ли копието със себе си?

Доценко сложи пред нея сгънатите на четири листове, на които мъжките имена бяха отбелязани с жълт маркер.

— Настя, това е безполезен труд — забеляза със съмнение в гласа Андрей. — Първо, Мишка е прав — той е могъл и да не се записва предварително, просто е влязъл в салона, а Альона е била свободна. И второ, макар да е кретен, не може да е чак такъв кретен, че да си каже истинското име, когато се запознава с бъдещата си жертва.

— Аз ще ти кажа и нещо трето — отговори Настя, без да откъсва очи от списъка. — Човек, който е свикнал да използва псевдоними, участвайки в интернет форуми, със сигурност би казал не собственото си име, а нещо, подобно на тях. Например, ако се подписва във форума Чорапа, във фризьорския салон може чисто автоматично да каже името Чорапски.

— Ами да — веднага добави Чеботаев, — ако пък във форума е Скулптора, ще се представи като Живописцев. Имаш ли в списъка Живописцев?

Настя започна да прелиства списъка, но Доценко я спря.

— Няма такъв. Вече научих наизуст тези имена — каза той мрачно.

— А някакъв Жабарски? — попита Настя, като имаше предвид псевдонима Ква.

— И такъв няма. Нито Жабарски, нито Жабин, нито Жабински, нито Жаботински.

— Добре, ще мислим. Имахме само три насоки в търсенето. Двете от тях отпаднаха, Женя Рубцова не видя Фена на записа, а се оказа, че вашият свидетел не е никакъв свидетел, ами убиец. Остана само интернет, значи ще се задълбочим в него.

Доценко си тръгна, като остави Настя и Андрей насаме с форумците, които общуваха на сайта на групата „Би Би Си“.

До петък окончателно бяха отпаднали всички участници в дискусиата освен Скулптора и Чорапа. Таралежчето в мъглата предложи на Скулптора да му даде електронния си адрес, на който би могло да му изпрати снимки от твърде откровено естество, които нагледно демонстрирали моралния облик на Светлана Медведева. Скулптора не отговори, явно се замисли, но за сметка на това начаса реагира прословутият Чорап, който даде адреса си и изрази желание лично да се убеди в правотата на Таралежчето в мъглата. Дори обеща да се извини, ако Таралежчето е право.

„Хайде, прати ми тия снимки. Искам да ги видя. Ако всичко е така, както казваш, обещавам да ти се извиня публично, така че да чуе целият форум. Но ако не изпратиш нищо, Таралежче, значи си мухльо. Дори съм сигурен, че си зловна, завистлива, грозна женска, и ако се окаже, че нямаш никакви снимки, целият форум ще знае, че човек не бива да си има работа с теб. Чорапа“.

Адресът на електронната поща на Чорапа моментално бе предаден в съответната служба, която чрез интернет доставчиците трябваше да намери данните на собственика на пощенската кутия. Трябваше да получат и адреса на Скулптора, но той мълчеше и изобщо не проявяваше интерес към снимките.

— Какво ще кажеш, Андрюша, ще притискаме ли Скулптора, или ще почакаме данните за Чорапа? — попита Настя.

— Аз бих му написал нещо, защо да седим просто така — предложи Чеботаев.

Настя помисли минута-две и пръстите ѝ засноваха по клавиатурата на компютъра.

„Политиката на жирафа, който крие главата си в пясъка, не е най-добрата политика за един мъж. Вие отказвате да получите снимките, защото не искате да видите грозната истина. Какво пък, ваша си работа, но в такъв случай нямате право да ме наричате негодник, който разпространява слухове и клюки. Между другото, освен снимките имам и статия от вестник, където Светлана сама разказва за безразборния си сексуален живот. Не искате ли да се запознаете с нея? Таралежче в мъглата“.

Тя изключи компютъра и започна да прибира в чантата си цигарите, запалката и другите дреболии. Помисли и пъкна там и ксерокопието на листовете от журнала за предварително записване при фризьорите от салона за красота.

— Да се прибираме, Андрей. Утре ще видим какво ще ни пишат. А може да научим и нещо за Чорапа.

Подготвяйки се за срещата с Роман, Олга се опитваше да си представи в кой момент е най-добре да заговори за изнудвана. Тя изобщо не искаше да казва за това на любовника си, но Павел настояваше и тя обеща. Олга не беше сигурна, че мъжът ѝ е прав, но и аргументите в полза на обратното не бяха много. Тя зле се ориентираше в ситуацията, не знаеше как да се държи и как изобщо трябва да разсъждава човек, когато го шантажират и той иска да разбере кой го прави. Дватамата с Павел търсят напосоки, като слепи котета, правят необосновани с каквото и да било изводи, гадаят. Дали този човек се опитва да я накара да вземе пари от фирмата, в която работи, или наистина иска да оскубе Роман? Ако е последното, тя ще трябва да се съгласи с Павел: Роман трябва да научи, че в обкръжението му има човек със съмнителни нравствени качества.

Тогава в кой момент е най-добре да поведе разговор за това? Веднага щом се срещнат ли? Или докато вечерят в ресторанта? Или когато влязат в апартамента, където ще бъде тихо, спокойно и никой няма да им попречи да обсъждат тази крайно деликатна ситуация? Или може би после, след като приключат със секса, когато Роман ще бъде спокоен, нежен и омиротворен?

През целия ден Олга току докосваше с ръка чантата, където се намираше касетата, и с все по-нарастваща тревога чакаше да стане шест часът, когато Роман щеше да я вземе от работа.

По време на вечерята ѝ се стори, че е настъпил подходящият момент да започне разговора, но точно тогава гръмна оркестърът и заглуши всичко наоколо. Когато влязоха в апартамента, Роман по навик веднага вдигна завесите, отвори всички прозорци и балконската врата. „Ето, сега — внезапно реши Олга. — Стига съм отлагала“. Тя решително спусна завесите и предизвикателно погледна Роман.

— Какво има? — попита той с недоумение. — Вдигни завесите, моля те, задушно е.

— Ще трябва да си променим навиците, скъпи. Нашите прозорци не дават мира на някои хора.

— Какво искаш да кажеш?

Ето на, като пред бездънна пропаст. Трябва да събере повече въздух в гърдите си, да замижи и да скочи. Впрочем може и да не скача, може да направи крачка назад и да се отдалечи от ръба. В главата ѝ натрапчиво се въртяха останалите в ушите ѝ думи от телевизионната реклама: разбира се, ако не искаш, не си длъжна...

— Някой е снимал нашите любовни забавления.

Паузата ѝ се стори безкрайна, макар да продължи вероятно само няколко секунди. Олга се страхуваше да погледне Роман в лицето, отмести очи и в очакване на отговора се престори, че изучава някакво петънце на светлите тапети.

— Откъде знаеш? Шантажират ли те?

Тя мълчаливо кимна.

— Колко?

— Какво „колко“? От колко време ли?

— Не, колко пари искат?

— Нищо и никакво, хиляда долара. Не се тревожи, аз вече платих. Не това е най-важното...

— За какво си платила? — Гласът на Роман беше студен и равен и Олга за пръв път се почувства неуютно до него.

При това той зададе въпроса много правилно. Как не помислиха за това с Павел! Ах, дявол да го вземе! Щом е платила, значи е трябвало в замяна на това да получи касета. А къде е тя? „О, господи!“ — Олга с облекчение си спомни, че в чантата ѝ се намира онази касета, макар и със съвсем малки откъси, но откъде да знае Роман, че съществува и друга, по-пълна версия? Записаното на тази касета не струва повече от хиляда долара.

— Платих за запис, на който с теб сме в леглото.

— Къде е? Искам да го видя.

Олга бързо извади от чантата си касетата и му я подаде.

— Рома, аз изобщо не исках да те безпокоя — подзе тя, като все още остро чувстваше студеното напрежение, което излъчваше Роман, — но си помислих, че не е честно да те държа в неведение. Успях да

науча кой е този човек. Младо момче е, казва се Кирил Яровой. На мен това име нищо не ми говори. А на теб?

Роман не отговори. Мълчаливо извади портфейла си, отброи парите, сложи ги в чантата ѝ. Касетата пъхна в своето дипломатическо куфарче. Когато отново се обърна към Олга, лицето му беше обичайното — ласкаво и малко снизходително, което сякаш казваше: вярно, ти си ми глупаче, но аз те обичам и такава.

— Хайде, направи по едно кафе и да не говорим повече за неприятни неща.

Олга с готовност хукна към кухнята, радостна, че всичко мина толкова лесно. Колко е чудесен все пак нейният Роман! Да не беше тази боязън от продължителни и взаимнообвързващи отношения, тя с удоволствие би се омъжила за него. В края на краищата съвместният бит натежава само на онези, които нямат достатъчно пари, а Роман има пари. Когато има пари, всички битови проблеми се решават лесно и престават да лягат като тежко бреме върху човека. Другото е нейният страх, че ще омръзне на Роман и той ще я зареже. Да бъдеш изоставена жена? Олга Плетнѐва не можеше да си представи по-голям удар по самолюбието ѝ. Изоставена любовница е съвсем друго нещо — за връзките на една неомъжена дама не знаят много хора и за скъсването на отношенията ще научат единици. Виж, когато си съпруга, всички научават за това. И съответно — че сега си изоставена жена. „Льолка, ти си лицемерка — каза ѝ тия дни Павел, когато за пореден път се връщаха към проблема с брачното предложение, направено от Роман. — Ти се страхуваш не толкова, че ще те изостави, а че той ще ти омръзне само месец след началото на съвместния ви живот. За пръв път в живота си виждам толкова непостоянна жена. Просто се чудя как досега не си го зарязала“. Да, и Олга се чудеше — никога по-рано не бе имала толкова продължителна любовна връзка. Тя разбираше, че Роман е делови човек, че е много зает и затова могат да се срещат само два-три пъти седмично, не по-често. Той не е женен и техните срещи никога не са били помрачавани от уплашени, хвърляни крадешком погледи към часовника и телефонни обаждания до вкъщи с отчаяни и несръчни лъжи за повредена кола, проточила се конференция или внезапно пристигнал бизнес партньор, с когото се налага точно днес да се решат всички проблеми. Олга неведнъж бе изпитвала всичко това, такива минути бяха оставяли в душата ѝ привкус на мухъл, който

постепенно се разпространяваше и превръщаше романтичните отношения в корав и грозен продукт, абсолютно негоден за употреба. Роман не е такъв, той не си гледа часовника и никога на никого не звъни, когато е с нея, само вдига телефона, при което е пределно кратък. Той е щедър и добър, харчи за нея луди пари — за разлика от онези, другите, които ѝ правеха скромни подаръци с откъснати от семейния бюджет жалки рубли. Олга не е користна, тя печели много добре и средствата ѝ са напълно достатъчни, за да си купува всичко необходимо, дори повече от това, но приемаше постоянните лъжи на предишните си партньори, техните страхливи увъртания като собствено унижение. Защо ли наистина не се разведе с Павел и не се омъжи за Роман? Не, страшничко е. С Пашка всичко отдавна е улегнало, не може да се случи нищо непредсказуемо. На нея, а и на него им е удобно да водят такъв живот. А битът — какво толкова, само в нормалния семеен живот всички грижи по домакинството обикновено лягат върху жената, а мъжете само си лежат с вестник на дивана, гледат телевизия и всяка сутрин искат изгладена риза. С Павел си имат договор — правят всичко заедно или строго поред — дори такава досадна процедура като гладенето на спалното бельо се превръща в удоволствие и е придружена с весело бърбрене, покрай което и работата спори, и не се уморяваш. И двамата знаят, че не си дължат нищо един на друг, така че разните домашни задължения не се възприемат като тежка повинност, която си дължен да отбиеш. И после, дори ако в семейния живот с Роман няма битови проблеми, това пак ще бъде ДРУГ живот, нов и плашещ със своята неизвестност. И няма никакви гаранции, че той ще бъде по-добър от живота ѝ с Павел.

Олга наля кафето във фините порцеланови чашки, сложи ги на подноса заедно със захарницата и млякото и ги занесе в хола. Роман седеше във фотьойла до отворения, но със спуснати завеси прозорец. Взе чашката си, вдигна я до носа си и няколко пъти със затворени очи дълбоко вдиша аромата. Олга харесваше навика му да вдишва аромата на кафето, преди да започне да го пие. В тези мигове Роман ѝ напомняше дете, което не бърза да разопакова пакет с подарък, а се наслаждава на предвкушването.

— Предполагам, че съпругът ти нищо не знае? — попита той, след като отпи първата глътка.

Олга изтръпна от изненада. Тя се бе надявала, че всичко е минало — та нали Роман сам каза: да не говорим повече за неприятни неща.

— Не, разбира се. Успях да изляза от ситуацията без проблеми.

— Така и предполагам — кимна Роман. — Много добре. Чудно кафе, благодаря ти, мила. Състави ли списъка на нещата, които ни останаха да купим за отпуска? Ако си свободна, утре можем пак да се разходим по магазините.

Е, сега вече наистина приключихме с въпроса, разбра Олга.

Чистяков имаше урок, никой от учениците, които идваха вечер, днес не се беше разболял и Настя се притаи като мишле в хола, за да не пречи на мъжа си. Беше ужасно гладна, но до края на урока имаше още цели двайсет минути.

Тя включи компютъра и влезе в интернет. Интересно, дали Скулптора е отговорил на Таралежчето в мъглата, или продължава да игнорира всякакви опити да му докажат, че Светлана Медведева не е образец на морална устойчивост? Отговор нямаше, във форума не се бяха появили и никакви други съобщения.

Хлопна входната врата — ученикът си отиде. Настя като куршум излетя до кухнята и се втурна към печката.

— Лъш, какво да хапна? — попита тя, лакомо надничайки под капациите на тенджерите и тиганите. — Ей сега ще умра от глад.

— Почакай, Ася.

Чистяков изрече това толкова сериозно, че тя се уплаши. Нещо се е случило. Нещо лошо...

— Какво има, Лъшенка? — с треперещ глас, едва-едва промълви тя.

— Ася... С една дума, той се обади.

— Кой?!

— Стопанинът. Стопанинът на нашия Момък. Всеки момент ще дойде.

— Как... Ама буквално сега ли?

— Буквално сега.

— Ще дойде и... ще го вземе?

— Да, Асенка. Ей сега ще дойде и ще си го вземе.

— А защо не е дошъл по-рано?

Тя задаваше ненужни въпроси, сякаш ако не се намереше убедителен отговор на тях, всичко щеше да си остане, както преди, и никой нямаше да ѝ вземе кученцето. Настя разбираше, че се държи глупаво, но продължаваше да се хваща за митичната сламка.

— Човекът е възрастен, самотен, получил е сърдечен удар, извикал е „Бърза помощ“. Докато са го изнасяли с носилка от апартамента, кученцето е изскочило на стълбището и никой не го е забелязал. Той оставил на съседите ключ, помолил ги да наглеждат кученцето, а те на другия ден го посетили в болницата и казали, че кученцето го няма в апартамента. Вчера го изписали, а днес той отишъл до магазина и видял твоята обява. Ася, ама недей така, хайде, стига...

Тя се извърна, за да скрие сълзите си. Но внезапно скочи като подхвърлена от пружина и се втурна в хола, където Момъка яростно воюваше с кокала играчка, който Настя му бе купила днес от зоомагазина. Настя грабна кученцето и зарови лице в гъстата му козина. За последен път да се притисне до него, да видиша миризмата му, да го целуне по черното влажно носле, по кръглите лъскави очички...

— Мъничкият ми, слънчице мое — бърбореше тя, — пухкавото ми зайченце. Сега ще те вземат и аз никога вече няма да те видя. Ще се върнеш при стопанина си и скоро ще ме забравиш, сякаш никога не ме е имало в живота ти. Ще ми е мъчно за тебе, рошаво мое съкровище, лястовичке моя, кученце мое миличко.

Кученцето радостно ближеше бузите и ръцете ѝ. Това вече Настя не можеше да понесе. Остави Момъка на пода и се върна в кухнята.

— Льоша, когато той дойде, ще отида в банята и няма да изляза, докато всичко свърши, бива ли? Не мога, сърцето ми ще се пръсне...

Тя отново се разплака, похлупила като дете лицето си с длани.

— Ася, Асенка, мила моя, недей така. — Чистяков я галеше по главата и тресящите се рамене. — Успокой се. Нали от самото начало знаеше, че рано или късно това ще се случи. Трябва да се радваме, че човекът намери своето изгубено куче — та това е толкова щастие за него! А кучето намери предишния си стопанин, за когото е тъгувало. И това е щастие. Спомни си само как плачеше нощем, как тъгуваше за

стопанина си, значи го обича. Много е хубаво, че отново ще се срещнат и ще бъдат заедно. Хайде, Ася, стегни се, не бива така.

Тя вдигна мокрото си зачервено лице и погледна мъжа си.

— Добре, ами ние с тебе? Ами аз? Нали и аз го обичам. Защо стана така, Льоша? Защо трябваше да се привържа към него, а после да ми го вземат? Не е правилно! Нека той да остави Момъка на нас, а да си купи друго куче. Или ние да му подарим. Момъка вече свикна с нас, той ни обича, защо трябва да го даваме?

— Ася, не бъди егоистка. Този човек цял живот е имал кучета, той умее да ги гледа и възпитава. При всяко положение Момъка ще се чувства по-добре с него. А ти с твоята работа и твоя мързел изобщо не бива да гледаш животно, това би означавало да го обречеш на страдания.

На вратата се позвъни, Настя се изтръгна от ръцете на Алексей и тръгна към банята.

— Ася, остани — строго каза мъжът ѝ. — Не бива така. Предай кученцето на стопанина му, поговори си с него, сбогувай се с Момъка. Всичко трябва да стане по човешки.

— Не мога! — истерично извика тя, шмугна се в банята и затръшна вратата след себе си.

Пусна водата, като отви крана докрай, но шумът на силната струя вода, която удряше по дъното на ваната, не можа да заглуши силните ѝ ридания и те се чуваха в антрето. До нея достигаха откъслечни думи от разговора:

— Извинявайте... жена ми... много се натъжи... свикнахме... обикнахме...

И непознат глас със съчувствени и благодарни интонации:

— Разбирам... страшно благодарен... такъв късмет... мислеха — инфаркт... не ме пускаха... изгубих надежда... благодаря...

И щастливият неспирен лай на кученцето, който на моменти преминаваше във възторжено скимтене.

Да, Льоша, както винаги, е прав. Момъка е щастлив, че намери предишния си стопанин. Всичко е наред, всички са щастливи, всички се намериха един друг, животът отново ще се върне в обичайния си коловоз, никой няма да гризе мебелите и да дъвче книжата на Льошка. Всичко е наред. Но защо я боли толкова?

Бравата изщрака, вече не се чуват нито гласове, нито кучешко скимтене. Те си отидоха. Останала без сили, Настя се измуши от банята. Сълзите, изпълнили очите ѝ, ѝ пречеха да вижда и тя едва не се удари във вратата.

— Е, и какво? — попита безсмислено.

— В какъв смисъл?

— Как е кучето?

— Истината ли да ти кажа?

Тя мълчаливо кимна.

— Само дете не полудя от радост. Щом чу гласа на стопанина си, дори не ме погледна повече. Ами това е, Асенка, това трябва да се преживее и да продължим напред. Хайде да те нахраня, да ти направя чай. А?

Тя отново кимна, чувствайки, че ей сега отново ще ревне.

Посред нощ Настя се събуди и по навик опипа с ръка пода до дивана, за да провери дали кученцето е на мястото си. Не намери топлото рунтаво телце и в първата секунда се уплаши, после си спомни, че кученцето вече го няма. Сърцето ѝ отново се сви, очите ѝ се напълниха със сълзи. Страхуваше се да не би да не се овладее, затова тихичко стана и на пръсти отиде в кухнята, за да не събуди мъжа си. Погледът ѝ се натъкна на топчицата, която се търкаляше на пода. Нещо толкова силно я стисна за гърлото, че Настя се олюля и инстинктивно се хвана за шията. Няколко пъти жално изхлипа, после вдиша дълбоко и задържа дъха си. Това помогна. Тя се наведе, взе топчицата и замислено я повъртя в ръцете си. Дали да я изхвърли в кофата за боклук, за да не ѝ попада пред очите и да не буди спомени за веселото гальовно съществуване, което внезапно се бе появило в дома ѝ и също тъй внезапно изчезна? Не, нека си стои. Да стои именно като спомен. Беше им хубаво с Момъка, вярно, малко в повечко им идваха грижите, но пък колко радост и топлина им донесе той. Защо трябва да се отрича от тези спомени? Това сега е част от живота им, част от душите им, затова не бива да го изхвърлят от себе си и да се преструват, че никога не се е случвало. Случи се. И трябва да благодари на съдбата, задето ѝ изпрати това преживяване. И радостта от докосването на грапавото топло езиче до ръцете и лицето ѝ, и страха, когато кученцето се

разболя, и болката, когато ѝ го отнемаха. Колко е хубаво, че то се зарадва на стопанина си и веднага забрави и нея, и Льошка! Нима щеше да е по-добре, ако то не разбираше защо този чужд чичко го взема на ръце и го отнася, ако плачеше, ако се дърпаше и уплашено поглеждаше към Льоша, молейки за помощ? Нима тя иска сега кученцето отново да плаче от тъга по нея, както плачеше за своя стопанин? Не, тя не иска това. По-добре напълно да я забрави, стига да се чувства добре, стига да е щастливо.

Както седеше в три часа през нощта в кухнята и бършеше неспирно леещите се сълзи, Настя Каменская дори не подозираше, че открива за себе си формулата на абсолютната любов.

На сутринта се почувства малко по-добре. Още щом отвори очи, Настя се втурна към компютъра. Точно така, Скулптора бе отговорил на Таралежчето в мъглата.

„Не си правете труда да ме информирате за материалите от мръснишко естество, които притежавате. Те не ме интересуват. Скулптора“.

И тук провал... Излиза, че Фена не е Скулптора. Оставаше последната надежда — Чорапа. Ами ако Фена изобщо не е участвал в дискусиата? Може той изобщо да не влиза във форума, а да търси само информация в Афиша. А може и само да чете чуждите послания, но да не влиза в кореспонденция с никого. Знае ли се какви принципи има? Все пак е откачен, има си своя логика.

Линията на издирването на Фена чрез интернет на Настя ѝ изглеждаше интересна и перспективна, беше ѝ жал да се откаже от идеята. Освен това ѝ пречеше нещо неосъзнато, нещо, което вчера се въртеше нейде из дълбините на съзнанието ѝ и определено щеше да се оформи в ясна мисъл, ако не беше кученцето... Тя така бе потънала в мъката си, че бе забравила и за Фена, и изобщо за работата.

— Льоша — попита тя, докато закусваха, — какви асоциации ти хрумват, когато чуеш думата „скулптор“?

— Скулптура — веднага отговори Алексей.

— Друго?

— Нещо изваяно, паметник, надгробна плоча. Длето, ателие. Трябват ли ти още?

— Трябват ми. А имена?

— Имена... — Той сбърчи чело. — Церетели.

— Други?

— Вучетич. Мухина. Лебедева.

— Това ли са? Не знаеш ли никакви други?

— От нашите знам тези. Ася, аз все пак съм математик, а не изкуствовед. Какво очакваш от мен?

— Ох, Льош, и аз не знам. Питам така, напосоки. Може би ще си спомниш още някого?

— Микеланджело. Край, дотук бях.

Микеланджело... Ето, това е, същото, което тя вчера толкова мъчително се опитваше да си спомни. В списъка от салона за красота имаше име Микеладзе. Обикновено популярно грузинско име. Нищо особено. Само че твърде близко по звучене с името на великия ваятел.

ГЛАВА 20.

Във входа миришеше на котки и на бездомници, а надписите по стените красноречиво говореха, че и хлапетиите също прекарват тук доста време.

— На кой етаж ще търсим? — попита Зарубин.

Миша Доценко погледна в бележника си, където беше записан адресът, после номерата на апартаментите, разположени на първия етаж.

— По всичко личи, че е на третия.

— Тогава тръгваме пеша — решително каза Сергей. — В такива занемарени входове нямам доверие на асансьорите — току-виж сме заседнали и ще кукуваме до довечера.

Отвори им момиче на около двайсет и пет години, грозничко и в лицето, и във фигурата. Отдавна немитата коса с неясен цвят висеше на мазни кичури и май най-симпатичният елемент от нейната външност бяха очилата със скъпа елегантна рамка.

— Търсим Слободянюк, В. С. — учтиво усмихнат, заяви Зарубин. — Как бихме могли да се видим с него?

— Аз съм — доста неприветливо отговори момичето. — Валентина Сергеевна Слободянюк. Какво ви трябва?

Доценко и Зарубин се спогледаха. Кой знае защо до този момент бяха сигурни, че Слободянюк е непременно мъж. Нима наистина е въпросният Чорап, който подозираше Таралежчето в мъглата, че е грозна, зловна, завистлива женска?! Някак не се връзваше...

Михаил отново извади бележника си, прелисти го, намери нужната страница.

— Това вашият електронен адрес ли е?

Момичето хвърли поглед на отворения пред нея лист.

— Да, моят е. Защо, какво има?

— Извинете, още няколко въпроса. Вие участвате ли в интернет форуми?

Момичето отстъпи една крачка и се позасмя.

— Ясно, правите поредното обследване. От Релейн ли сте?

— Отгатнахте. Събираме данни по колко реални ползватели средно има всеки електронен адрес. И между другото ни помолиха да потърсим сведения за участници във форуми. Честота на участията, избор на тематика, използване на никове и така нататък.

— За какво пък е нужно това? — учуди се тя.

— За един наш приятел — поясни Доценко. — Пише дисертация на тази тема.

— Ха, няма ли си друга работа! — възкликна носителката на фамилното име Слободянюк. — Хайде, питайте, само че по-бързичко.

— Вие участвате ли във форуми? — повтори въпроса си Миша.

— Участвам.

— Един и същи псевдоним ли ползвате, или различни?

— Естествено различни. Понякога се подписвам с истинското си име, понякога с никове.

— Колко ника имате?

— Аз ли? — Тя се замисли, машинално взе да брои на пръсти. — Четири.

— Можете ли да ни ги кажете?

— Защо пък?

— Нашият приятел се интересува. Той иска да направи анализ на никовете в зависимост от пола, възрастта и основните занятия на техните носители. Социолог е.

— Ами добре... Електрометла, Джем, Базен, Одеколон. Джем и Базен са на латиница. Да ви ги запиша ли?

— Ако обичате.

Миша ѝ подаде бележника и химикалка, момичето бързо написа: Jam и basen.

— Базен е с малка буква. Друго има ли?

— Интересна работа — зачуди се Зарубин. — Какво ли не чува човек. Как пък го измислихте — Електрометла! А някой друг, освен вас използва ли адреса ви?

— Естествено.

— Колко души?

— Двама. Една колежка и един съсед.

— Те какво, не могат ли да си създадат собствен адрес?

— Ами не им трябва, не водят постоянна кореспонденция с никого, а когато трябва да получат нещо еднократно, дават моя адрес. Защо не, не ми се свиди.

— И често ли получават поща на вашия адрес?

— Нали ви казвам — за еднократни случаи. — Момичето започваше да се нервира.

— Ако може по-точно, моля — умолително се усмихна Зарубин. — Та това е наука, статистика. Нужни са точни цифри.

— Приятелката ми получи едно писмо през последните два месеца. А Олег, съседът, само на рождения си ден получи поздрав от трима приятели. Май бяха картички. Вярно, оставих му компютъра са за един месец, може през това време да е получил още нещо. Питайте него.

— Ами хайде ние да видим — предложи Доценко. — Да включим компютъра и да видим дали е получавал писма, докато вас ви е нямало.

По лицето на момичето ясно се изписа: „Колко сте тъп!“.

— Нали ви обяснявам, че оставих компютъра си на Олег. Аз току-що пристигам, дори не съм си отворила багажа. Вижте ми само главата! — Тя докосна сплъстената си коса. — Тъкмо щях да влизам да се къпя, когато дойдохте.

— Тоест още не сте си взели компютъра? Още ли е у съседа ви?

— Е, най-после схванахте! — Валентина Сергеевна Слободянюк сметна, че може да сложи край на учтивостта и да нарича нещата със собствените им имена. — Олег живее на втория етаж, апартамент номер седем. Приключихме ли с вас?

— Засега да — каза многообещаващо Зарубин. — Но може би ще трябва да ви обезпокоим още веднъж, не се сърдете.

Момичето мълчаливо затвори вратата след тях. Целият ѝ вид показваше, че тези социолози са ѝ омръзнали до смърт и я откъсват от жизненоважни дела.

— Е, какво, сега право при Олег ли? — попита Сергей докато слизаха по стълбището. — Може да извадим късмет.

В апартамент номер седем им отвори младеж, подпиращ се на патерици. Оперативните работници напълниха и неговата глава с приказки за социологическо изследване и след десет минути им стана ясно, че именно Олег Катанов е въпросният Чорап, но изобщо не се

вписва в ролята на Фена, защото през април е претърпял автомобил на катастрофа, дълго е лежал в болница, а сега се придвижва само с помощта на патериците и лекарите са го предупредили, че така ще бъде най-малко до септември.

— Как мислиш, дали не лъже? — попита Зарубин по обратния път към „Петровка“. — Нали знаеш как става — някои се преструват на инвалиди, всички ги съжаляват и изобщо не подозират, че те периодично свалят фалшивите си гипсове и нощем се развихрят в неприятния смисъл.

— Ще проверим — сви рамене Доценко. — Ще отправим запитване до автоинспекцията и до болницата. Но на мен ми се струва, че Катанов не прилича...

— На какво не прилича? На убиец ли?

— За убиец не знам, но на откачен определено не ми прилича.

— Провалихме се, граждани — и с Чорапа, и със Скулптора — констатира Сергей Зарубин вече в кабинета на Настя. — Чорапа е пълен инвалид, вече проверихме.

— А Скулптора не си даде адреса — добави Настя. — Но той не ми харесва. Как ли да му поиграем още по нервите? Някакви идеи?

— Аз имам една — след кратка пауза се обади Андрей Чеботаев. — Вярно, идеята ми е малко... спорна, бих казал. Но не ми хрумва нищо по-добро. Да ви я кажа ли?

— Че как! Веднага си личи младото поколение — глави, пълни с идеи, свежи мозъци. — Зарубин все още не се отказваше от удоволствието да поупражнява остроумието си за сметка на Андрей.

— Помислих си за търг в интернет...

— Това пък какво ще рече? — намръщи се Сергей. — Не съм чувал...

— Обикновен търг, само че в мрежата. Още вчера ми хрумна, като гледах какво се разиграва там. Например китара на известен рок музикант, концертна рокля на популярна певица, писалка на значим политик, с която е подписвал важни документи. Но най-важното е, че за участие в търг трябва да се регистрираш със собственото си име и да посочиш адреса си.

— Гениално! — Миша Доценко изтропа по масата с чашата, от която бе пил минерална вода, и демонстративно стисна ръката на Чеботаев. — Моите поздравления. Аз никога не бих се сетил. А какво можем да поискаме от Медведева? Рокля?

— Аха, бикини и сутиен — изкиска се Зарубин.

— Серьожа! — Настя укорително поклати глава. — Идеята на Андрей е много добра. Трябва да опитаме, и без това нямаме друг изход. Андрюша, поеми тази задача. А аз ще се погрижа да информирам за търга цялата заинтересована общественост.

След два дни на сайта на един от търговете в интернет се появи съобщение за нова стока: концертен костюм на Светлана Медведева, солистка на популярната група „Би Би Си“. Костюмът се продава, тъй като групата подготвя нова програма, в която и костюмите ще бъдат други. Началната цена беше съвсем ниска.

Същевременно Настя изпрати до форума съобщение:

„До всички, до всички, до всички, които обичат нашата Светлана!

На сайта за търгове sigma.ru е изложен костюмът на Светлана, с който тя пееше нашите любими «Не поглеждай назад», «Приблужи се до мен» и други хитове. Не е скъп!“

Оставаше да чакат да се регистрират първите участници в търга. Може би Фена щеше да се хване поне на тази въдица.

Василий Никанорович Сурин не повярва на ушите си.

— Трябва да се погрижиш за него, Василий, той е снимал апартамента точно в дните, когато се срещам там с хората от Уляновск.

— Но как, как трябва да се погрижа?! — отчаяно попита Сурин. — В бандит ли искаш да ме превърнеш? Искаш да го...

— Именно, Вася. — Рубцов остави вилицата и бавно отпи от високата чаша с бяло вино. — Именно. И не забравяй, че в събота, когато този тип е снимал, ти също дойде при мен да си вземеш заплатата. И е напълно вероятно той да разполага и с твоята физиономия. Дадох ти името. Твоята задача е да намериш Кирил

Яровой, да вземеш от него всичко, което е успял да заснеме, и да му затвориш устата навеки. Без други варианти.

— Няма да мога — смотолеви Сурин, забил поглед в своята чиния. — Никога няма да мога да направя това. Ще намеря човека, адреса и телефона му, това не е проблем. Но нищо повече. Ти какво, не разбираш ли какво рискувам?

— Идиот, ти рискуваш много повече, ако някой види как в неофициална обстановка вземаш пари от мен. И при това радостно се усмихваш. Василий, аз не повтарям молбите си. Ако ти трябват хора за помощ, ще ти дам. И от този момент искам да чувам от тебе не обяснения защо не можеш да направиш това, за което те моля, а доклад, че си го направил.

Рубцов избърса устните си със салфетка и стана.

— Довърши си обяда спокойно, аз ще платя. Трябва да вървя.

Довърши си обяда спокойно... Да бе, ще го довършиш, как, като залъкът ти засяда на гърлото? Проклет да е денят, когато служителят в отдела за борба с икономическите престъпления майор Сурин преглеждаше иззетите при обиск документи на фирмата, чийто собственик беше някой си Роман Дмитриевич Рубцов. В документите далеч не всичко беше наред и при правилно тълкуване на намереното биха се породили повече от достатъчно основания за подвеждане на Рубцов под наказателна отговорност. Беше деветдесет и втора година, Сурин нямаше пари, заплатите се изплащаха нередовно, рафтовете на магазините радваха окото с девствена чистота, а толкова му се искаше да живее добре! Да ходи на курорт в чужбина, да кара мощна красива кола, да живее в просторен апартамент. Казват, че човек е слаб и лесно се поддава на изкушения. Изкушението беше голямо и майор Сурин не устоя.

— Не ме зарадва това, което видях във вашата документация — предпазливо каза той на собственика на фирмата.

— Мен пък не ме радва фактът, че сте го видели — спокойно реагира Рубцов. — Дали мога някак да намаля остротата на вашето зрение?

Въпросът беше зададен, дойде редът на Сурин. Трябваше да отговори. И майорът не се колеба дълго — нали всъщност бе очаквал този въпрос, бе искал да го чуе и определено знаеше какво трябва да отговори. Е, почти определено.

— Това е вече почти медицина — полушеговито отговори Василий, — а медицинските услуги днес са скъпи.

— Знам това.

Разбраха се. Като взе огромен за онези времена подкуп, Сурин беше сигурен, че с това отношенията му с Рубцов приключват, но сметките му излязоха криви. Доста бързо Сурин съобрази, че не само той притежава компромат срещу Рубцов, но и Рубцов на свой ред притежава информация, чието огласяване майор Сурин би искал да избегне. Веднъж предложеният и приет подкуп бе обвързал здраво и двамата. Рубцов му отправяше молби, които повече приличаха на заповеди, Сурин ги изпълняваше и получаваше пари за това. Бързо свикна да ги харчи и често се случваше парите да не му стигат, затова, получавайки поредната заповед-молба, Василий Никанорович се мръщеше, не му се искаше да я изпълни, но веднага си спомняше за недостроената вила, за желанието си да смени колата с по-нов модел или за даденото на жена му обещание да я изпрати с децата на Средиземно море.

Времето течеше, длъжностите и местоработата на Сурин се сменяха, той получаваше поредните чинове, но до него все така стоеше Рубцов — източник на доходи и същевременно източник на постоянна заплаха. И полковник Сурин нищо не можеше да направи. Отношенията им се бяха укрепили и нямаше как да бъдат разрушени. Поне самият Василий Никанорович не знаеше как да го направи, без да навреди на себе си, на кариерата и на финансовото си положение.

Кирил Яровой... Няма как, налага се да изпълнява.

Днес ми се обади тя, моята кралица. Толкова дълго чаках — та нали тя беше обещала да ми се обади и аз вярвах, че ще удържи на думата си. Моята кралица не може да бъде нечестна, тя не може да има каквито и да било недостатъци.

— Получи ли парите? — попита тя с възхитителния си глас.

— Не още, но тя ще плати, непременно ще плати, чувствам го. Скоро ще стане.

— Разчитам на теб. Нали знаеш, в този живот нямам на кого да разчитам, освен на теб. Надявам се да не измамиш доверието ми.

— В никакъв случай. Исках да те попитам... Защо продаваш костюма си? Наистина ли нямаш никакви пари?

— Никакви.

— Аз ще го откупя. Той ще остане твой.

— Няма нужда...

— Не, има. Искам да ти доставя удоволствие.

— Благодаря. Ти си ми единственият приятел. Вярваш ли ми?

— Вярвам ти.

Дали й вярвам? Боже мой, та аз съм готов живота си да дам за нея. И ще направя всичко възможно и невъзможно Плетнъова да плати. Нарочно поисках от нея двеста хиляди долара — страшно много пари, никаква касета със секс не струва толкова, ако не става дума за известни политици. Но аз очаквам тя да започне да се пазари. Разбира се, ще отстъпя, постепенно ще намаля цената — тогава тя ще бъде щастлива, че е успяла поне нещо да си спести, и непременно ще плати.

Гледам се в огледалото и виждам в него Костя, своя загинал брат. Все повече и повече заприличвам на него, раменете ми се разширяват, мускулите заякват, косата изсветлява и се сгъстява. Костя живее у мен — силен, обичан от момичетата, весел, преуспял. Въпреки късогледството вече няколко месеца не нося очилата си, макар да не виждам много добре. Затова пък без очилата приликата ми с Костя все повече се засилва. Тези промени с всеки ден стават все по-явни, особено след като моята кралица ме удостои със съгласието си да приеме помощта ми. След десет дни, когато се върнат от отпуск, родителите ми няма да ме познаят, ще им се стори, че малкият Кира е изчезнал някъде, а вместо него се е появил Костя. Интересно как ли ще приемат това?

На вратата се звъни и това прекъсва размислите ми. Никога не очаквам — никой не идва при мен, освен съседите, които мама помоли да ме наглеждат, за да не се разболея или да не остана гладен. Сигурно е някой от тях.

Но през вратата нахълтват трима мъже, двамата веднага ми извиват ръцете, а третият завира в лицето ми червена книжка, в която има снимка, гербов печат и страшните думи: Министерство на вътрешните работи на Руската федерация. Не успявам да прочета нищо повече — от болка в ръцете и гърба ми притъмнява пред очите.

— Интерпол! Провеждахме специално мероприятие в района на станция „Новокузнецкая“ на метрото и вие, гражданино Яровой, привлякохте вниманието ни. Кой сте вие и какво правехте там? Защо носехте видеокамера? Какво снимахте? Отговаряйте бързо!

Много ме боли, не разбирам какво става, не знам какво значи „специално мероприятие“, но съм убеден в едно: трябва да запазя касетите, защото тези касети са залогът за моето щастие. И за щастията на моята кралица.

— Нищо толкова... — успявам да смотолевя. — Нищо не съм снимал.

— Защо си носел камера? — пита ме единият от онези, които са зад гърба ми. Не виждам лицата им, само усещам смрадта им — смесица от пот, агресия и тъп стремеж да угодят на началството си на всяка цена.

— Просто така. Защо, не може ли?

Хватката отслабва малко, сега вече мога да се поизправя, но все още не мога да мърдам ръцете си.

— Повтарям, ако не си чул добре — казва пак мъжът, който е застанал пред мен, — ние провеждахме спецоперация. Ти трябва да ни кажеш какво правеше в този район, кого видя и кого засне.

— Нищо не съм видял... и нищо не съм снимал. Честна дума.

— Ще проверим. Къде е камерата ти?

Не смятам да отговарям, но силно ме удрят в корема, аз падам, едва успявам да стана. Сега ме държи само един, а другите двама претърсват стаята и намират камерата.

— Колко касети засне?

— Нали ви казвам, изобщо нищо не съм снимал...

Но те сякаш не ме чуват, претърсват чекмеджетата на бюрото, рафтовете на гардероба, преравят чантата и сака ми. Намират всичко.

Надявам се, че сега ще си тръгнат. Още не всичко е загубено, ще направя нов запис — та нали тази уличница Плетнѐва продължава да се среща със своя любовник. А може да успее да получи парите и без нов запис — нали вече ѝ предадох образец от стоката, тя не би трябвало да има основания да се съмнява в качествата ѝ.

Те обаче не си тръгват. Мъжът с удостоверението излиза от стаята, а другите двама... Не успявам да разбера какво правят с мен.

Само че изведнъж осъзнавам, че никога вече няма да видя нейното прекрасно лице, няма да чуя дивния ѝ глас.

Сбогом, кралице моя...

Желаещите да се сдобият с костюма на Светлана Медведева се оказаха само двама. Те се регистрираха веднага, още в първите дни след откриването на търга. От интернет доставчиците постъпи информация за техните имена и адреси.

— Моля, подпишете. — Чеботаев сложи пред Настя двата листа с имената на участниците в търга. — Какви ще бъдат нарежданията ви?

— Че какви могат да бъдат? Всички са по задачи, само ние с тебе безделничим пред компютъра. Така че да тръгваме, да видим тези любители на младежкия рок. Как се казват?

— Тя надникна в листовете. — Елена Бобир и Кирил Яровой.

Настя извади от чантата си гребена, отвори вратичката на шкафа, на чиято вътрешна страна висеше огледало, среса се. Това също беше нещо ново в живота ѝ, стегнатата в „опашка“ дълга коса не бе изисквала постоянно внимание, тя можеше дори да не носи гребен със себе си. „Нямала си баба грижи, взела си прасенце — с внезапно раздражение си каза тя. — Защо ли се подстригах?“ След като ѝ взеха кученцето, Настя почти постоянно се чувстваше потисната, започваше да се ядосва по повод и без повод и едва се сдържаше да не се развика на колегите си.

Вече заключвайки вратата на кабинета, тя изведнъж се спря.

— Как се казваха? — отново попита тя и веднага сама си отговори: — Елена Бобир и Кирил Яровой, нали?

— Да — кимна Чеботаев. — Защо?

— Нищо — промърмори Настя, завъртя ключа в обратната посока и отвори вратата. — Да се върнем за минутка.

Всяка сутрин работният ѝ ден започваше с преглеждане на сводката за произшествията през изминалото денонощие. И някъде в тези сводки ѝ се бе мярнало името Яровой, Настя добре си го спомняше. Беше ѝ се мярнало съвсем наскоро. Само дето не бе запомнила собственото име. Може и да не е било Кирил...

Отвори сейфа, бързо разгърна папката и прехвърли с поглед няколко страници. Точно така, ето го — Кирил Яровой, трупът му е бил намерен в собственото му жилище със следи от насилствена смърт, милицията е била извикана от съседите.

— Постои тук — каза тя в движение, бързайки към вратата. — Аз ей сега.

В кабинета на Коротков седеше изискано облечена дама и по израза на лицето ѝ можеше да се разбере, че ѝ задават далеч не приятни въпроси. Юрий погледна Настя и бързо вдигна разперена длан, което на техния език означаваше: вече привършвам, почакай буквално пет минути. Настя кимна с разбиране и затвори вратата. Не се върна в своя кабинет, а бавно тръгна по дългия коридор, стигна до края му и се върна обратно. Повървя до стената, пак се обърна и тръгна към другия край. Кирил Яровой е бил Фена? И кой го е убил, интересно? Защото, ако са правилни нейните разсъждения, той би трябвало да е много самотен, а човек, който няма приятели, няма и врагове. Той с никого не общува, а и да общува, контактите му не са толкова близки и чести, че да прераснат във водеща до убийство вражда или омраза. Или тя е сгрешила и Фена изобщо не е откачен самотник, а нормален младеж с приятели, а следователно и с хора, които може да са му желали смъртта. Не, не се получава, просто никак не се връзва образът на фен на рок певица, който е готов да извърши най-страшното заради нечие съвсем глупашко изказване, с човек, имащ устойчива среда на общуване. Или това е съвсем необикновен тип личност, или Яровой не е Фена, или пък в цялата тази история има нещо неразбираемо.

Вратата се отвори, дамата излезе от кабинета на Коротков и Настя веднага се шмугна вътре.

— Юра, интересува ме трупът на Кирил Яровой, само че бързо и да не трябва да ходя някъде. Ще ми помогнеш ли? — бързо избърбори тя още от вратата.

— Първо седни — позасмя се Юра. — На тебе вечно ти пари под едно деликатно място. Кой е тоя?

— Не знам. Регистрирал се е на търга като кандидат да купи костюма на Медведева. А вчера е бил намерен трупът му. Днес получихме данни за участниците в търга, те са само двама и вече се канехме с Чеботаев да отидем да ги видим, но аз изведнъж си спомних,

че съм виждала името на Яровой в сводката. Проверих — именно за него става дума, и адресът съвпада.

Тя продължаваше да стои права и да върти в ръце химикалката, която незнайно защо бе грабнала от бюрото на излизане от своя кабинет.

— Няма ли най-сетне да седнеш? — сърдито каза Коротков. — Или заради тебе и аз трябва да стана?

Настя послушно седна, но продължи да върти химикалката.

— Е, та ще ми помогнеш ли?

— Добре де, ще се обадя, какво да те правя.

Той прелисти справочника, намери номера и започна да натиска бутоните на апарата.

— Защо си такава мрачна? Пак ли Житената питка те е възпитавал?

— Не, засега не ме закача — едва-едва се усмихна Настя.

— Дава заето. Ще звънна пак след две минути. А защо не си в настроение тогава? Случило ли се е нещо?

Настя вече щеше да му заговори за кученцето, но очите и веднага се напълниха със сълзи. Интересно кога ще може да разказва за това спокойно? Наистина ли ще дойде и този ден? Като се опитваше да скрие лицето си, тя се наведе и с пресилено внимание започна да изучава връзките на маратонките си.

— Абе, не, всичко е наред — отговори тя, без да вдига глава. — Не съм мрачна, просто съм угрижена.

— Ааа — проточи Коротков, — добре тогава. Как ти е псето? Нещо отдавна не си ми подавала сводки от фронта.

„Сводки от фронта“ той наричаше ежедневните разкази за лудориите на кученцето и за здравето му, с които Настя забавляваше началника си по време на ритуалните им сбирки на кафе.

— Псето ли? — Тя се постара да се овладее, за да не трепери гласът ѝ. — И с псето всичко е наред. Вече живее със стопанина си.

— Така ли? Стопанинът ли се намери?... Пак дава заето... Но защо нищо не си ми казала? Кога си взеха кученцето?

— Те го... — Тя все пак не успя да се сдържи и сълзите рукнаха от очите ѝ, закапаха от бузите върху небесносиньото поло.

— Ей, Настюха. — Коротков скочи, заобиколи бюрото и застана до нея. — Ти... такава... стига си ревала. Защо така бе?

— Извинявай.

Настя изхлипа и избърса сълзите си с длан. Коротков мълчаливо ѝ подаде кърпичка, тя благодарно кимна.

— Нищо ми няма, Юра, всичко е наред.

— Аха, виждам колко нищо ти няма — промърмори той.

— Просто не бях предполагала, че толкова съм се привързала към него. Знаеш ли, всеки ден очаквах стопанинът да се обади и да си го вземе, мислех си: дано да е по-скоро... Нали виждах, че Чистяков се ядосва, особено след онази история — когато кученцето изяде дисертацията. И да спя ми пречеше, и всичко изгризваше, изобщо си мислех, че е бreme, което поради глупостта си съм стоварила върху себе си и Льошка. А когато Льошка ми каза, че всеки момент ще дойде стопанинът и ще го вземе, разбрах, че... изведнъж почувствах...

Тя млъкна, уплаши се да не се разплаче пак. В гърдите ѝ пак се появи болката, която утихваше само заедно със сълзите.

— Добре, добре, стига, не бъркай в раната. Ако искаш, поплачи си тук при мен, няма нужда да ми разказваш повече. О, хванах ги. Ало, Николай Иванич, добър ден, безпокои ви Коротков...

Докато Юра задаваше въпроси и записваше нещо на настолния календар, Настя се оглеждаше в огледалото, което също като в нейния кабинет беше прикрепено към вътрешната страна на вратата на шкафа. Браво бе! Очите червени и гневни, лицето подпухнало, косата разчорлена, бретонът сплъстен, по светлата копринена блузка — мокри петна. Направо Мис „Петровка“ 38. „Трябва да се гримирам — кой знае откъде се пръкна в главата ѝ нова мисъл. — И да се обличам по друг начин. Ходя като някакво плашило. Освен това, ако се гримирам, ще ме е страх да плача, за да не се разтече тушът. Край, решено, от утре започвам да обръщам внимание на външния си вид. Защото иначе така и ще умра, без да съм поносила женски дрехи“.

— Настюха, слушай сега — каза Коротков, след като затвори телефона. — Яровой, Кирил Андреевич, роден осемдесета година, живеел с родителите си, които в момента на убийството са отсъствали от града, били са на курорт в Естония у приятели, сега са извикани в Москва, утре трябва да пристигнат. Яровой е работел като куриер, разнасял е по домовете сметки за мобилни телефони. Регистриран е в психодиспансера и в тази връзка е освободен от военна служба. Не е задържан, нормални отношения с милицията, никой никога не се е

оплаквал от него. Съседите казват — кротко, учтиво момче, много спокойно, само дете нямал никакви приятели. Родителите на Яровой им оставили ключ от апартамента — в случай че момчето се разболее. И изобщо да го наглеждат. Крехко здраве, често вдигал висока температура, придружена от бълнуване и загуба на съзнанието. Така казват съседите. Та значи отишли да видят Кирил и да го поканят на вечеря, а той лежал мъртъв в хола.

— От какво е умрял?

— По предварителни данни — от счупване на шийни прешлени. А по-точно ще ни кажат след аутопсията, ще трябва да почакаме. Направих уговорката — можеш да отидеш при момчетата, ще огледаш жилището заедно с тях. Разбира се, ако искаш.

— Искам. Благодаря, Юрка, ти си истински началник.

— И вече няма да плачеш, нали?

— Ще се постарая.

Да, няма никакви съмнения, това беше Фена. Всички стени в стаята му бяха отрупани със снимки на групата „Би Би Си“. Сред тях нямаше нито един портрет на Светлана Медведева, всички снимки бяха малки, направени по време на концерти на групата, лицата практически не се различаваха, а само фигурите на сцената.

— Намерихме тук калъф от видеокамера, а самата камера липсва — съобщи на Настя оперативният работник от районното управление, който пръв бе дошъл на мястото на убийството на Кирил Яровой. — Прилича на въоръжен грабеж, прераснал в убийство. Знаели са, че момчето е хилаво, болнаво, в момента е само, мислели са да не прекаляват, но той е започнал да се съпротивлява.

— А наистина ли е хилав? — учуди се Настя.

— Две педи от земята, както се казва. Среден на ръст, мършав, да се чудиш какво го крепи, но явно е тренирал — я вижте какви тренажори има. И експертът веднага каза, че мускулатурата му е развита. За такива казват: мършав, но жилав. Вероятно престъпниците не са очаквали той да се съпротивлява, но ето, че го е направил. И си е изпатил. — Оперативният работник на име Левко покрусено въздъхна.

— Взлом ли е бил?

— Не, изглежда сам им е отворил. Бравата е в идеално състояние, нито една драскотина. На вратата няма шпионка, не е можел да види кой му е дошъл на гости. А и да имаше, не е сигурно, че Яровой би видял кой стои зад вратата. Съседите казват, че е имал лошо зрение, но много се притеснявал от очилата.

— Освен камерата изчезнало ли е нещо друго?

— Ами аз откъде да знам! — Левко разпери ръце. — Когато дойдат родителите, те ще кажат. Техниката очевидно цялата си е на мястото, освен камерата, разбира се, а за пари и ценности нищо не мога да кажа. Но по бъркотията, която намерихме, личи, че престъпниците са търсили нещо.

— Защо казвате „престъпниците“? Откъде се знае, че са били неколцина? — попита Настя.

— От опита ни — разсмя се Левко. — За въоръжен грабеж човек не тръгва сам. Най-често са трима, по-рядко четирима, още по-рядко — двама.

Настя бавно обикаляше апартамента, отваряше шкафове, издърпваше чекмеджета. Самата тя не знаеше точно какво търси, но нали трябваше да има нещо, освен психиатричната диагноза и снимките на групата „Би Би Си“, което да свърже убития Кирил Яровой с безумния Фен. Тя трябваше да бъде сигурна, че Фена е мъртъв и не е нужно да го търсят повече. Или обратното, да получи потвърждение, че трябва да продължат издирванията.

Издърпа поредното чекмедже и намери пакетче струни за китара. Пет струни, една липсва. Или две? В стаята на Кирил беше видяла китара, която стоеше в ъгъла в калъф. Настя дръпна мекия калъф от грифа — беше седемструнна. Значи в комплекта е трябвало да има седем струни. А тук са пет. Кои точно липсват? Май четвъртата и петата, ре и си. Аълона Гребнъова е била удушена с четвърта струна, Настя добре си спомняше това. А Николай Курбанов — с пета. Защо тогава не е убил Фризе по същия начин? Не е бил подготвен, взел е решението спонтанно и се е възползвал от нещо, което му е било подръка? Много е възможно. Вярно, казват, че Фризе постоянно ходел с плър и наушници, но не толкова, за да слуша музика, колкото за да учи чужд език. Фена може да е взел решение по какъв начин ще убие първата си жертва, докато е следил Фризе, затова да не е носел струна със себе си.

— Слушай, получава се нещо странно — каза тя на Левко, — човекът е имал камера, а в къщата няма нито една касета. Между другото, известно ли е каква точно е била камерата?

— Разбира се, ние намерихме квитанция от ателие — миналата година са давали камерата за поправка и вчера открийхме в това ателие копие от квитанцията. Там всичко е написано — и марката, и годината на производство, и номерът. Ако се опитат да я продадат някъде, ще знаем. И аз си помислих същото за касетите — нали щом камерата е произведена през деветдесет и пета, а миналата година е била на поправка, значи е използвана. Не е като да е прашасвала на рафта. Но щом камерата е използвана, трябва да има и касети. Разните там семейни тържества, развлечения сред природата, сватби, кръщенета. И къде е всичко това?

— Къде е всичко това? — повтори като ехо след него Настя. — И между другото, къде са аксесоарите към камерата? Нали има разни кабели за включване към телевизор, зарядно устройство. Обикновено всичко това се пази в кутия или в калъф. Намерихте ли ги?

— Намерихме ги — озадачено отговори Левко. — Зарядното беше в едно чекмедже, а кабелите се търкаляха в ъгъла зад телевизора.

— В ъгъла ли? — напрегна се Настя. — Покажи ми къде.

Левко ѝ показа. И какво се получаваше? Престъпниците са търсили нещо, преобърнали са цялата къща, със сигурност са видели и зарядното устройство, и кабелите, но кой знае защо не са ги взели, макар че без тях използването на камерата не е твърде удобно, а и определено не могат да я продадат. Зарядно и кабели могат да се вземат назаем от някого, но това върши работа само ако камерата е предназначена за лично ползване. Господи, нима в нашата страна още има хора, готови да убият човек, за да му вземат видеокамерата, но не за да я продадат? Сега битова техника почти не се краде, всички уважаващи себе си престъпници отдавна са се пренасочили към компютри, валута и скъпоценности. Кой може да се е полакомил за неокомплектована камера, при което аксесоарите ѝ не са били скрити, а са лежали на достъпни места? Само пълен идиот. Или човек, който няма никаква представа що е видеокамера и как работи тя. Да не вземеш ти кабелите и зарядното, но пък да вземеш всички касети... Какво ли си е мислел този човек?

— А какво ѝ е било на камерата? — попита тя. — За какво са я давали на поправка, спомняш ли си?

— Капачето, под което се поставя касетата, е заяждало и тя не е можела да се вади — обясни Левко.

— Значи лошо са я поправили — позасмя се Настя. — Капачето пак е заяло.

— Не разбрах. Защо да е заяло?

— Защото на тях изобщо не им е трябвала камерата. Те са търсили касета. Само че не са знаели коя именно, затова са взели всичките. А онази, която е била в камерата, не са могли да я извадят — капачето е заяло, разбираш ли. Кирил е знаел, че капачето заяжда и трябва да се отваря внимателно, нали камерата е била негова. А крадците не са го знаели, дръпнали са грубо и капачето отново се е счупило. Такава една неприятност се е случила. За да не губят време, те са взели касетата с все камерата. Как ти се струва тази картинка?

Картинката явно не хареса на Левко. Убийство с цел обир — вярно, неприятно нещо, но началството се отнася с разбиране и не се взира много. Обаче убийство заради касета силно намира свата на политика, шантаж или криминален бизнес и в този случай ще го тормозят ежедневно. Вярно, има една утеха: такъв случай най-вероятно ще бъде прехвърлен или на „Петровка“, или в главното управление, или в управлението за борба с организираната престъпност. Дано стане така, защото ако не го прехвърлят, той, Левко, ще си има такива главоболия с трупа на Кирил Яровой, че светът ще му се види черен.

Женя обикновено ходеше да обядва с другите служители в близко заведение. Днес обядът се проточи по-дълго от обикновено — Катя от отдела по маркетинг имаше рожден ден и поръча за всички шампанско и десерт.

Когато се върна в приемната, Женя се нареди да довърши превода на немски на един, съставен от баща ѝ, проектодоговор. Вече беше включила компютъра, беше отворила пред себе си специалните речници, когато светна лампичката — баща ѝ я викаше.

Женя влезе в кабинета с бележник и химикалка в ръце — идеалната секретарка, възплъщение на сдържаност и акуратност.

— Обадиха ми се от милицията — сухо каза баща ѝ, без да вдига поглед от книгата. — Този човек няма да те безпокои повече. Мъртъв е.

— Как така мъртъв? Убили ли са го?

— Точно така.

— Кой? Милиционерите ли?

— Не знам. Съобщиха ми само, че са го намерили и че е убит. Свободна си.

Убит... Убит... И Игор никога повече няма да ѝ се обади. И няма да я помоли за помощ. И няма да я извика да гледа поредния запис. Тя вече няма да го види. Какво пък, значи е дошъл моментът.

Женя седна зад бюрото си, извади от чантата си малко бележничке и намери телефонния номер на Лесников. „Само дано си е на работното място — мислено се молеше тя. — Само да вдигне телефона“.

— Слушам ви — чу се неговият глас и Женя отново, както и първия път, когато той ѝ се обади, почувства как страните ѝ пламват.

— Игор Валентинович, обажда се Женя Рубцова.

— Да, Женечка, слушам ви внимателно. Вече знаете какви новини имаме, нали?

— Знам, татко ми каза. Игор Валентинович, трябва да ви видя. Това е много важно и много спешно.

ГЛАВА 21.

От снимката я гледаше лице, което нямаше нищо общо с композиционния портрет, съставен по думите на Женя Рубцова. Освен това този човек не беше никакъв блондин и очите му не бяха сини, и беше нисък на ръст. Настя добре познаваше този феномен, още като малка се бе смяла, когато почиваше с родителите си на черноморското крайбрежие в Грузия: местните любовчии подвикваха на шатенките: „Ей, блондинче!“. На тези мургави грузинци с гарвановочерни коси всички жени от славянски тип им изглеждаха блондинки. И с ръста всичко е ясно — Женя е нисичка и всеки, който е по-висок от нея, ѝ изглежда снажен. Колкото до очите, просто не ги е видяла добре. Странно е, разбира се, че когато са съставяли портрета, не са взели предвид тези подробности — та нали това са основите, АБ-то на криминалистиката. Впрочем възможно е и да са ги имали предвид, да са задавали на Женя много уточняващи въпроси, но тя...

Настя гледаше цветната снимка на Кирил Яровой и си припомняше всичко, което ѝ бе разказал Игор Лесников за Женя Рубцова.

След като завършил института, баща ѝ бил изпратен като млад специалист в дълбоката провинция, където честно отработил задължителните три години. През тези три години той периодично се срещал с местната красавица, без да има предвид нищо сериозно. А и момичето някак не предразполагало към сериозни намерения — било весело и безгрижно, на драго сърце си пийвало с Рубцов (и не само с него), тичало по танцови забави и си тръгвало оттам всеки път с нов кавалер, не отваряло дума за брак. С една дума, всичко това задоволявало Рубцов. Като минали трите години, той се върнал в Москва, а след още две случайно научил, че онази жена родила дете от него. Рубцов незабавно отишъл при нея, преизпълнен с благородното намерение да се убеди, че детето наистина е негово, и в случай на положителен отговор да реши въпроса с оказването на материална

помощ на младата майка. Няма намерение да се жени за нея, но и да се отрече от бащинството, не влизало в плановете му.

Това, което видял, когато пристигнал в провинциалното градче, хвърлило Рубцов в ужас. За две години съвършената красавица се била превърнала в дебела, алкохолизирана лелка, занемарена, с избити зъби и постоянни синини по лицето. Момиченце на година и половина с мръсна, лекъсана рокличка надничало от ъгъла на неразтребената стая, хвърляйки на Рубцов погледи, изпълнени със страх и злоба. Той не се поколебал нито секунда, а веднага изтичал в милицията при участъковия, разпитал какво трябва да направи и как, къде и какви документи трябва да оформи, на кого да занесе документите, а на кого — нещо друго, с цел най-спешно разглеждане на случая. За негов късмет майката посочила Рубцов като баща и неговото име било вписано в акта за раждане на детето. Това съществено облекчило решаването на проблема.

След известно време Рубцов се върнал в Москва с дъщеря си. По това време неговите родители вече били починали, но някъде в Калинин живеела някаква леля по линия на майка му и новоизпеченият баща я помолил да се премести да живее при него. Леля Рая, или просто Раечка, както я наричали всички заради веселия ѝ и дружелюбен нрав, веднага дотичала на помощ на племенника си, когото не била виждала няколко години, от погребението на майка му, и поела всички грижи по отглеждането на Женечка, както и по цялото домакинство. Раечка не одобрявала прекалено строгите методи на възпитание, които прилагал племенникът ѝ, но не смеела да спори с него, а може би и не искала, предпочитала да прави всичко посвоему, но без да го афишира. Тя разрешавала на Женечка много от нещата, които забранявал строгият ѝ баща, но тайно, така че той да не научи. „Защо да разстройваме татко ти? — казвала тя. — Нека си мисли, че го слушаме. Татко ти много работи, уморява се, нека поне вкъщи да се отпусне и да не се нервира“. Естествено, имало забрани, които не можела да прекрачи дори добрата Раечка, например забраната на детето да се купуват скъпи дрехи, да не говорим за украшения. Затова пък с разрешението на родственницата, която винаги била готова за невинна лъжа, Женя можела да ходи денем с приятелки на кино, да ги кани на гости, за да пият чай с възхитителни домашни курабийки.

Раечка починала преди една година. И от този момент девойката се озовала заключена сред строгите правила, въведени от баща ѝ, като в затвор. Бащата безумно се страхувал, че лекомисленото отношение към живота, влечението към мъжете и към алкохола ще се предадат на дъщеря му по наследство, не криел от Жения своите опасения и следял поведението ѝ по-педантично от биолог експериментатор, който наблюдава под микроскоп делението на клетка. До деветнайсетата година на Жения Рубцова в живота ѝ нямало нито една романтична история, тя не се е срещала с момчета и нито веднъж не се е целувала, всички нейни представи за околния свят били извлечени или от книги и филми, или от собствения ѝ опит, който благодарение на баща ѝ бил крайно оскъден и строго регулиран: училище, работа (под негово наблюдение) и курс по немски.

И изведнъж се появява един младеж, който обръща внимание на Жения, изпраща я чак до вкъщи, но се страхува да я доближи, гледа я с възторжени очи, а после ѝ пише писма. Какъв е той в нейните представи? Разбира се, най-хубавият, най-красивият, най-прекрасният. Естествено той прилича на онези романтични герои, които тя е виждала на екрана или за които е чела в книгите. И точно толкова естествено е, че той по никакъв начин не може да бъде дребен, с тесни рамене и грозничък.

„Тя си го е измислила — тъжно констатира Настя. — Виждала е едно, но е искала да види съвсем друго. И е запомнила не това, което е било в действителност, а което ѝ се е искало да види. И никакви криминалисти не биха могли да променят нещата, в този случай е нужен не криминалист, а психоаналитик. Каква съм глупачка! Та нали Лесников ми разказа тази история от самото начало, още преди да изпратим Жения за пръв път в лабораторията. Трябваше да се сетя, че в нейната глава всичко се е изопачило до неузнаваемост. Трябваше, та нали съм жена, как можах да не се сетя за това!“

Настя извади от папката ксерокопията на писмата, които Жения бе получила от загадъчния си почитател, и няколко листа, иззети от жилището на Яровой и написани на ръка. Разбира се, последната дума щеше да бъде на експертите, но тя и без каквато и да било експертиза виждаше, че почеркът е един и същ. Интересно, как ли би реагирала Жения Рубцова, ако сложеха пред нея снимката на Кирил и ѝ кажеха, че именно това е въпросният висок синеок блондин? Сигурно не би

повярвала и не би разпознала младежа на снимката дори под заплаха от разстрел. Този реален образ е бил зачеркнат от паметта ѝ още в момента, когато тя е уловила неговия заинтересован и възхитен поглед. В момента, когато момичето за пръв път го е видяло пред своя блок, той вече е бил широкоплещест светлокос красавец. И такъв си е останал. Момиче, което не пие и не пуши, не завързва опасни познанства и не посещава места, където такива познанства може да се осъществят. Момиче, чиито разходи са строго ограничени на принципа: не можеш да имаш нищо над минимално необходимото, ако не си спечелила пари за него. Момиче, насила изтръгнато от живота и посадено в тясна клетка, което няма и представа как трябва да се подреждат отношенията между хората, защото средата на общуването му е тясна и еднообразна. Момиче, пазено от реалните проблеми и съответно неспособно да разпознава тези проблеми, камо ли да ги решава. Двете страни на един медал. Татко Рубцов вероятно е забравил, че всеки медал има две страни, искал е в нарушение на общоприетите закони да създаде медал само с една страна, стремил се е към абсолютната печалба и е загубил, защото законите не бива да се нарушават. Боговете може жестоко да ти се присмеят за това.

Игор Лесников се връщаше на „Петровка“ в състояние на пълно недоумение и дълбока озадаченост. От срещата с Женя Рубцова, за която тя бе настояла, тъй като се налагало много спешно да говори с него за нещо важно, Игор бе очаквал какво ли не — откровено любовно признание, искане да ѝ обясни какво се е случило с Кирил Яровой, въпроси как са успели да го открият. Но Женя дойде на срещата, за да му каже нещо съвсем друго.

— Игор Валентинович... Нали ми разрешихте да ви наричам просто Игор?... Игор, моля ви да ми помогнете. Струва ми се, че с баща ми не всичко е наред — произнесе тя ясно и твърдо, като гледаше Лесников право в очите.

И обясни на смаяния Игор причината за своите тревоги. Честите отсъствия, тайнствените преговори, големите суми пари в брой, които се съхраняват вкъщи ту по няколко дни, ту цели месеци, а после изчезват някъде.

— Да не си помислите, че съм доносница, просто ми се иска да имам някаква яснота. Ще бъда щастлива, ако проверите всичко и ми кажете, че баща ми е честен човек и няма от какво да се страхувам. Тогава ще мога да спя спокойно. А така постоянно треперя от страх, че или ще го пратят в затвора, или направо ще го убият. Игор, моля ви, помогнете ми, аз си нямам никого, нямам дори с кого да се посъветвам.

„Крушата на пада по-далече от дървото — усмихна се вътрешно Лесников. — Отначало татенцето заподозря нещо по отношение на дъщерята и се обърна към милицията с желанието или да разсее своите подозрения, или да получи точна негативна информация, а сега дъщерята прави абсолютно същото. Е, готви се сега, татко Рубцов. Ако наистина с теб не всичко е наред, сам си си виновен, дал си добър пример на дъщеря си“.

— Женечка, аз работя в отдел, който се занимава с убийства, тежки телесни повреди и изнасилвания. Икономическите престъпления не са в моята компетенция, с тях се занимават дори не в милицията, а в Управлението по борба с икономическите престъпления. Аз едва ли ще мога да ви помогна.

— Но нали можете да помолите някого от това управление. Те да проверят — настоя Женя. — Моля ви, Игор, толкова съм самотна и толкова се страхувам...

Странно момиче, само се навира в устата на лъва. Добре, да допуснем, че с бащата всичко е наред, че той не е замесен в нищо престъпно, аз ще изясня това, ще ѝ го кажа и тя ще се успокои. Вероятно очаква от мен именно този резултат. Ами ако се случи обратното? Нима тя разчита да спи спокойно, ако научи, че правоохранителните органи отдавна точат за баща ѝ дългия си остър зъб?

— Женя — предпазливо изрече Лесников, — вие сигурна ли сте, че искате да знаете истината? Не бива да изключваме, че тя няма да ви хареса. Помислете си добре.

— За всичко съм помислила. И ако има вероятност баща ми да влезе в затвора, аз трябва да съм подготвена за това. Ще започна да заделям по малко пари за всеки случай, ще започна някакъв курс, за да получа професия, ако не мога повече да работя като негова секретарка... Игор, винаги е по-добре да знаеш истината, дори тя да е неприятна, тогава можеш да се подготвиш за последствията и да ги

посрещнеш с отворени очи. Ако си затворя очите и си внуша, че нищо не се случва и не е нужно да се готвя за каквото и да било предварително, неприятните последствия може да се стоварят върху мен като стихийно бедствие, с което вече не ще мога да се боря.

„Дявол да го вземе, излиза, че тя не е чак толкова малка, колкото си мислех. И никак не е глупава. Както обича да казва нашият Коля Селуянов, умна е не за възрастта си“ — мислеше си Лесников, докато крачеше по дългия коридор, по чието продължение бяха разположени кабинетите на служителите на Управлението за борба с икономическите престъпления.

— Говори ли ти нещо името Роман Дмитриевич Рубцов? — попита той своя стар познат Абдусамат Хасанов, когото за по-кратко колегите наричаха Самат.

— За фирма „Конект“ ли говориш? — намръщи се Самат.

— Чувал съм я. А теб защо те интересува?

— Ами, нали разбираш, дъщерята на този Рубцов ме помоли. Тревожа се, казва, страхувам се да не би баща ми да е замесен в нещо престъпно, искам да се убедя, че не съм права.

— Твоя позната ли е? — намигна разбиращо Хасанов. — Използваш служебното си положение за лични цели?

— Свидетелка е по едно дело. Струва ми се, че е хлътнала по мен и използва всякакви предлози, за да ме вижда. Ето, сега е измислила нещо за баща си. Просто си казах, че ако около този Рубцов има нещо и той ви интересува, чрез момичето можете да намерите подхода към фирмата му. Ако пък е чист, ще я успокоя, ще снема товар от душата ѝ.

— Ами... — Самат размърда пръсти във въздуха, сякаш се опитваше да предаде на Игор нещо неопределено, ефирно.

— Рубцов наистина е подозрителен тип, но не е толкова лесно да го разкрием. На два пъти сме се опитвали да притиснем фирмата му и двата пъти нищо не излезе. Когато започвахме проверките, бяхме сигурни, че ще изровим много неща, защото оперативните данни говореха за това, но щом подхванехме документите — нищо. Дали някой го предупреждава, дали нашите източници не струват, не знам, а може и да се откупва.

— А самият Рубцов как реагираше на това?

— Абе как, как... Никак! Гледаше ни гяволът с честни очи и се усмихваше. Ето ме на, като на длан съм пред вас, по-добре се занимавайте с големите мафиоти, а не с мен, бизнесмен от средна ръка. Разбираш ли, Игор, той е умен и хитър, тоя Рубцов. Защото с какви хора се захващаме ние на първо място? С някой, дето е вдигнал къща като прогимназия на хиляда квадратни метра, обзавел я е по всички евро-стандарти, купил е и два-три хектара земица, и то в местност, където тя върви по пет хиляди долара за сто квадрата. Възниква законният въпрос: откъде толкова пари и платени ли са данъците за тях? Или с някой, дето, да речем, има личен самолет. Вземи дори такава дреболия като охраната! Днес всички имат охрана, и най-дребното бизнесменче още щом започне бизнес, си взема джип и двама биячи, после бързо започва да вдига вила. Хем охраната му трябва не толкова, за да го охранява — на кого е притрябвал, — а всички да видят: колко е голям, какви капитали върти, така че по никакъв начин не може без охрана. А Рубцов постоянно демонстрира колко е, видите ли, беден и нещастен, преструва се на сираче. Няма не само къща извън града, ами дори и охрана. Тия обаче може да ги разправя на друг, не и на мене. Когато последния път разработвахме фирмата му, специално разпитах за персонала. Рубцов разполага с един феноменален тип, Гриша Березай, работи при него като шофьор. Е, само този Березай струва колкото трима охранители — той е и стрелец, и боксьор, и борец. Между другото, тоя Березай има къща на Клязминското водохранилище, много солидна къща, и то вдигната само от заплатата, която му дава Рубцов. Можеш ли да повярваш, че наемният работник е по-богат от господаря си? Е, и аз не мога. Между другото, наскоро около него изникна един труп, някой си Сенкин, не си ли чул?

— Чух — кимна Игор. — Нашият отдел започна работата по случая, после го взеха в главното управление, разкрили се някакви международни криминални връзки.

— Именно, имаше нещо такова. И по цялата логика на събитията излизаше, че твоят Рубцов има най-непосредствено отношение към него. Работата свършила бандата от Уляновск, специално ги извикали тук, а за тази работа им платил Рубцов. Но това, нали разбираш, е само на нивото на знанията. Няма как да се докаже. И още нещо: той има някакъв човек в нашето министерство.

— Чадър?

— А, не, той явно има по-солиден чадър. Някой от нашите му помага, прислужва му за едно-друго. Слушай, ти наистина ли с тази... дъщеря му нещо?...

— Какво? — насмешливо попита Игор, който прекрасно разбираше за какво говори Самат.

— Ами... имам предвид... всичко ли е чисто? Тя наистина ли е просто свидетелка?

— Наистина.

— Е, тогава ще помогнеш ли на другарите по оръжие?

— Няма проблеми.

След като се раздели с Хасанов, половин час по-късно Игор Лесников влезе при полковник Гордеев.

И все пак Володя не пропусна да се напие! Светлана дълго не искаше да повярва в това — та нали всичко беше толкова добре цели две седмици. Вярно, Околович пиеше, но тя успяваше да го удържа в рамките, в които той все още запазваше способността си да мисли и да се движи самостоятелно. И дори имаше дни, в които изпиваше не повече от две-три чашки водка или коняк, което, отнесено към него, представляваше абсолютна трезвост. Светлана очакваше обещаните пари, дълбоко вярваше, че тези пари ще позволят най-сетне на нейния любим да започне и доведе до победен край свой собствен театрален проект, след което ще разбере, че животът му в изкуството не просто не е свършил, а едва започва. Ще се възроди, ще се окуражи и ще престане да пие. Светлана беше убедена, че ще може да откъсне Околович от бутилката и да си го върне — здрав, талантлив, красив. Любим.

А той не се удържа! Тя току-що разговаря с него по телефона и гласът му не можеше да я измами. Освен това се чуваха и други гласове, които не ѝ оставяха съмнения, че Околович пие в компанията на хора като него. Интересно, с какви пари? Нима с онези, които Светлана му остави преди два дни, за да плати най-сетне наема и електричеството? Сумата беше значителна, Володя не беше плащал комуналните услуги почти цяла година и Света се радваше, че навремето бе настояла той да ѝ разреши да му плаща телефона.

Правеше го, защото разбираше: Володя ще забравя да го плаща навреме, от централата ще го изключват и тогава тя няма да може редовно да му звъни и да проверява в какво състояние е. Тя искаше да плаща и всички останали сметки, но за тях Околович се заинати — че нали, не може тя да слага ръка на неговата независимост, той е способен сам да следи сметките си и Светлана хич да не се прави на законна съпруга.

Светлана пхна в чантата портмонето си, грабна ключовете, изскочи на улицата и хвана такси. По-бързо, по-бързо, докато не се е напил до пълно безумие, да го спре, да прекрати това, да изгони другарите по чашка и отново да започне досадното, изтощително, гадно и продължително изкарване на Володя от запоя.

Но закъсня. Щеше да закъснее дори да беше пристигнала не с такси, а да беше летяла с реактивен самолет. Това, което видя, когато нахлу в жилището му, ясно показваше, че тук се пие не от тази сутрин и дори не от снощи. Най-вероятно Володя бе довел тези хора веднага след като се бе разделил със Света преди два дни. Наби й се в очи липсата на телевизора, който винаги бе стоял на определено място в секцията. Нямахме я и стереоуредбата, която Светлана бе подарила на Околович за рождения му ден. Значи той първо беше пропил парите, които му остави, а после бе започнал да продава покъщнината. Порано това не се е случвало и Светлана я обзе страх. Тя разбра, че любовта на Владимир към алкохола е навлязла в нов и вече необратим стадий.

Освен Околович в апартамента се намираха други трима мъже, чийто външен вид и дрехи не будеха съмнения относно социалната им принадлежност. „Господи, къде ли ги намира такива?“ — отчаяно си помисли Светлана и бързо се разшета из стаите, надникна и в кухнята, за да получи представа за дълбочината и характера на вредите, нанесени на усилията й за спасяване на любимия. В спалнята направо на широкото легло се бе проснало нещо, което оглушително хъркаше. По дългата коса личеше, че нещото е от женски пол, макар да не беше съвсем сигурно: стар мръсен панталон, от скъсаните чорапи стърчат пръсти, някакви неопределени фланели, незнайно женски или мъжки, облечени една върху друга и от край до край на дупки. И това мръсно, смрадливо нещо лежеше направо върху спалното бельо, което Света собствено ръчно бе изпраля и изгладила, да не говорим, че тя го беше и

купувала. В кухнята, обронило глава на масата, спеше още едно същество, този път Света не се усъмни — мъж. И из целия апартамент — празни бутилки, консервени кутии, прозрачни опаковки от онези, в които се продават нарязана риба и салам, фасове, чинии с недоядена храна. И миризмата, отвратителната миризма, която тя не би сбъркала с никоя друга и която винаги съпътства продължителните пиянства, когато никой не чисти и не проветрява.

Тримата, които седяха около масата в хола, се сториха на Светлана познати, тя разбра, че вече ги е виждала тук и по-рано и сигурно ги е гонила, което се канеше да направи и днес.

— Сядай, Светулкин — радушно я покани Околович, — пийни с нас в чест на светлия празник.

Тя не искаше да прави бурна сцена и смяташе да издебне удобен момент първо да си поговори с Володя.

— Какъв празник? — поинтересува се тя, като се стараеше да изглежда миролюбива и сговорчива.

— Рожден ден! — тържествено обяви един от тримата гости, висок мъж със засъхнало петно кръв на лицето.

— Да не би твоят?

— Не, неговият! — Той посочи с кривия си пръст домакина.

— Неговият рожден ден е през декември — възрази Светлана и седна до масата, като се стремеше да не докосва лепкавата мръсна мушама, която тя отдавна се опита да изхвърли, но Околович не ѝ разреши и я скри в килера. Ето, че сега пак я беше извадил...

— Аз пък ти казвам, че е днес — инатеше се мъжът. — Има рожден ден, защото се върна при старите си авери, към стария си живот, нали, Вова? Наливай!

Околович наля водка в чашите и Света забеляза, че ръцете му почти не треперят.

— Пий, Светулкин, пий, синеокото ми момиче, ти, единствена моя радост в тоя живот — прочувствено изрече Околович. — Ако не беше ти, нямаше да седим с приятелите ми около тази маса...

— Разбира се, че нямаше да седите, защото нямаше да имате пари — каза тя, без да докосва чашата, пробудила у нея силни съмнения относно чистотата си.

— Не му натяквай за пари — намеси се друг мъж със синкаво подпухнало лице, облечен в риза на Володя, същата, която Света му

беше купила съвсем наскоро, преди преговорите с поредния продуцент. — Какво са парите? Нищо, прах. А човешките отношения остават. Ние ти оказахме уважение, поканихме те на масата, затова пийни с нас като хората.

Светлана решително се изправи и сложи ръка на рамото на Володя.

— Володя, ела за малко, моля те, трябва да си поговорим.

— Говори тук — с пиянски тон настоя Околович. — Аз нямам тайни от своите приятели.

— Те са твои приятели, а на мен не са ми никакви, така че може да имам тайни от тях. Хайде, ела, Володенка.

— Няма да дойда! Ти защо довтаса тук? Да съм те канил случайно? Не съм те канил. Сама се довлече. Казвай какво искаш и чупката, щом не искаш да поседиш с нас.

Света разбираше, че той играе ролята на гостоприемнен домакин за тези пропили се скитници и не може да допусне тя да го командва. Подобни ситуации бе изживявала неведнъж — колкото повече се напиваше Околович, толкова по-високомерен ставаше, напълно забравяше, че няма нищо — нито пари, нито положение, нито работа. По-точно той пиеше, за да забрави това и напълно успяваше. Пиян, Околович се опитваше да се представя за господар на живота — богат, щедър и независим.

— Момчета, хайде да направим кратка почивка — предложи Светлана. — До утре, а? Сега всички тихо да се разотидем, да поспим, да си починем, а утре пак ще се съберете и ще продължите.

— Що пък? — Мъжът с кървавия белег на лицето впери в нея мнителния поглед на мътните си очи. — Ние и сега можем да си продължим.

— Е, ама как можете да продължавате в такава обстановка, а, момчета? — Тя все още се опитваше да уреди нещата мирно и кротко и да постигне своето без скандали и викове. — Тук трябва да се разтреби, да се измие, да се изнесе боклукът, да се проветри. Та всичко да е културно, а не като в някой безистен. Хайде, разотивайте се, вземете си спящите приятелчета и друм по домовете, а аз ще разтребя, ще подреда, ще купя продукти, ще ви приготвя мезета, та утре всичко да ви е като хората.

— Утре ли? — Лицето на Околович се наля с кръв и стана толкова мораво, че Светлана се уплаши да не се пръсне кожата му. — Утре, викаш, а? Ти мене цял живот ме будалкаш с твоите „утрета“, а поне веднъж направи ли каквото си ми обещава?

— Че какво не съм направила? — слиса се Светлана.

— Къде са парите?! — закрещя той. — Къде са парите, те питам?!

— Какви пари?

— Дето ми ги обеща! Донесе ли парите?

— Не, но... Володя, скоро ще ги имам, само потърпи още мъничко. Парите ще ги имам непременно.

— Ето на! Не си донесла пари, а въвеждаш свой ред в моята къща. Коя си ти, бе? Коя си, питам те! Какво право имаш да гониш приятелите ми от моята къща?

— Които пият с моите пари! — закрещя в отговор Светлана, забравила за сдържаността и добрите си намерения да не докарва работите до скандал.

— Не смей да ми говориш за пари! — заврещя Околович. — На мен! На човека, който отдаде целия си живот на сцената. Коя си ти, бе? Жалка бездарна певачка, дете си въобразява кой знае какво!

Внезапно живна третият другар по чашка, който до този момент не бе продумал, само съсредоточено бе дъвкал сельодка, парченца от която вадеше с дебелите си пръсти направо от буркана.

— Я, ама тя артистка ли била? Що не вземе тогава да ни попее и потанцува, пък ние ще я послушаме! Вариете бабам! Вован, хайде, нареди й да се поразкърши направо тук, на масата.

— Готово бе!

Околович с един замах свлече от масата остатъците от храна и остави само бутилките и чашите.

— Айде, качвай се на масата, покажи на всички каква актриса си! Какво стоиш като вързана коза, ма? Айде, пей, танцувай, покажи на приятелите ми каква артистка си.

— Това е шега — измънка Светлана с побелели устни, отстъпвайки към вратата. — Не го слушайте, не съм никаква артистка.

— Ахааа, значи вече не си и артистка? — ревна Околович.

Той я сграбчи за ръката и я повлече към масата.

— Ами каква си тогава, ако може да попитам? Каква си?! С какво право се намесваш в живота ми?

— Аз те обичам, Володя — отчаяно извика тя. — Искам да те спася, да те измъкна, за да не започнеш отново...

— Вечно лъжеш бе, нагло лъжеш! Разправяш, че уж ме обичаш, а пък не уважаваш нито мен, нито приятелите ми. Че уж искаш да ме спасиш, но не правиш нищо, за да ми помогнеш! Обещавах да намериш пари, а къде са те? Дори милиционерите лъжеш, нали те видях с очите си как се изчерви и се разтрепери, когато ти показвах снимките, а после ги излъга, че никого не си разпознала. Е, каква си тогава, а?

— Не може да се лъже милицията — назидателно каза синкавият, — не е хубаво. Тя ни пази, охранява нашето спокойствие. Милицията трябва да се уважава...

Светлана изведнъж видя всичко случващо се сякаш отстрани. Четирима пияни мъже ѝ се подиграват. Единият от тях е Владимир Околович, нейната първа истинска любов, на чийто олтар тя бе положила всичко, което бе имала, всички свои сили — и душевни, и физически. И всички пари, които бе успяла да спечели. И този Околович е довел вкъщи петима алкохолици, пропил е нейните пари и подаръци, а сега на всичко отгоре я кара да угажда на пияните муцуни, да им танцува на масата, а те да ѝ оглеждат краката и да ѝ надничат под полата. Той я оскърбява, обвинява я в лъжа само за да я унижи в очите на другарите си по чашка и да покаже, че именно той е господарят тук. Тя се захвана с нещо рисковано, за да намери пари за него, но той ще пропиет и тях, сега това е съвършено очевидно. Щом е започнал да продава покъщината, вече нищо не може да го спре. Тя с всички сили се мъчи да го подкрепи, да не му позволи да се търколи в пропастта, трепе се, колкото може, за да му създаде човешки условия на живот, в които той да продължава да се чувства като човек, а не като животно, а той води ЕЙ ТИЯ, настанява ги да спят на чистите чаршафи, които Светлана купува, пере и глади, дава им дрехите си, продава подаръците, които тя с любов избира за него, пои ги и ги храни с нейните пари, парите, които тя печели. И при това се държи с нея като с евтина пачавра, която може да използва и да изхвърли от къщи, когато вече не му трябва. Кошмар, страшен сън...

И внезапно тя избухна. Забрави за старанията си да бъде деликатна, с нищо да не обиди Володя. Ще му каже всичко.

— Казваш значи, че съм треперила и съм се изчервявала? — започна тя с тих, пълен със закана глас. — Ама знаеш ли защо? Не знаеш, нали? Аз ще ти кажа. Защото се страхувах, че те може да те познаят. Страхувах се, че ще си спомнят за теб и ще се чудят как така един прекрасен актьор, толкова известен, си позволява да се разкарва само по гащи и да дрънка глупости. Срамувах се от тебе, срамувах се, че така си се занемарил, че си се превърнал в нищожество, че не можеш да се издържаш сам и живееш на мой гръб. Срамувах се, защото за млада красива жена е срамно да има любовник като тебе! Разбра ли, отрепка такава?

Тримата алкохолици наблюдаваха с любопитство разгръщащата се сцена. Третият, оня с дебелите пръсти, дори спря да дъвче.

— Вован, тя не те уважава — констатира оня със засъхналата по лицето кръв. — Чуй я само какво си позволява да приказва! Трябва да я поставиш на мястото ѝ.

— Вярно — подзе синкавият, — вземи да ѝ обясниш кой командва тук. Тя да не ти е жена нещо?

— Не, Вован е ерген — възрази мъжът с разранената муцуна. — Ти забрави ли, бе? Нали той ни каза, че имал едно женче, дето му давало пари. Е, тая е. Слушай, Вован, недей още да я гониш, може да има още пари у себе си, та първо да ги даде, а после да си ходи.

— Не, чакай — обади се любителят на сельодка, — ами танците? Нали тя обеща да ни потанцува. На масата. Не я пускай, мамицата му, докато не потанцува и попее.

Околович с царствен жест прекъсна размяната на реплики. Колкото повече се напиваше, толкова по-често си спомняше артистичното си минало. Речта му се лееше свободно и звучеше помпозно, като монолог в лоша пиеса.

— Ти посмя да ми натякваш, че живея с твоите пари — подзе той с трагичен тон и изведнъж гласът му се превърна в отвратително, режещо ухото врецене: — Ами ти самата на чий гръб живееш? Да не мислиш, че не знам откъде имаш апартамента си? Ти си готова да спиш с всички наред. Само и само да ти плащат. Колко пъти си се подлагала на оня дебел космат простак, с когото съм те виждал? Сто пъти? Двеста? Хиляда? Колко пъти си му пускала, докато ти купи

апартамента? Ти не си просто курва, аз уважавам курвите, защото те са честни, а ти си сто пъти по-лоша, защото спиш с всички наред, а се правиш на светица. И да не си посмяла да казваш, че ме обичаш. Не ми трябва любовта на такава мръсна лъжлива твар като тебе.

— Ама к'во, тя наистина ли е такава? — заинтересовано попита дебелопръстият. — Вярно ли пуска на всички? Я слушай, синеочке, ще уважиш ли и нас?

— Добра идея — подзе битият, — снажна мома е, задник, цици — всичко си има...

Светлана имаше чувството, че спи и сънува лош сън. Не е възможно това да става в действителност! Трима чудовищно пияни мъже обсъждат дали да не си легнат с нея, а до тях стои Володя, нейната любов, нейното съкровище, нейният единствен Володя, и не просто слуша цялата тая гадост, а явно изпитва удоволствие. Той не се опитва да ги спре, да я защити, той само налива масло в огъня. Усещането за нереалност на случващото се беше толкова силно, че Светлана не можеше дори да помръдне, сякаш се бе сраснала с пода, и само местеше слисан поглед от Околович към неговите приятели. Разбираше, че трябва да се махне. И не просто да се махне — да бяга оттук и да не се оглежда, но кой знае защо беше сигурна, че ако си тръгне сега, ще загуби Володя окончателно. Тръгването ѝ ще означава, че е признала собственото си безсилие, собственото си поражение. Вече няма да може да се върне, а Володя ще продължава да пие, докато накрая умре. Трябва да го спре, трябва да го застави да си събере ума, да изплува от недрата на пиянската лудост и да види, че пред него стои тя, Светлана, неговата единствена надежда и опора, която той в безумието си се опитва да прекърши и унищожи.

— Володенка! — Тя го сграбчи за ръката и умоляващо се взря в очите му. — Володенка, мили, да се махаме оттук, моля ти се. Те са пияни, не разбират какво говорят, но аз не се сърдя, аз всичко разбирам. Прости ми, аз май наприказвах доста излишни неща, всъщност не мисля така за парите, не ми се свидят, вземи всичко, което имам, само нека се махнем оттук заедно, а? Да отидем у нас, ще те сложа да си легнеш, ще поспиш, вече е късно, минава полунощ, време е за сън, те нека останат тук, а ние да си вървим. А утре ще излезем да се разходим, да подишаме чист въздух, да си починем. Може още утре да донесат парите. Тя отново започна да го придумва като малко дете

— обикновено това помагаше, след дълги уговаряния Околович омекваше и ставаше послушен. Но днес всичко беше различно, не както преди.

— Не смей да ме пипаш! Нали ти казах — не ми трябва любовта ти! Ти си лъжлива мръсна курва, вечно лъжеш, аз никога не съм живял на твой гръб, не съм взел от тебе нито копейка! Ти сама ми даваше пари — харесваше ти и ми даваше. Аз поне веднъж да съм ти поискал? Увисна на врата ми, постоянно ми идваш тук, натрапваш ми се, навираш се в леглото ми! Не ти харесва как живея, така ли? Много добре, прекрасно! Тогава не идвай тук, да не съм те виждал повече! Тъпа селянка!

Той отхвърли ръката ѝ, после замахна и удари Светлана. От удара тя политна назад и удари гърба си в ръба на вратата. Всичко, което последва, тя си спомняше учудващо отчетливо, защото нямаше нито страх, нито болка, които да замъглят съзнанието ѝ. Имаше само едно странно, непознато за нея преди усещане за пълно безразличие и опустошение.

Изображението на телевизионния екран трепкаше и подскачаше, Сурин виждаше, че материалът е заснет непрофесионално. Но това, в края на краищата, не беше игрален филм, тук не беше важно как е заснет, а какво именно е заснето. Рубцов му беше забранил да гледа касетите, намерени у Яровой, бе наредил веднага да му ги донесе. Но този път на Сурин и през ум не му мина да изпълни нареждането на господаря. Просто да се чудиш откъде у Рубцов това дълбоко убеждение, че никой никога не би посмял да пренебрегне нарежданията му!

Василий Никанорович гледаше касетите не от любопитство. Беше му напълно безинтересно да разглежда голата любовница на Рубцов, която беше твърде слаба за неговия вкус. Камо ли пък семейните сцени, където семейство Яровие и техни роднини и познати се веселят на пикници извън града или в ресторанти. Искаше му се да знае дали наистина този хлапак Яровой е успял да заснеме момента, когато той, Сурин, получава пари от Рубцов. Сурин искаше да знае със сигурност точно в името на какво бе рискувал. Ако такъв запис на

касета съществува, значи не го е извършил напразно и това някак смекчаваше ужаса от стореното.

Той вече бе прегледал всички касети, а така и не видя онази сцена. Затова пък видя лицето на бригадира на момчетата от Уляновск и неговия охранител. Босът разговаряше за нещо с Рубцов, после дълго и внимателно брой парите, които Рубцов извади от дипломатическото си куфарче. Ето, стиснаха си ръцете, бригадирът си тръгна. Това е било в събота, към три часа следобед. Сурин също ходи в събота, в четири и половина, но следващият запис на касетата беше направен вече в неделя, ето я датата в ъгъла на екрана. Излизаше, че на тези касети има компромат само срещу Рубцов, а Сурин няма нищо общо. Та значи за какво си бе взел грях на душата? За какво бе прекарал няколко безсънни нощи и онези страшни минути в дома на Яровой? Само за да прикрие за пореден път задника на своя господар?

Сурин изведнъж отчетливо си представи какво би станало, ако беше изпълнил нареждането на Рубцов и не бе прегледал какво е записано на касетите. Рубцов щеше да му каже, че на лентата е запечатано как Сурин получава месечната си заплата и ако той, Василий, се държи зле и не може както трябва да осигурява безопасността на Рубцов, ще изгорят и двамата, ако нещо се случи, защото ще намерят касетата. Непременно ще я намерят, защото Роман Дмитриевич няма намерение да я унищожи именно за да поддържа тона на приятеля си Вася, така че той да не се поддаде на неправилен стремеж да си гледа работата през пръсти и да изпълни лошо поредната молба-заповед на Рубцов. И Василий, треперейки от страх, покорно ще застава на задни лапички и ще прави каквото му заповядват. Разбира се, Сурин и без това ще прави всичко, което му нарежда Рубцов, иначе няма да спечели пари, но едно е да работиш за пари и съвсем друго — от страх. Той ще даде на Рубцов касетите, да прави с тях каквото иска и да казва каквото иска, само че Василий Никанорович ще знае със сигурност, че никой никога няма да докаже връзките му с Роман Дмитриевич Рубцов.

ГЛАВА 22.

„Трябва да си купя нов туш — помисли си Настя, докато прокарваше дългата четчица по миглите си, — този съвсем е засъхнал. И острилка за молива, защото вместо тъничка линия се получава нещо ужасно“.

Тя изпълняваше даденото пред себе си обещание да се гримира леко и колкото и да е странно, това не будеше у нея усещането за напразно губене на време, както беше по-рано. Затова пък внимателното разглеждане на тънките щрихи с молив в огледалото накара Настя да стигне до тъжния извод: зрението ѝ катастрофално отслабва — само преди година тя можеше да си гримира очите просто застанала пред огледалото, а сега трябва буквално да си завира носа в него. Ще трябва все пак да отиде на очен лекар и да сложи очила. Колко не ѝ се ще обаче...

— Лъощ, ще ми отиват ли очила, как мислиш? — попита тя Чистяков.

— Ами, пробвай моите — предложи той.

Настя сложи очилата. Почти веднага изпита болка в слепоочията и ѝ се зави свят, макар че околните предмети станаха необичайно ясни и дори по-ярки. Тя уплашено ги остави на масата.

— Какво, винаги ли е така?

— Как? — не разбра Алексей.

— Главата ме заболя и ми се зави свят.

— Не бе, Ася, просто стъклата са центровани като за моите очи, а и диоптрите не са като за теб — търпеливо ѝ обясни той. — Когато очилата са подбрани неправилно, винаги боли глава. Сядай да закусваш, всичко изстива.

Тя бързо изпи кафето и изяде сандвича, после се върна в стаята, за да реши какво ще облече. Долу дънките и безформените свободни фланелки, ще се облече като жена на почти четирийсет години. Поривът ѝ обаче доста бързо започна да гасне — още щом Настя пробва първата пола. Не, тя не може да носи това, невъзможно е за

един ден да пречупиш навик, създаван толкова години. Краката са някак голи, обувките бият на очи, тя вече не може да ходи с маратонки, а с обувки с ток няма да издържи цял ден. Особено ако не си седи в кабинета, а се наложи да ходи някъде. Добре де, ще направи компромис, реши Настя, няма да носи поли, но засега ще зареже и дънките, ще опита с панталон. А вместо удобните фланелки, които не пречат на движенията, ще облече блузка с къси ръкави. „В края на краищата това е само за един ден — утешаваше се тя, — трябва да опитам. Ако се чувствам много зле и некомфортно, пак ще се върна към обичайното си облекло. А може и да се окаже, че спокойно мога да съществувам с дрехи, подобаващи на жена на моята възраст. Виж, само обувките... Но в края на краищата нали прекрасно знам, че на света съществуват прилични обувки без токове, меки и удобни като пантофи и същевременно красиви — вярно, те струват безумно скъпо за мен. Може би някой ден, когато Льошка се справи с тези идиотски данъци, ще мога да си купя такива обувки“.

— Льош — попита тя, надничайки в кухнята, където Чистяков след закуската бавно нареждаше пасианс, — какво е положението с нашите финанси? Много ли още трябва да пестим, за да платим данъка?

— Десетина дни, ако моите пиленца са здрави и не кръшкат от уроците. — Той размаха във въздуха една карта, избирайки къде да я сложи. — Не се тревожи, до петнайсети юли вероятно ще успея. Тръгваш ли вече?

— Да, трябва да побързам.

Настя пристъпи напред към мъжа си, за да го целуне за довиждане, и без да иска, бутна с крак поставената на пода паничка, от която само преди няколко дни пиеше вода кученцето. Паничката с неочакван грохот се плъзна до средата на кухнята и се удари в крака на един стол. Чистяков се намръщи и сложи валето пика върху дамата купя.

— Ася, нека да я махна най-сетне, ти постоянно се спъваш в нея. Ама каква е тая детска градина, така де!

— Не — упорито завъртя глава тя. — Нека си стои. Ще тренирам, ще я гледам, докато не свикна с мисълта, че кученцето го няма вече. Щом престана да плача, когато я погледна, тогава ще я махна.

Гласът ѝ трепна — беше съвършено очевидно, че времето да се махне паничката още не е дошло. Но Настя не успя да се разплаче, вниманието ѝ отвлече звънът на телефона.

— Настюха, виж сега какво — чу тя гласа на Коротков. — Светлана Медведева е в болницата. Пребита и май изнасилена. Ти ли ще отидеш, или да пратя някого другиго?

— Ще отида аз. А ти прати там и Миша за всеки случай.

— Добре. Запиши си адреса.

— Намерихме я в една градинка близо до улица „Дубнинская“. — Младичкият сержант от милицията погледна Настя със зачервени от безсънната нощ очи и вдигна длан до устата си, за да прикрие прозявката. — Беше в безсъзнание, отначало си помислихме, че е пияна, напила се е и е заспала там, където е паднала, вече искахме да я караме в изтрезвителното, започнахме да я качваме в колата и тогава полата ѝ се дръпна нагоре... Що да видим — бельото ѝ цялото разкъсано, по краката драскотини, такива едни характерни, нали знаете — когато двама държат човека за краката... За всеки случай решихме да я закараме в болницата. Лекарят каза, че с нея вече може да се разговаря, но вашите от „Петровка“ заръчаха да почакаме вас.

— Намерихте ли чантата ѝ до нея?

— Намерихме, но без портмонето, аз проверих, защото и ние си помислихме, че може да е обир. Абе какви мъже се навъдиха напоследък, бе! — Той съвсем по детски окръгли очи. — Хайде, напил си се, това все още мога да го разбера. Ама да нападнеш младо момиче, да го пребиеш, да му вземеш парите, че и да го изнасилиш...

На Настя кой знае защо ѝ дожаля за него, толкова млад и розовобузест, който трябва да прибира нощем из улиците пияници, вместо да ходи с момичета по дискотеки и после да спи спокойно в удобното си легло.

— Вие вървете — меко каза тя, — аз сама ще се оправя.

Сержантът благодарно се усмихна и отново се прозя. Сигурно работи в милицията съвсем отскоро, помисли си Настя, не е свикнал още с денонощните дежурства.

Когато се качваше към стаята, където лежеше Светлана, Настя се готвеше да види обезобразено от рани и синини лице, но въпреки

очакванията ѝ лицето на момичето почти не беше пострадало. То беше все така красиво, само че сякаш принадлежеше на много по-възрастна жена. Кожата беше все така гладка, без бръчки, но згълчетата на устните — отпуснати надолу, гънките около носа и устата — по-дълбоки, а очите — тъжни.

— Казвам се Анастасия, аз съм от криминалната милиция — представи се Настя. — Какво ви се е случило? Можете ли да разкажете?

— Не си спомням — тихо отговори Светлана и извърна очи.

— Не може да не си спомняте, не сте били пияна. Кой ви преби така, Света?

— Не ги познавам.

— А откъде се взеха? Просто ви спряха на улицата и започнаха да ви бият, или отначало разговаряхте с тях? Може би сте се запознали?

— Спряха ме и започнаха да ме бият...

Колкото повече въпроси задаваше Настя и колкото повече чуваше неопределени отговори, толкова по-силно се убеждаваше, че Медведева лъже. От думите на пострадалата жена излизаше, че тя е минавала през градинката, когато насреща ѝ са изникнали трима или четирима (не си спомня точно) пияни мъже, които започнали да я бият, а после я изнасилили. Защо не е викала ли? Ами затиснали ѝ устата с ръка. Какво е правела в градинката след полунощ толкова далече от дома си? Отивала към метрото. Откъде? От никъде, просто се разхождала. Може би се е прибирала от гости? Не, тя нямала познати, които да живеят на улица „Дубнинская“. Как са изглеждали тези мъже? Не ги видяла добре, било тъмно, там няма улични лампи.

— Лъже, за всичко лъже — въздъхна Настя, когато се срещна с Миша Доценко, който я бе изчакал пред входа. — Прикрива някого. Или самата себе си.

— Защо смяташ, че лъже? Малко ли случаи сме имали, при които нощем разни пияници се развилняват и нападат минувачи без каквото и да било повод?

— Мишенка, аз нямам съмнения относно пияниците. Имам съмнения във връзка с Медведева. Ти колко млади момичета си виждал да се разхождат просто така, съвсем сами и без никаква видима цел, в

район, където не живеят нито те, нито някой от познатите им, при това доста далече от собствения им дом?

— Виждам съм такива — усмихна се Миша. — Виждам ги всеки ден. Колкото по-късно става вечер, толкова повече. Вярно, те не се шляят по градинки, а най-вече край шосетата. Начело със своите Мадам.

— Това е ясно. Но Медведева не е проститутка. Тя знае кой я е пребил и мълчи. Или не знае, но иска да скрие причината, поради която се е разхождала из този район. Слушай, защо не я зарежем? Намерихме Фена, наясно сме с убийствата, а личният живот на мадмоазел певицата не е наша работа, да се оправят в районното. Още повече че Медведева определено не иска ние да се занимаваме.

— Златни ти уста — подзе Доценко. — Само не забравяй, че убиха и Яровой, така че и това тежи на нашите плещи. А Медведева, макар и косвено, е свързана с него. Така че, Настася Павловна, не ти се пише да си седиш сред тишина и спокойствие над твоите листове и цифрички. Гледам, че нещо настроението ти не е работно. По-рано всичко беше наопаки — аз гледах да изклинча, а ти като старши наставник ми обясняваше, че не съм прав. А и изглеждаш някак празнично. Какво, някакъв специален повод ли имаш? Или се каниш да напускаш?

— Започвам нов живот — каза през смях Настя. — Държа се, както е редно за стандартна жена, а не за работохолик с компютър вместо глава.

Михаил неодобрително поклати глава:

— Нещо не ти се получава много, шефе. Не се стараяш достатъчно.

— Ще се поправя. Но по принцип ти си прав, Мишенка — трябва да си довършим работата. Хайде в службата, ще звъним на когото можем. Ще се опитаме да научим дали на „Дубнинская“ живее някой познат на Медведева.

Преди новата си среща с Женя Рубцова Лесников бе принуден да изслуша поредната порция наставления.

— Дръж се внимателно, да не вземеш да провалиш всичко — каза му Коротков. — Абсолютно очевидно е, че хлапачката неслучайно

е подхванала историята с татенцето. Или е влюбена до уши и търси повод да се вижда с тебе, така че след като приключихме с Фена е измислила тая проверка на фирмата на баща ѝ.

— Или?

— Или татенцето ни я пробутва. Не на нас, разбира се, а на колегите, но чрез нас, тъй като дъщеря му е в контакт с нас. И това не бива да забравяш. Всичко може да е спектакъл, който Рубцов е режисирал сам. Да пробута на икономическия отдел идеално чисти документи, а те да си мислят, че са ги получили по оперативен път. Да се убедят, че с фирмата всичко е чисто, и завинаги да го оставят на мира. Ето защо не проваляй играта на хората, прави се на пълен наивник и пази боже, не задавай никакви сложни въпроси. Какво ти обеща тя за днес? Какъв повод измисли?

— Каза, че ще направи копия от всички документи, от които успее. И от бележниците, които използва, за да свързва баща си с нужните му хора.

— Не е зле — одобрително кимна Коротнков. — Колегите ще ги прегледат и ще кажат има ли там нещо ценно, или не. Ако няма абсолютно нищо, значи си имаме работа с игра на Рубцов. А пък ако се намери, още по-добре. Вярно, че...

Той се запъна и извади цигарите, запали и силно издуха дим през стиснатите си зъби.

— Не ми харесва това девойче, повече ми прилича на момченце на име Павлик Морозов^[1].

До вечерта Настя добросъвестно разговаря по телефона с всички хора, които вече бяха разпитвани във връзка с издирването на Фена. С изпълнителите Худяков и Бейсенов, администратора на групата Папоров, стилиста, хореографа, с познати и приятелки на Светлана, които често се събирали на купони в дома ѝ. Никой от тях никога не бе чувал за улица „Дубнинская“ и дори Бек Бейсенов, който редовно бе изпращал Светлана с колата си до дома ѝ, нито веднъж не бил пътувал с нея из тази част на Москва.

— Може наистина да се е озовала там случайно? — неуверено предположи Доценко, когато Настя приключи с телефоните и отметна

последното име в списъка. — Ето виж, никой дори не е чувал за тая „Дубнинская“. Как е възможно?

— Възможно е, Мишенка. Когато една жена иска да запази тайната си, всичко е възможно. Е, какво, годенико, остана ни последният източник на знания.

— Книгата ли? — пошегува се Миша. — Обичайте книгата — тя е източник на знания, както ни учеха в училище.

— В училище ни учат неправилно, приятелю. Нашият последен източник са съседите. Ако и съседите не ни помогнат, ще притискаме нашето момиче, докато не ни разкаже всичко. Ще пратя теб, като дресьор в клетка с тигър, и ще те накарам да използваш цялото си мъжко обаяние и детективски умения.

— Я по-добре да вървим при съседите — бързо се съгласи Доценко.

В апартамента под този на Светлана Медведева им отвори мъж. Когато научи какво се е случило с неговата съседка, той ахна, нажалено поклати глава, покани ги да влязат и повика жена си.

— Льоля, тези хора са от милицията. Представяш ли си, някой е пребил Света.

Настя и Миша Доценко се бяха разбрали да не говорят нищо за изнасилването. Все пак беше нещо деликатно, не всяка жена би искала съседите ѝ да знаят за това.

Олга и Павел Плетньови доста добре познаваха Светлана Медведева, оказа се, че тя често им е идвала на гости.

— Света никога ли не е споменавала, че някой от нейните познати живее на улица „Дубнинская“? — попита Доценко.

— Не... — Олга Плетньова замислено погледна мъжа си. — Изпати си значи Светка, глупавичко момиче. Спомняш ли си, у тях горе веднъж имаше някакъв скандал, дори ми се стори, че я убиват.

— Спомням си — отговори мъжът ѝ, — ти тогава дори искаше да се кача да видя какво става.

— И качихте ли се? — попита Доценко.

— Не беше нужно. Първо реших да ѝ се обадя по телефона, да я попитам всичко ли е наред. Мислех си — ако не вдигне, тогава мъжът ми ще се качи. Вече бях до телефона, когато чух, че входната ѝ врата се

затръшна. Помислих, че наистина нещо се е случило и Светка слиза да търси помощ при нас, втурнах се към вратата, отварям — отгоре слиза някакъв мъж. Все пак ѝ се обадох, тя вдигна, значи беше жива и здрава. Нищо не я попитах, просто затворих.

— По-рано виждали ли сте този мъж?

— Не, никога — отговори Плетнъова. — Тоест... Никога не съм го виждала със Света, но лицето му ми се стори познато, дълго се мъчих да си спомня откъде го познавам.

— Е, и? — напрегнато попита Настя. — Можахте ли да си спомните?

— Да. — Плетнъова радостно се усмихна. — Не съм сигурна, че е той, но много прилича. Спомняте ли си, някога имаше един филм „Човек от миналото“? Отдавна беше, преди десет-дванайсет години, аз още бях студентка.

Настя мълчаливо кимна — спомняше си, че имаше такъв филм и тя май дори го бе гледала, беше нещо за разузнавачи и за любов.

— Е, та мъжът, който тогава си тръгна от Светлана, страшно много приличаше на актьора, който играеше главната роля. Само че остарял, занемарен.

— Да си спомняте името му случайно?

Плетнъова отрицателно поклати глава.

— Там е работата, я... Този актьор тогава направи фурор, всички момичета бяха влюбени в него, но той повече не се появи в киното и хората го забравиха. Ако името му се чуваше, щях да си го спомня. Имам чувството, че това име ми е буквално на езика... — Тя виновно погледна Доценко, после Настя. — Не съм знаела, че със Светка ще се случи такова нещо. Инак щях и денем, и нощем да се мъча да си спомня как се казваше човекът. А, и още нещо. Когато мъжът си отиде и аз след малко звъннах на Света, тя вдигна и веднага каза някакво име. Дали беше „Серьожа, ти ли си?“, или „Альоша, ти ли си?“. Не обърнах внимание какво име каза, само си помислих, че Света се е скарала с този мъж и очевидно е очаквала той да се обади и да се извини.

Все е нещо. Андрей Чеботаев беше споменал след едно от посещенията си у Медведева, че е заварил там любовника и, мъж значително по-възрастен от Светлана и доста пиян. При това Светлана се опитала да го представи като свой роднина. Но кога е било това?

— Това преди около две седмици ли се случи? — попита тя Плетнъова.

— Да, нещо такова. Паша, ти не си ли спомняш по-точно?

— Не, по-точно не мога да си спомня, но беше преди около две седмици.

Интересно, а самият Чеботаев дали е разпознал актьора, разбира се, ако това е бил именно този актьор, а не някой който много прилича на него? Ох, доста се напатиха напоследък с тези приличащи си мъже и жени! Дали зрителната памет на хората се е влошила, дали зрението на всички е започнало да отслабва, дали пък наистина всички не заприличваме един на друг — като продукти на техническия прогрес и генното инженерство...

— Ще ми разрешите ли да използвам вашия телефон?

— Ама разбира се, моля.

Настя реши да се обади на Стасов. Вярно, той не е кинодеец, но има широки връзки със света на киното, знае кого може да попита и бързо да получи отговор.

— Няма проблеми — с готовност се отзова Владислав Стасов, — сега ще звънна на моята бивша, нали е кинокритик, има купчини всякакви справочници. И изобщо знае всичко за киното. Обади ми се след десетина минути.

Точно след десет минути Стасов съобщи на Настя името на актьора, изиграл главната роля във филма „Човек от миналото“.

— Владимир Околович — каза Настя и погледна Плетнъова.

— Именно! — облекчено въздъхна Олга. — Точно Владимир Околович. Как не си го спомних! И Света тогава каза по телефона: „Володя, ти ли си?“. Да, да, така беше.

— А може ли пак да се обадя?

— Разбира се, обаждайте се, колкото трябва, защо питате!

След още няколко минути Настя си записваше адреса на Владимир Петрович Околович, който живееше на улица „Дубнинская“.

Тя не смяташе да си ляга, преди да получи известия от Доценко и Зарубин, които отидоха на „Дубнинская“. Тръгнаха към девет часа — веднага след като благодарение на Олга Плетнъова бе установен

познатият на Светлана, живеещ близо до мястото, където тя е била пребита. Но ето че приближаваше единайсет, а от тях — никаква вест.

Телефонът иззвъня в единайсет и половина.

— Настя Павловна, почивай си до утре — бодро съобщи Сергей Зарубин. — Намерихме Околович, но с него е безполезно да се говори.

— Защо?

— Защото е мъртвопиян. В апартамента му има още няколко любители на пийването и хапването като него, докарахме всички и ги заключихме до сутринта. Да преспят, защото две думи накръст не могат да кажат. Между другото, Светлана е била в този апартамент, и то съвсем наскоро.

— Те ли ти го казаха? — скептично попита Настя. — Нали спомена, че не можели две думи накръст да кажат.

— Но аз имам очи, нали! И мога да отлича дамско портмоне от мъжки портфейл, особено ако в него намирам кредитна карта на името на Светлана Медведева.

— Солидна карта ли е?

— „Виза“, издадена от нашата Спестовна каса. Освен това в портмонето има касова бележка от магазин, с вчерашна дата. Следователно жената е била у Околович именно вчера. С една дума, Павловна, картината е ясна. Когато имаш любовник алкохолик, нещата могат да свършат само така. Сто пъти съм виждал такива случаи.

И Настя беше виждала. Деца алкохолици пребиват и гонят от къщи родителите си, съпрузи и любовници пребиват и изнасилват жените си, а в милицията не постъпва нито една жалба, там фигурират само бележки за повиквания по повод „семеен скандал“. Пребитите и унижени жени отказват да подават жалби, въз основа на които техните мъчители биха могли да бъдат подведени под отговорност. От чувство за съжаление. Само не е ясно за кого им е жал — за себе си или за тях. Милицията отива и си тръгва и всичко остава, както преди. Та ето и Светлана очевидно не иска да се оплаче от Околович и ако се окаже, че ѝ се е разминало с леки телесни повреди, нищо не може да се направи. Взел ѝ портмонето? Ама моля ви се, тя сама си го е забравила в апартамента на Околович. Изнасилване? Какво приказвате, нищо такова не е имало, а дето експертизата показва наличие на сперма от няколко мъже, тя сама такова... Да, такава е тя, гадна, понякога се забавлява с групов секс. С мъртвопияни мъже? Ами да, така ѝ харесва,

вкусът ѝ е извратен. И никакви основания за възбуждане на наказателно дело. Светлана ще защитава своя Околович, а той ще продължава да пие и да я бие. Но всичко може да тръгне и другояче, когато бъде определен характерът на нанесените на Светлана телесни повреди. Когато е била намерена, жената е била в безсъзнание, значи не е изключено мозъчно сътресение, а това вече е сериозно. Дано...

„Господи, как разсъждавам! — уплашено се пресече Настя. — Излиза, че искам Светлана да е пострадала, колкото може по-сериозно, за да можем да вкараме в затвора Околович и пиянската му компания. Но от друга страна, ако тя се е отървала с незначителни травми, всичко ще си остане, както преди. Щом го прикрива, значи го обича и иска да остане с него, а това рано или късно ще доведе или до осакатяване, или просто до убийство. И такива неща съм виждала десетки пъти. Всяка година в Русия четиринайсет хиляди и петстотин жени загиват от ръцете на съпрузите си, това е статистика, а не болна фантазия. Е, кое е по-добро — да е получила средни телесни повреди, да се отърве от Околович и да остане жива или почти да не е пострадала сега, но да живее под постоянна смъртна заплаха? Ето ти дилема! И тъй, и инак — няма да има абсолютна печалба. Защо ли Иван ми напомни за Джек Лондон! Препрочетох разказа и сега автоматично започвам да преценявам всичко, което става наоколо, според идеята за абсолютната печалба. Май писателят е прав, наистина такава не съществува“.

Чистяков, излегнат на дивана, увлечено гледаше футбол по телевизията.

— Льоша — побутна го Настя по крака, — как мислиш, ти спечели ли от това, че се ожени за мен, или загуби?

— Разбира се, че загубих — отговори той, без да откъсва очи от екрана. — Само грижи по тебе: ту си гладна, ту те боли гърбът, ту работиш нощем, ту домъкваш някое куче. Каква полза може да имам от всичко това?

— Е де, Льоша, питам те сериозно. Какво, съжеляваш ли, че се ожени за мен?

— Ася, струва ми се, тия дни ти се накани да пораснеш. Да не би да се откажа от идеята?

— Не, питам те от диалектична гледна точка.

— А от диалектична гледна точка подобен въпрос е неправилен. Няма плоскости с една повърхност, това с тебе ни го преподаваха още

в училище по математика.

— Добре, ами лентата на Мьобиус?

— Лентата на Мьобиус е математически фокус, който няма нищо общо с живота. Ето, виж футболистите — тичат по терена, мъчат се да вкарат гол, искат да спечелят мача. Смяташ ли, че ако победят, това ще бъде чиста печалба?

— А какво ще бъде? — учуди се Настя. — Нали ще победят!

— Асенка, не бъркай победата с печалбата. Победата е постигане на желан резултат, нищо повече. А печалбата е такова постигане на желан резултат, при което загубите и щетите непременно са по-малки от придобитите преимущества. Е, какви преимущества ще получат тези футболисти, ако победят в играта? Пари, слава, поздравления. И толкоз. А загубите? Съсипано здраве, получени травми, времето, което са прекарвали по тренировки и лагери, вместо да обичат, да създават приятелства, да бъдат със семейството си, да учат, да усвояват професия. Аз изреждам само приблизително неща, които лежат на повърхността. Просто за да разбереш по какво победата се отличава от печалбата. Стига, Аска, остави ме да гледам мача.

Настя оклюмано се потътри към кухнята, седна на диванчето и отвори книгата, която торможеше вече втора седмица, с намерението да прочете поне две глави и не забеляза как задряма.

Сутринта донесе със себе си дъжд и неочаквана информация. Под дъжда Настя Каменская здравата се намокри, защото не си бе направила труда да вземе от къщи чадър, лекомислено надявайки се, че съвсем леките облачета не предвещават никакъв разгул на стихията. А сведенията, които ѝ стовари Сергей Зарубин, я хвърлиха в тотален смут.

— Е, какво, Настя Павловна, хайде, похвали ме, че съм голям юнак — заяви той, нахлувайки в кабинета ѝ.

— Получаваш похвала — послушно каза тя. — За какво?

— Такава приказчица ще ти разкажа, че направо ще паднеш, дръж се здраво. Околович, след като премина през процедурата за насилствено отрезняване, ми обясни, че изпитвал силни и неприятни подозрения относно своята любовница Светочка Медведева. Че когато твоят млад любимец Андрюшенка посетил Медведева и ѝ показвал

разни снимки, господин Околович присъствал и можел да заложи пияната си глава, че Светлана е разпознала някого на тези снимки. Направил това заключение въз основа на наблюдението си над вазомоторната реакция на въпросната Светлана, която — пак според него — силно пребледняла, после се изчервила и ръчичките ѝ започнали да треперят. Как ти се струва това?

— Ами никак. — Настя сви рамене. — Кого може да е разпознала там, след като се изясни, че Яровой не прилича на нито един от тях?

— Ти не ме доизслуша, Павловна. Яровой не е присъствал на онези снимки, но в момента, когато са ѝ ги показали, Медведева може да е имала реални основания да се притесни. Нали може? Като нищо — веднага си отговори той. — А сега слушай по-нататък. Много скоро след този случай нашето момиче Света казало на Околович, че в най-близко бъдеще тя ще получи много пари, които ще сподели с него, за да може той да осъществи собствен проект за спектакъл. Откъде, питам аз?

— Е, и откъде, смяташ?

— Знам ли? — разпери ръце Зарубин. — Но се създава впечатление, че тази жена е решила да се набърка в нещо престъпно. Ще ти кажа и още нещо, ако ти не се сецаш. Спомняш ли си как седяхме на същото това място и твоят млад фаворит...

— Серьожа! Дръж се сериозно — помоли Настя, криейки усмивката си.

— ... Андрюша се покайваше и си посипваше главата с пепел, задето провел лошо първия разговор с Медведева, освен това каза, че му се сторило, сякаш тя прекрасно знаела за кого става дума и кой е Фена, но по някакви съображения криела това. Спомняш ли си?

— Ти обаче не присъстваше тогава — веднага го парира Настя. — Тебе по-късно те включиха в групата.

— Мишка ми разказа. Подробно и цветисто.

— Клюкар е тоя твой Мишка.

— Какъв клюкар! Той е прекрасен разказвач. Е, продължавам да обяснявам гениалната си идея. Светлана прекрасно знае кой е Фена и когато при нея внезапно се изтърсва твоят... старши лейтенант Чеботаев и казва, че ще ѝ покаже снимки, как е трябвало да реагира? Трябвало е да се уплаши — ами ако ей сега види ОНЗИ човек? И

естествено, докато е гледала тези снимки, тя не може да е останала равнодушна — нали човек не овладява страха си толкова бързо, отначало пребледнява, после се изчервява, ръцете и краката му се разтреперват и така нататък, макар че всичко вече е свършило и торпедото е префучало встрани от него. Ето това е станало в действителност.

— Ти си фантазьор, Сержик... — Настя се запъна, впери поглед в отворения прозорец и си помисли, че само преди година от мястото си зад бюрото можеше да види отделни струйки от дъжда, а сега не ги вижда, всичко се слива. — Касетите. От Яровой са взели касети. Излиза, че Светлана не ни го е предала, а го е запазила за себе си. Те заедно са шантажирали някого. И този някой е убил Яровой и е взел касетите. Не, Сержик, ти не си фантазьор, ти си гений. Казвал ли ти го е някого?

— Лично аз ти го казах преди пет минути. Не кради хорските мисли, Павловна, не е хубаво.

Настя решително стана иззад бюрото и взе чантата си.

— Да вървим в болницата.

Игор Лесников реши да достави удоволствие на Женя и ѝ определи среща в същото заведение в търговския комплекс — „Охотний ряд“, където го бяха зарадвали цените и асортиментът от пресни сокове. В края на краищата днес смяташе да отпрати към момичето толкова неприлична молба, че се налагаше да подслади хапчето.

— Женечка, моите колеги внимателно прегледаха документите, които вие любезно им предадохте — поде той. — Но за съжаление те не са достатъчни. В бележниците също не открихме имена, които биха могли да потвърдят вашите подозрения. Разбирате ли, ако баща ви наистина... ммм... е свързан с престъпния бизнес, но и до днес живее и процъфтява благополучно, това означава само едно: той има свои хора в нашето ведомство, в нашите служби, които му помагат. Разбирате ли за какво говоря?

— Да, разбирам.

— В бележниците не намерихме нито един телефонен номер на служител в МВР. Може би баща ви има друг бележник и се свързва с

тези хора пряко, а не чрез вас?

— Разбира се, той има електронен бележник, винаги го носи със себе си. Но щом ви интересуват неговите познати от милицията, ще ви го кажа и така. Аз познавам чичо Вася Сурин.

— Чичо Вася ли?

— Василий Никанорович.

— Кой е той? Къде и като какъв работи?

— Не знам. Струва ми се — в министерството, но не съм сигурна.

Ясни очи, обградени от дълги ресници, пълнички като на дете устни, розови без червило, нежна кожа, чисто, младо лице. Разбира ли това момиче какво става сега? Разбира ли, че както седи в заведението и пие през сламка морковено-ябълков сок, тя предава родния си баща и неговия „чадър“ от милицията — някой си Сурин? Господи, колко прости са нещата понякога! Детективи си блъскат главите с месеци, с години, търсят посоки, източници на информация, правят оперативни разработки, за да надникнат поне с крайчеца на окото в чужди документи или бележници, а тук идва едно дете и всичко носи само. И разказва всичко. Освен ако цялата работа е измама... Ами ако Коротков е прав? Е, сега ще проверим.

— Женечка, имам към вас една молба, може би малко необичайна. Не я приемайте като обидна. Баща ви само в службата ли съхранява документите си?

— Не, и вкъщи също.

— И вкъщи те се намират...

— В сейфа — с готовност каза Женя. — В стаята на татко.

— И ключът...

— Аз имам ключ. Татко често ме праща от службата до вкъщи да му донеса някои документи или обратното — да ги прибера в сейфа. Искате ли да ги видите?

— Ако ми позволите.

— Разбира се.

Ясни очи, открита, дружелюбна усмивка. „Тя е или пълна глупачка, или кристално, до идиотизъм честна, или невероятна актриса“ — помисли си Игор, докато плащаше сметката.

Още с влизането в апартамента Игор попита:

— Женечка, а вие сега къде сте? Имам предвид — какво знае баща ви?

— При вас, на „Петровка“. Днес ме разпитва следовател.

— Кой ви посъветва да му кажете така?

— Никой. Сама го измислих. Така пише в книгите.

— Женечка, за в бъдеще имайте предвид, че на „Петровка“ не работят следователи, там изобщо няма следователи. Но често идват при нас, това е вярно. Затова, ако разказвате на баща си как ви е разпитвал следователят, да не вземете да кажете, че той има свой кабинет. И още нещо: можете ли сега да се обадите на баща си, за да се убедите, че той е в офиса и няма да дойде тук?

— Да, разбира се.

Женя взе телефона, набра номер.

— Татко, ще ти трябвам ли скоро? Не, още около час и половина, тук дойде един следовател... — При тези й думи Игор одобрително кимна и вдигна палец. — ... Който иска да ми зададе няколко въпроса. Не, засега с мен разговаря само Игор Валентинович, а следователят дойде едва сега. Да, добре, татко, ще го направя.

Тя затвори телефона и погледна Игор въпросително.

— Правилно ли казах всичко?

— Женечка, браво на вас — напълно искрено отговори Лесников.

— Тогава да вървим в татковата стая, ще отворя сейфа.

„Колко е просто всичко, колко е лесно, просто не може да бъде“ — въртеше се в главата му, докато гледаше как Женя отваря сейфа, изважда съдържанието му и го подрежда на дивана. Пари, и то доста. Дебели пачки долари, една пачка рубли. Калъфи със скъпи украшения. Доста безформен полиетиленов плик, дори е трудно да си представи човек какво има в него. Папки с документи.

— Вие обаче сте мома с добра зестра — пошегува се Лесников и посочи кадифените кутийки. — Ваши ли са тези украшения?

Лицето на Женя за миг се затвори, сякаш се вледени.

— Това са украшенията на татковата любовница — каза тя, впрочем напълно спокойно. — Тя е омъжена и не може да държи вкъщи подаръците от татко, затова той ѝ ги подарява, а после ги съхранява тук. Когато тя трябва да си сложи нещо, татко ѝ го занася, после пак го скрива тук.

„Момичето ревнува — мярна се в главата на Игор, докато отваряше методично кутийка след кутийка. — Мога да си представя колко ѝ е обидно — носи само евтини дрешки, дори ушите ѝ не са пробити, не носи обици, а баща ѝ пред очите ѝ отрупва с диаманти и изумруди някаква си чужда лелка. Горката!“

Той извади миниатюрен фотоапарат и въпросително погледна Жения. Тя кимна.

— Искате да преснимате документите ли? Добре, аз ще ви помогна.

С ловкостта на опитен деловодител тя вадеше листовете от прозрачните джобове и с точни движения ги прибираще обратно. Така, с това е приключено. Май всичко е готово. Не, тук има и някакъв плик...

— А какво има в плика? — попита Лесников.

— Не знам, за пръв път го виждам. Преди няколко дни отварях сейфа и нямаше никакъв плик.

— Да погледнем ли? — лукаво се усмихна Лесников и ѝ намигна.

Жения също му намигна и се усмихна.

— Хайде.

Тя с едно движение хвана плика за ъгълчетата и го обърна. На пода се изсипаха малки касети, изтропа видеокамера. Ха, я виж ти!

— Женечка. — Той се постара с нищо да не издаде вълнението си и да говори леко и свободно. — А сега трябва да се обадя по телефона. И моля да ме извините, но това е строго конфиденциално. Дори на вас не мога да позволя да слушате.

— Да, да, разбирам, ето го телефона, на масичката. Аз ще изляза. Искате ли да направя кафе?

— Ами баща ви? Сигурна ли сте, че няма да дойде?

— Сигурна съм. И после, дори да дойде, ще му кажа, че след разпита сте ме докарали до вкъщи и аз съм ви поканила на чаша кафе. Какво лошо има в това?

— Нищо.

„Нищо — мислено повтори той, докато набираше телефонния номер. — Освен дето ти, миличка, съзнателно или несъзнателно даваш на милицията възможност да вкара татенцето ти в затвора и на всичко

отгоре черпиш милиционерите с чаша кафе, купено с татковите ти пари. Да знаеше това Рубцов — сигурно щеше да откачи“.

— Ало, Настя, ти имаше на едно листче серийния номер на камерата, която е изчезнала от дома на Яровой, — припряно и тихо заговори той в слушалката. — Да... Да... продиктувай ми го бързичко... не, после ще ти обясня, първо ми дай номера... така... така... благодаря. Край, Каменская, аз намерих камерата. В домашния сейф на Рубцов. Да, и касетите са тук. Капачето ли? Какво общо... Сега ще видя. Да, счупено е. По-точно съвсем е отделено... Както решиш... Не, сега си е вкъщи. А той преди половин час беше в офиса си и не смяташе да излиза. Добре, ще го направя.

Ето на, сега колегите ще отидат да задържат Роман Дмитриевич Рубцов по подозрение в съучастничество в убийството на Кирил Яровой. Това — само във връзка с намирането на камерата. А след като прегледат и записите, току-виж се появило и още нещо. После ще преровят и документите, които се намират в домашния сейф. Обаче Женья... Нима е очаквала, че всичко ще стане толкова бързо? Искала е да се подготви предварително, както сама се изрази, за стихийното бедствие, ако то е неизбежно. И с действията си, със собствените си ръце го провокира. Каменская го помоли да задържи момичето, то да не се връща на работа и да не присъства при задържането на баща му. Не бива да гледа тези сцени, тепърва има много да се тревожи и да плаче.

— Пфу, каква гадост! — Коротков се намръщи и демонстративно се извърна. — Защо трябва да гледам тоя Рубцов гол?

— Гледай, гледай — с тон на възпитател каза Сергей Зарубин, — не е току-така тая работа. Рубцов не е женен, не би се захванал да убива изнудвач само заради голия си задник. Може любовницата му да е някаква... От правителството например, или депутатка... Юр, ама защо се извъръщаш, бе? Погледни я, може да я познаваш?

— Абе откъде ще я познавам! — ядосано възкликна Коротков.

— Е, все пак си началник, трябва да бъдеш политически грамотен, да гледаш редовно телевизия, да четеш вестници. Вгледай се по-внимателно, преодолей шибаното си целомъдрие...

Коротков впери очи в екрана и внимателно заразглежда жената в леглото на Рубцов.

— За пръв път я виждам. Трябва да повикаме Настюха, тя има добра зрителна памет. — Той посегна към вътрешния телефон. — Заета ли си? Не много ли? Тогава прескочи при мен за малко.

Той хвърли критичен поглед към екрана.

— Слушай, Серьога, намери някой по-приличен кадър, да се вижда лицето, а другите неща да ги няма. Все пак поканихме дама.

Зарубин извъртя лентата, намери едър план на жената. Когато Настя влезе, на екрана нямаше нищо неприлично.

— Настюха, я погледни, случайно да познаваш тази мадама?

— Ами че това е Плетньова, съседката на Светлана Медведева. Същата, която ни изведе до Околович.

— Е, честито, сестро. — Коротков понечи да извади цигара, но се оказа, че пакетът му е празен. Той яростно го смачка и го хвърли в кошчето за боклук. — Това е любовницата на Рубцов. Полюбувай се.

— Ново двайсеет... — проточи Настя. — Каква стана тя — Медведева заедно с Фена е решила да шантажира съседката си? Научила е отнякъде, че Плетньова има богат любовник, и е решила по този начин да реши финансовите си проблеми. Тогава е ясно защо отказва да отговаря за какви пари говори Околович. Днес бях в болницата и я питах — Светлана твърди, че това са пиански измислици на любовника ѝ, който съвсем е изгубил чувство за реалност. И знаеш ли, аз почти ѝ повярвах. За какво чувство за реалност може да се говори, когато любовникът ти те дава на своите алкохолизирани другари по чашка?

— И аз, между другото, бях в болницата с тебе — сърдито се обади Зарубин. — И изобщо, ама изобщо не ѝ повярвах. От един километър си личеше, че лъже и се измъква от отговори.

— Серьожа, за тебе си е личало...

— Аха, Серж, нашата Настюха развива късогледство, сега вижда лошо — през смях добави Коротков. — Току-виж дошла на работа с очила.

— Стига де, Юрка, не ме обърквай — махна му с ръка Настя. — Искам да кажа, че това беше твоя идея, Серьожа, ти изгради тази верига и стигна до извода, че Медведева е използвала Фена за шантаж. Красива идея, няма спор, и ти е жал да се откажеш от нея, затова

всичко ти се подрежда според тази идея. Каквото и да каже Медведева, както и да погледне, в който и момент да въздъхне — ти преценяваш всичко в полза на това, че ти си прав, а тя лъже. А моят поглед е външен, защото идеята не е моя и не ми е жал за нея.

— За кого не ти е жал, за Светлана ли? — подкачи я Коротков.

— Абе не за Светлана, а за идеята, мъко моя ръководна. Готова съм всеки момент да се откажа от нея, затова възприемам показанията на Светлана по-обективно. Всички касети ли изгледахте?

— Не, едва започнахме. Искаш ли да участваш?

— Е, хайде, ще се доверя на вас. — Настя тръгна към вратата. — Ако има нещо интересно, повикайте ме, ще бъда в кабинета си.

Мина още половин час и Коротков отново се обади на Настя:

— Ела да ти покажа нещо.

Този път на екрана нямаше нищо порнографско. Трима напълно облечени мъже разговаряха за нещо, после се появиха пари и всичко приключи със здраво ръкостискане.

— Видя ли? Целият ми сейф е препълнен с фотороботи на тоя субект. Бригадирът на уляновската банда, неговата верица. Има данни, че убийството на господин Сенкин е негова работа...

[1] Според официалната версия популярен с това, че през 1931 година предал баща си, обвинен, че е помагал на кулаците. По-късно убит заедно с 8-годишното си братче от роднини на баща си. Наричателно за отцепредател. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23.

Прибрали са Володя в милицията заедно с онези, дето я... Не, Светлана не призна това, но жената от криминалния отдел, която току-що си отиде, каза, че Володя и тези гадове сами са признали всичко. В апартамента му са намерили и портмонето ѝ. Сега ще има съд, ще ги вкарат в затвора. Нейният Володя ще влезе в затвора. Нима всичко е свършено? Нима всичко беше напразно — всички нейни опити да поддържа човешкия му облик, да го измъкне от ямата, да го спаси? Тя не успя навреме да му подаде едно рамо и Володя рухна. Тя е виновна за всичко, само тя. Защо отиде при него? Защо, защо? Да си беше седяла вкъщи, тогава нямаше да се случи този кошмар, тя нямаше да е сега в болницата, нямаше да дойде милиция и нямаше да арестуват Володя. И всичко щеше да си остане, както преди. А след няколко дни, когато получи обещаните пари, Володя можеше да започне своя проект... Сега няма да има нищо такова. Никакъв проект. И пари не ѝ трябват вече. Трябва да се обади на онзи човек и да се откаже от размяната. Беше толкова хубав вариант — предлагаха ѝ да се премести в стая в комунално жилище и да получи срещу това петдесет хиляди долара. И Светлана беше готова да направи тази размяна — нека е само една стая, нека е в комунално жилище, но какво значение има това, когато става дума за нейния единствен, най-прекрасен, най-любим мъж, за чието спасяване и благополучие тя би дала не само апартамента, но и живота си.

Жената от милицията дълго и педантично я разпитва за какви пари е говорил Володя. Света би могла да разкаже — нали в това нямаше нищо престъпно, но... Страшно се срамуваше. Не можеше да признае, че е смятала да размени двустайния си апартамент срещу стая в комунално жилище в стар занемарен блок, та получените от размяната пари да даде на човека, който постъпи така с нея. По-добре изобщо нищо да не си признава, по-добре всички да си мислят, че Володя окончателно е спиртосал мозъка си и не знае какво говори. Ама как, как е могъл да каже в милицията, че Света е обещала да му даде

тези пари! Защо го е казал? Нима не е разбирал в какво положение я поставя?

„Не е разбирал“ — внезапно просветна в главата ѝ. И не е бил в състояние да разбира. Та нали през всичките тези години тя, Светлана, бе правила всичко, та той да не разбира в какво се е превърнал. Постоянно му бе повтаряла, че го обича, че е чудесен, талантлив, че всички помнят неговата блестяща актьорска игра и затова при срещи с хора той трябва да изглежда по съответния начин. Бе твърдяла, че всичко в живота тепърва му предстои, че той ще успее и че не бива да се отчайва. Бе го хранила и обличала, чистила апартамента му и прала, бе го убеждавала да не пие или поне да пие по-малко. Нито веднъж не му повиши тон, нито веднъж не се развика, не тръшна врата, дори плесниците и побоите изтърпяваше мълчаливо и с радост приемаше неговите закъснели извинения. Е, какво можеше да разбира той, когато до него постоянно беше човек като нея? Само едно: че наистина е чудесен и талантлив, че всички го помнят и уважават, а дето пие — това е просто невинна лудория, обичайният начин на живот на нормалния руски мъж, още повече на човек на изкуството. Той бе отвикнал да мисли самостоятелно, бе отвикнал да се грижи за себе си и да има къщи поне парче хляб. Че защо да се грижи? Светка ще купи и ще донесе всичко, ще го приготви и ще му го сложи в устата. Бе престанал дори да се опитва да се види отстрани, за да разбере какво представлява, в какво се е превърнал, как живее. Че защо да се опитва? Нали Светка казва, че той е най-прекрасният от всички и ще преуспее.

Значи е така. Светка всичко му прощава, значи той се държи нормално, защото нали ако правеше нещо съвсем неприемливо, тя щеше да го напусне. А тя не го напуска, значи всичко е наред, момчета, ще продължаваме и занапред в същия дух! „Той е отвикнал да живее — ужасена си помисли Светлана. — Защото през последните години аз живеях вместо него. Именно аз вместо него се стараех да оцелея, да се съхраня, да не се пропия окончателно. Аз се стараех той да изглежда прилично и да живее в човешки условия. Аз, аз правех всичко вместо него. Дори мислех вместо него. Никога за нищо не настоявах, живеях отделно, защото исках да бъде приятна и ненатрапчива. Никога не го карах да се лекува, защото само щом споменавах за лечение, той започваше да се ядосва и да ми крещи, а аз исках с мен да са свързани само положителни емоции. Не му се сърдех и не правех сцени.

Позволявах му всичко. Бях сигурна, че любовта, нежността, грижовното внимание и моралната подкрепа могат да излекуват всяка болест, дори тази. И ето го резултата“.

Светлана загърна по-плътено жалкото болнично халатче, което ѝ бяха дали в приемната, и отиде до прозореца. Да се хвърли ли? Как ще живее, ако вече няма да е нужно да се грижи за Володя, да му угажда, да му купува храна и дрехи, да се вълнува и тревожи: как ли е той там без нея, самичък, дали не се е напил, дали не е довел вкъщи поредните скитници и алкохолици? Животът ѝ, изпълнен с грижи и тревоги, със срам и отчаяние, с надежди и малки бързотечни радости, живот тягостен и мъчителен, но станал за няколко години обичаен, изведнъж се оказа празен и никому ненужен. За какво ѝ е да живее, щом всичко, към което се бе стремилa, рухна? Всичко е безсмислено...

Зави ѝ се свят, притъмня ѝ пред очите и тя бе принудена да се хване за леглото. Внимателно седна. Лекарят каза, че е получила мозъчно сътресение. Ще трябва да се лекува — първо тук, в болницата, после вкъщи. И за какво? Само да хаби лекарствата. И без това тя няма да живее.

„Ще живея — с неочаквана ярост си помисли Света. — Да, ще живея. Напук на него, напук на всички. Нека да съм лоша певица, нека от мен да не става артистка, но нали има и други професии. Вече не е нужно да го издържам, значи ще ми трябват много по-малко пари. Ще остана в своя апартамент. Сега ще направим нова програма, ще сключим с Татето нов договор, ще поработя още година-две, а после ще се заема с истинските неща. Ще уча, не в институт, разбира се, едва ли ще ме приемат там, но в някакви курсове. Ще работя като всички. Ще мисля за себе си. Ще се омъжа, ще си родя дете“.

Тя още дълго седя в края на леглото, мечтаейки как ще започне нов живот. И в най-последния момент — като лумване на светлина и надежда: „А после Володя ще излезе от затвора и ще се върне. Там, в лагера, няма да му дадат да пие, разправят, че на алкохолиците прилагали специално лечение. Ще излезе и вече няма да пие. И ние с него...“

Тя не искаше нищо да вижда и да помни. Защото знаеше, жената от милицията ѝ каза днес, че онези гадове, които я... които са били арестувани заедно с Володя, са били съдени, и то неведнъж, значи лагерът не спасява от водката. Става само по-лошо. Но нейният Володя

е друг, той е чудесен, той е единствен, той е най-любим, той не може да бъде като тези алкохолизирани животни. С него всичко ще бъде различно. Той ще се постарее. Тя ще го дочака и отново ще му бъде опора.

Не, тя няма да скача от прозореца и няма да се трови с хапчета, тя ще печели пари и ще чака Володя. Че как другояче може да бъде? Та нали той си няма никого, освен нея. И никой, освен нея няма да го чака да си дойде от затвора. Тя му е нужна и няма да го изостави. И после, сигурно няма да го чака дълго, присъдата ще бъде малка. Голяма работа, набил я и ѝ взел портмонето! Година, най-много две. А за това... е, за това, което те направиха, тя ще мълчи, каквото и да си признават те. Тя знае със сигурност, че без нейно оплакване не могат да ги съдят за това. Какво са две години? Нищо! Тя ще го дочака и ще го посрещне.

За пръв път през цялото време на съвместното им съжителство с Павел Ольга Плетнъва не изпита обичайната радост, когато влезе във входа и се качи в асансьора за своя апартамент. Потънала в неприятни мисли, тя дори не забеляза, че вече е пред вратата — движеше се като автомат, като механична кукла. И се опомни едва когато разбра, че стои в антрето и подпряна на ръката на мъжа си, събува сандалите от краката си.

— Е, какво, Лъолечка? — тревожно се взираше в лицето ѝ Павел.
— Защо те извика следователят?

— Роман е арестуван — съобщи му тя с безжизнен глас.

— За какво?!

— Както ми обясниха, за организиране на убийството на този изнудван Яровой. И за някакво друго убийство. И за финансови афери... Господи, Паша, толкова години бях с него, а той се оказа престъпник. Нима това е възможно?

Павел нежно я прегърна, въведе я в хола, настани я във фотьойла.

— Лъолечка, скъпа моя, разбирам, това е ужасно. С какво мога да ти помогна? Искаш ли да намерим за Роман адвокат, най-добрия, най-скъпия? Искаш ли?

Тя отрицателно поклати глава.

— Няма нужда, Паша, той има приятели, които ще се погрижат за това. Съучастници. Май така се наричаха? Следователят каза, че Роман е нещо като мафиот от средна ръка, дребна риба, която големи акули са поставили да оглавява фирма, за да перат пари чрез нея. Паша, аз трябваше да го почувствам, трябваше! Той харчеше за мен толкова пари, купуваше ми скъпоценности, подаръци, разхождаше ме по целия свят, летяхме в първа класа и отсядахме в скъпи хотели в модни курорти, а той самият живееше в обикновен апартамент, караше кола без охрана, нямаше дори вила, камо ли извънградска къща. Казваше ми, че не обичал природата, предпочитал да живее в града. А когато го попитах защо не си купи голям апартамент в някоя елитна сграда, каза, че не искал да глези дъщеря си, та тя да не свикне на разкош преждевременно. Та аз знаех, че в апартамента, където се срещаме, той се среща и с други хора, казваше ми — делови контакти. Защо не в офиса? Защо не в дома си, в края на краищата? Ами че аз мога да ти приведа хиляда такива примера, но не е там работата.

Павел беше приклеknал пред нея и нежно галеше ръцете ѝ.

— А къде е?

— Аз получих каквото заслужавах. Не исках да се омъжвам, да нося отговорност за някого, да се задълбочавам в нечии проблеми, да се тревожа за нечии неприятности, трудности и болести. Исках лек живот, който се състои само от удоволствия и радости, живот, при който всеки момент можеш да се отдръпнеш и да не поемаш върху себе си чуждите проблеми. Паша, разбрах това едва днес, докато седях пред следователя. Знаеш ли, той ме попита: толкова години сте живели с Рубцов, той не е женен, вие нямате деца, защо тогава не се разведохте с мъжа си, за да се омъжите за Роман Дмитриевич? Да не би да предчувствахте как ще свърши това? Да не би да знаехте, че той е престъпник? Разбираш ли, следователят ме подозираше, че съм участвала в далаверите на Роман, още повече че имам понятие от счетоводство. И в този момент аз осъзнах всичко за себе си, Паша. Въпросът не е, че мъжете ми омръзват бързо, а че не искам чужди проблеми. Ето, това ми е лошото.

— Льолечка, златна моя, какви ги приказваш? Ти си моя съпруга, значи волю-неволю участваш в живота ми...

— Паша, Пашенка — вдигна глава тя, подпря тила си на облегалката на фотьойла, затвори очи, — това е друго. Дори не го сравнявай. Ти си ми брат, израснахме заедно, познавам те като себе си и със сигурност знам, че няма да ми стовариш никакви тежки и непреодолими проблеми. Ще се справяш сам именно защото не съм ти истинска съпруга и ти никога не забравяш това. Ти няма да искаш да споделям тези трудности с теб. В отношенията си с мъжете аз се дистанцирах от всичко това, не исках да вземам нищо присърце, отхвърлях цялата неудобна за мен информация. Наруших основния закон на мениджмънта — едва-едва се поусмихна тя.

— За кой закон говориш?

— Ако искаш да управляваш бъдещето, владей информацията. Ако нямаш информация, нямаш бъдеще. Аз не исках да знам за Роман нищо лошо, пропъждах надалече всички подозрения — ето, получих си го. Затова пък сега цялата милиция с все прокуратурата се наслаждават на нашите любовни игри с него.

— Абе да не ти пука — посъветва я Павел. — Да си гледат, щом им харесва. Изхвърли от главата си тези касети и забрави за тях. И престани да се тормозиш, нищо няма да поправиш. Хайде сега, преоблечи се, измий се и да излезем да вечеряме някъде. Ще сложим точка на тази страница от живота ти и ще отворим нова.

Олга стана, бавно тръгна към вратата, но се спря.

— Паша, няма да мога да живея, както преди. Сега, когато разбрах всичко за себе си...

Павел отиде при нея, погали я по косата, силно я прегърна.

— Лъолечка, ти няма да можеш да живееш другояче. Бъди честна със себе си, ти си такава, каквата си, и няма да станеш друга. Ще можеш да живееш само както си живяла досега. И не храни напразни илюзии.

Застанала до мъжа си, свряла чело в неговото рамо, Олга вдишваше толкова познатия аромат на скъпа тоалетна вода и мислеше, че Павел е прав. Той е прав. Колкото и да е печално това.

Заедно със следователя оперативните работници сортираха иззетото при обиска в жилището на Роман Дмитриевич Рубцов. Освен документите, видеокамерите и касетите, намерени в сейфа, те взеха

всички компютърни дискети, бележници, писма и дори отделни листчета, ако на тях беше написано нещо. Настя Каменская се беше настанила в един ъгъл пред специално донесения телевизор и чрез включената видеокамера проверяваше записите на касетите, след което залепваше върху всяка надпис с описание на съдържанието ѝ.

— Писмо в плик с адресат Раиса Фьодоровна Медникова — съобщи Сергей Зарубин.

— Дай го тук — протегна ръка Лесников, — станаха вече три, сложи го в ей тази купчинка.

— Коя е тази Медникова? — строго попита следователят.

— Далечна роднина на Рубцов, помагала е в домакинството. Починала е — поясни Игор. — Къде са договорите? Къде да сложа този?

— Договора — тук — изкомандва следователят, който внимателно следеше всеки попаднал в неговия кабинет лист да бъде вписан в протокола, съставен при обиска. — Сега ще го намеря...

Той търсеше съответния ред в протокола, машинално местеше молива във въздуха заедно с очите си и мърмореше:

— Не е това, не е това, дискети... платежни нареждания... договор... по дяволите, нещо не го намирам, нима не сме го вписали? А, не, ето го. Така, продължаваме.

— Договор за туристическо обслужване, деветдесет и осма година, клиенти — Рубцов и Плетнъова.

— Има го, по-нататък.

— Още един договор, деветдесет и девета година. Господа милионерите са смятали да почиват чак в Маями — съчувствено поклати глава Зарубин. — Няма да стане обаче. Това е, при мен големите листове свършиха, останаха само малки листчета с бележки. Телефонен номер с надпис „Дежурен електротехник“.

— Тук — посочи с пръст Лесников. — Всички бележки от битов характер събираме отделно, после ще проверим, може да е някакъв шифър.

— Ау, ау, ау — присмехулно проточи Сергей, — май като малък не си се наиграл на шпиони. Така, телефонен номер и надпис „Кристина“.

— Сложи го пак тук, Женя ми е казвала, че преподавателката ѝ по немски се казва Кристина, може би е тя.

— Телефонен номер и надпис „Кирил“.

— Кой е този? Сложи го в отделна купчинка, ще го проверим.

— Кирил ли? — Настя откъсна поглед от телевизора и се обърна към Зарубин. — Я дай да го видя.

Тя протегна ръка, взе от Сергей малкото зелено листче от онези, дето се продават на кубче от по сто броя.

— Това е телефонът на Яровой — каза тя бавно и учудено. — Нима Рубцов до такава степен е бил сигурен в своята неуязвимост, че е пазел вкъщи телефонния номер на своята жертва, с която уж никога не се е познавал? Е, край, Роман Дмитриевич, сега не можете да се измъкнете — злорадо добави тя. — Дръж, Игорьок, сложи го там, в която купчинка трябва.

Тя предаде листчето на Лесников и отново седна на пода пред телевизора. Увисналата в стаята тишина я накара след няколко секунди тревожно да се обърне.

— Какво има... Игор, какво става?

Следователят и Сергей Зарубин мълчаливо гледаха Лесников, който на свой ред седеше преbledнял като платно и гледаше зеленото листче.

— Това е почеркът на Женя — най-сетне промълви той. — Не може да греша, нали гледах бележниците, където тя е изписвала всички телефони и имена. Почеркът на Рубцов е съвсем друг.

Три глави се сведоха над бюрото, където лежах документите, писмата и бележките, написани както от Женя Рубцова, така и от баща ѝ. Пръв проговори Зарубин.

— Ай, мама му стара! Каква излезе тя? Нашето нежно цвете, момиченцето Женечка се е познавала с Фена? Или как другояче да го разбираме?

— Можете да го разбирате така — каза Настя и потърка гърба си. — Женя от самото начало ни е мамила. А аз, глупачката, постоянно търсех причини и някакви оправдания, за да си обясня защо тя е дала невярно описание на Фена. Мислех си — леле, горкото момиче, романтична натура, измислила си е прекрасния принц и не иска да вижда реалния човек. А всъщност всичко е било много по-грубо и хитро скалъпено. Тя е решила да измъкне от татенцето си пари и най-вероятно да избяга от него. Таткото има омъжена любовница, която отрупва с украшения, облича я от скъпи магазини и я води в чужбина,

така че на момичето естествено му е обидно — на оная всичко, а на нея нищо. По-нататък всичко е ясно, тя се е възползвала от приликата си със Светлана Медведева, още повече че Яровой веднъж вече се е припознал, тоест рискът е бил минимален. Намерила е Кирил някъде около клуба, където е пеела Светлана, и се е наговорила с него. Нищо сложно — всички имена, адреси и телефонни номера са известни, снимай каквото искаш и шантажирай, колкото си искаш. Когато обаче са убили Яровой, Женечка е разбрала, че се прощава с парите.

— Тоест искаш да кажеш, че не се е влюбила в Игорьок, а е играела собствена игра, за да вкара в затвора родния си баща? — недоверчиво попита Зарубин.

— Е, защо пък, едното не пречи на другото. Влюбването си е едно на ръка и за него, между другото, аз нямам почти никакви съмнения — нали видях как го гледаше Женя. А предателството спрямо баща ѝ е съвсем друга песен. Да се отърве от него и да живее живота си, да харчи пари за дрехи и развлечения и да не се отчита пред никого. За конфискацията нашата Женечка някак не се е сетила. Обаче си представете колко трябва да е изтормозил собствената си дъщеря, щом тя се е решила на такова нещо!

— Говориш някакви ужасии — потрепери следователят. — Е, какво значи имаме налице срещу тая дама? Даване на явно лъжливи показания — едно. Подстрекателство към изнудване — второ. Какво друго имаме срещу госпожица Рубцова?

— Е, стига де — усмихна се Настя, — и това ѝ е много. Какво да я правиш, деветнайсет години, главата ѝ е пълна само с приказки и мултипликационни филми.

— Тук обаче, Настя Павловна, не си права — строго възрази Зарубин. — Деветнайсет години е солидна възраст. Да мамиш правоохранителните органи и умишлено да им пречиш да намерят опасен убиец, е нещо много лошо. А организираният шантаж — съвсем. Още повече че е с користни цели. Ето, момчета по на деветнайсет гинат в Чечня, излиза, че са достатъчно възрастни, за да воюват. Нека и малката Женя да отговаря в пълна степен. Прав ли съм, Борис Виталиевич? — обърна се той към следователя.

— Прав си, прав си. Но Настя е права за едно: момичето нищо не подозира, смята, че е най-умната на този свят и е измамила всички. Е, нека си походи свободна още ден-два, да се наслади на свободата без

татко си. Няма къде да се дене. Виж, като извършим спрямо Рубцов всички необходими действия, ще дойде и нейният ред. Хайде да подреждаме документите, струва си.

— Телефонен номер и надпис „Виктор Иванович, ремонт на телевизори“ — с тежката въздишка на роб, съсипан от работа на плантация, каза Зарубин.

— Тук...

— Девойче, нека ви почерпя една бира.

Млад мъж с подпухнало зле избръснато лице гледаше Женя с малките си лъскави очички. Миришеше на тютюн и алкохолни пари и Женя едва се сдържа да не му обърне гръб. Тя седеше в бар, където бе влязла по пътя си от един магазин към друг.

— Благодаря, няма нужда — отговори учтиво.

— Що пък да няма нужда? — учуди се подпухналият. — Хайде да пийнем заедно, да се запознаем.

— Не обичам бира.

— А какво обичате? Водка, вино, коняк?

— Аз изобщо не пия.

Подпухналият присви очи, поотдръпна се и я изгледа презрително.

— Значи си била малолетна! А защо се мъкнеш тук тогава?

Женя грабна от масата чантичката си и торбичките с покупки и изскочи на улицата. Всичко върви съвсем различно от това, което си бе представляла! Къде е той, този щастлив живот на възрастните? Къде са прекрасните принцове, младите умни и красиви мъже, които ще започнат да ѝ обръщат внимание веднага щом тя се освободи от бащиния контрол и си купи модерни скъпи дрехи? Къде е всичко онова, което ѝ обещаваха романите и филмите? Никой не ѝ обръща внимание, а с нея се опитват да се запознаят само отрепки като тая небръсната муцуна.

Докато вървеше по улицата, Женя се опитваше да се види в стъклото на всяка витрина. Стройна, с дълга черна коса, свободно падаща върху гърба ѝ, с ярки, големи очи, облечена с къса кожена пола, която откриваше красиви крака, и изопната блузка от модерен плат, с широка златна гривна на ръката и дебела златна верижка на

шията, тя се виждаше като възплъщение на собствената си мечта. Денят започна прекрасно — тя се събуди още призори с усещането за пълна и неограничавана от никого свобода, започна с радост да гради планове, да обмисля в кои магазини ще отиде, какви дрехи ще купува, къде ще обядва после. И в тези планове неизменно се мяркаше или Игор Лесников, когото тя ще срещне случайно на улицата, или някой друг не по-малко красив и умен мъж, който непременно ще поиска да се запознае с нея и да я изпрати до вкъщи.

В първите два магазина Женя беше като полудяла — сваляше от закачалките и носеше в пробната всичко наред. Купи си разкошен широк панталон с цепка, който приличаше на дълга пола, няколко стилни къси полички и блузки с големи деколтета, много красива вечерна рокля, два чифта изящни обувки и боти с дебела подметка и връзки догоре, четири комплекта умопомрачително скъпо бельо, но най-важното — най-сетне си купи хубава маркова козметика, за каквато по-рано нямаше пари. Но още в третия поред магазин, където Женя смяташе да си купи късо палто от стригана норка, взе да я завладява скука. След като премери няколко модела и не ги хареса, тя влезе в един ресторант да обядва.

И тук не се получи никакъв празник. Понеже не беше глезена с хранене в ресторанти, тя очакваше това да е нещо необикновено: внимателни сервитьори, чудесни на вкус ястия и изобщо... Онзи първи несполучлив опит с испанския ресторант Женя отнесе за сметка на непознаването на менюто и беше сигурна, че сега всичко ще бъде наред и празникът непременно ще се състои. Сервитьорът беше повече от любезен и внимателен, ястието, което тя си поръча, носеше загадъчното име „лазаня“ и масата беше аранжирана красиво, но... Кой знае защо във всичко това нямаше нищо необикновено. Просто храна в чиния, която Женя изяде, и просто сметка в кожена папчица, която тя плати.

След като обядва, Женя се отби в още два-три магазина, но интересът ѝ към покупките спаднаше буквално в движение. Беше уморена, краката ѝ боляха, новите обувки ѝ стягаха, а най-важното — едно разочарование я задушаваше и притискаше към земята. Това ли било то? Това ли бил животът, към който тя така се бе стремела?

Когато се прибра, Женя грижливо окачи в гардероба новите дрехи, нареди в банята купената козметика. Този ден мина. А утре?

Какво ще прави утре? Вчера тя беше сигурна, че водовъртежът на прекрасния свободен живот на възрастните ще я подхване, ще я завърти и от този момент нататък няма да има нито една скучна минута. Приятели, почитатели, дискотеки, нощни клубове... Ама откъде ще се вземат тези приятели и почитатели? Къде са те? Днес тя прекара целия ден сред хора — и нито един нов познат. Да се сближи с някого от колегите от курса по немски? Абе няма сред тях нито един, който да прилича на прекрасен принц или на приятелка, която би я въвела в кръга на този мечтан живот. И изобщо, тя не смята вече да ходи на курсове, търпеше ги само за да я взема баща ѝ в чужбина, а сега баща ѝ е в затвора. Е, та какво значи ще прави утре? Дори на работа няма да ходи, защото фирмата вече няма ръководител, на когото ще е нужна като секретарка.

Женя отвори сейфа, извади две кадифени кутийки и сложи в тях гривната и верижката. Каква омраза бе бушувала у нея всеки път, когато виждаше украшенията, купени от баща ѝ за. Олга! Колко ѝ се искаше поне веднъж да си сложи тези изумителни изящни накити, искрящи от диамантите, изумрудите и сапфирите! Ето на, сега ги сложи и не просто ги сложи, а ги носи цял ден. И какво? Животът ѝ не се промени, нищо не се случи, всичко остана, както си беше.

Олга... Ако знаеше баща ѝ колко я болеше, като слуша как той се готви да замине с любовницата си за Ница, Барселона или Ямайка, докато самата нея я очакваше скуката на Жигульовското море при чичо Сева или в краймосковската вила на някой от приятелите на баща ѝ... Понякога той донасяше вкъщи и окачваше в своята стая ту красиво кожено палто, ту манто, ту невероятно красив костюм и казваше, че това е подарък за Олга — за рождения ѝ ден или за Осми март, който той е купил предварително. Женя хапеше устни и с всички сили се бореше с изкушението да нареже дрехата с острия кухненски нож. Когато баща ѝ не беше вкъщи, тя тайно сваляше тези дрехи от закачалките и ги мереше. Защо, защо Олга трябва да носи това, а тя, родната дъщеря, не може?

Планът се зароди в главата ѝ внезапно, още щом чу, че прилича на певицата Светлана Медведева. Омразата към баща ѝ и неговата любовница се сля в едно с разочарованието от това, че този странен младеж обича така нежно и предано не нея, Женечка Рубцова, и с отдавна узрялата, но потискана жажда за живот — ярък, свободен,

независим и богат. И цялата тази гърмяща смес се допълни с унижението, което Женя изпита, когато видя Игор Лесников. Той, толкова красив, а тя — в стар анцуг, с глупава детинска плитчица. Невъзможно е да живее повече такъв живот, при който е принудена да изглежда като изрод пред най-красивия мъж на света. Невъзможно е! Трябва да се направи нещо.

И решението дойде дори по-бързо, отколкото тя успя да го осъзнае. Докато описваше пред Лесников външността на своя почитател, Женя лъжеше по-скоро по навик, защото се беше приспособила към постоянните лъжи — още Раечка от малка я бе научила на този спасителен начин да оцелява край своя баща тиранин. Но и още нещо, в началото смътно и неясно, настойчиво надигаше глава от дълбините на съзнанието ѝ и ѝ диктуваше: не казвай истината, нямаш интерес милиционерите да го открият. И едва на следващия ден Женя равнително ясно формулира задачата пред себе си: трябва да намери този човек и да използва неговата грешка.

Не беше никак трудно да намери почитателя — той наистина дойде в клуба да види групата „Би Би Си“, а за часа и мястото на изявата разбра от самия Игор. Баща ѝ беше на поредната си среща с Олга и Женя се чувстваше в пълна безопасност: той никога не я търсеше по телефона по време на тези срещи. И не се прибираше по-рано от два часа през нощта. Тя се облече както тогава, когато почитателят я бе видял за пръв път, разпусна си косата, гримира се. В края на краищата, нали нищо не рискуваше — ако я види и не се припознае за втори път, той просто ще подмине. Но плахият възторг, който се изписа на лицето му, когато тя откряна вратата и се появи пред него, показа на Женя по-ясно от всякакви думи: беше я познал и отново я беше взел за Светлана. Успя да му завърти главата. Той ѝ повярва напълно и безпрекословно. Само веднъж тя се уплаши, като почувства, че една неточна дума — и всичко ще се провали. Когато му се обади последния път, той я попита защо продава концертния си костюм. Въпросът беше неочакван и Женя едва не се издаде, че не разбира за какво става дума. Но всичко се размина. И едва после Игор ѝ обясни каква е работата.

Най-трудни се оказаха прегледите на видеозаписите, когато на екрана изникваше лицето на Кирил. Трябваше да се преструва, да играе, за да не се издаде с нещо. Женя отдавна се беше научила да се

преструва и да лъже, но тя преодоля последния сеанс с цената на невероятно напрежение — нали трябваше да избира: Игор или Кирил. Ако „разпознаеше“ Кирил, те щяха да го заловят, но преди това тя щеше да прекара с Игор няколко чудесни вечери по нощни клубове, щеше да танцува с него, щеше да чувства ръката му на талията си. Ако пък „не го разпознаеше“, щеше да опази Кирил и да получи парите, които рано или късно щеше да плати баща ѝ, за да помогне на любовницата си. Но в този случай тя едва ли би могла да се вижда с Игор. В течение на почти три часа Женя се преструваше, че гледа екрана, а в действителност мъчително и трудно правеше своя избор.

Изра Кирил.

Но Кирил бе убит. И тя не получи парите. Бе могла да се спре, но не го направи. Целта е поставена, мечтата я примамва с красиви светлини, които с всеки ден все повече се доближават, тя вече чувства топлината им, ето, те вече парят очите ѝ... Невъзможно е да зареже всичко наред пътя, когато желаната цел омайва главата ѝ с аромата на свободата. Щом не може да получи само парите, с които би си купила свободата от бащата тиранин, ще постигне освобождаването си по друг начин. А същевременно ще получи и пари, защото дори властите да конфискуват всичко, ще останат скъпоценностите на Олга, с които тя ще може да живее без проблеми няколко години. Само колието с диамант от карат и половина струва много хиляди долари. А още колко пръстени, гривни, колиета, обици има! Ще ѝ стигнат до старини.

И ето... Баща ѝ е арестуван. Скъпоценностите на омразната Олга са изцяло на нейно разположение, а и парите, които милицията не прибра при обиска. Тя е свободна, никой не я кара да препрочита „Война и мир“ и да конспектира Радишчев, никой не ѝ забранява да облича каквото си иска и да си прави, каквато иска прическа. Свободна е. Само че какво да прави с тази свобода?

Седнала на дивана в стаята на баща си и загледана в отворения сейф, Женя изведнъж разбра, че не умее да живее сама. Баща ѝ винаги ѝ бе нареждал и тя бе имала само два пътя: или да се подчини и да постъпи, както казва той, или да го измами и да постъпи, както тя иска. Но при всяко положение тези пътечки водеха началото си от една точка — от решението, което вземаше вместо нея баща ѝ. Той единствен се разпореждаше с живота ѝ, той и само той решаваше какво да прави тя,

къде да ходи, какво да облича и какво да чете, къде да прекарва ваканции и отпуски и как да празнува рождения си ден.

Тя заключи сейфа, по навик прибра ключа в чантата си, отиде в банята, изми се, сплете косата си на плитка. Облече стария анцуг, седна зад бюрото в своята стая и отвори томчето на Радишчев. След известно време Женя вдигна глава — стори ѝ се, че съвсем наблизо чу нечий смях. Но в апартамента нямаше никого и момичето помисли, че вероятно му се е сторило, че някой се смее.

Издание:

Александра Маринина. Когато боговете се смеят

ИК „Хермес“, Пловдив, 2010

Руска. Първо издание

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Редактор: Валя Груева

Коректор: Здравка Петрова

Компютърна обработка: Ана Андонова

Художествено оформление на корицата: Георги Атанасов

Станков

ISBN: 978-954-26-0892-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.